

മാതൃദാന്തം.

കെ.സക്രിയാർ.വി.എ

ജാതയുടെ ജയം

അമ്പക്കണ്ണൻ

കെ. സുക്രമാരൻ, പബി. എ.

പ്രസാധകനാർ:

പി. കെ. മുദ്രാചംഗം, കോഴിക്കോട്.

രണ്ടു പത്രിക

ക്രോസ് 1000.

(Copy-right to Publishers)

Printed at:

The Arunodayam Press- Wadakanchery.

അര വത്തോരിക

“ജാതയുടെ ജയം” എന്ന തപാക്കട്ടിൽ ഓഷാന്തരീകരിക്കപ്പെട്ട ഈ കമ്പയുടെ യഥാത്മകത്താണ്, ഉച്ചാരണത്തിൽ പല്ലു “പൊട്ടിത്തൊഴുവോകന” “സിഡ്യഹ്രിഡ് ട്രേഡ് സക്ക്” എന്ന നാമധരനായ ക്കു ജമ്മൻകാരനാണ്. ജമ്മൻഭാഷയിൽ നിന്നും അതു കമ “ബൈർന്നാഡ് ഷൂ” എന്ന അതും ഫ്രേയക്കവി ഇംഗ്ലീഷ്ബാഷയിൽ പരിവർത്തനം ചെയ്തു. ഇംഗ്ലീഷിന്റെ ക്കു അനുകരണമാണ്.. അതമാം പിലതു വിട്ടു പിലതു ചോത്തും എന്ന പറയാവുന്ന ക്കു സപ്തത്രതജ്ജമയാണ് തൊന്തു മലയാളത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതും. ജമ്മൻകാരൻ ജനിയും, ഇംഗ്ലീഷ്കാരൻ കാണാറിയും, മലയാളക്കാരൻ കീഴു ക്കട്ടിയാനമാണെന്നും അലങ്കാരത്രുവേണ്ട പറയാം. അപ്പെട്ടിൽ “ജാതയുടെ ജയം” ജമ്മൻകാരനായ പിതാവിന്റെ ക്കു പുതും താരിയാണെന്നും വിഹാരിക്കാം. അതു പുതും തന്റെ വകയായ ക്കു സാരി സമ്മാനിച്ചും അതു സാരിയും ഉടപ്പിച്ചും, തജ്ജമക്കാരൻ മരുന്നു വേഷ്യത്തിൽ അവശ്യ രംഗത്തിൽ ഇരക്കുക മാത്രമാണും ചെയ്യുന്നതും. കാണികളായ വായന

കാർ അവളെ അനുഭവിക്കുന്ന എതാൻകാലത്തിലെ റഹസ്യകാർ മാത്രമാണ്. പുതും എത്ര ത്രാവിയത്തിൽ റഹസ്യകാർ ഇണക്കി എന്നോ റഹസ്യകാരംടു് പുതി എത്രത്രാവിയത്തിൽ ഇണക്കി എന്നോ അങ്ങനെപ്പിപ്പാൻ സ്വന്തം പിതാവിനോ, അവളെ അത്രപുത്രിയായി സ്വീകരിച്ച തജ്ജമക്കാരനായ പിതാവിക്കുന്നോ, ധാതാങ്കു ബന്ധവും സാദ്ധ്യതയും ഇല്ല. എന്നുകൊണ്ടുനാൽ,

സുതയുടെ രത്നിനാടകപ്പൂളിപ്പ—

പുതിയരിയട്ട് പിതാവറിഞ്ഞിടേനോ?

ജാതയെട ഇയം

നന്നാമല്ലും

ബേംഗളും പാരാമാഡു എന്നം, ദിവസക്ക് പാ ത്രംഗൾബാഡു എന്നം പേരായി, കല്ലുട്ടയിലെ ശവേഷണശാലയിൽ രണ്ടു പ്രംഹസർമാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഇങ്ങവയം ഒരേതെങ്കവിൽ അടുത്തടുത്തായിട്ടുണ്ട് താമസം. വല്ലും ബാധുവിനു വയസ്സു നാല്പത്തിനു കഴിഞ്ഞു. അപ്പും നരയും വന്നില്ലോ. അതിഭുദിമാനം കല്പിനന്നം വിദ്യാഭ്യാസമായിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷരാജിനീരു ദ്രോഗബാധ കൂടുതലും ചേരിട്ടിരുന്നു. മഹാന്മാർക്ക് മാറ്റാത്ത രോഗമോ അപ്പായിരുന്നും ഉണ്ടായിരിക്കു പതിവായിരിക്കും എന്ന മനവിന്നേര വാക്കിനും ഇംഗ്ലീഷം കയ്യും ഉത്തരമൊബ്ബരാണുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷൻിന്നും വീട്ടിൽ സ്ഥിരവാസികളും ഉണ്ടായിരുന്നതു് അന്നും എന്ന നാല്പത്തി വയസ്സും പതാരിയും ശീത് എന്ന പതിനെന്നടുവയസ്സുള്ളു മകളുമാണു്. അന്നും ലോകപരമിചയം കേവലം ഇല്ലായിരുന്നു.. നേരേമരിച്ചു ശീത് അതിഭുദിമാലിനിയുമായിരുന്നു. വയസ്സു കരു ഉണ്ടായിട്ടുള്ളിട്ടുണ്ടാണി അന്നും

କେବଳମ ଅଗନ୍ତଲ୍ଲୁଗପୀମୀର ଉତ୍ତରୀକଣ୍ଠକାଣ୍ଡୁ ଲେଖି
ପିଲେର ପ୍ରଣାମି ମରିଲ୍ଲିଲାକାଣ୍ଡା, ଅଗନ୍ତଲ୍ଲୁଗପୀକଣ
ଦେବ କଷିତ୍ରାତପିଯତୀଲାଙ୍କା ଅଧିକାର କାଳମ କଷିତ୍ର
ହୋଣ୍ଟାନ୍ତିରୁ^୧. ଏହି ଏକ ତିଲାଯିତ୍ର, ଏଣ୍ଟିନ୍ଦିବେଷ୍ଟୁ
ପିକା ପାତ୍ର ଅନୁରୋଧ ବ୍ୟାହମାନବ୍ୟାହମାନଙ୍କା ଏହିଜୀ
ଥିବ ଅନ୍ତରୀର୍ଦ୍ଦିଶ ବାନ୍ଧୁଜୀବନ ଅନ୍ତରୁ ପାଇଁତମାଲ୍ଲୁଙ୍କା
କଣ୍ଟିକୁ^୨ ଅଧିକାର ପାଦିଷ୍ଠିତରେତାଙ୍କୁ ସପନ ହୃଦୟକାନ୍ଦିଗ
ପିଟିକଣ୍ଠ. ହୃଦୟରେ ମହାନ୍ତିରୁ^୩ ତବିକଣ ବାନ୍ଧୁଜୀବନ
ହୃଦୟକେନ୍ଦ୍ରିଯିକଲ୍ଲି, ବାନ୍ଧୁଜୀବନକାଣ୍ଠ ଯାତୋଙ୍କ
ଉପଦ୍ୱୟମେହ, ଦ୍ରୋହମେହ ଉଣ୍ଠାଯିପରକତାନ୍ତିରୁ^୪ ଉତ୍ତରଷ୍ଟୁ
ଭୀକେଣ୍ଠମାତ୍ରମାନ୍ତରୁ^୫. ହୃଦୟମାତ୍ରକାନ୍ଦିଗୁରୁ ଶରୀରବନ୍ଦି
ଗଂ ନାମାଚାରନତିରିଗଂ ନାନ୍ଦିନ୍ଦପ୍ରିଗଂ ଏତିରାଯି ଵହ୍ନି
ଅନୁଷ୍ଠାନିକାରୁ^୬ ଅଧିକାର କରିବାରୁ^୭ ଅନୁରାଗ ହୃଦୟର ପରିଷ୍ଠା
କେନ୍ଦ୍ରିକୀୟି. ଅନ୍ତରୁ ନାନ୍ଦି ପେରାଣ୍କା^୮ ହୃଦୟାବାକଣ ନାନ୍ଦାନ୍ତ
ଉଣ୍ଠାଯିକଣ୍ଠାନ୍ତରୁ^୯. ଏହିନାତ ପିଟିଲେବ ଅନସପାନମ୍ୟ
ତନୀକାନ୍ଦିଗାନ୍ତରୁ^{୧୦} କହ ଜୀପିଯୁ^{୧୧} ଅବିଧାତେ ଏହିନ୍ଦୀ ଦିଵିନ
ଧୂ^{୧୨} ନୃତ୍ୟାନ୍ତମହୀୟ, ମୁତକୁ କର ମଣିକୁଳଙ୍କରା ହୃଦେହଂ
ଶରନାଂ ପ୍ରାପିତ୍ତିକଣ୍ଠାନ୍ତରୁ^{୧୩} ମୋହିନୀ ଏହିନ କହ ବେଶ୍ୟା
ଶ୍ରୀଯତ ହୋକୁତୁଳେବନତିରେହି ମୁକଦିତନାନ୍ତିରୁ^{୧୪} ପାଦକ
ଜୀବ ମେଟିତ୍ର ରଣ୍ଟେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦୀକହିଲାଣ୍କା^{୧୫}. “ମୋହିନୀ ଏ
ଶରାକକାଲାନ୍ତରୁ^{୧୬} କହ ବେଶ୍ୟାଶ୍ରୀ ଉତ୍ତରୀକଣ୍ଠବ୍ୟକ୍ତିକୁ
ହୃଦେହିପାଠ ଅଧିବାତିତ୍ରାଂ ଅନ୍ତରୁଙ୍କାଂ ପ୍ରାୟମାଯ କହ ପୁଅ
ଧ୍ୟାନ୍କା^{୧୭}; ପଞ୍ଚତତ ସମ୍ପାଦ୍ୟାଂକାଣ୍ଠୁ^{୧୮}, କର ସଂପତ୍ତର
ଅନ୍ତରୀକ୍ଷିତ୍ରାଂ, ସମାଧ୍ୟାନତଯାଯି ମେତନ୍ତାଯି କହ ନୂମା
ପର୍ମାଣୁନାମିଯ ନିବନ୍ଧନାନ୍ତିରୁ ତ୍ରୁତିନ୍ଦ୍ରାଂ ଉତ୍ତର୍ମୁଖୀତ୍ତାନ୍ତରୁ^{୧୯}.

പീതമയ്, പരദേശിനമില്ലായെ മുതലായ അവളുടെ ശ്രാംകം കണ്ട മഹസ്തിലാക്കീട്ടാണ് വർഗ്ഗബാഖു അതുകൊണ്ട് ഒരു ബാധകില്ലാത്ത മേപ്പടി മറിക്കും തന്റെ അഭ്യ സ്ഥാനമായി സ്വീകരിച്ചതു്.

തന്റെ അച്ചുവന്നു മഹത്പര്യവും മാഹാത്മ്യവും ഗീത നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. തനിക്കു കാം വൈദ്യമുതലെട്ടു തന്റെ അച്ചുവന്നു വിവാഹജീവിതം കാത്താവു കാരണമായിട്ടു് അസുവത്തിലും അതുപ്പിയിലും ഇഷ്ടാഭംഗത്തിലും ത്രഞ്ചിപ്പോയതിനു് അവർക്ക് സാക്ഷി തന്റെ വഹിക്കുകയും സഹതപിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അവർക്ക് സാക്ഷി തന്റെ വഹിക്കുകയും സകാരണവുമായി അച്ചുവന്നു ഭ്രമിയിലെ ഒരു ദൈവത്തപ്പോലെ വിചാരിച്ചിരുന്നു. ചുരുക്കിപ്പുറ എന്താൽ ഗീതജ്ജീവി തന്റെ അമ്മഞ്ചാട്ടു വൈരസ്യവും അപ്പിംഗാട്ടു് അതുന്നതം ഭക്തിയും അത്രവര്യവും, അരനുക്കുവയും ഉണ്ണായിരുന്ന ഏന്ന പരമാത്മാ എത്തുന്നതാളും അവൻ ത്രിമൂലം മതിയാക്കുന്നതല്ല.

ഡോക്ടർ പാത്മൻബാഖുവിനു നാല്പത്തു വയസ്സായെ കുംഭം തന്റെ ഭായ്യും ജാതജ്ജീവിയും ഇരുപത്തിന്നു തികഞ്ഞതിട്ടു് മാസം രണ്ടു അയിട്ടുള്ളൂ. അവെല്ല കണ്ണാൻ “പെരിക്ക മണ്ണാഹരിയെന്നതേ പറയാവു്”. പാത്മൻബാഖു ഇത് ശ്രദ്ധവിഹാരമില്ലാത്ത ഒരു നാല്പുംകിഞ്ചിത്തു തെറ്റായി ഉണ്ണായിരുന്ന അദ്ദേഹവി പ്രത്യേകിച്ചു വർഗ്ഗബാഖുവുമായി താരത മുഖ്യപ്പെട്ടതി ഫോക്കിംഗ്കുറ്റം അന്നനു വല്ലിച്ചുവന്നതെ

യുള്ള. തന്ത്വവിജ്ഞാനം വേണ്ടിന്നതുകൊ പ്രണയം ഇല്ലോ എന്ന വിഹാരിക്കുന്ന ജാതി, അക്കദാ സുശീലയും എല്ലാവകുടെയും ഇപ്പുത്തിനു റിലൈനവള്ളും എല്ലാരേജും പാട്ടുള്ളട തന്ത്വാളം സ്നേഹിക്കുന്നവള്ളും അത്യികന്ന. അതിനാൽ അവർ സകലവകുടെയും മുമത്തിനും അർഹയായിത്തീർന്ന്. ദീനാവഗ്രഹം ശ്രദ്ധിപ്പാനും അവക്കുവേണ്ടി എന്തും ചെയ്യുന്നും അവർ സർവ്വാ സന്നദ്ധയായിരുന്നു. തന്നെ സ്വന്തം ഭായ്യജ്ഞം എന്നവേണ്ട സകലക്കിം തന്നെക്കാളും സ്നേഹവും ബഹുമാനവും വർഗ്ഗിംഖാബുവോടായിരുന്നു എന്ന വിചരം പാത്മിഖാബുവും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ഭായ്യജ്ഞാട തന്നീക്കു വലിയ പ്രണയം കാണിപ്പാൻ സംഗതി ഉണ്ടായിരുന്നീല്ലെങ്കിലും, വർഗ്ഗിംഖാബുവെ സകലക്കിം ബഹുമാനമാണെന്നു കാണുന്നതിൽ എന്തും ശക്കിക്കാനാണോ. തന്നെ ഭായ്യജ്ഞം ചാരിത്രം ആയിരുന്നതിൽ അധികാരിയായിരുന്നു അധികാരം സംശയം ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും അതു തെളിയിക്കാൻ പാത്മിഖാബുവിനു പ്രഖ്യാപിക്കാനും അനുമതിയും നിലനിൽക്കുന്നതാണോ പാത്മിഖാബുവിനു സുഖവും സന്തോഷവും. ഭായ്യജ്ഞാട തന്ത്വവിജ്ഞാനിലൂടെ മനസ്സിൽത്തിരിയും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായ സ്ഥാനക്കിൽ പിന്നെ അവക്കും ഖാക്കി ലോകത്തിനും എന്തും മനസ്സിലുണ്ടാക്കുന്നുണ്ടോ വരവാനുള്ളതു്?

പാത്മിഖാബുവു ഒദ്ദേശവിചാരം കേവലം ഇല്ലാത്ത കൂദ നാസ്തികയാണോ. പ്രപഞ്ചം മൃദുവനും പഞ്ചലൈത്തനും കുടുംബക്കൂട്ടിലോകത്തിനും മാത്രമാണെന്നാലും ജീവാ

തമാവിലോ പരമാത്മാവിലോ കൈ കമ്മശക്തിയിലോ ചു നജ്ഞകത്തിലോ സ്വജ്ഞിക്ഷ° കത്താവായി നില്പേന തിരു നം അത്യുന്നതരഹിതനം സർവ്വശക്തൻം അത്യ കൈ ഇംഗ്രേസ് രണ്ടു ശക്തിയിലോ അധാർബംക്ഷ വിശ്വാസമില്ലായിരുന്നു. ഇന്ത്യിയദംഭക്ഷ° അതീതമായ ധാതൊരു വസ്തുവുമില്ലെന്നു° പാതയാത്യശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാരെപ്പോലെ അധാർബം കണ്ണം ചീമുഖി വിശ്വസിച്ചു. ഇതൊന്നം പോരാഞ്ഞിട്ടും അധാർബംക്ഷ തന്നെപ്പറ്റാൻ വലിയ അഭിപ്രായമാണോ. വണ്ണന്മഖാബു കൈ സപ്പാടകനം, നൗസുനം, ബുലി കിലും വിവേകത്തിലും ഗ്രന്ഥങ്ങളും വിശ്വാസമിത്തം തന്നെക്കാരം വഴിരെ താൻ പട്ടിയിൽ നില്പേനവന്നമാണെന്നു കൈ ദശാരായ വിശ്വാസംനിമിത്തം അധാർബംക്ഷ° വണ്ണന്മഖാബുവെയുള്ളാണും ഉള്ളാണും അത്യിക്രമം. എന്നാൽക്കൂട്ടും പാത്മന്മഖാബു ശ്രദ്ധാദാനം ക്ഷീമാ ശീലനം പരിഹാസതല്പരനം അത്യിക്രമം എന്ന കാര്യം മരക്കാൻ പാടില്ല.

വണ്ണന്മഖാബു, പാത്മന്മഖാബുവെപ്പോലെ സംസ്കാരം ഇല്ലാത്ത അതുകൊണ്ടില്ല. വാദ്യത്തും നിമിച്ചതും പാദ്യത്തും വിളിയാട്ടങ്കൊണ്ടും വിവിധവികാരങ്ങിലോ ലോകംനിലും നമ്മളുടെ ഉള്ളിലും ജനിപ്പിക്കുന്നതും ഇംഗ്രേസ് ദാനമാരുമാണോ അദ്ദേഹത്തിനാണും വണ്ണന്മഖാബുവും ദാനമായ വിശ്വാസവുമാണോ അതുകൊണ്ടാണും അതുകൊണ്ടില്ല. ഇം കാര്യത്തിൽ ദീർഘനിരുപ്പം നാംചെയ്തുും കൈ ചുസ്തുകും ഇദ്ദേഹം എഴുതിവെച്ചിട്ടുണ്ടോ. അതും ഇതുവരെ അചൂടിച്ചിട്ടില്ല. അതു ചുസ്തുകും അധാർ

ജീട് അന്തേക്കവസ്തുരാഖില്ലമായ അതുലോചനയുടെയും പരിശുമാർത്തിന്നേറിയും മഹമായി അവതരിച്ചു കയ്ക്കുന്നതു മനസ്സിലും ഭാവിയിൽ അതിന്റെ കത്താവിനും ശാശ്വത കമായ യശസ്വിയെടുത്തു കയ്ക്കുന്നതിലുമായിരുന്നു.

വള്ളിൻബാബുവിന്റെ ഭവനത്തിൽ ഭായ്യ് അന്താലും മകൾ ഗീതയും ക്രിക്കറ്റ് ഗീതയെ വിവാഹംമൊരും തിശ്വയിച്ചുവെച്ചു ഡോക്ടർ വസ്തുലൻ എന്ന ചെറുപ്പംകുറവായ കയ്ക്കുന്ന പ്രാധാന്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു അവരിൽ ശാശ്വത ഗവേഷണശാലയിൽത്തന്നെന്നാണും ഉദ്ദ്യോഗം. ശ്രീകൃഷ്ണനും രാധ എന്നവെച്ചും എന്നാണിന്നെന്നും അന്നും നെന്നും അന്നും അന്നും അന്നും ശാശ്വത എന്നവെച്ചും രാധ കൃഷ്ണനും ശാശ്വത കുടുംബം അന്നും ശാശ്വത ഗീതയെ ലോകംമുഴുവൻ എന്നതുകൊടും അതിനീളം കുടുംബവോ അതിലും അദ്ദേഹം വള്ളിൻബാബുവിന്റെ ഗീതയോടും വസ്തുലനും വാസ്തവായിരിക്കുന്നു. ചീപ്പിയിൽ മുത്തുപറ്റിയപോലെ രണ്ടാളം മുദ്രയും നന്നായി ചേന്നാരോധായിരിക്കുന്നു.

മേൽവിവരിച്ചു രണ്ടു വീട്ടുകായം എല്ലായാളും അതു ദേഹാളും ഇരുപ്പോളും പോയും വന്നം കൊണ്ടിരിക്കുന്നവയും ഒരു കുടുംബപക്ഷാരപ്പോലെ അരങ്ങേറുന്നും വിമാരിച്ചും സേക്കു മറിച്ചും പോങ്ങുന്നവയുമാണും. ജാത എല്ലാവക്കുടേയും ജീവ നമായിരുന്നു. ജാതജ്ഞ് എടുത്തുപറവാൻതക്കു വല്ല തോ ചീവും ഉണ്ടായിരുന്നോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അവർം അതിനും ഉത്തരവാദിയല്ല. ശ്രീകൃഷ്ണ മുദ്രയത്തിന്റെ അഴിം കുഞ്ഞവരിപ്പ്. അവരിൽ കയ്ക്കുകയുണ്ടെന്നവെച്ചും

ബാക്കിജനങ്ങൾക്ക് അവർ ഒരു നിഷ്ടളക്ക് പഴ്ചകായിട്ടാണ് തോന്നുന്നതു്. മേലെ സ്ഥടിക്കജലവും വെൺതാമരകളും സദാ വഹിക്കുന്ന ഒരു താമരപ്പാണ്യയെ അടിയിൽ പക്ഷും ശഭ്ദവേദ്യം അരുരെകിട്ടും അനാമരിക്കുമോ? അതു മാവാ അവർക്കു് ഒരു ദോഷമുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ ഏറ്റവും അപോലും—

എക്കാഹി ദോഷാ ഗ്രാസന്നിപാത്ര
നിമജ്ജതീഡോഃ കിരണാഷ്ട്രിവാക്ഃ
എന്നല്ല കാളിഭാസതം പറഞ്ഞതു്.

രണ്ടാമലുപ്പായം

കൈ ദിവസം സന്ധ്യാഴ്ച " മോഹിനി മാജ്ജിനിയുമായി, വന്നീൻബാബു വായശമറിയായും ശയനമറിയായും മറ്റും ഉപയോഗിക്കുന്ന മേഖലത്തട്ടിലെ രണ്ടുനമ്മുറികൾ അടച്ചിച്ചവാങ്ങകയായിരുന്നു. ഈ കാൽത്തിൽ മോഹിനി പ്രത്യേകശ്രദ്ധയും താല്പര്യവും കാണിച്ചിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടുനാൽ വന്നീൻബാബുവിന്റെ ശീലമുണ്ടും ഗ്രാന്തപദ്ധതം സകലങ്ങുടെ പ്രശംസയും പാത്രമായിരുന്നും മോഹിനിക്ക് തന്റെ വീട്ടിന്റെ കൈ അംഗം ശം പതിവായി ഉപയോഗിച്ചപോന്നിരുന്ന ഫ്രോമസ റോട്ട് സ്ലൈസേറുകൾക്കാളിലും അരബിക്കുപാഡിയാണു് അധികം ഉണ്ടായിരുന്നതു്. കാരണം കരിക്കലും ഭേദപ്രകാരത്തിൽ ഈ നൂപുരാശന്നിപ്പാത്ത അക്കാരണമരണം കൊണ്ടുവരുന്നതും വേദനയും ഭ്രാഹദ്യും കൂടുതലും സമീക്ഷണിച്ചുവരുന്നതുമായ മുദ്രാഗത്താൽ ഫ്രോമസർ പീഡിതനാകക്കുണ്ടും മാത്രം. അപസ്ഥിതിപോലെ കാരോറിക്കൾ പെട്ടുന്നു് പിടിപെട്ടുകൂടും ഏകുക്കുകൂടും ചെയ്യുന്ന മുദ്രാഗം ചിലപ്പോൾ വളരെക്കാലം നിലനിൽക്കുന്നതും ചിലപ്പോൾ പെട്ടുന്നു് ജീവനാശം വരുത്തുന്നതുമാണു്. ഫ്രോമസക്ക് ഇങ്ങനെ ബാധയുണ്ടും പലത്തുള്ളിലോകിൽ എക്കാക്കിയായ അദ്ദേഹത്തെ മാതാപിതാന്മൂലം വെളുപ്പുവും പെട്ടുന്നു് മുത്തുഞ്ചുമ്പും തയാറായിരുന്നു. അവർിൽ മുറികൾ വെടിപ്പുകൾക്കുണ്ടിരിക്കും ചുറ്റുമുള്ള വാതിലിനേൽക്കും അരുരു മുരുക്കുന്ന വൃട്ടി വെക്കു

നാതുകേട്ട്. പ്രൂഹസറായിരിക്കണെനും എന്ന ധാരണയിൽ
അവർഖി കിണം വാതിൽ തുറന്നു. അപ്പോൾ കണ്ണതു്. മല്ല
മാലകൾ കയ്യിൽ പിടിച്ചു ചിരിച്ചുംകൊണ്ടുനില്ലെന്ന ഒരു
പെൺകിടാവിനെ അതയിരുന്നു. പെൺനീറ പത്രപതി
നാടു് വയസ്സു കാണും. കണ്ണേലും ഏനു്, ഫോറം ചെണ്ണിലും
എന്ന പഠനത്തുടക്കത്തിലാണു്. നഗരത്തിൽ വളരുമ്പരുടെ
ബുദ്ധിക്കൂർമ്മതയും ഗണ്യമില്ലായ്ക്കും അവളുടെ മനസ്സി
കണ്ണ ഭവത്തുക്കാം പ്രക്രിയിപ്പിച്ചതു് ചേരന്നും തി
ള്ളുന്ന ക്രികളുംയായിരുന്നു:—

പെൺനീറ:— ഈ മല്ലമാല.

മേരഹിനി:— അതു മേശമേൽ വെച്ചേങ്കണ.

പെൺനീറ:— നിങ്ങളുടെ കയ്യിൽ തന്നെനും എന്നാണു് പെ
രിയവരുടെ കല്ലു.

മോഹിനി:— എൻ്റെ കയ്യിൽ ചൂലു കാണാനീല്ലോ?

പെൺനീറ:— ചൂലു നിലത്തിട്ടുള്ള!

മോഹിനി:— ചൂലുതൊട്ട് ഒക്കെക്കാണ്ടു് മാല തൊൻ എ⁺
ഞിഡൈ വാങ്ങും.

പെൺനീറ:— ഈഞിനെ ഒക്കെ നീട്ടിക്കും.

മോഹിനി:— മാല കേടുവരില്ലോ?

പെൺനീറ:— മാലയ്ക്കു് അതയിൽത്തമാനമില്ല.

മോഹിനി:— ചൂലുവിടിച്ചു് ഒക്കെക്കാണ്ടു് മാല തൊട്ട്
നാലു വെടിപ്പുകില്ല.

പെണ്ണോ്:— ചൂലു് സകലദിക്കിലും വെടിപ്പുവരത്തുന്ന
സാധനമണ്ണു!

മോഹിനി:— ചൂലിനമാരും വെടിപ്പീശി.

പെണ്ണോ്:— പണമില്ലും തന്റെക്കു പൊക്കിയുള്ളവക്കു ഉണ്ടം
കൊടുക്കാൻ വയ്ക്കുമോ?

മോഹിനി:— ചൂലു് അഴികക്കരുന്നതു്, അധികം തന്റെ
മേൽ ചുമന്നിട്ടുണ്ട്.

പെണ്ണോ്:— എന്നാൽ അടിച്ചുരുളിയോ? വാരിക്കൊ
ണ്ണുപോവാൻ കാട്ടമെമവിട്ടുന്നവയും?

മോഹിനി:— ചൂലു് പാട്ടേള്ളട്ടുന്നുള്ളും അധികം പേരു
കയ്ക്കുള്ളൂ.

പെണ്ണോ്:— പൊക്കിയൈക്കു പേരുന്നതു് നീങ്ങളായി
രിക്കം.

മോഹിനി:— തോന്തു് ചൂലുകുണ്ടു് മുവത്തുനും തയം.

പെണ്ണോ്:— എന്തും മുവംകണ്ണാൽ അന്തിമിന്ന തോന്തുമോ?

മോഹിനി:— തനിന്തും വാക്കേട്ടുതു് സകലക്കും അന്തി
മന തോന്തും.

പെണ്ണോ്:— അന്തിമിന്ന തോന്തുന്നതു് നീങ്ങളെല്ലപ്പോലെ
യുള്ള പെണ്ണുംപിംകുമാറ്റമായിരിക്കിക്കും.

മോഹിനി:— അതാണുംപിംകും തോന്തും.

പെണ്ണോ്:— എവന്ന കാണാനോപാദിം അതാണുംപിംകും ചും
ബീക്കാനാണു് തോന്തുന്നതു്.

മോഹിനി:—ചുംബിക്കുന്നോമു കടിയേറാിട്ടായിരിക്കും നീ ബാക്കിയുള്ളവരെ കടിപ്പാൻ വരുന്നതു്.

പെണ്ണു്:—നിങ്ങളുടെ മുഖം കാണുന്നോമു എന്തിക്കും കടിപ്പാനുള്ള വിധാരം കേവലം വരുന്നില്ല.

മോഹിനി:—പിന്നു എന്താണു് തോന്നുന്നതു്.

പെണ്ണു്:—എനിക്കു തസ്താനാണു് തോന്നുന്നതു്.

മോഹിനി:—അതിർക്കവിയേണ്ണ. തൊൻ ഇവിട്ടു ചുട്ടി പുത്രതാക്കണം.

പെണ്ണു്:—തസ്താനതു് അതിർക്കവിയുന്ന ഫലത്തി അതു സോ?

മോഹിനി:—മുഖത്തു തസ്താനതു് നിശ്ചയമായിട്ടും.

പെണ്ണു്:—എനിക്കു തസ്താൻ തോന്നുന്ന എന്നല്ലാതെ നിങ്ങളുടെ മുഖത്തുതസ്താനമുന്നു തൊൻ പാണേതാ?

മോഹിനി:—അത്തീരുന്നുണ്ണാണു് ധരിക്കേണ്ണതു്.

പെണ്ണു്:—ധരിക്കേണ്ണതു തസ്താനതു്.

മോഹിനി:—അതു ശരിയാണു്.

പെണ്ണു്:—അഭസ്താമം കുന്നുകുലും ശരിയായി.

മോഹിനി:—കന്നിലേറു കിട്ടുന്നോമു സകലവും ശരിയാണും.

പെണ്ണു്:—എത്തുകിട്ടിയാലും നിങ്ങളുടെ ചുക്കിച്ചുള്ളിന്തക മുഖം ശരിയാവില്ല.

മോഹിനി:—എല്ലാവക്കും ഗതി അത്തീരുന്നുണ്ണാണു്.

പെണ്ണു്:—വളരെ ഭോഗംചെജ്ജിട്ടാണു് നിങ്ങളുടെ മുഖം ഇതുവേശം ചുള്ളിന്തുപോയതു്.

മോഹിതി:—യിൻറെ പ്രായത്തിൽ എൻ്റെ മുഖം ഞാൻ
നല്ലവണ്ണം കൊണ്ടുനടന്നിരുന്നു.

പെണ്ണ്: — അരക്കേ. തൊൻ പറമ്പതുകേട്ടിട്ടുണ്ട്.

മോഹികി: __നീ ഫുണ്ടാണ് കേട്ടതു്.

പെണ്ണ്:—നിങ്ങൾക്കു വളരെ മുഖ്യമായി അട്ടത്തുപരിചയമായിരുന്നു.

മോഹിതി:—ഇപ്പോഴം എനിക്കെ വളരെ അല്ലെങ്കിൽ പരിചയമില്ലോ?

പെട്ടീ:—ഒരന്നുത്തേപ്പാലെ അടക്കത പരിചയം ഇല്ല
ങ്ങാ ഉള്ളി.

മോഹിനി:— അപ്പോൾ തീ വലുതാക്കപ്പേരിൽ ഒരു പയറുവാ ക്കെ പയറുവാ.

പെട്ടാം:—നീങ്ങളുമായി ഇടവെച്ചുത്തു് എന്നും മേലാലത്തെ അട്ടിപ്പുണ്ടാക്കായിരിക്കും. പയറാറിയ നീങ്ങളാണ് എന്നുംപൂര്വബജ്ഞാവും പയറാറശീലിപ്പിക്കണംതു്.

മോഹിതി:—നീ ഒരു ഗാന്ധജീവൻ ബാക്കി വെക്കേണ്ടിയില്ല.

வெளியிடல்: — அது வாற்றப்பு கொட்டுவதற்கு பங்களைக்கிறது,

മോഹിക്കി: _____പിന്ന.

പെട്ട്:—വിനോദപ്രാംശു പരമ്പരാഗ്രാമം.

മോഹിരി:—എന്നാൽ അപരിശീലന വിക്കോളിപ്പുകൾ അവ
സരവും കാത്തുത്തിന്നോളും.

പെൻഡ്രിന്:— തോൻ അരു അവസരവും കാത്തതെന്നയാണോ
ഇവിടെ നില്ലുന്നതു്.

മോഹിതി:— ഇവിടെ അണ്ണാക്കുന്നതുമൂലം മലുമലു?

പെൻഡ്രൂ:— അതിനൊന്ന് ഇപ്പോൾ വരും.

മോഹിതി:— ഇവിടെ പെരിയവർ മാത്രം വരികയുള്ളൂ.

പെണ്ണ്:—അതയാൽ അതിനെല്ലാം നാണോ?

മോഹികി: — അയാളെ പെണ്ണുമുംകൊന്നം കിട്ടകയില്ല.

வெளியோ?— ஊர்யாலே நினைப்புக்கு கிடிக்குமிலையா? வெ
ழுக்க வெளியைப்பறங்கான் கிடிக்குமிலையா வ
குமோ?

മോഹിക്കി:— അരയാർ പെരുന്നിനൊ വക്കവയ്ക്കുന്നയാളില്ല.

ପେଣ୍ଟିକ୍:— ଅରହାଙ୍କ ପେଣ୍ଟିକ୍ ଯକ୍ଷତାଙ୍କ ମହିଳାଙ୍କିଲୋ?

മോഹിതി:— അതിനൊന്ന് അയാൾ വഴിപ്പെട്ടുകയില്ല.

പെൻഡ്:—അയാൾ പെൻഡിനും വഴിയില്ലോടി പെട്ടു.

മോഹിതി:—ചീ! മഹാത്മാക്കലേപുരാഡി ചിഷ്ടിക്കൈതു്.

പെട്ടി:— മഹാത്മാക്രണ്ഡുവക്ക പെട്ടിയെ വജ്ജിയുവരാണോ?

മോഹിനി:— വജ്ഞിക്കുവരാണ്.

வெளி:—வஜ்ஜிமுவர்ண்.

മോഹിനി:— ഇവർ വജ്ജിച്ചവരാണെന്നും എന്തിക്കും ഉറ്റപ്പറയാം.

പെട്ടി:—നിങ്ങൾ കാണാത്ത കാഞ്ഞത്തിൽ നിങ്ങൾ എ സ്ഥിരതയും ഉറപ്പുവരയും.

മോഹിതി:—തൊൻ നല്ലവന്നും അറിയുന്നതുകൊണ്ട്.

പെണ്ണ്:—യിങ്ങം നല്ലവന്നും അറിയേണ്ടതു നിങ്ങളും എ അരിവിലോ, മുമ്പിലോ വെച്ചു് അയാൾ അ വ്യക്തമെന്നും ചെയ്യാതിടയിണ്ണുന്ന മാത്രമാണോ.

മോഹിതി:—പെരിയവകു് അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്ന അഴുള്ള സൗന്ദര്യി എന്തിനെ ഉറപ്പാക്കി?

പെണ്ണ്:—തൊൻ ശക്തിയുടെ ഉള്ള.

മോഹിതി:—യീ എന്തിനു ശക്തി?

പെണ്ണ്:—മലുമാല എന്തിനാണോ അയാൽക്കു്?

മോഹിതി:—മല്ലിയുടെ സൗരദ്യം എല്ലാൻ.

പെണ്ണ്:—അതിനു മല്ലിയുടെ സെൻറു് വാദ്ധിയാൽ പോരെ?

മോഹിതി:—അയാൽക്കു് മാലയായിരിക്കും ഇഷ്ടം.

പെണ്ണ്:—അയാൽക്കു് എന്തോ കയ പെണ്ണിനെയാണോ ഇഷ്ടം.

മോഹിതി:—പിന്നു മാല എന്തിനാണോ?

പെണ്ണ്:—അവർക്കു് സമ്മാനം കൊടുപ്പാൻ.

മോഹിതി:—അരിവിന്തതു?

പെണ്ണ്:—തൊൻ അറിഞ്ഞതു.

മോഹിതി:—യീ എന്താണോ അറിഞ്ഞതതു?

പെണ്ണ്:—യിങ്ങംക്കു് സമ്മാനിക്കാനാണു്.

മോഹിതി:—അതു വലിയ അറിവല്ല.

പെണ്ണ്:— എന്തുകൊണ്ടും?

മോഹിനി:— താൻ മണക്കുന്ന കാലവും എന്നു മണ
പുട്ടിക്കുന്ന കാലവും കഴിഞ്ഞു.

പെണ്ണ്:— എന്തു പെണ്ണിനവേണ്ടിയായിരിക്കും, ഈ സ
മ്മാനം?

മോഹിനി:— ഒരു സമയം നിന്നക്കായിരിക്കാൻ മതി.

പെണ്ണ്:— എന്തിക്കാണുക്കിൽ കടയിൽവെച്ചുതന്നു ത
നാളിട്ടായിരുന്നോ?

മോഹിനി:— കടയിൽവെച്ചു തിനെ ചുംബിക്കുവാൻ
സാധിക്കുമോ?

പെണ്ണ്:— അവിടെ വെച്ചായിരുന്ന ക്ലിത്ത്.

മോഹിനി:— സകലങ്ങും മറ്റൊക്കെ വെച്ചു!

പെണ്ണ്:— അതെ.

മോഹിനി:— എന്തിനും?

പെണ്ണ്:— എന്നാൽ കരാഴും സംശയിപ്പാൻ ഇടയില്ല.

മോഹിനി:— എന്നാൽ അവിടെതന്നെ വെച്ചു!

പെണ്ണ്:— മാല വാദ്ദോൻ അതു വേണേ.

മോഹിനി:— നിംബനക്കാണ്ടും താൻ തോറു.

പെണ്ണ്:— തോല്ലോൻ നിങ്ങൾ വല്ല പരീക്ഷയ്ക്കും പോ
യിരുന്നോ?

മോഹിനി:— (കോപന്താട) ഭോക്ക! നീ മാലയും അ
വിടെവെച്ചു പോയാട്ടു. എന്തിക്കു നേരമില്ല.

പെ'ബ്രൂ':— എന്തിക്കു നേരുട്ടു്, തൊൻ എന്തിനു പോ കുന്നു?

മോഹിനി:— നീ നിന്നു ജോലിക്കു പോയെല്ലാ!

പെ'ബ്രൂ':— പോവാൻ ജോലി കുന്നും എന്തിക്കില്ല.

മോഹിനി:— നീ എവിടെയെങ്കിലും പോയെല്ലാ!

പെ'ബ്രൂ':— ഇവിടെ ആയാലെന്നു!

മോഹിനി:— ഇവിടെ കാസ്തമാക്കണ്ണം.

പെ'ബ്രൂ':— അതു് അട്ട് ചുവാരാൻ നീഞ്ഞളില്ല.

മോഹിനി:— കാഷ്യം നീയാണോ.

പെ'ബ്രൂ':— അപ്പു, എൻ്റു ഉള്ളിൽ കിടക്കുന്നതു് പുറത്തി രക്ഷന്നതാണോ കാഷ്യം.

മോഹിനി:— നീന്നൊടാണോ ഇവിടെനിന്നു പോവാൻ പ രഘുനാതു്.

പെ'ബ്രൂ':— തൊൻ ഇവിടെ നില്ക്കുന്നാണോ ഭാവം.

മോഹിനി:— അതിനു വീട് നിന്നുന്തായിരിക്കുണ്ടാം.

പെ'ബ്രൂ':— വീട്ടിനു ഇപ്പോൾ നീഞ്ഞേളുക്കാഡി അവകാശം എന്തിക്കാണോ.

മോഹിനി:— എല്ലാംകൂടി വീടം എന്നുതല്ലെന്നു വരുത്തുമോ?

പെ'ബ്രൂ':— തല്ലാലും നീഞ്ഞളുടെല്ലു.

മോഹിനി:— എത്തുകാണ്ടോ?

പെ'ബ്രൂ':— നിഞ്ഞുടെ അവകാശം നീഞ്ഞദി പെരിയവക്കു് ഒഴിവായുംകാട്ടത്തിരിക്കുണ്ടാം. അപ്പോൾ വീട്ടിന്നു അവകാശി ആയാളുണ്ടായി. അയാളുണ്ടാം എന്നോ

നോട്ട് ഇവിടെവന്ന മാത് നിങ്ങളുടെ വശംതർഞ്ഞ പറഞ്ഞതത്തു്. അതുകൊണ്ട് എന്നാട്ട് മാല വാങ്ങുന്നവരു ഈ വീടിൽ നില്ക്കാൻമുള്ള അവകാശം എല്ലാക്കാണാലുള്ളതു്.

മോഹിനി:—എന്നാൽ നിന്നും അവകാശം തോന്ത് ഈ പ്രസാർഥത്തെന്ന തീരുത്തുകളുണ്ടാം. മാല ഇങ്ങന്നു് താ.

പെൺ:—(വിരിച്ചുകൊണ്ട്) ഈതാ പിടിച്ചോ.

മോഹിനി:—എന്തിനാണ് വിരിക്കുന്നതു്.

പെൺ:—ചിരിക്കാനമുള്ള അവകാശം എല്ലാഴ്ചം എന്നിക്കുള്ളതാണോ.

മോഹിനി:—ഈവിടെവെച്ചു ചിരിക്കാൻ എന്നും സമമാം വേണാം.

പെൺ:—ഈവിടെ നില്ക്കാമെകിൽ ഇവിടെവെച്ചു ചിരിക്കാനം വാട്ടുണ്ട്.

മോഹിനി:—ചിരിച്ചാലും വേണില്ല, കാച്ചാലും വേണില്ല നീ ഈവിട്ടുന്ന കടന്നപോയാൽ മതി.

പെൺ:—നിങ്ങൾക്കു മതിയായിരിക്കും. എന്നിക്കു മതിയായിട്ടില്ല.

മോഹിനി:—ഈനീ എന്തിനാണ് കാത്തുനില്ക്കുന്നതു്.

പെൺ:—എന്നിക്കു മാലകൊണ്ടുവന്നതിനു തുലി കിട്ടിയോ?

മോഹിനി:—ഈതാ കരണ.

പെൺ:—(വാദിയിട്ടു്) വലിയ ഉപകാരം.

മോഹിനി:—ജൂഡിയും എന്തിനാണ് നില്ക്കുന്നതു്.

പെണ്ണോ്:— പെരിയവർഗ്ഗ കാത്തിട്ടോ്.

മോഹിനി:— എള്ളുകായ്ത്തിനാം.

പെണ്ണോ്:— അഡാളാബന്നകിൽ രണ്ടാണ കിട്ടമായിരുന്നു.

മോഹിനി:— രണ്ടാണ! രണ്ട് മാവിട്ടാണോ് നിനക്കു കീടേ സ്ത്രീ.

പെണ്ണോ്:— എന്നെന്ന തൊടാൻ കിട്ടിയോ, എന്നീടുംവണ്ണേ മാവിട്ടാൻ.

മോഹിനി:— (പെണ്ണീൻ്റെ നെന്തു തൊട്ടിട്ടോ്) പാത്രം സു പറയുന്നു; ഇപ്പോൾ നിന്നെന്ന തൊട്ടില്ലേ.

പെണ്ണോ്:— ഇല്ലോ. എൻ്റെ നെന്തുമാത്രമേ തൊട്ടിട്ടില്ല.

മോഹിനി:— (പെണ്ണീൻ്റെ മുത്തിയിൽ ഒക്കെവച്ചിട്ടോ്) ഇപ്പോഴേങ്കിലും നിന്നെന്ന തൊട്ടില്ല!

പെണ്ണോ്:— എന്നെന്ന തൊട്ടിട്ടില്ലോ. എൻ്റെ മുത്തി മാത്രമേ തൊട്ടിട്ടില്ല.

മോഹിനി:— (പെണ്ണീനെ ആപാദച്ചുവം ഉഴിഞ്ഞിട്ടോ്) ഇപ്പോൾ ശരാശരിക്കു തൊട്ടില്ലേ!

പെണ്ണോ്:— കരിക്കലും ഇല്ലോ; എൻ്റെ ശരീരം മാത്രമേ തൊട്ടിട്ടില്ല. എന്നെന്ന തൊട്ടിട്ടും ഇല്ലോ.

മോഹിനി:— പിരീന്ന നീ ആരാണോ്.

പെണ്ണോ്:— എൻ്റെ ശരീരത്തിനേരും ഉടമ.

മോഹിനി:— നീ എവിടെയാണോ്.

പെണ്ണോ്:— അരുളംപുട്ടി നിന്തോയകില്ലോ. അരുളുകൊണ്ടോ് നീ

ഒപ്പംകഴി^o എന്നെ തൊടാൻതുടി കൃതനില്ല. എന്നിട്ട് ഫേണ്ട ചവിട്ടാൻ.

മോഹിതി:^o — എന്നിക്കു നിന്റും ശരീരത്തിനേൽ ചവിട്ടിയാൽ മതി.

ചെണ്ണു^o: — എന്തും ശരീരം നിങ്ങൾക്കു ചവിട്ടാനാളിൽത്തല്ല.

മോഹിതി:^o — പിന്നെ എന്തിനാളിൽത്താണ്.

ചെണ്ണു^o: — പുരുഷന്മാരുടെ വിനോദത്തിനു കാഴ്ചവെള്ളും അളളിത്താണ്.

മോഹിതി:^o — എന്നാൽ മാക്കരാറിൽ ചെണ്ണു. അവിടു വുരു പുരുഷനും തുട്ടനു സ്ഥലമാണ്.

ചെണ്ണു^o: — അവരു തെടിപ്പോകേണ്ടതു^o എന്നായല്ല.

മോഹിതി:^o — പിന്നെ ആരാണ്

ചെണ്ണു^o: — അവരാണ് എന്നെ തെടിവരേണ്ടതു^o.

മോഹിതി:^o — എന്നിട്ടു് കാണാം.

ചെണ്ണു^o: — എന്നാലെ കാണക്കുള്ളി.

മോഹിതി:^o — നിണക്കു^o എള്ളുകൊണ്ടു് അരയട്ടു് ചെന്ന തുടാ.

ചെണ്ണു^o: — വഞ്ചുകളാണ് പുവിനെ തെടി വരേണ്ടതു^o.
പുവു^o വഞ്ചുകളെ തെടിപ്പോവാറില്ല.

മോഹിതി:^o — എന്നാൽ ക്ഷണം യീ ഇവിടനു പോ! ഇവിടെ വഞ്ചുകൾ വരുന്നതു^o എന്തിക്കിഞ്ഞമല്ല.

ചെണ്ണു^o: — എന്നിക്കും ഇവിടെ യില്ലാൻ ഇഞ്ഞമല്ല.

മോഹിതി:^o — പിന്നെ എന്തിനാണ് യില്ലുന്നതു^o.

പെണ്ണ്:—നിങ്ങളെ കോപിപ്പിക്കാൻ.

മോഹിനി:—അതുകൊണ്ട് എന്നുകിട്ടാനാണ്.

പെണ്ണ്:—അപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ മുഖം കാണാൻ എല്ലാതുകാരം ചാന്ദ്രമാണ്. അതുകൊണ്ട് മുഖം കാണാൻ വോക്കം.

മോഹിനി:—എ തേളു്. കുത്തുന്ന തേളു്.

പെണ്ണ്:—എ തവള. പോകാച്ചിത്തവള.

അതു സമയത്തു് ഡോക്ടർ വൺഗൗഡ് പെട്ടുന്ന കോൺസിൽ കേരി വന്നു. പെണ്ണ് അധ്യാർഥക്കു് ലക്ഷ്യമിട്ടാതെ ഒരു സലാം കൊടുത്തു. അധ്യാർഥി ഉടൻതന്തനാ കീശയിൽ കയ്യുടിന്നതു കണ്ടപ്പോൾ “അതൊന്നും വേണ്ട, പെരിയവരെ, അവർക്കു തുലി തോൻ കൊടുത്തു കഴിഞ്ഞു.” എന്നപറഞ്ഞു് മോഹിനി അധ്യാർഥി വിലക്കി. അധ്യാർഥി അവർക്കു ഒരു നാണ്യം എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു് പൊണ്ണുംവാൻ അംഗ്യം കാട്ടി. പെണ്ണ് ജയാവത്തോടെ മോഹിനിയെ ഒന്ന് നോക്കി. പിന്നേയും നിന്നിട്ട് മലമെണ്ണം ഉണ്ടാകയില്ലെന്ന കണ്ടിട്ടു് മെണ്ണു കോൺസിൽ ഇരഞ്ഞി പോയി. മോഹിനി ഒരു ഒരു ശ്രാസന്ധുവകമായ തീർംഗ്രാസവും വിട്ടു.

മുന്നാമലസ്യായം

പെണ്ണ പോയ ഉടനെത്തന്നെ യോക്കർ വൻ്നീൻപാ ഷുവിനു് കയ രോഗപീഡ ഉണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ വേദന സഹിക്കേണ്ടിവനു. കോൺപ്രടി കോഡി അലബപാനംകൊണ്ടു് പിടിപെട്ട ഇംഗ്ലോഗപീഡ ഭസ്തു മമാകംവണ്ണം കുറേ നേരത്തോളം അദ്ദേഹത്തെ ദ്രോഹി ആണ്. അദ്ദേഹം കയവിശ്വന കയ കണ്ണേല തപ്പിപ്രടിച്ചു് അതിൽ വീഴ്ചംപോലെ ചെന്നാക്കുന്നു. അഭന്നതരം നീഡി ന്റിട്ടും കനിഞ്ഞിട്ടും രോഗവുമായി മല്ലിട്ടവാൻ തുടങ്ങി. ആ അവസരത്തിലുണ്ടു് ഭാഗ്യവശാൽ മോഹിനി മടങ്ങി വന്നതു്. കായ്യും മനസ്സുംലായ ഉടനെ മോഹിനി അധാരം ചുടെ സഹായത്തിനു കാടിപ്പുത്താണ്.

മോഹിനി:—അദ്ദേഹം! ശിവ! ശിഖി! ബാധ പിന്നോട്ടു് പിടിപെട്ടണ്ണോ!

യോക്കർ_വ: ബാധു:— (അല്ലോ അരുംഗപാസത്തോട്) അ പ്രാണി! കയ വിശ്വന ഇം പ്രാവശ്യവും രക്ഷപ്പെട്ടു. മോഹിനി! കോൺപ്രടി കുറേ വേഗത്തിൽ കോഡി പ്രോത്സാഹിക്കാതെ ബഖശപ്പെട്ടു കോഡിപ്രോത്സാഹി.

അധാരം എഴുന്നോറു് കോട്ട അഴിച്ചുവെള്ളുന്നോരം മോഹിനി അധാരാളു സഹായിച്ചു. അധാരം ശപാസം മുട്ടുംപോലെ നിശ്ചസിക്കുന്നതിനിടയിൽ മയ്യാദ മറക്കാതെ മോഹിനിയോട് ഒരുിപരംതു. “ഹും, അസാരം നീ

ക്ഷീട്ട്” എന്നും പറഞ്ഞു കണ്ണഡനരം ക്രേദത്തുതന്നു നിന്നും കോട്ടു മോഹിനിയുടെ കയ്യിലായ ഉടനെ അഥവാ അപിം കു ചാരക്കുസേലമേൽ ഒഹനക്കിടന്നു.

മോഹിനി:—എന്തു വട്ടമായി തൊൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നതും, മഖവൽ കുസേലമേൽ ഇരുന്നപ്പാതെ മേലെ വരക്കുതെന്നും. ഇപ്പോൾക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും കോലം. (വ്യസനത്തോടെ അധികാരി ദോഷനും.)

ബോധ്യർ_വാ: ബാബു:—എൻറെ നേരെ നോക്കാത്തതാണും നല്ലതും. നിന്നക്കു സകടം വല്ലിക്കുകയേഴുള്ളു. എൻറെ ഔദ്യോഗം കു ഭേക്കര ജാതിയിൽ പെട്ടതാണും. ബാധ വരുമ്പോൾ രണ്ടിലെവാനു തീച്ചയാണും. കു മിക്കിട്ടുന്നും നിലനില്ലെയില്ല. നീ എന്നല്ല അതു വിമാരിച്ചാലും കു മലവുമില്ല. മുക്കിക്കൊല്ലാൻ വിധിച്ചുവന്നപ്പോലെയാണും തൊൻ നാളുകൾം കഴിക്കുന്നതും. നീ അഭ്യാവഗ്രമായി സകടപ്പെട്ടിട്ടുന്നം കാഞ്ഞമീല്ല, ഇംഗ്ലീഷ് എന്നിക്കു വിധിച്ചുതും അഭ്യന്നുന്നും. തൊൻ പരലോകത്തിലേള്ളുള്ള ടിക്കറഡം വാങ്ങി, വണ്ടിവക്കവാൻ ഫോറൈമോറത്തിനേരൽ കാത്തുനില്ലെങ്കയാണും. വണ്ടി അസാരം വൈക്കിപ്പോയി എന്നു ഉള്ളൂ.

ശിവ! ശിവ! എന്നും ഉളവിട്ടുംകൊണ്ടും മോഹിനി അഭ്യാസിച്ചെന്നും തൊപ്പിയും എടുത്തും എടക്കാഴിയിൽക്കുടനും. ബാധകൊണ്ടും കുഞ്ഞിനിച്ചുപോയിക്കുന്ന വണ്ണനും

ബാബു എഴുന്നേറിക്കും" തന്റെ ഉള്ളത്തുപോയ കട്ടണ്ണ യുടെ കടകളൂടുക്കു ശരിപ്പെട്ടതി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തു കുമിഞ്ഞു ധാരാളം പിടിപെട്ടിക്കും. കാഴ്ചയ്ക്ക് അധികം കു ദയാലുവും അസാധാരണവും വിനാമാണെന്ന നാം തോന്നും. മോഹിനി മടങ്ങിവന്നു.

മോഹിനി:— (പിന്നേയും) എന്തുകാണാണും സാരേ! നി ഒപ്പം മരവൽക്കേശവ ഉപദേശിക്കാത്തതും? ഇപ്പോൾ മരവൽക്കേശവ യാതൊരാംക്കം നിങ്ങളുടെ അവസ്ഥ അറിഞ്ഞുള്ളടക്കേന്നും? നിങ്ങളെ മുൻഗുഡിപ്പാൻ സ്വയം സന്നദ്ധരാണും. മരവൽക്കേശവ പേരുന്ന വർ എത്രുമയ്ക്കും കുങ്ങിപ്പിണ്ടുണ്ടും.

വണ്ണൻബാബു:— തോൻ അറിയും. എന്നാൽ തോൻ ത്രിട ത്രിട ഇവിടെ വരുന്ന വിവരം മരവൽക്കേശവ കാർത്തിടി അറിയുകയും. നാവടക്കിവെക്കാൻ ശീ ലിച്ചുവർത്തി പരസ്യജ്ഞം പറവാൻ നാഡും വള്ളും തിരികീല്ലു.

മോഹിനി:— നിങ്ങൾ ആദേശവിവരം ഇവിടെ യാതൊരാംക്കം അറിയില്ല. പിണ്ണ എങ്ങിനെയാണും" പരസ്യജ്ഞം പറയുന്നതും. ഇന്നീ ആരെന്നുറിഞ്ഞാൽ തന്നു അവതാരക്കു വല്ലവകം വക്കവെള്ളുമോ?

വണ്ണൻബാബു:— നിങ്ങൾ വക്കവക്കൈയില്ല. നിങ്ങൾ അവതാരാം ചെവിക്കിൽ കടത്തുകയില്ല എന്നും എന്നില്ലും അറിഞ്ഞാണ്.

മോഹിനി:—കന്നിനം ചെവിക്കൊട്ടക്കാത്ത അതും നീങ്ങ ഇംഗ്ലീഷ് സാരോ! എൻ്റെ പീടിൽ വാടക്കുള്ള താമ സ്'ക്കന്ന പൊക്കി എല്ലാവകം നീങ്ങെള്ള മാതൃക യാക്കിപ്പിടിച്ചാൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു. ലോക തത്തിൽ നല്ലവകം അദ്ദൈനയല്ലോടുവകം ഉണ്ട്. എന്നാൽ ഒരു മന്ത്രാദ്ധോരനെ എന്നിക്കു കാരാറു നോട്ടുകൊണ്ട് മനസ്സിലാക്കാം. എന്നിക്കു തോന്ന നും, നീങ്ങളുടെ ഭായ്യും നീങ്ങെള്ളപ്പുലെത്തനു ഒരു തണ്ഠിടക്കാരത്തിയും താവാടിയും അയയിരിക്കു ണമെന്നോ. എന്നാലോ, അവരെ കരിക്കൽ കാണുന്നമെന്ന അതുകൂടം തോൻ എപ്പോഴും അടക്കി ചെയ്യുന്നതു് നീങ്ങൾക്കു് അതു് ഇഷ്ടമില്ലെന്നു കണ്ടിട്ടു മാത്രമാണോ.

വർഗ്ഗംബാബു:—അദ്ദൈനെ ചെങ്കുത്തു് ഉചിതമായി. ഇന്ത്യാനെ പറഞ്ഞു് അധികാരി എഴുന്നേള്ളും നോക്കുന്നാർ, മോഹിനി, അധികാരി പെലമായി അവിടെത്തനു ചിട്ടിച്ചിരത്തു്.

മോഹിനി:—കുറേനും അടങ്കി ഇരിക്കണം. നീങ്ങൾ കൊതാണോ വേണ്ടതു്. അതു ചാഞ്ചാൽ മതി.

വർഗ്ഗംബാബു:—അല്ലോ ക്ഷണാധിവാളി.

മോഹിനി:—അദ്ദൈനെ അതുകെട്ടു. ഏതാൻ അതു് നീങ്ങൾക്കു ക്ഷണം കൊണ്ടുവന്നതരാം. നീങ്ങൾ ഇവിടെത്തനു ഇരിക്കിൻ്തു്.

അവർ മുറിയുടെ മരഹാര ഭാഗത്തുവെന്ന ഒരു ദ്രോസിൽ സോധ ഉടച്ചു. അതിനീടെയിൽ “അസാരം ബ്രാഹ്മിജും ഇതിൽ പകരക്ക്” എന്ന വിളിച്ചുവോഡിച്ചു. അതിനും അയാൾ വിസ്തരത്തായി തല കല്പക്കി.

വണ്ണന്മഖാബു: — ബ്രാഹ്മി ഒരു വൈദിക ക്ഷേത്രത്തിൽ ദേഹം കൊല്ലുക ചെയ്യുള്ളൂ. തൊനം ഒരു ദോക്തരാണോ. എന്നീക്കം ചെവല്ലും നിശ്ചയമുണ്ടോ. അതുകൊണ്ടാണോ തൊൻ പറയുന്നതോ.

പരീന അധിക്ഷേഖണ്ട ദ്രാഗു വാദി അയാൾ വെള്ളം കടിച്ചു.

മോഹരിനി: — നിങ്ങൾക്കും ഇനിജും നല്ല സുവം വന്നിട്ടി സ്ഥി. നിങ്ങളുടെ മുഖം കണ്ണാൽ എന്നീക്കു മനസ്സിലാക്കാം.

വണ്ണന്മഖാബു: — ഒരു ക്ഷേത്രമല്ലെന്നു. നിന്നക്കും എന്നേൻ കൂട്ടു തതിൽ വളരെ തുണ്ടിജും വിഷാദവുംണ്ടോ. എങ്ങനാ ട്രിശ ഗ്രൂപ്പംകൊണ്ടാണോ നിന്നക്കും അന്തിരീക്ഷ തോന്നുന്നതോ. എന്നീക്കു തല്ലാലും സുവിക്കെട്ടും ഒന്നം ഇല്ല. (കീഴയിൽനിരീക്ഷ വാചചുട്ടത്തു നോക്കീടു) ഈ സമയത്തും ഒരാൾ എന്നെന്ന കാണ്ണാൻ വരുമെന്നോ എപ്പുറു ചെയ്യുവെച്ചിട്ടുണ്ടോ.

തങ്ങാട്ട് പൊല്ലേറിംവാനാണോ സുചിപ്പിക്കുന്ന തെന്നു മോഹരിനിക്കു മനസ്സിലായി. അവർ ചുണ്ടിൽ കൂട്ടുവെന്ന വാതിലിണ്ണു അടച്ചശരൽ വെന്നു. അവിടെ എ

അതിയപ്പോൾ തിരിഞ്ഞുനിന്നു് അയാളെ നോക്കി. “എൻ നി മുകളിൽ വരുന്നോളോക്കെ മന്ത്രങ്ങൾക്കേസ്വലു ഉപയോഗിപ്പാൻ മറക്കേണ്ടത്!—എന്നെങ്കിലും നിങ്ങൾക്കു് വേണ്ടനു വന്നുവോയാലോ? അങ്ങിനെ വരുമെന്നു ബോധുംകൊണ്ടു് പറഞ്ഞത്തല്ലതാണു. എന്നാലും തൃടി” എന്നമാത്രം പറഞ്ഞു.

വണ്ണന്നബാബു:— ശരീ, മോഹിനി. ഇതുവൊക്കെ മതി എന്നാലും—

അയാൾ നെററിയും തടവി കരുന്നേരം അരുളോച്ചി ആണു. തന്റെ രോഗസ്ഥിതി അപായാലുട്ടത്തിൽ എത്തി കഴിഞ്ഞു എന്നു് അയാൾ മനസ്സില്പാക്കി. മരണാനന്തരം തന്റെ കാഞ്ഞംഞരം കലാശിക്കേണ്ടതു് ഈ പ്രകാര തതിലായിരിക്കണ്ടു് എന്ന വ്യവസ്ഥ വരുത്തുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു് വളരെ സ്വന്തമായി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ താൻ എഴുതിയ പുസ്തകത്തിന്റെ കാഞ്ഞമാണു് അയാൾക്കു് തല്ലൂലം കാമ്പവന്നതു്.

മോഹിനി:— അതെ സാരു! വല്ലതും വന്നുവോയാൽ എന്നീക്കു് അധികാരിക്കുന്നും പോലീസിനേയും വീളിച്ചു വരുത്തേണ്ടിവരും.

വണ്ണന്നബാബു:— നിശ്ചയമായിട്ടും അങ്ങിനെ ക്കൈ വേണ്ടിവരും. ശരീരാണു്. ഈനി മുകളിൽ വരുന്നോളുക്കെ നൊന്ന് മന്ത്രങ്ങൾക്കേസ്വലു ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു് വാഗ്മിത്തം ചെയ്യുന്നു.

മോഹിനി:— അതുതന്നുണ്ട് എനിക്കേ കേൾക്കേണ്ട തു. എന്നാലെ എനിക്കേ മനസ്സിന് കയ അതശ്ചാ സമൂളം.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാഗ്ദാനത്തം കയ രജിസ്ട്രർ അത യാരമാണെന്ന് മോഹിനിക്കു് അറിയാം. അവർ ഇട നാഴിയുടെ വാതിലും പുറമേന്തിനു് അടച്ചു. കോൺസിസ്റ്റി ഇംഗ്ലീഷ്യായി. പോക്കേബാൾ അവളുടെ കണ്ണിന്റെ പോളമേലുള്ള പുരികും വിശ്വച്ചു.

നാല്പറമ്പും

മോഹിതി പോയപ്പോൾ വണ്ണൻവാദു അതു മരി തയിച്ചായി. അയാൾക്കുന്നേരം വിചാരമശാഖയി ഇരുന്നു. യാമപ്പുക്കുജീട് കാരണാധിത്രുടങ്ങി ഇരുന്നായി അവസാനിക്കുന്ന ശബ്ദപരവ്യര അതു ശാന്തത ഫേഡിച്ചു. പോരാഞ്ഞിട്ടു് നിന്തുക്കാം കരണ്ടത്തു് കൂടാതെ വളരെ ലഹരിയോടെ അരിക്കുന്നും കലമുക്കുക്കും വെയ്ക്കു. കൂമൻ, പിശാചിഡൈപ്പോലെ മുഴുളുടുക്കിയും കേരംക്കു നാവരത്വാക്കു ദയപ്പെട്ടുത്തി. വണ്ണൻവാദു എഴുന്നേറു മരിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു മേശജീട് അരുടുക്കു ചെന്നാണിന്നു്, തന്റെ മുവാത്ത ജരഞ്ഞം തലയിലെ നരയും ഭോക്കി കൗമ മന്ദഹസിച്ചു. പിന്നെ വിസമ്മതന്നു ചന്ദപ്പോലെ അയാൾ തലവയാനിള്ളക്കി, കണ്ണാടി അവിടെത്തുന്ന വെച്ചു. അതിൽപ്പിനെ അയാൾ ഒരു സിഗററു് എടുത്തു കടിച്ചപിടിച്ചു് ഒരു തീപ്പെട്ടി എടുത്തു തുണ്ടു്, ഒരു കൊള്ളി വലിച്ചെടുത്തു കത്തിക്കാശായി ഉരയ്ക്കാൻ പോകുന്നോൾ, വിളിമൺ (Call bell) രണ്ടു വണ മട്ടന്നതു കേട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുവം പ്രസാദം കൊണ്ടു പ്രകാശിച്ചു. അയാൾ തീപ്പെട്ടിയും സിഗററു്, തീക്കുന്നതു ഉള്ളിച്ചുന്ന അരുപ്പും വലിച്ചെറുതിന്തു. എന്നീ കുട്ടി മെല്ലു അതിമീഡയ കൂടിക്കൊണ്ടുവരാൻ ഇരുങ്കി. ഉടൻ ദയത്തുന്ന പുത്രതിരഞ്ഞുന്ന ഫോഷാസ്റ്റിക്കല്ലപ്പോലെ ഒരു വെള്ളി അക്കികൊണ്ടു് മുടിയ ഒരു സ്കൂളി നായ്ക്കാർ പി

തുടരപ്പെട്ട ഒരു മുയലിൻറെ മാതിരി, ദേവബലപ്പുട്ടക് ത്രോളിക്കുടെ, കോൺസ്റ്റിറ്റ്ഷൻ നകൾ, മറിയുടെ ഉള്ളിൽ കടന്ന. തുടരത്തനെ അയാളം വന്നാകേറി. മറിയുടെ മല്ലാത്തിൽ എത്തിയ ഉടനൊ അക്ഷമനായി അയാൾ അവളെ കൊള്ളിപ്പിടിച്ചു് അലിംഗഹംചെയ്തു.

വർഗ്ഗം ബാബു:—(പ്രമത്തുട) നിന്നുക്കൊണ്ടു് അതു പത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പുടാൻ കാടിപ്പോകുന്ന പോലെയുള്ള ഒരു റീല് എപ്പോഴും കാണുന്നതു്? എൻ്റെ കൈകളിൽ ഇടയിൽ നീ യദ്ദുയ്യാ വന്ന കുണ്ണിന്ത്യപോയുപാലെ തോന്നിപ്പോകുന്നല്ലോ.

സ്ത്രീ:—ഇതിനു തൊട്ടുമരിയിൽ, എൻ്റെ കള്ളി കണ്ണു പിടിക്കുവാൻ വേണ്ടി, എൻ്റെ ഭർത്താവു് തോൻ അറിയാതെ, പതിയിരുന്നിട്ടണായിരിക്കും എന്നു് ഇവിടെ വരുമ്പാലോക്കെ എന്നിക്കു തോന്നിപ്പോകുന്നു.

വർഗ്ഗം ബാബു:—അതെന്നായാണുന്നതെന്ന വിചാരിക്കു. നിന്നു നിന്നും ഭർത്താവായ പാവം പാതയും ഒരു ദേവമില്ലെല്ലോ. നിന്റെ വീടിൽ ഇരിക്കുവോലോക്കെ നീ അയാളോടു് നിന്റെ അടിമനയപ്പോലുമ്പെട്ടു ചെയ്യാറി വരുന്നതു്?

ജാതി:—ഇവിടെവെച്ചു് എന്ന പിടിച്ചുപായാൽ എൻ്റെ ദെയൽം ഉടനൊ ശരസ്മീചുപാകം. അതു കൂടാതെ നമ്മുടെ കള്ളി കണ്ണപിടിച്ചുപോയാൽ ഇന്നു മാതിരി കൂടിക്കാഴ്ചയും അവസാനിച്ചുപോകം.

വല്ലന്ന്‌വാദ്യ:— നമ്മെളെ കണ്ടപിടിച്ചുപോകട്ട എന്നുള്ളടി കയ അരബിലാധിം എന്നു വികിട്ടണ്ണേനു തോന്നുന്നു.

ജാത:— എന്തുകൊണ്ടു?

വല്ലന്ന്‌വാദ്യ:— അപ്പോൾ നമ്മും കനായിചേറ്റിന്നും കയ ഭാഗമായി നില്ക്കാതെ നിന്മായുമാകയില്ല ദ്രോ? എന്നതിൽപ്പിനു നമ്മുടെ പരസ്യരഹ്യമാം നാഡോട് അരബിന്തൊൽ ഇങ്ങിനെഴുള്ള കളിച്ചുകളി കനും അത്വശ്യമാകയുമില്ല.

ഇതുകേട്ടപ്പോൾ ജാത ദിസ്സുഹാനരാഗത്തോടെ അരയാളെ പിടിച്ചുകെട്ടി മതിവരാത്തവിയത്തിൽ പിന്നോയും പിന്നോയും അതിലീംഗനംചെയ്തു.

ജാത:— എന്നാൽ നമ്മും അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്ന ഉറപ്പുക്. അതുകൂടുതൽ ശീതമൊന്നും.

വല്ലന്ന്‌വാദ്യ:— എന്തു ചെയ്തും. എൻ്നു ഭാർത്തയില്ല— എന്തു സമയത്തും എൻ്നു ധമ്പത്താി— എൻ്നു നിംഗാഗുകാരിണാി— കയ തടസ്സമായിട്ടു—

ഇതുകേട്ടപ്പോൾ ജാത അക്ഷമയോടെ അയാളുടെ അരബിക്കേനിനും കരി മാറിനിനും. അവളുടെ മുട്ടപടം കോച്ചുനേരൽ വച്ചിച്ചേറിന്തു.

ജാത:— അതെത. അതുമാം. എപ്പോഴും കയ അനുമല— അനുമല— അനുമല— എന്ന പാട്ടതനും.

വണ്ണൻബാബു:— നമ്മൾ ഇരുവകയും അവരെല്ല നീർപ്പിജിം വന്തുക്കണ്ടാൻ തക്കവണ്ണം അവർം യാതൊരു തെറ്റം ഏ മാർക്കോട് ചെയ്തുവും പുനിക്കണ്ടാണ്. അവളുടെ ജീവകാലം അവർം എന്നിക്കുവേണ്ടി ബഹു കഴിക്കുകയാണോ ചെയ്തതും. നമ്മുടെ രഹസ്യം അരംഭിത്തുപോയാൽ അവർം അവരുടെ നേരിടാവുന്ന സങ്കടം എന്നിക്കു കണ്ടു സഹിക്കാൻ പാട്ടണംകയില്ല.—

ജാതഃ:— അവർം നീംഡാംഡും കയ ദത്താവിന്നെൻ്റെ നിലയിൽ വിവാഹശ്രൂഷം രണ്ടുമുന്നു മാസം നീന്നാിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. പീനീന്ന അവളുടെ ചെങ്കമാറാം നീംഡാംഡും ഉപകൾപ്പിച്ചുപോലെയാണോ. അവർംകൂടും നീംഡാംഡും വേണ്ടെ എന്ന മാത്രമല്ല കണ്ടുംതിട്ടാം.

വണ്ണൻബാബു:— അതു കരി കംനവാക്കായിപ്പോയി.

ജാതഃ:— കംനമശബ്ദങ്ങിലും പരമാത്മമാണോ. അവരെല്ല വിച്ചാരിച്ചു നീംഡാം സഹിച്ചുതിനേക്കാൽ അധികം അവർം നീംഡാം കുവേണ്ടി സഹിച്ചിട്ടുണ്ടോക്കുമോ പിനീന്ന ഇന്ന ചുവന്നു അവളുമ്പോൾ ഉണ്ടാക്കി തന്ത്രത്തും?

വണ്ണൻബാബു:— എന്നാലും വിവാഹം നിലനില്ക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ രഹസ്യം പുറത്തുവന്നുപോയാണലും എന്നും എന്നിക്കു കയ ഭയം.

ജാതഃ:— അന്നല്ലാതെയുറുവിയുള്ള വിച്ചാരമല്ല എന്നിക്കു ഇംകാസ്തതിൽ ഭയവും ശക്തിം ഉണ്ടാക്കിത്തീക്കുന്നതും. പുറത്തുവന്നുപോയാൽ കൂദാശ അന്വനാനം നീ

ഈഴുവുടെ കീത്തിക്കണ്ണം ഗൗരവത്തിനാം, പ്രഹ്ലാദത്തിക്കണ്ണം നാശകാരണമായിത്തീർന്നാണോക്കം. അതുകൊണ്ടുമാത്രമാണോ എന്നേൻറെ ഭയം.

വണ്ണന്മഖാബു:—(ചുവച്ചുരുക്കാടെ പൊട്ടന്നാനെ) എന്തിക്കും എത്തുവിധിയത്തിലായാലും നാശം വരുവാൻ സത്യമായിട്ടും തൊന്ത് കാംക്ഷിക്കണമെന്ന്. ഒരു കലാശാലയിലെ പ്രാധാന്യക്കുടെ ജീവിതസ്ഥിതി എന്തുമാത്രമാണോ! അരയാളിടുടെ പ്രഹ്ലാദാനൃത അരയാളിടെ ചീനതക്കേള്ളും സംഹരിക്കണമെന്ന്. അരയാളിടെ ഭായ്യുടെ പ്രഹ്ലാദാനൃത അത്തമാവിനേയും കൊണ്ടുന്നു. ഭായ്യും ഭർത്താവും അവരുടെ പണ്ഡത്തെ സ്ഥിരിക്കുന്നു എപ്പുള്ളിയായ മട്ടങ്ങതാട്ടപോലെയായിപ്പോകുന്നു. ഒരേവഴിയായ റിതിയിൽക്കൂട്ടുടെയാണോ അവരുടെ ജീവകാലത്തിനേൻ്തു ചലനം. രാജിലിനേൻ്തു കൂടുടെ പോക്കനു ഒരു തീവണ്ടിയേം, ഭാം വണ്ണിയേപ്പോലെ — കാണ്ടുംക്കരം, കാക്കക്കരിവന്മാരം അവക്കരക്കാരം തെപ്പുംഭദ്രമാണോ. അന്നുലു എന്ന വിഹാരം ഒരു തടസ്ഥമായി നിന്നുകുറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ എന്നേൻറെ കട്ടക്കുപ്പാൻ തൊന്ത് വാട്ടു നിന്നുകുമ്മഞ്ഞളം തുടി നടത്തിയിരിക്കുന്നെനെ.

ജാതഃ:—അപമാനം നേരിട്ടാലുണ്ടാണെന്നു കായ്യുത്താനു ശ്രദ്ധ സിലബി വരികയില്ല. എന്തിക്കാണോ അപമാനം വരുന്നതെങ്കിൽ അതു എന്തിക്കു പൂർണ്ണവും പൂർണ്ണം

വിലയും അരുണം. നിങ്ങൾക്കു് ദേരിടാവുന്ന അപമാനമാണോ” എന്നീക്കു സഹിച്ചുള്ളടംതത്തു്.

ദിന്നുംബാബു:—നിന്നു് ദേരിടാവുന്ന അപമാനം എന്നീക്കു സഹിക്കാവത്ടല്ല. നമ്മൾ രണ്ടാള്ളം ക്രൈവലയിൽ കെണ്ണിന്ത്യുപോയി.

ജാതഃ—വലയിൽ കെണ്ണിന്ത്യത്തു് ഇവിടെവെച്ചല്ല, സാരേ! നമ്മൾ ഒരുവരും ഇപ്പോൾ വല പൊട്ടിച്ചീടു്, ഈ വിടെവെച്ചു് ഒരു സ്വപ്നലോകത്തിൽക്കൂടിനുണ്ടെന്നു റിക്ഷകയാണോ” ചെയ്യുന്നതു്.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു് ജാത അധികാരിക്കുന്നിൽ വന്ന നിന്നപ്പോൾ അവർ തന്റെടും അരുക്കാണും ഉള്ള ഒരു ശ്രീരാമപ്പാലെ വീഴ്ത്താണി. അവളുടെ ചുകന ചാറി കുറി മറന്നാസംകൊണ്ടു് വികസിച്ചിതനിഞ്ഞുകൂടിയും സകല വികാരങ്ങളും സ്വരിച്ചിക്കാത്തകവണ്ണം മയ്യുള്ളവയായിരുന്നു. കണ്ണിൽ ഒരു ദിവസം മാറ്റിക്കൊണ്ട ചിഹ്നം ഉണ്ടായിരുന്നു. പിന്താക്കശലവും ജാതഭൂട്ട സ്വപ്നാവത്തിൽ അശായവും അവർണ്ണവുമായ വ്യാസനസന്ദേശങ്ങളുടെ ഒരു സമേഷ്ടം സ്വന്നം കാണാനുംവോരു കാണാമെന്നു തോന്നും; ജന്തുഭൂട്ട അപ്പോഴെത്തു മുവബട്ടിവു് കണ്ണാൽ. ശ്രീകർണ്ണതന്നു ഇം മാതിരി വിചാരണപ്പാര്ക്കു വശക ഇംഗ്രീസ്സുകനാതാണു്. ജാതഭൂട്ട വിശ്വാസവിധി അപമാനം ഉള്ളാണും, അവർ ഒരു കലാശാലയിലെ ശ്രൂഹ സന്ദര്ഭ ആണും എന്നതുമാത്രമല്ല. അതേ ശാഖയിലെ പ്രശ്നങ്ങൾക്കും കാരണമാണും ശ്രൂഹസംശിഖ കാരിച്ചുവേദ്യനു്

കൈ എടുത്തുപറയത്തക്ക് സാഹസരുത്യമാണെങ്കിൽ അതു മാത്രമെ അവഭിം ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. കാസമയം അതു പ്രോഫസർ നവീന്യാഗയും കവനകലയും ചീറ്റിനാക്കശല്ലത്പരവും സ്വന്തം തേതാവായ പ്രാധാന്യക്കൊപ്പം ജാസ്തി ഉണ്ടെന്നതും നിന്ത്യിവാദമാണ്. അവഭിംകൾ അവളുടെ രഹസ്യക്കാരനം, അവളുടെ മുഖംപോലെത്തുനാന അവളുടെ ജീവിതാചരണവും മനോഹരമാണെന്ന തോന്തി. അവക്കുടെ ബന്ധം, അവളുടെ കണ്ണപോലെ ഒരു രാജത്പര മുള്ള വ്യാസനം മാത്രമെ നിശ്ചേരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ചുഴിത്തുനോക്കിയാൽ നമ്മൾ എല്ലാവരുടേയും കമ എക്കുദേശം അപ്രകാരംതന്നെന്നായിരിപ്പാൻ ഇടയുള്ളതുകൊണ്ടു് അതായുള്ളടക്കാരിക്കുന്ന അവളുടെ സ്വന്തം, നമ്മളിൽ അല്ലെങ്കിലും ഉംഗിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നതു്, വിവരിച്ചു പറയുന്നതിനേക്കാൾ നന്നായിരിക്കും.

ജാതഃ— അതു കീരിയ വലയുടെ കണ്ണികകളിലോക്കെ തീരുമാനം എറിത്തുകളുണ്ടാണ്. (അയാളുടെ ഏറ്റവും മുട്ടവായി തനവിക്കൊണ്ടു്) ഇതാ ഒരു കണ്ണി ഇവിടെ ഉണ്ടു്. ഇവിടെയും, ഇതാ ഇവിടെയും (അയാളുടെ ഏറ്റവും ചുംബിക്കുന്ന) ഇല്ല; അതു കണ്ണികകളിലും ഇതായും പോകുന്നില്ല.

വാൺസ്റ്റുഡി:— വലയുടെ കാഞ്ചില്ല. ഇവിടെ സ്വന്തം ലോകത്തു വരുന്നോം വലയെല്ലാം നമ്മൾ പുറപ്പെട്ടിരിക്കിൽത്തന്നെ വെച്ചുപുള്ളാം. നമ്മൾ കഴിച്ച ഒട്ടവിലാതെന്നു നാലായ്ക്കുമാണെന്നും അത്രഭൂതം

ഒത്താനംവണ്ണം അരുന്നുമയമായിരുന്ന എഴുപ്പിലും കാക്കരവുംതുടർന്നായിരുന്നു.

ജാതഃ—അരുതെ. അരുന്നുകരവും ദേഹകരവുംതന്നെ. എന്നാൽ അതിനും കൈ ധാമാത്മ്യം—എന്ന വെച്ചാൽ—കൈ സാക്ഷിത്വാവം ഉണ്ടായിരുന്നു. നമ്മുടെ ദൈനന്ദിനജീവിതമാണും വലയിലെ ജീവിതം. അതിനും ധാമാത്മ്യം കേവലമില്ല. അതും കൈ മാതിരി അഭിനയം മാത്രമാണും.

വണ്ണന്നബ്യാധി—അതും ശരിയാണോ”. എന്നാൽ സപ്പറ്റ തതിനേക്കാൾ ധമാത്മ്യമായ ദരാറാനുണ്ടു്.

ജാതഃ—അതും എന്താണു്—

വണ്ണന്നബ്യാധി—ഉറക്കംബൈട്ടുൽ എന്ന ഏവാച്ചാൽ ഉണ്ട്.

ജാതഃ—എന്നിക്കും ഉണ്ട് കരിക്കലും ഉണ്ടാകയില്ല.

വണ്ണന്നബ്യാധി—ഉണ്ട് രാവിലെയാക്കണ്ണാം വാതിലീനേരുൽ എപ്പോഴും കൈ മുട്ടുൽ ഉണ്ടാകും. മുട്ടുൽ അസ്ഥിമാത്രമായ മുഖ്യിക്കാണ്ഡായിരിക്കും. അതും നമ്മെഴു ധമാത്മ്യത്തിൽ തുട്ടിക്കാണ്ടുപോവാവാൻ വക്കന്നവന്നും മുട്ടുൽ അയിരിക്കും.

ജാത—കാലന്നും മുട്ടലോ! ഹ! തിങ്ങഡി എപ്പോഴും എന്തിനാണും അതുതന്നെ എടുത്തപായുന്നതും? മരണം സാരമില്ല. ഫേമചുണ്ണമായ ജീവിതം സിന്നുസ്പവുമാണും. അവതന്തരാണും തിങ്ങഡി അതലോ

മീച്ചനോക്കാത്തതു്. നമ്മൾ ഇങ്ങവക്കം മരിറാ രാജ്ഞിട ബാധയില്ലാതെ ഇവിടെയാണോ ഇരിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ പരമാനന്ദത്തിനു് തെസ്യമായി വല്ലതും ഉചിംഖകിൽ, അതു തെസ്യം, പരമാനന്ദം അനുഭവിക്കാൻമുള്ള ദൈയച്ചുക്കാവു് കന്ന മാത്രമാണോ. നിങ്ങൾക്കു് കരിക്കലും നിശ്ചായമായ സുവാനഭവത്തിനു് സാധിക്കയില്ലോ?

വണ്ണന്നബാബു:—എത്ര മനഷ്യരന്നകിലും വല്ല സുവാനഭവവും ഉണ്ടാ?

ജാതഃ:—(അക്ഷിമയോടെ) അതെ. എൻ്റെ ഭർത്താവായ പാത്മൻബാബുവിനാണെന്നു്. ഒരു ദ്വാംസു് മല്ല യും ഒരു ചുരുക്കം കൊടുത്താൽ അധികാരിക്കു് സുവാനഭവവും തികയും. അതുവരുകിലും ഒന്നു്. അഭിനന്ദിച്ചാലോ മുഖസ്താനി ചെയ്താലോ അധികാരി കൂത്താതും. അതിനും ഉദ്ധൂപിക്കുകയു് ഒരു ചെക്കിക്കാടുത്താൽ എൻ്റെ ഭർത്താവായ പാത്മൻബാബുവിനെന്നുപോകം. എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു് സുവാനഭവവും ഉണ്ടാക്കാൻ എനിക്കുള്ളിട്ടി സാധിക്കാനില്ല.

വണ്ണന്നബാബു:—എൻ്റെ എന്നുത്തിനു പ്രിയപ്പെട്ട ജീവിത സർവ്വസ്പദമെന്നു നിന്നുക്കു് സാധിക്കിം. നീ എന്നുക്കു് അ പർശ്ചാമായ സുവാനഭവവും ഉണ്ടാക്കിത്തീക്കി നാണു്. എത്ര വധിച്ച സുവാനഭവനു് എനിക്കുവിസ്തിരിക്കാൻ വയ്ക്കു. എന്നുംജൂവിന്നു നീ പോകുന്ന

സമയത്താക്ക നിന്മാവാൻ കാലടിജീവനും വി ചുരതയിൽ അപ്പോളിക്കുമായി തീരന്നവരും താൻ ചൊ വികൊട്ടതു കേൾക്കുന്നു. നിന്മാവാൻ യാത്രാരംഭമാ യ ഒട്ടവിലത്തെ ശബ്ദം കേൾക്കുന്നുപോരും താൻ എ പ്രോഫീസി അവരായുടെ മുഴക്കവുംതുണ്ട് ശുഖർക്കു പ തീവാണ്. താൻ നിന്മാവാൻ എന്നു കൈകളിൽ ത്രിക്കി കെട്ടിപ്പിടിച്ചതും അവസാനത്തെ തവണ യായിരിക്കും എന്ന ഒരു ഭീതി എന്നും മുദ്രയ തനിൽ കട്ടാരംപോലെ, താണ്ണുനു. നമ്മളാണു കുറഞ്ഞുപോരുന്നും ഇംഗ്ലീഷ് വിധികളിൽ വിച്ഛപിരിത്തി ഫു ചുരക്കഡിവസം മാത്രമെ അയിട്ടുള്ളി. എ നാട്ടുടി താൻ എപ്പോഴും നിന്മാവാൻ കാത്തും ഇ വിട ഇരിക്കാറുള്ളുണ്ട്. നീ വരുന്നതുവരെ, താൻ കാത്തും നില്ലേണ്ടിവരുന്ന നിമിഷം കാരോ യുഗം പോലെ ദീപ്തമായിട്ടും എന്നിക്കും തോന്നാറുണ്ട്. ഒ ടവിൽ വിളിമണിജീവനും ശബ്ദം കേൾക്കും. പെട്ടു നും താൻ പതിനാറുവയസ്സുമാത്രമുള്ള ഒരു വിഭ്യാ ത്രംഖയപ്പോലെ പ്രക്ഷോഭംകൊണ്ടും പതിയും. ലോ കത്തിലെ മറ്റു കാംത്രംപരി ഒക്കെ മറക്കും. എന്നു ലോകം നീ മാത്രമായിപ്പോകും.

ഇതൊക്കെ കേട്ടപ്പോൾ അതുനാമവഹരികൊണ്ടു മതിമാനം മതിമുഖിയായ ജാത പരിച്ചുകൊണ്ടും അദ്ദേ ഹത്തിന്മാരും നാമവഹരിക്കുന്നും മുടി തടവിത്രംഖാഡി.

വർഗ്ഗന്മാവും: — അവത, താൻ അബിജു. എന്നിക്കും

നരവന്മേന്ന് തൊക്കെ ഇരിക്കെട്ട്. തൊൻ അം പ്രോം കയ അരന്തകന്തം മറിയുന്ന യവാവായി പ്രോക്കം. വെറും കയ സ്ക്രിപ്റ്റി, തെങ്ങവിന്നീർ മുക്കിലുള്ള ച്ചാപ്പിൽ പ്രപുത്തിപ്പറ്റക്കണ്ണ തന്നീരു പ്രേമഭാജനമായ പെൺകിടാവിനേയും കാത്തുനി ലീഡുന്ന വെറും കയ സ്ക്രിപ്റ്റിയേപ്പാലെ അതു യീപ്പാക്കം.

ജാതഃ—(അരനാദവരസത്തെട) നീംപരി വിഹാരിക്ക നോ അതിൽനിന്ന്^o വള്ളര ഭേദിച്ചതായിരിക്കും എന്നീര സ്ഥിതിയെന്നും? ഓരോ പകൽ മഴവാം തൊൻ കഴിച്ചുള്ളുന്നതു^o, നീംപരെ എപ്പോം കണ്ണമുട്ടും എന്ന മുള്ളായോട്ടുടരയാണു^o. നീംപരെ കണ്ണിട്ടു^o അതിരത്താനു പ്രേമസ്ഥാപനമിലു കഴിച്ചുട്ടുനിള്ളുന്നയോട്ടുടരയാണു^o. അവനാ നം ഇതാ ഇന്തിരന—

ഇതുനേതാളും പറഞ്ഞപ്പോം അവൻം സഹിക്കവും തോതു പ്രേമത്തോടെ അദ്ദേഹത്തിന്നീര ശരീരത്തിൽ കരേന്നേരത്തോളും തലോടി. ഇണ്ണപ്പാവക്കെളുപ്പാലെ രണ്ണാളം കരേന്നേരം ലായംകൊണ്ടു^o ക്രൂച്ചിമ്മി.

ജാതഃ—നീംപരി എന്നീര അകലത്താക്കന്നോം എന്നീര ഗ്രഹജോലിക്കരിം, നക്കംപോറിയ കാളയേപ്പാലെയുണ്ടും തൊൻ നീറ്റുമുക്കുന്നതു^o. ദിവസമം എന്നല്ല — മനിത്തുരകരം എന്നല്ല — മിനിട്ടുകരിം എന്നല്ല — നീമിഷമംകുംതുടി എന്നുകഴിക്കുകയാ

ଶେ' ମୋହୁଣ୍ଡାତୁ' । ଏହିପରିବର—ହତା ହୁଏ ଅରଣ୍ୟ
ଦେବ—ହୁଏ ନୁବନ୍ଦି ।

ହୁଗୁଣତାଜୀଂ ପରିଷ୍ଵଳାପାଠି ଜୀବତ୍ୟାତ ରାଗାଂ ଅର
ଶୀପର୍ଯ୍ୟତାଂପୋଲେ ପତଚ୍ଛୁକେବି । ଅବପି ଅରଯାଜୀଏ
କେଟ୍ଟିପ୍ରିଟିଚ୍ଛୁ' ଅନୁବିଂଶକଂ ମୋହୁ । ଏହିନୀକୁଂ ମତିଯା
କାତତ ଅବପି ଅରଯାଜୀ ପିଟିଚ୍ଛୁ ପଲିଚ୍ଛୁକୋଣ୍ଡିପୋ
ରି କି କୋହୁପ୍ରିରୋତୁ ହୁଅତା । ଅରଯାଜୀ ତୋର୍କୁଂକର୍
ଣ୍ଡୁ' ଅରଵନ୍ଦିଂ ହୁଅଗାର ।

അരത്യാമഭ്യാസം

ജാതയുടെ കാമപൂർണ്ണക്ഷണിക്ക് വന്നീൻബാബുവി
നു് കൊഞ്ചതേക്കാം അതിനും ഉണ്ടായി. ശ്രൂഢമായ
വെട്ടിമരക്കാപോലെ ഉറങ്ങിക്കീടുന്നിൽനാം അയാളുടെ കാ
മത്തെ ജാതയുടെ അനാരാഗവഹനി കത്തിച്ചു. അയാൾ
കഴിന്നേരം മിണ്ണാതിനും. ജപലിച്ചുന്ന വഹനിയെ
കന്തപ്രായത്തിൽ ആക്കിവെച്ചു.

വന്നീൻബാബു:— എന്നീര ദൈഖ്യമന്നകാലം കഴിത്തുപോ
യപ്പോ. അഭ്യുക്തിൽ ഇന്തനെ മനോരാജ്യത്തിലും
സപ്താത്തിലും കാണുന്ന ഒരു നവജീവിതം നീനോ
ചുട്ടുട എന്നിക്കിടം ആരംഭിക്കാമായിരുന്നു.

ജാതഃ:— ഈ ധമാത്മാവസ്ഥതനും, പീറ്റാജനകമായ
അന്യാവസ്ഥയേക്കാം എന്നിക്കു് രദ്ദമായി തോ
നുന്നു. ചുപ്പാദിവസവും സ്വാത്രഗ്രാഹത്താട്ട
കണ്ടു് ചൊക്കമാറിയാൽ നീങ്ങപിംകു് കരമാതിരി
സാധാരണതപ്പും തന്നുലം ഒരു വീഞ്ഞമില്ലായ്ക്കും
വന്നുചോദം. ഇടവിട്ട സഭോഷനമാണു് പ്രണയ
പ്രസ്ഥാനത്തിനു് കുട്ടപ്പും ഹരമാനന്ദവും വക്രതുന്ന
തു്. ഇംഗ്രേസ്റ്റിനു പുന്നീവാദവന്ന് മാസത്തിൽ
കരിക്കലെ നല്കുന്നുള്ളൂ.

വന്നീൻബാബു:— ധാരവന്നുകൊണ്ടു് അപഹരിച്ചുകൊണ്ടു്
ബില്ലുറ അവസ്ഥയെത്തിൽക്കാതും. കിട്ടുന്ന ഇംഗ്രേസ്റ്റിനു്

ചുക്കാണ്ടുമാത്രം നീ തുപ്പിപ്പുട്ടേനോ? അതിനേ
കാൽ നൃഷ്ടി ഇടവിടാതെ ഉള്ള തുടിക്കാഴ്ചയേണോ.
നിന്നെ കൂൺനേതാരും എൻ്റെ ഫ്രെമെംബർ വല്ലി
ക്കുകയെ ഉള്ളി. അതുകൊണ്ട് നീ ഒരു നിത്യകാ
ഴ്ചയായി തീരാനാണോ എൻ്റെ പ്രദയപൂർവ്വമായ
ആരുഗ്രഹം. എന്നു എൻ്റെ വാക്കേ കേട്ടിട്ടും നീ മ
ടുതേതാ?

ജാതഃ:—അതിനു നിങ്ങളുടെ ഭായ്യും അതനുബന്ധയും എൻ്റെ
ഭർത്താവു് പാത്മാഖാഡുവും മരിക്കേണ്ടയോ?

വണ്ണന്നഖാഡു:—മരിച്ചാൽ നന്നായിരുന്നു; എന്നാൽ
മരിക്കാൻ തോന്തു കാംക്ഷിക്കുന്നമില്ല.

ജാതഃ:—(അതനുഭേദതാട ദീർഘഗംഗമീട്ടിട്ടു്) നിങ്ങ
ളിമായിട്ടുള്ള വിരഹാവസരങ്ങളിൽ തോന്തു അന്നാളെ
വിക്കേണ്ടിവരുന്ന സകടം ഈ വദ്വാനകൊണ്ടു് ല.
ഭിക്ഷന്ന അവസരങ്ങളുടെ അതനുഭാഗഭവംകൊണ്ടു്
പരിഹരിക്കപ്പെട്ടോക്കും. തോന്തു മരുന്നു നീ
ങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധിച്ചിത്തത്തെ, പ്രോഫസർ എന്ന
പദവിയേയും നഷ്ടപ്പെട്ടതിയാൽ എൻ്റെതുക്കു അ
നമ്മുടിപ്പം വന്നുചെങ്കുമോ? അക്കാഡിയാം,
അ മുകാറമായ ഉദ്യമഹലമായി നമ്മുടെ മുക്കി
ക്കു സമയം, ചീറ്റുകാണ്ടം ക്ഷീണിണാറാഗംകെട്ടാ
ണ്ടും—ഖാക്കി കാലം അരാജവശയാഗ്രഹായി തീരാ
തവന്നും—ഭേദിച്ചുപോയാൽ അബ്ദബഹാവില്ല!
അഞ്ചിത്തു വെയ്ക്കുന്നതുണ്ടാണീൽ, നിന്നും വരാണ്ടത ആ

കാരം നീങ്ങുമെന്നു ഒരു മുഖ്യവായിരിക്കണം. നീ ഞേബിക്കിയും സപനാര സ്വകർഷിക്കുന്നു മറ്റൊരു ക്രക്കയും മതി പ്പീക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുമായിരിക്കണം.

എൻ്റെബാധ്യഃ—(വ്യന്തിന്ത്യാട) നീ പരംതത്തു് ശരിയാണോ. ഇപ്പോഴതെതെ പരിത്യാസമിതികളിൽ നമ്മുടെ അന്നനാരാഗം ശോഭിക്കുന്നതു് ദിവവെള്ളിച്ചു തതിലാണോ. അല്ലോ സൗംഖ്യവെള്ളിച്ചും നാഡിക്കാനുള്ള ശക്തി അതിനീല്ല.

ഇതിൽ ജാതക്കു രസിക്കവൻ നായിച്ചില്ല. അന്നനാരാഗത്തിനോ എത്ര വെള്ളിച്ചുതതിലും നിലനില്ലെവുംതു കു വീഞ്ഞുണ്ടോ. എന്നാൽ കട്ടബേജീവിതത്തിനെന്നും നീ അമ്മൈളാണോ അന്നനാരാഗത്തിനു ഭേദം സൗംഖ്യങ്ങൾിൽ കൊടുക്കാത്തത്തു്.

ജാതഃ—സൗംഖ്യവെള്ളിച്ചും നീങ്ങളുടെ ശ്രമനിമ്മാനത്തിനു വിനിയോഗിക്കാനുള്ളതാണോ. നീങ്ങളുടെ ജീവദശയിലെ ഉത്തമാശലാഹനങ്ങളുടെ സന്താനമാക്കുന്നതു മഹത്ത്വമുണ്ടോ. ഇല്ല ദിവവെള്ളിച്ചുതതിൽ നീ ഞേബി തന്നിച്ചും എന്നെന്നു സപനതമാകുന്നു. തന്നിച്ചും എന്നെന്നു സപനതം.

എൻ്റെബാധ്യഃ—എന്താണോ നീന്നും ഉള്ളശം.

ജാതഃ—കിട്ടാത്ത സുവാത്തപ്പുറി ഭൂഃവിക്കാനതിനേക്കാടിക്കീയ സുവംകുണ്ടോ വിന്നാലിക്കുന്നതാണോ നല്ലു

ഇ. ഇപ്പോൾ മാത്രമേ നിങ്ങൾ എൻ്റെ സഹിത
വും താൻ നിങ്ങളുടെ സഹിതവും അക്കന്നുള്ളൂ.

വണ്ണനബാധി:— ഇപ്പോൾ മാത്രമല്ല. ഇവിടെ വെച്ചും മാ
ത്രമല്ല. എൻ്റെ വീടിൽ ചെറുപ്പോരം എൻ്റെ
ഭായ്ക്കും മകളും നിന്നെപ്പറ്റിയുള്ള വിഹാരം അവയ
ചുകളും ദാഡിക്കും നീ വിഹാരിക്കുന്നാ? അവയ
ടെ സാമീപ്യത്തിനും നിന്റെ വിഹാരം മറപ്പുക്കണ്ട്
വാൻ സാധിക്കുകയില്ല. അവക്കും അതിനാ വേണ്ട
നീ അക്കഷം താൻ എൻ്റെ മനക്കണ്ണുവകാണ്ട് നീ
നീ മാത്രമേ ക്ഷണം അള്ളും. എന്നാൽ എൻ്റെ
വിരഹം നിന്നും എത്രപ്രകാരത്തിൽ സഹിക്കു
വാൻ കഴിയും എന്ന കാര്യം അതിലോചിച്ചുനോക്കു
ന്നോളാണോ താൻ എന്നെന്നതെന്ന ശക്രാന്തിക്കയും
ശപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതും.

ജാതഃ— (മിനസമായ്ക്കുന്നതും) അങ്ങിനെ കനം നിങ്ങൾ ചെ
യുണ്ടായാൽ. വീടിൽ ചെന്നാൽ എന്നിക്കു കേവലം
അസുവം മാത്രം ഉള്ള എന്നും പറഞ്ഞുള്ളൂ. അ
ങ്ങാൽ ഒരു ക്ഷണം വല്ലോച്ചുവരുന്നതും ഉണ്ടാ
യിരുന്നു. എൻ്റെ തെന്താവു പാതമ്പണബാധുവി
ന്റെ മോദ്യചിഹ്നങ്ങളായ നോട്ടേഡിൽ ഉള്ളിൽ
പതയും പാളിലുമില്ലാതെ ഏല്ലാവാൻ സാധിക്കും
ലൈനാവെച്ചും, എന്നിക്കു വീടിൽ ചെല്ലുന്ന വളരെ
ഒരു മായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അഞ്ചാറം കനം കണ്ണില്ല;

സംശയിച്ചതുമില്ല. അധികാരിക്കുന്ന ഭരണം തുറന്നു കടപ്പാൻ കമ്മിനും സാധിക്കുന്നില്ല. അധികാരിക്കുന്ന അസന്നമനദിയാണ് എന്നും മനസ്സാക്കിയെ കൊന്നുകളുണ്ടു്. ഇപ്പോൾ എന്നിക്കു് എവിടെ ചെന്നാലും തല ഉയർത്തിനില്ലോ. തൊൻ നീങ്ങളുടെ സ്വന്തമാണെന്ന ബോധം എന്നിക്കു് അഹമന്തിരം പത്രാസും ഉണ്ടാക്കുന്നു. കരാർ യഥാത്മതത്തിൽ സുവാനാദവത്തിൽ മുഴുകിയാൽ അധികാരിക്കു നാണ്യവുമില്ല, മാനവമില്ല. എന്തും ചെയ്യാൻ മടിയുമില്ല.

വർഗ്ഗിന്റെബാബു: —നാം തമ്മിൽ കണ്ടുപറിമയമാകും മുഖ്യത്തെന്നു നീ എന്നും സ്വന്തമായിത്തീർന്നബോധിക്കുണ്ടോ നീ അറിയുമോ?

ജാതഃ: — അതേ, നമ്മുടെ വിധി.

വർഗ്ഗിന്റെബാബു: — തൊൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു് അതില്ല. അതു തിനിയമംകൊണ്ടു് നമ്മാം ഇങ്ങവയം പരസ്യരിസപ തത്ത്വങ്ങളായിരുന്നു. തൊൻ പരാജയകാണ്ടുവയുന്നതു് കേരിക്കു. നീയുമായി പരിചയപ്പെടുത്തിനമുണ്ടു്. എന്നിക്കു പിന്നു മകൾ, ദിനും മകൾ എന്നാണോ.

ജാതഃ: — ഗീതയോ? ഏന്നിക്കു നീങ്ങൾം പറയുന്നതിനും അത്മം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. നീങ്ങൾക്കു വല്ലാത്ത പില തോന്നാലുകളുണ്ടു് ഉണ്ടാകുന്നതു്.

വർഗ്ഗിന്റെബാബു: — ആയജാതെ! അതു് ഒരു തോന്നാലില്ല.

കു പരമാത്മായ ശാസ്ത്രത്വമാണ്. ഗൈര, ജനിക്കം മുഖ്യപത്രനെ — നിന്നെന്ന തോൻ കാണാംമുഖ്യപത്രനെ, തോൻ ഉംഹാപോരം വഴിയായി അതിനേരം സംഭവ്യസമിതിയെപ്പറ്റാറി കു ഗവേഷണം കഴിച്ചു. നമ്മൾ ഇങ്ങവരെ സംഖ്യസിച്ചടക്കത്താളം അതു എത്ര ശരിയായി കലാഗിച്ചു എന്നു കണ്ണ പ്പോറി തോൻ അത്തുതംകൊണ്ടു മിണ്ണാൻ വശമില്ലാതായി. എന്നെന്നു ഭായ്യിൽ എന്നിക്കു പറിന ന മകൾ നിന്നെന്നു മകളുണ്ടുകൂടിലും സ്വദാവംകൊണ്ടു നിന്നെന്നു മകൾതന്നേയാണ്. എന്നമാത്രമല്ല, അവർംകഴു അവളുടെ അമ്മക്കുഡിനോടൊന്നു റോൾ വരും. അവളുടെ അമ്മയായ എന്നും ഭായ്യും അവിവരം ഇല്ലേന്ന ഉള്ളി.

ജാതഃ—(ആശലാഹിച്ചിട്ടും) അത്തുതംതനെന്ന — തോൻ ഫസ വിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഒരാൾ പ്രേമിച്ചതും പരിപാലിച്ചതും അയ കയ പുഞ്ചൻനേരം മകാളു എത്ര ശക്തിയോടെ റോൾഹിപ്പാൻ കഴിയുമോ അതിലും പതിനുടയും തോൻ നിങ്ങളുടെ ഗൈത്രയ റോൾഹിക്കേണ്ടുണ്ടും. നിങ്ങളുടെ ബാക്കിയുള്ള ശാസ്ത്രത്വപരമായിൽ അനുകൂലപ്പാൻതക്കവണ്ണം എന്നിക്കു പരിജ്ഞാനമോ ബുദ്ധിശക്തിയോ ഇല്ല. എന്നാൽ ഗൈത്രയുടെ കായ്യും നിങ്ങൾ പാശ്ചാത്യത്തും തോൻ സ്വീകരിക്കുകയും വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ അന്നേന്നയുള്ള കയ അതിശയസംഭവം എങ്ങിനെ

യാണോ വന്നത്തുടന്നതു് എന്നാണോ എന്നീക്കോ
മനസ്സിലാക്കാത്തതു്.

വണ്ണൻബാധു:—(ധ്യാനിച്ചിട്ടു്) ഒരു മനഷ്യനോ ഭാവി,
മന്ത്രക്കീഴ്തി അറിവാനുള്ള ശക്തി വൃർത്ഥമാണ്ണോക്കന
തു്, അതു ശക്തിയുടെ അടിസ്ഥാനമായ വേദോ, അതു
വന്നു മനസ്സിലെ പ്രഖ്യാതമായ വിശ്വാസത്തി
നേൽക്കു ഉണ്ടാപ്പീടിക്കാത്തതുടെകാണ്ഡാണോ. മനഷ്യ
നോ ഈ പച്ചപ്പുരമാത്മം ഇന്നിയും ദോഖ്യപ്പെട്ടോ
വണ്ണം മനസ്സിലാക്കണമീല്ല. ഗ്രാഹ്യമാക്കണമീല്ല.

ജാതഃ:—അരങ്ങുണ്ടാണോ! അതു് ശരിയാണെന്നോ, നിശ്ചയംത
നേരു. അതു് അരയാളുടെ ഉള്ളിൽനിന്നു് പൊങ്കു
നു ഒരു ദിവ്യശക്തിയാണോ. എന്നുറു മുദ്രയുടെ
നേരു കാഞ്ചമാണെങ്കിൽ അതു് രണ്ടു കൈകൈക്കണ്ണം
മുറക്കിപ്പീടിച്ചുപോലെ ഉണ്ടാക്കിട്ടുണ്ടോ. നിങ്ങൾ
യട്ടാത്മത്തിൽ ഒരു മഹാത്മാവാണോ.

വണ്ണൻബാധു:—കരിക്കല്ലെമല്ല. ഇതു് ഒരു പുതിയ ത
തപവമല്ല. ഇതു് ഒരുവകകയിൽ, ഈ ലോകത്തിൽ
എല്ലാവയം അറിയുന്ന കന്നാണോ. എന്നാൽ നീ
യും ശീതയുമായിട്ടുള്ള അതിശയംപെന്നതിനേരു
കാരണം വിശദികരിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ഈ തത്പ
തത്ത ആകം പരിശോധിച്ചു് ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ല. എ
നാലും തൊൻ ഈ കാഞ്ചത്തിൽ ഒരു ശവഘണണം
ആരംഭിച്ചിട്ടു് കരുക്കാലമായി. എന്നുറു തുടങ്ങത
നേരു മാറാരാളുംതുടി ഈ വിഷയത്തെ പഠിച്ചു്
മനസ്സിലാക്കി നീത്രുപണംബെയ്യുന്ന വന്നിട്ടുണ്ടോ.

ജാതഃ—(അനുയാധാരം) മരിംഗാരാളി!

വാൺനബാബു്:—അതരാബനാനം നീനുകൾ ഉംഗിച്ചേട്ടു
പുംഗ സാധിക്കുമെല്ല.

ജാതഃ—എനിക്കം ഉംഗിക്കാബനാനം മനസ്സുവരുന്നു.
എനിക്ക് അതിൽ കൈ ശ്രദ്ധിച്ചുമെല്ല.

വാൺനബാബു്:—അതരാബനാനം മനസ്സും ലായോ? വോ
കത്തിൽ നീ അറിയുന്ന നാസ്തികനാരിൽവെച്ചു്
എറാവും അരുഗ്ഗണ്യൻ അതരെനാം അരലോചപിച്ചു
നോക്ക. എന്നും ഈ “അത്തമശക്തി” നീത്രുപ
നാത്തിൽ എനിക്ക് സഹായമായി നീല്ലുന്നതു്
അരസ്തിനാ കൈവന്നാബനാനം പറയുന്നോമാം നീ
വിശ്രദിക്കുക ഇല്ലായിരിക്കണം.

ജാതഃ—(ശ്രദ്ധാസന്ത്രാദ) കാ, കൈയ്യെന്നോ? തൊൻ
അറിയുന്നവരിൽവെച്ചു് എറാവും കാനുന്നാസ്തികൻ
എന്നും ഭർത്താവാണു്. അയാളെപ്പുറാറിയുള്ള കൈ
ആസ്താവം എനിക്ക് തല്ലാലം അവഗൃഹിച്ചു.

വാൺനബാബു്:—നീനും ഒര്ത്താവിജ്ഞപ്പംറിത്തെന്ന ശ്രദ്ധ
ണു് തൊഴം പാനാലുവക്കാണ്ടുവന്നതു്. തൊൻ അ
യാംകൾ അഭിപ്രായവൃത്താസം വരുത്തിക്കൊടു
ത്തിട്ടണ്ടു്.

ജാതഃ—കാ, അതസാല്ലും. പാരതുകമായ യാതൊരു കാ
ഞ്ചും അയാൾ വിശ്രദിക്കുക്കേ ഇല്ല. പാതമൻ
ബാബു നീങ്ങാളു കളിപ്പിച്ചു എന്ന വന്നപോക്കു
തു് നീങ്ങളുടെ വിശ്രദാസത്തെ അയാൾ കന്ന കു

ഇപ്പിച്ചനോക്കുക മരുമാളും” ചെയ്യുന്നതും. എന്നീ ട്രവേസം നിങ്ങളുടെ വാദണ ചുക്കും അനുമാനത്തിനും നേസ്റ്റിക്കത്തപ്രകാരമുള്ള കാൽക്കാരണസമാധാനം പുന്നത്തിനുകൊൻ. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതോ ട്രിട്ടി അയാൾ നിങ്ങളെ പരിഹസിച്ച് വിട്ടേക്കുണ്ടോ ചെയ്യും. നിങ്ങളുടെ പ്രമേയം നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുവോ എല്ലാലും വിശ്വസിക്കുവാൻ ഇടയില്ല.

വർഗ്ഗൻബാബു:—(വികാസന്തതാട) അയാൾ അങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കുവാണെന്നും തൊൻ പദയുന്നില്ല. അയാൾക്കും അങ്ങിനെ സാധിക്കുവെന്നും തൊൻ പറയുന്നില്ല. പാത്മൻബാബു സമയമാണും. എന്നാൽ അയാൾ തൊന്ത്രില്ല. എന്നാലും ഒരു തന്ത്രം വെഞ്ഞേരു വ്യക്തികളുണ്ടും അയാൾ തന്ത്രം ഇരുവരും ത്രിട്ടിക്കലുന്ന് ഒരു വ്യക്തിയാണും.

ജാതഃ:—**പ്രാണപ്രിയ!**

വർഗ്ഗൻബാബു:—നിരക്കുറ തടസ്സം പിന്നുയാവാം. ഈ ദ്രോം തൊൻ പറയുന്നതു കേൾക്കു. നവീനശാസ്ത്ര സീഡിംഗത്തെള്ളിൽനിന്നും” വ്യതിയാനം ചെയ്യുന്ന ഒരു പുതിയ വാദത്തിൽ തന്നുറ പേര് പൊങ്ങുണ്ണം എന്നതും ഒരു ക്രിയ ഒപ്പുവെച്ചു അയാൾക്കും ധാരാളമുണ്ട്. പ്രകൃതിശാസ്ത്രസംബന്ധമായി അങ്ങിനെ കന്നുകൊണ്ടുവരാൻ അയാൾക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ കന്നും ചെയ്യാതെ അടങ്കിയുള്ളനുത്തിനും പകരം അയാൾ അതുകൊണ്ടുവിഷയത്തിൽ അങ്ങിനെ ഒരു ഭിന്നുകൊണ്ടുവരുന്നു കൊണ്ടുകൂടിക്കുണ്ട്.

ജാതഃ—(പുഷ്ടിനാട്) നീങ്ങളെ നീസുരനാണെന്നു വരു തനീട്ടോ?

വർഗ്ഗൻബാബു:—എൻ്റെ ജീവിതന്മുമ്പുമേ! കേവലം അത്യാഖന അല്ല. എൻ്റെ പ്രസംഗങ്ങൾക്ക് അരയാം ഡിറ്റിക്കേണക്കു കുറിക്കുന്ന ഒള്ളവരക്കിൽ പിത്രീകരണം ചെയ്തതനീട്ടണ്ട്. അയാൾക്ക് എല്ലാം അറിയാം. അയാളുടെ വീഴ്ച അയാൾ അറിയുന്ന കമ്മ്പനൈളുടെ അറിയപ്പുരം ഗ്രഹിക്കുവാൻ മനസ്സുകൊടുക്കുന്നീല്ല എന്നുള്ളതു് മാത്രമാണോ. എന്നിക്കു അയാളുപുറാൻ സങ്കടംണ്ട്. അയാളെ നഹായിപ്പാൻ താൻ തങ്കുവുമണ്ട്. അത്യാഖന ചെയ്യുവാൻ എന്നിക്കു അതുല്യവുമണ്ട്.

ജാതഃ—നീങ്ങളുടെ അതുശയങ്ങൾ അയാൾ അപവർത്തിക്കാത്തവിധത്തിൽ നീങ്ങൾ അയാളെ സഹായിച്ചു കൊംക്ക.

വർഗ്ഗൻബാബു:—എൻ്റെ അതുശയങ്ങളെ അപവർത്തിക്കുന്ന അതും അയാളല്ല. താന്റോ അയാളുടെ ധമ്മപത്താിയ അപവർത്തിച്ച അതും. ആ അപവർത്തനാത്തിനീക്കുന്ന അരിയുടെ അരിയു് എത്രം അയാളും അയാൾക്കു ഇല്ലാതിരിക്കുന്നോ അതും കുറിച്ചുമുന്നും വരുത്തുന്നും അതും താനം ഭവിക്കുന്നു. ആ ബാധ എൻ്റോ ശരീരത്തിനീറു സകല സിരകളിലും സുഷിരങ്ങളിലും പടംപടിച്ചുപോയിട്ടണ്ട്.

ഇതും പറഞ്ഞു് അയാൾ അവളുടെ കരപ്പിലും വരുത്തിക്കുന്നതു് ചുംബനും ചൊരിഞ്ഞു്. രണ്ടാളം കുറേ കേരം ആ നാമലഹരിയിൽ ലയിച്ചു.

വണ്ണൻബാബു:— നീ വഴിയായി തൊൻ അയാളോട് ചെ
ങ്ക തെററിനാം ഒരു പരിഹാരമേന്തിം കണ്ടുപിടിക്കേ
ണ്ടിനാ ഒരു ബാല്യത എന്നീക്കണ്ടിം. അതു കടമാണോ
എന്നീക്കു വീട്ടിലാൻ ഇന്നീ ബാക്കിയുള്ളതും. അതു
ബാല്യതയുടെ ശ്രദ്ധലവമായ യാമേത്മും എന്നേൻറെ
മനസ്സിൽ മാത്രമല്ല ഏന്നേൻറെ അസ്ഥിരുടെ ഉള്ളി
ലെ മജ്ജയില്ലംകൂടി കടന്നതുടിയിരിക്കുന്നു.

ജാതഃ:— (അയാളെ തുറിച്ചുനോക്കീടും) ഈ മാതിരി ഒരു
ബാല്യത നിങ്ങളുടെ സപറ്റം ധർമ്മപതാഡിയോട്
നിങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നതും നിങ്ങൾപു എന്തുകൊണ്ടും വരി
സ്ഥരിച്ചുകൂട്ടുന്നു? എന്നീക്കു ഒരു മനസ്സാക്കി ഇപ്പോൾ
നോ! അല്ലെങ്കിൽ അതും നിങ്ങൾക്കു കരു കവി
ഞ്ഞുപോരയേന്നോ?

വണ്ണൻബാബു:— അതുരണ്ടും ഒരുപോരലുണ്ട്. നീ എന്നേൻറെ ഭായ്യും അഭാവയിൽക്കുന്ന വസ്തുതാം അവധിരി
ചുകളിൽത്തിട്ടുണ്ടെന്ന ദിവാധിം നിന്നും അതുന്നരമാ
യി ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ല. എന്നേൻറെ ഭായ്യും കരേക്കാല
മായി ഭായ്യുടെ ധർമ്മം എന്നോടു നിറവേറിയില്ല.
അവധിക്കാവേണ്ടി നീ അതും എന്നറബ്ദത്തും. അര
പ്പൂർണ്ണം അവളുണ്ടാണോ നിന്നും കടപ്പെട്ടതും.
അരപ്പൂർണ്ണം സപറ്റം ഭർത്താവിനോടുള്ള ധർമ്മം നീ പെ
ലികഴിക്കേണ്ടിവന്നു. അരങ്ങിരെ നോക്കുന്നപൂർണ്ണം
അവധി നിന്നുംകുറിപ്പും എന്താണോ അപഹരിച്ച
ഈതുപോരലുണ്ടാണോ നിന്നും വന്നാചേരുന്നുന്നു സാ
ക്ഷാർ അനുഭവം.

ജാതഃ:— തൊൻ അരവിയുന്നതും അരബാദവിക്കുന്നതും എന്നീക്കു

നീങ്ങളുടെമേൽ സില്പിച്ചു അവകാശാധികാരംപരം കൈവെത്തുന്നും എന്നാണ്. അങ്ങിനെ കൈ വിഹാരം അ പർശ്ചില്ലുന്നും എന്നിക്കും അററിയാം.

വണ്ണൻബാബു:— കൈവെത്തമായ അവകാശങ്കൂട്ടാതെ വേദിയും ചില അവകാശങ്ങൾ കുടപ്പണ്ട്. നീ നീറു ജീവദശയിൽ തോനമായി കൈ പരിചയം നീ കക്ഷ സില്പിച്ചുട്ടില്ലായിരുന്നവുകൾ നീയും നീ നീറു ഭർത്താവായും പാത്മൻബാബുവും കൈ സമയം അനേകാനൃതജീപ്പാടു സഹവസിക്കാൻ മാർഗ്ഗം കാണമായിരുന്നു. നീനീറു ഭായ്യാതപും സില്പിച്ചു കൊണ്ടു് അയാൾക്കു് കുമാതിരി നുഖാനഭവം ഉണ്ടാവയും വരക്കായിരുന്നു.

ജാതഃ:— എന്നു ഭർത്താവിനു് അനുഭവിക്കാൻ വയ്ക്കുന്ന എല്ലാ സുവാദങ്ങളും അയാൾക്കു് ഇപ്പോൾ ഉണ്ട്.

വണ്ണൻബാബു:— അങ്ങിനെ വണ്ണിച്ചുപറവാനുള്ള അധികാരം നീനുകുണ്ട്.

ജാതഃ:— നീങ്ങൾ എന്നു അയാളുടെ കൈവശത്തിൽനീ നു് എഴുത്തിട്ടില്ല. തോൻ എന്നു സ്വന്തമാണു്. തോൻ എന്നു നീങ്ങൾക്കു തന്നിട്ടു ഉള്ളൂ.

വണ്ണൻബാബു:— എന്നാലുംതിട്ടി അയാൾക്കു് എന്നോടുള്ള ഒരു വിശ്വാസത്തെ തോൻ വണ്ണിച്ചുകളിൽത്തിരിക്കുന്നു.

ജാതഃ:— നീങ്ങളുടെ ഭായ്യിള്ളു് എന്നോടുള്ള വിശ്വാസത്തെ യും തോൻ വണ്ണിച്ചുകളിൽത്തിരിക്കുന്നു.

വണ്ണൻബാബു:— അതും ഇതും തമ്മിൽ ഭേദമുണ്ട്. നീ യും അന്നുല്ലായും തമ്മില്ലുള്ള പ്രസ്ഥം സാമുദായിക

നിയമപ്രകാരമുള്ള കര ബന്ധമല്ല. ലോഹപ്രവർഷം കൊണ്ടുമാത്രമുള്ള കര ബന്ധമാണ്. നിർമ്മാണം അതിൽ ഇല്ല. അതു പിന്താനിമിത്വം ചുറ്റെ ഉള്ളിത്രം ചട്ടാതി എന്ന നിലയിൽമാത്രം ഉണ്ടായതുമാണ്. അതു നിലവിൽന്തുന്നതിനോ, ലംഘിക്കുന്നതിനോ സാമുദായികനിയമപ്രകാരം കര കുറവുമില്ല. എന്നാൽ താൻ നിന്നും ഭർത്താവിന്നും കര വീശപ്പെട്ടുപട്ടാതിയാണ്". തെങ്ങമില്ല സ്ത്രീകൾ പഠിക്കുന്ന കാലംമുതൽപ്പോൾ വയസ്യനാരാധികനു. കോളേജിലും തെങ്ങമില്ല കരമാതിരി ശിശ്യത്വം വഹിച്ചവരായിരുന്നു. പോരാഞ്ചത്തിട്ടും ഉദ്ദോഗംകൊണ്ടും തെങ്ങമില്ല തുല്യനാരാണ്. അയാൾ എന്നും വലിയ നേർവ്വിത്താണ്. തെങ്ങമില്ല ജൈജ്ഞാനജനാരാപ്പോലെ അണിം. അയാൾ അതുകൂൾത്താനവിഷയത്തിൽ അത്യന്തം അജ്ഞാനാനി അല്ലായിരുന്നു വെക്കിൽ, അവലുക്കിൽ ലെഖകിക്കായ്ക്കുള്ളിൽ വിശ്വാസവുംഡിക്കാണുത അൽപ്പായിരുന്നു എങ്കിൽ സ്വന്നമേധയാ നീഡാണ് എന്നും ഭായ്യാപദ്ധതിനും അൻഹ എന്ന മഹസ്സിലാക്കമായിരുന്നു. അയാൾ അപേക്ഷിക്കുന്ന ഗോം ധരിക്കാതെ പോകതും നമ്മുടെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടുമാത്രമാണ്. അതു വീഴ്ത്തു കേവലും നമ്മുടെ ഭാഗ്യമാണുന്നും തീർപ്പാക്കിക്കൂട്ടും. എന്നുംകൊണ്ടുനാൽ നമ്മുടെ കൂട്ടുകെട്ടിൽ അതിൽ കവിതയും ബന്ധമുള്ളതുനാണു കര സംശയം—കര മത്തീയ കാഴ്ച അയാളുടെ ഉള്ളിൽ ഉണ്ട്. അപേക്ഷിക്കുന്ന കര ഫോയം അയാൾക്കായിട്ടുകൂട്ടും അയാൾ നമ്മുടെ

ടു ചീറ്റു അരവിന്തതിട്ടേ ഇപ്പ് എന്ന നില
യിൽ, പല കാരണങ്ങൾക്കാണും വിട്ടെഴുതാ
യിരിക്കാൻ മതി. അതെ....ഇന്നീ അയാൾ അരാ
ഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നതനെ വിഹാരിക്കുക; എന്നാലുംതുടി
അയാൾക്കും അരവിവാനാളി മനസ്സും ഇപ്പോക്കാണം.
അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിസ്തി മനഃപൂർവ്വമല്ലോ” എ
നാൽത്തനെ, ആ നില എൻ്റെ മാനത്തെയും യ
ശ്രദ്ധയും ബന്ധിച്ചുകൂട്ടി ഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അയാൾ
മനപൂർവ്വം നമ്മുളെ രണ്ടാളേയും സപാനം ഇഷ്ടത്തി
നും വിട്ടെഴുതാണെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു.

ഇതൊക്കെ കേട്ടപ്പോൾ ജാത അവളുടെ വാക്കുകളും
ടെ രീതി മാറാറി. അവർ അദ്ദേഹത്തെ ആദ്ദേഹിപ്പിക്കാ
നും അതെ വഴിയായി പാട്ടിച്ചാക്കാനും ശുമിച്ചു.

ജാതഃ—പ്രാണപ്രിയ! നിങ്ങൾ വെറുതയാണും നിങ്ങ
ളൈത്തനെ വെറിയും, ഹാപല്യവും, ശകയും പിടി
പ്പിക്കുന്നതും. നിങ്ങളുടെ മനസ്സാക്ഷിയുടെ കടിയും
വലിയും ശാതപ്പുട്ടത്തവാൻ എന്നിക്കും സാധിക്കു
മോ എന്നും നോക്കുന്നു! ഇതൊക്കെ പ്രാപഭവിക
മല്ല. അതാക്കു തള്ളാലും വലിച്ചുവരിയും! ഇ
പ്പോൾ വരു!

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞും അവർ അയാളെ ശയനമുറി
യിലേയ്ക്കും പതിവുംപാലെ ഉള്ള സല്ലാപത്തിനും വിനോ
ദത്തിനും ക്രീഡജ്ജുംവേണ്ടി നിർലജ്ജം പിടിച്ചുവലിച്ചു.
“അംഗനാജനങ്ങൾക്കു തോന്നാമിത്തരം പണ്ണേടു.”

മനുരാധിപ്പായം

അത്തതം! മാരമാർക്കാണ്ട് ലജ്ജാവതികൾ എന്ന വിചാരിച്ചുപോരുന്ന കാമിനികൾ കാട്ടന്ന ശോഷ്ഠീകൾക്കും സീമ കണ്ണുവരുത്തണാം! ജാതയും അനാദ്യയും തയ്യാറാം എന്ന വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കാമം എത്രസമയത്തും കന്തി പ്പോദ്ദൈക്കാണ്ടിരിക്കുന്ന ജാത, എല്ലാവരേയും ശ്രദ്ധയി ചുപ്പോരുന്ന ഒരു അംഗമാരത്താമാണ്. പേരുക്കാണ്ടുമാ മും തിള്ളുന്ന അനാദ്യയും കാമവികാരം കേവലം തണ്ണുപോയവളിം അതിരേയും ശ്രദ്ധയിക്കാൻ പോകാത്ത സ്ഥാത്മരതയും മാത്രമാണ്. ജാത തീക്കാലാബന്ധകിൽ അനുഭവ ഹീമക്കട്ടയാണ്. അപ്രതീസാരമശനം സംസാരവിരക്കൽ മല്ലവയ്ക്കുന്നും വിശ്രിഷ്ടാത്മാവുമായ വണ്ണന്നബാബുവെ, കാമംകാണ്ട് പതച്ച തന്റെ കൈക്കളുക്കാണ്ട്, മരാരാരാച്ചടട ഭായ്യയായ ജാത പിടിച്ചിരുത്തുന്ന എന്ന കായ്യം വിശ്രാസയോഗ്യമണ്ണുന്ന് വന്നേയും മെക്കിലും ഫോകത്തിൽ അന്തിമേന്തുള്ള സംഭവങളിം, കൂടുതലുടെ വന്നകാണാനാണ്ട് എന്ന് മുഴീന്തുനോക്കിയാൽ, ഇതു വായിക്കുന്ന നിങ്ങൾക്കും, ഇതു എഴിയുന്ന എന്നിക്കും നിശ്ചയിപ്പാൻ പാടുണ്ടാ? വേദാന്തികവളും നടിച്ചനടക്കുന്ന കൂടരാണ് സ്രീവിഷയത്തിൽ വിശ്രാമി ത്രപരാശരമാരക്കാളിം പൂരാച്ചുക്കളും — നമ്പിക്കി ടാത്തവർ! - കഷ്ടകാലത്തിന് വണ്ണന്നബാബു ഒരു തന്മുഖ വേദാന്തിയാണുതാനം. ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാനും വേദാന്താവണ്ണത്തിൽനിന്ന് കടങ്ങതുടർത്തു വെള്ളിപ്പാലെ ഇരിക്കുന്ന ശേവലും ശൈത്യാവാസവും ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്ത യോഗിശ്രാന്തനാണാം.

ವಣ್ಣನುಷ್ಪಾಣ್ಣಿ:— ವೆಣಿ— ಇಗೂ ವೆಣಿ.

ಹುತ್ತಿರೂ ಡೆವರಾಗಿಹೊಡ್ಡ ಕುಪ್ಪ ಏಗೀಪೋಲೆ ಹಾಗಿತ್ತು, ವಣ್ಣನುಷ್ಪಾಣ್ಣಿ ಎಂಫ್ರೆನ್ಸೋರ್ಡ್ ಈ ತರಿಪ್ಪಿ ಕರ್ತರಕಾಣ್ಡು ಅಂವಣ್ಣಿದ ಪಿಟಿತತತತಿತ್ತಿಗೆ ವಿಕ್ರೊಫಿ ತ್ತಿತ್ತು. ಅಂವಣ್ಣಿದ ಶ್ರುಗ್ರಹತತಿಗೆ ಮುರಿವೊರಷ್ಪಾರ್ಮಿ ಈ ವರ್ಷ ನಿಂದೆ ಸಿಶ್ಯಾಕಾಣ್ಡು ರಣದ್ವಿ ಪಿಗೋಕಂ ವಾಣಿಗಿಗೆ ಗೆ. ವಣ್ಣನುಷ್ಪಾಣ್ಣಿವಿಗೆ ಪಣ್ಡು ಕಣ್ಣಿತತರಾಕಿ ಈ ತತ್ತಷ್ಪಾರ್ಮಿ ತಹನ್ನ ತಲ್ಲೂಲತತ್ತ ಕರ್ಮಂ ಷ್ಟ್ರ್ಯಾಚರವಿತ್ತಿಯ ಮಾಹಿತೆತಾಗೆ.

ವಣ್ಣನುಷ್ಪಾಣ್ಣಿ:— ತ್ತಾನು ಹುತ್ತಿರೂ ಅಂವಸಾಗತೆತ ಕ್ಷಯಾ ಯಿ ನಿಂದುಗಾಢು ಅಂಗತ್ತುಷ್ಟಿಷ್ಟುಪರಿಷ್ಟಿಗಾತಾಗೆ. ರಣಾಮತ್ತು ಅಂವತ್ತಿಕಾಗೆ ಸಂಗತಿ ವರಾತಿರಿಕಾಗೆ ವೆಣಿ ತ್ತಾನು ಸಕಲತತಿಗೆ ಈ ಷ್ಟ್ರ್ಯಾವಿರಾಮಂ ಹ್ಯಾಪೋಲೆ ರಾಗಿತ್ತುತ್ತಾಂ. ಏಗೆನ್ನರ ಮಂಗ್ಲುಾಕ್ಷಿ ಯ್ಯಂ ತ್ತಾಗಾಮಾಯಿ ಉಣಾಯ ಮಲ್ಲಿಯಾಖತೆತ ನಿಗೋಯಂ ಪಜಾವಾಹ್ಲಿಕಾಮೆಗೆ ಭಂಗಿಂಧಾರಂ ಏಗೆನಿಕಿಂ ಉಣಾ ಯಿತ್ತಿಷ್ಟುಗೆ ತ್ತಾನು ಹ್ಯಾಪ್ರೆರಾರಂ ಮಾತ್ರಂ ಅಂಗಿಯ್ಯಂ. ತ್ತಾನು ತೆತ್ತುತ್ತಿತ ನೀರಿಗಿಲಾಗೆ ನಿಷ್ಟುಗುತ್ತು ಏಗೆ ಗೆ ಷ್ಟ್ರ್ಯಾನಿಕಿ ಪರಿತ್ಯಾತ್ತಿತ್ತಿ. ನಂಬಿತಹಿತ ತ್ತಿತ್ತಿ ಕಣಿಕಾ ಕಣಿಕೆಯಾಗಿ ಹ್ಯಾಪ್ರೆಕ್ಟಿನ ಹ್ಯಾಪ್ರೆಕ್ಟಿನ ಅಂವಸರಂ ತ್ತಾನು ಅರ್ಥಾವಶ್ಯಮಾಯಿ ಪೂರ್ಣಾಕ್ಷಿಕಾಳ್ಳಿಯಾಗಿ ನಿಂದೆ ನೀರಾಗಿಷ್ಟುಕಾರ್ತು. ವಾಸ್ತವಂ ಪರಿತಾರ ಸಂಗಮತತಿಗಾಳ್ಳಿ ತ್ತಿತ್ತಿ ನಿಗೋಕಾರಂ ಕ್ಷಪಿ ತತ್ತ ಪ್ರಕಾರತತೆತ ಏಗೆನಿಕಿಂ ಉಣಿ. ಏಗೆನಿಕಿಂ ನಿಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತಿಪ್ಪಾಗಾಳ್ಳಿ ತ್ತಿತ್ತಿ ವಿಷಣುಕಾಣ್ಡು ಪರಿತಾರ

ഞതറിയിപ്പാൻ കഴിയാത്തരീഡിൽ അതിരുക്കവിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. കടിഞ്ഞാൻ വലിച്ചു നിന്ത്തപ്പെട്ട ഏതിരയെപ്പാലേയാണോ” എൻ്റെ തല്ലാലുമിതി. എന്നാലുംതുടർന്നു ഞാൻ അതെ കൈ ഒരുക്കിവെയ്യുന്നു. എന്നിക്കു് കയ ഗൗരവങ്ങളും കായ്യും പറവാനാണെന്നോ”.

ജാതഃ—നമ്മുടെ രാന്ത്രിയ മറന്നാട്ടു് എന്നിക്കു് ഈ പ്പോൾ ധാരതാദ പ്രസംഗവും കേൾക്കുന്നു.

വൻ്നുംബാബു:—വരട്ട്, ഞാൻ പറയുന്നതു് പ്രസംഗവും മല്ല—അധികന്മാരുംഗവുമല്ല.

“നാമിക്കവകംതുടടി കുടിയിച്ചു വസിച്ചതോ—

നാമിക്കപ്പേരും കാലത്തു മരണമോ!” എന്നു് പറഞ്ഞതുട്ടതിൽ അതു് തല്ലാലം നമ്മുടെ സ്മരണാപ്രമാ ത്തിൽ കോടത്തു് ഒളിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നിക്കു് നിന്നോട്ടു് കയ കായ്യുമായ അഭ്യർക്ഷയുണ്ടോ”. എന്നവെച്ചാൽ നീ എന്നിക്കു് കയ കായ്യും ചെയ്തതരാനാണെന്നോ”. കായ്യും ലഹുവായ താണകളിലും എന്നിക്കു് അതു് ഗൗരവമായ ദന്നാണോ. കായ്യും എന്നതനു് ഞാൻ ഗൃണാദാഷ്ടതനാലെ നീ നീക്കു് മനസ്സിലാക്കുംണ്ടി.

തിരസ്സുതമായിട്ടുടടി ജാതയ്ക്കു് അതു കായ്യും അരീ വാൻ ഉൽക്കുന്നു ഉണ്ടായി.

ജാതഃ—ശരി. നമ്മതിച്ചു. എന്നാണതു്?

വൻ്നുംബാബു:—ഞാൻ എഴുതിയ പുസ്തകത്തിന്റെ കായ്യും തലപ്പാറിക്കാണോ” എന്നിക്കു് ചിലതൊക്കെ നീ നോട്ട് പറവാനാശ്വരതു്. അതിന്നെപ്പറ്റി കയ മുവച്ചു

കായ്യം എനിക്കു തിനെന പാണതു ബോല്പുപെട്ടു
തതിത്തരാഗണ്ഡ്.

ജാതഃ—(ഇപ്പോൾത്തോട്) “കന്നല്ലപ്പണിയും മടക്ക
മെവരും കുറപ്പുകുമ്മാത്മമാ—യെന്നാലപ്പണിയി നി
മടക്കമിത്രപോതു മറവള്ള കാൽത്തിനായ” എന്ന
പറഞ്ഞത്തുട്ടതാിരു! അണ്ണു ബാബു! പാവാശള്ള
തൊക്കെ മരറായ അവസരത്തിലേയ്ക്കു നീട്ടിവെ
ചുക്കിക്കുണ്ടോ! നീങ്ങളുടെ പുസ്തകം തോൻ എത്തുവാളു
രെ വിലക്കിക്കണംഒണ്ടുനോ നീങ്ങൾക്കുതന്നു ഭോ
ഡ്യുമണ്ണു! എന്നാൽ ഇന്നരാത്രി നമ്മൾ അല്ലോ അ
വസരം മാത്രമുള്ളതു കാമകേളിക്കു വിനിശ്ചയാഗി
പ്പുണ്ണ ഉള്ളി. പുസ്തകത്തിനേരു കാൽം മരറാറി
കല്ലാക്കട്ട.

வள்ளுவொடு:—(ஸ்யாரியைத்தொட) ஏனென்ற அறுவீ
ஸ்ரூலத்தின் அவசரம் நேர காலத்திற்கூண
பூன் அல்லது கால மாறுமான் ஏனைக்கை
பூஸ்கத்தினென்ற கால் மரைஙை தீவிரமைத்தலே
நீட்டிவகையில் ஸாயிக்கைத் தொட்டு. தொங்கி
ஷதிவைதூ பூஸ்கத்தினென்ற யமாத்துவிலையும் வீ
ஞ்சும் நீ மாறும் அரங்கத்திட்டுக்கூடு; அதுகொண்டு
அத்திடைப்பூரிட தொங்க பூஜும்புகாரம் மூஸ்ராக்கூ
உத்தாவாலிதபா நீதென ஏவாடுக்கைவெத்தொன்.

ജാതി—സ്വാദു! അരതിവന്നപ്പറ്റാറി നിങ്ങളെള്ളാണോ അതുവല്ല
തിരപ്പേടേണ്ടതില്ല. എൻ്റെ സഹായംകൂട്ടാതെത്തു
നോ എന്തു പുന്നക്കും നിങ്ങളെള്ളു ലോകത്യസിലിഡനാശഭരി.

ഈതുക്കേട്ടപ്പോൾ ദ സ്റ്റീൻബോബു അവരെ ഒന്ന് നില്പി
ദ സ്റ്റീം തോക്കി. പിന്നെ പരഞ്ഞതു് ഉച്ചാരണ
പലാഹിഡന്താട ദുർശമായിട്ടായിരുന്നു.

ദ സ്റ്റീൻബോബു.—പ്രസിലബി എൻറീറ പേരിന്റെ. അയാ
ളുടെ പേരിന്മാരു് വെണ്ടതു്. നിന്റെ ഭർത്താവി
നീറു പേരിനു്.

ജാതഃ— എൻറീറ ജീസുസ്പ്രാ! ആരും ദേവരിനു്?

ദ സ്റ്റീൻബോബു:— തൊൻ പരഞ്ഞരില്ലേ! നിന്റെ ഭർത്താ
വിനീറു പേരിനു്.

ജാതഃ— (കുറന്നാട്ടു ദ നീട്ട്) ഏതുന്തു് ബോബുവിനീറുന്നോ?

ദ സ്റ്റീൻബോബു:— നീ തൊൻ ഹാഡന്റ കുറക്കി. പുസ്ത
കം പുസ്തമാക്കി എൻറീറ മേഖയുടെ ദില്ലിപ്പിൽ
നെട്ടു് ചെയ്ത വെച്ചിട്ടുണ്ട്. പുസ്തകത്തിനീറു പേ
തു്, “രതിയുടെ പുന്യനം” എന്നും ഗുന്ധകത്താ
വു് ദോക്കുർ—പാത്മൻബോബു ശ്രൂമനുർ എ
നും ആരംബം.

ജാതഃ— ബോബു! നിങ്ങലിക്ക ഭാഗതാണോ?

ദ സ്റ്റീൻബോബു:— എൻറീറ കയ്യുക്കിരത്തിൽ ഉണ്ടായിര
നു കരട്ടു് തൊൻ ഇന്നലെ ചുട്ടുകളിന്തു. തൊന്താണു്
അതു പുസ്തകത്തിനീറു കത്താവു് എന്ന തെളിച്ചന
ക്കു വാക്കപോലും എൻറീറു കയ്യുക്കിരത്തിൽ കണ്ടു
കിട്ടുകയില്ല. എൻറീറ സാധ്യന്തേഴ്സട ഇടയിൽ
നിന്റെ ഭർത്താവു് എഴുതിയ ക്കു പുസ്തകം മാത്രമേ
ബോക്കിയുള്ളവർ കാണാകയുള്ളൂ. നീ വിരോധം പറ
യുകയോനും വേണ്ടും. ഈ ശ്രൂപ്യവത്തമാനം എ

என்ற மறண குறைஷ்டிடி கீ முனைகள் யூமென் டி பிரேரணை வாய்த்தும் சொல்லப்படும்.

ജാതഃ—എത്തിനു്? എങ്കിൽ കാച്ചിത്തിനു്?

வள்ளுவையு:—(அவன் கைப்பிடிச் சுமீட்டிக்)
ஜாத! ஹது^o ஏக்கர் தீருமாய கு அல்லாய
மாள^o ஹதாள^o ஏற்றிக்கூடுவும் அடியந்தி
ரமாயி நினோடு செல்லுவதை அபேக்ஷ.

ജാതഃ—(കിത്തച്ചുകൊണ്ട്) നിംദപിം അരപ്രകാരം ചെയ്യാൻ
എന്നോട് ഉപദേശിക്കുന്നാ? പണ്ഡായം കേട്ടിട്ടി
പ്ലാതത ഈ പുതിയമാതിരി എപ്പുംറിനെൻ്റെ സ്ഥാപ
നാജ്ഞ തൊൻ വാദത്തം ചെയ്യുണ്ടെന്നോ! എം
നെൻ്റെ ഭർത്താവാണെങ്കിൽ ഒരു നാസ്തികനായ അധ
മനാണോ. ഒരു സ്കൂളിയോട് ഒരു പുതിയൻ എത്ര
തേരാളും വെവരസ്യം കാണിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ
അരഗ്രംനേരാളും എന്നോട് കാണിച്ചു ഒരു അപരാധി
യാണോ. മരഹായ സ്കൂളിയുമായിട്ട് സേവയില്ല എം
നോയുള്ളം അഭ്യർത്ഥനയിന്നു് എടത്തു ചരവാന
ഒളി. മരഹായവള്ളുമായി അധ്യാർഥ രഹസ്യം പിടി
ച്ചിക്കുവെങ്കിൽ തൊൻ ചെഞ്ഞുവരുന്ന തെററിനു്
കൈ പരിഹാരമാണെന്നു വച്ചിട്ട് അതുംകൂടി ഒരു
ഗ്രന്ഥമായി തൊൻ എത്രിച്ചു സങ്കുലാപിതേരാളും
സംസ്കൃതിയോടു കയറ്റുമായിരുന്നു. മരഹായവള്ളുമാ
യി ദശ ബാക്കട്ടാനാളി ഒരു പുതിയതപ്പുംകൂടി അ
ധ്യാർഥാണെല്ലു. നിംദപിം ഒരു മുഖ്യിലാജകാണ്ട് എം

ഒരി പരിപൂർത്തി വക്കൽക്കിയ ക്കു ഉൽക്കിച്ചുറുന്നുമാം അതു ചൊണ്ടുവരുന്ന വായിൽ ഇട്ടുകൊടുപ്പാനാണോ അല്ലോ? അതു മഹാവാഹകരമായ കിറം ചെയ്യുവാൻ തുണായായിരുന്നും വേണ്ടം അഭ്യർഥി! ഇപ്പോൾ എന്നിക്കു പാടില്ല. ക്കു കാലത്തും ചെയ്യുവാൻ പാടില്ല.

വർഗ്ഗിന്റെബാധ്യഃ—(ശ്രദ്ധസിപ്പിക്കുന്നപോലെ) ഫീഡേ!

ഇന്ത്യിനെ ചെയ്യുവാൻ നിന്നും വിഷമവും വിസമ്മത ദുമാണുന്നു^o എന്നിക്കരിയാം. അതുകൊണ്ടാണു^o അന്തരീക്ഷം അന്തരീക്ഷം അപേക്ഷ നിന്നോട് ചെയ്യുവാൻ ഇന്നു വരെ താൻ ദൈർଘ്യപ്പൂർവ്വത ശക്തി കളിക്കു ണിവന്നതു^o. എന്നാൽക്കൂട്ടാണി എന്നുന്നു അപേക്ഷ നീ തിരഞ്ഞരിക്കുന്ന പ്രോഡം എന്നുക്കുണ്ടോ.

ജാതഃ—അതുമാത്രം ചുരുക്കും നിന്നും കൂടുന്ന സ്വന്തംപോലെ വ്യവസ്ഥപ്പെട്ടതിന്റെപ്പോൾ ഒരി ഏന്നും വിഹാരിച്ചപോകുത്തു^o. എന്നിക്കു^o ക്കു ഭാഗത്തും ദൈർଘ്യപ്പൂർവ്വാലെ അതുപരിക്കാൻ പാടില്ല. അതു പ്രജക്കിൽ പ്രവല്ലമായ ക്കു കാരണം പറഞ്ഞു^o എന്ന പ്രോഡം പ്രോഡം പ്രോഡം വക്കം.

വർഗ്ഗിന്റെബാധ്യഃ—പാണത്തുതരാം. കേട്ടോളി. ഒസ്ത്രകം ഉണ്ടാക്കിയതിൽ പിന്നെ അതു അച്ചടിച്ച പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പു^o അതിനും കുറ്റാവു^o മരിച്ച പോയാൽ, അതു ഒസ്ത്രകം തന്ത്രയില്ലാത്ത ക്കു കട്ടിയെ പ്രോഡം അതു കട്ടിയെ ദാതരട്ടത്തു^o പ്രോഡം അതു അമില്ലാത്ത പോയാൽ വിലപ്പോരം കട്ടി മരിച്ച

എന്നം വരും. ഭാസഗർഹം നാടക്കമ്പിൽ ബോജത്രുപക്ഷായി വളരെക്കാലം കിടന്നിരുന്നു. എന്നതിൽപ്പിനെ കാളിഭാസഗർഹം അതിൽ പ്രകടിച്ച അതിരുദ്ധമായ ക്രോധിടി വികസിപ്പിച്ചു. ഗമഡമ്പിൽ ഏഴ് തിരഞ്ഞെടുപ്പും സ്വന്തംപേരിൽ അശ്ലീല സന്ദേശം സന്ദേശം സന്ദേശം.

ജാതഃ—ഹാ! ബാബു! ബാബു! എന്തു ജാലമാണിതു? ഇതു കു സാമർത്ഥ്യമാണോ? എന്നാൽ അതുവും വെറുപ്പും ജനിപ്പിക്കുന്ന കു സാമർത്ഥ്യംതന്നെന്നാണോ. നാം തമിൽ സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടു പയറി നോക്കുന്നും എന്നാണോ ഭാവം!

വണ്ണൻബാബു:—ഞാൻ തുടച്ചുക്കയി പായുന്നതു. കേൾക്കാം. പാത്മൻബാബു എന്നാൽ അക്കുളില്ലാത്ത കട്ടിയെ ദാതത്തുത്താൽ കട്ടി സശിച്ചപോകയില്ല. എന്തുകാണ്ടനാൽ പർത്ഥമാൻറെ ഭാഞ്ഞും ഭർത്താവിനെ. അവാവത്തിക്കാതിരിക്കയില്ല.

ജാതഃ—പിനെ, മുഴുവനമായോ!

വണ്ണൻബാബു:—ഞാൻ കു വാദാവത്തിനും ചോദിച്ചു. നീ കു കാരണത്തിനും ചോദിച്ചു.

ജാതഃ—എന്നാൽ എന്തിക്കു നിന്നുംടെ കീത്തിയുടെ കാഞ്ഞവും അതലോചിക്കാണണ്ടു.

വണ്ണൻബാബു:—എം! എന്തിക്കു എന്നാൽ കീത്തി പുല്ലുവിലയാണും ഇടമുണ്ടായാൽ തലമുണ്ടാതലമുണ്ടായായി പഠിച്ചപോതുന്ന ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങൾ എന്നം കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കു ചുട്ടപോലെയാണും. പഴയ

തലമുറയോട് പുതിയ തലമുറ, ചുട്ടെക്കടവരെ പുല
തന്നാൻവേണ്ടി വാങ്ങാ എന്നല്ലോതെ ഇങ്കു അതിള്ളാടാ
ണോ വാദിയത്രും എന്ന വിവരം ബാക്കിയുള്ളവക്സം
അത്യാവശ്യമാണെന്ന ദോഷംനാല്ലെ. അമാർത്ഥ
തതിൽ അവശ്യംതന്നെ ഇല്ല. ഒരു നിലാത്തിരി
യോ പുക്കരാഡിയോ കത്തിക്കാണാനോപ്പാൽ അതു കാണി
യും കൈഞ്ഞുകവും അരംഭവിക്കയല്ലോതെ അവററ
ഉണ്ടാക്കിയവന്നപുരാറി അതുക്കുലും വല്ല അന്നേപ
ഡിനാം ഉണ്ടാം? ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങൾം ചീരംജിവി
വികളും അവററയെ പാരമ്പര്യമായി പരിപ്പൂരിപ്പി
ചുപ്പോക്കനാവർ അല്ലായുള്ളുകളും അണോ. പുസ്തക
തതിന്റെ കത്താവായാണ് എന്നെന്നു പേര് വെച്ചാലും
ശരി പാർത്ഥൻബാബുവിന്റെ പേര് വെച്ചാലും
ശരി പുസ്തകത്തിലെ ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കും ഉട
വു തട്ടാൻ ഇടയില്ല.

ജാതഃ—(ക്ഷമയില്ലോതെ) ഹ! ശരി. ശരി. അതാക്കെ
എന്നിക്കരിയാം. നിന്നും ശിഖ്യനാരോധകാല്യം
തോറും ചെയ്യുന്ന പ്രസംഗത്തിന്റെ ചീല ഭാഗം
ബാലുംഡാണോ ഇപ്പോഴത്തെ ഇം വാദം എന്നോ
എന്നിക്കു തോന്നിപ്പോകുന്നു.

വണ്ണന്മാഡ്യം—എന്നും പ്രസംഗം അവിടെ കിട
ക്കുന്നു. സ്വന്തം പേരുതെന്ന വെക്കേണ്ട നിർബ്ബ
ന്യമെന്തിനാണോ നിന്നുംകും?

ജാതഃ—അത്യാശ്വരം പേര് വെക്കണമെന്ന നിർബ്ബന്ധമെ
ന്തിനാണോ നിങ്ങളിലുംകും?

வள்ளுக்கூபாடு:— உளைக்கீர்ய வகுடை ஹேர் வெதில்ளைக்
நூ வழை நிலையீஷனோ?

ஜாத:— உநடு. மாயவகீர் ரிதாநம், புதகவகீர் ஹி
கிதூ, முஞ்சுதகீர் சுநூக்ரி, பூதகவகீர்
ஶாரீரம் ஏதுகீஸ்ரை வெவதுசூத்தங்கார
ஹேர் என்னி பாலு:நீலீ!

வள்ளுக்கூபாடு:— வேளைக்கிற செதுவா எடுகே உழை.
பாதும்கூபாடுவிகீர் ஹேர் வெது எடுகீர் பு
ஸ்கூ ஜெஞ்சிப்பிக்காக் சிக்கந் ஸாயிக்கந்.

ஜாத:— வொப்பு! அது ஸதாவிரோயமானா? ரிதைக்கெ
அறபோக்கி எடுகை பரவாங்கங்கா. இது கை ஸூரீ
கி— எடுகைவேளை— கை மாஷுநா? உபிதமாக
அபுத்தி அல்ல. ரிதைக்கெ உழைகிற மாராண்டா
கை காரணம் கூடிசுகிடக்கைங்கடு. மரூ இமு
திரி கை அஸூபையங் ரிதைக்கெ நாவித்திகாந
ஏரப்பூஷ்டவாக் கூடயிலீ.

வள்ளுக்கூபாடு:— ஒன் மாதும் உழை. இன்வெ
தைக் காவசாகமாகு, செந்தலபூஷ்டத்தாக் காடி
ஸ்தாதாகு வியத்திற் எடுகீர் காந்து கத்திசுக்கூ
ணது எடுகீர் ரிதையும் உரப்பிசு ஸமயத்து, எடு
க்கீக்கூ உளைப்புநாது கை அஸாயாரணமாய உ
நேங்கிவு குந்தியும் அதிகாரங்கள். ஏதுகோகாளை
நாற் எடுகீர் உடுத்திவு உதுமவு பாதும்கோடு
ஷு எடுகீர் கடஷுந்து தீப்பாக்கவேளை மாதுமாயி
காந. அதாக்கெ லாஞ்சை தைக் காப்பிக்கரிசுத்தி
கீர்வ வில அதெல்லைக்கிற புதிமலு அத்தான் கதாந்

ഈ വഴിക്ക് കൊടുത്തതു്. ഇപ്പോൾ എൻ്റെ ഒരു തത്തിലെ അസ്പദമും തീനാം. എൻ്റെ മനസ്സാം ക്ഷീയിടെ ശകാരം ശമിച്ചു. ഇനി എനിക്ക് എത്ര യും സ്വന്തത്രായേതാടെ നിന്നെന്ന പ്രാഹിക്കേന്ന പറ മാനവത്തെ, രണ്ടുഭക്ത്യംനീട്ടി കൈകൈകാളുള്ളെന്ന തീരു യാതൊരു തടസ്സമുഖിപ്പി. വിശ്രദാസവന്നു നയം അടക്കിമാനക്ഷീയവും അപമാനവും ഇല്ല. എൻ്റെ പുന്നിപ്പമന്ത്രാട്ടിടെ നീഡുമായി കൂടിയി പ്രാം എനിക്ക് എക്കല അവകാശങ്ങളിൽ സിലബിച്ചു പോയിരിക്കുന്നു. (അവക്കു മാറ്റാട്ടേവെത്തു കെട്ടി പ്രടിച്ചു് വിശ്രദം വിശ്രദം ചുംബിക്കുന്നു.)

ജാതഃ— (മനസ്സിലാക്കാത്തവിധത്തിൽ അയാളെ നോക്കീ ട്ട്) നിങ്ങളുടെ ജീവകാലം ഇത്തുവരെ ഉണ്ടായിരുന്ന തു മുഴവും പിലവാക്കി ഉത്സുക്കിലയിൽ പരി പ്രകപമാക്കി നീർമ്മിച്ചു കയ ഗമഥത്തെ നിങ്ങൾ പാത്മംബാബുവിനു, നാജ്ഞ എല്ലു് എറിഞ്ഞതുകൊ ടക്കംപോലെ എറിഞ്ഞതുകൊടുത്തരീട്ടു്, നന്ദി രണ്ടാ ചീം നൃഥപ്രകാരവും അവകാശപ്പെല്ലതിനേല്ലും ക്രായിപ്പായി എന്നു് അടക്കിമാനിപ്പാനാണോ അവിക്കുന്നതു്? (പടിത്തം വിട്ടത്തി കൂടുതുരെ പോ യിനിനിട്ട്) പാബു! ഇതു പാടില്ല. കരിക്കല്ലും പാടില്ല. ഈ വരവുന്ന അവസ്ഥാൻ തോൻ വാഗോദ തതം ചെജ്ജുണ്ണമെന്നോ നിങ്ങൾ മോഡിച്ചതു്, കയ കൈകട്ടു കയ കായ്തത്തിനായിപ്പായി. എൻ്റെ സപറതമാണുന്ന നിപയിൽ തോൻ നിങ്ങളെ അവാദാശിക്കുന്നുണ്ടു്. വിവരം നിങ്ങൾക്കുണ്ടു്.

അരക്കിനെ നൊന്ത് നീങ്ങേള്ളെ അവനരാഗപ്പും അതരംഭീഷ്യ കാലത്തു്, നീങ്ങളുടെ മഹിമയോ നീങ്ങളുടെ ശാസ്ത്രപരിജ്ഞാനമോ കന്നുതന്നെ എ നീറു തചയിൽ കടന്നിട്ടില്ല. നീങ്ങളുടെ കൃതി യും നീങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യവും നീങ്ങളുടെ വേഹത്തി നീറു ഒരു ഒരു അംശമായി തിരിഞ്ഞപാരിട്ടുണ്ട്. നീങ്ങ ലുടെ സകല അംശങ്ങളും, നീങ്ങളുടെ ശരീരത്തെ യും അത്തമാവിശ്വാസും, കീത്തിശ്വാസും, കൃതിശ്വാസും, നീംബുളുടെ അഭ്യാസത്തിൽ അവതരിക്കാനിടയില്ലാത്തതും ഇഴപ്പും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുമായ സകലാ സകലത്തെയും തൊന്ത് ഫ്രുമിക്കുന്നണ്ട്. അതെതാക്ക എന്നീരു സപത്രും എന്നീരു പത്രാസുമാണോ. നീ ദേശം അതിൽനിന്നോ ഒരു പീടി വാരി ചൊള്ളിയി ലെറിഞ്ഞതാൽ അത്രുണ്ടൊള്ളും നഷ്ടം തൊന്താണോ സഹിക്കേണ്ടിവരുന്നതും. അതിഭൂപ്രാഹി നീങ്ങൾ അതുലോവിച്ചുവവച്ചിട്ടുണ്ടോ?

വാൺഗംഡബാബു:—രണ്ടാള്ളുടെ ബന്ധം, നമ്മൾ തമിലു കൂട്ടുപോലെ അത്യാർ, അവക്കുടെ സംഗമത്തിൽനിന്നും നാശംകുന്ന സന്താനം രക്തമാംസാദിയാത്രക്കലി കൊണ്ടുമാത്രം നീമ്മിക്കുപ്പട്ടപ്പല്ലു. അതു സന്താനം ഉംഖിന്ത്യാനലിക്കായും ജീവാസനായിട്ടും, ശരീരായ ധർമ്മാശാസ്ത്രാഭിജ്ഞാനാഭ്യാസാല്പുത്തിനീരും സഭമുള്ളനാമാണോ. അതും സന്ദൃംഗംമായി തെള്ളിയിക്കു വാൻ വഞ്ചനയ്ക്കു സാദ്ധ്യമാക്കുമ്പോൾ അതു വഞ്ചനാ കൂറാക്കരുമായതപ്പെ. എന്നും ഇപ്പു ഫ്രേഡേയം എന്നീരു

ഉള്ളിൽനിന്ന് ഒരു ദിവസം കൈ തോന്നല്ലോ? അത് തിനും നീ മുതിളുമായി നില്പേണോ?

ജാതഃ—വണ്ണന്നബാഡു! വൈദഗ്ധ്യത്തിനുടെ പോലെപുണ്ണി തത കാഞ്ഞമാണോ നിങ്ങൾ പറയുന്നതും. ഈ പുസ്തക തതിനും കത്തുതപം പാതമ്പണബാഡുവിനും തല യിൽ ഇടാൻ ഉദ്യമിക്കുന്ന നീങ്ങൾ പാതമ്പണബാഡുവിനും എഴുത്താൽപൊതുത്തു പെംതുചും എവിടെ വെക്കുന്നു? നിങ്ങളുടെ കുതിക്ക അയയാളുടെ പേര് വെക്കുന്നതും അയയാർക്കു പോരായ്ക്കു എന്നാണോ അയയാളുടെ ഉണ്ടരക്കാണ്ടുള്ള വിമാരം. അതുകൊണ്ടും അയയാർ നിങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥത്തിനു തന്റെ പേര് വെക്കുന്നതും കുവാബന്നുനബെച്ചും അതിനും നില്പേന്നില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ എത്തുമെണ്ണും!

വണ്ണന്നബാഡു:—അയയാർ നിശ്ചയിക്കുകയില്ലെന്ന്. തൊൻ എല്ലാ സംഗതിയും അതലോവിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടോ. പക്തി തന്റെ സ്വന്തമാണെന്നു നടപ്പിലേക്കുന്ന കൈ പുസ്തകത്തിനും ഉടമസ്ഥാനം വഹിക്കാൻ അധികാരം പ്രാപ്തിനിന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനും സഹായം ഇല്ലാതെ പോയിരുന്നു എങ്കിൽ എന്തിക്കും അദ്ദേഹത്തിനു കൈ പുസ്തകം നിന്മക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നു എന്നാണോ അയയാളുടെ വിശ്വാസം. പോരകിൽ അയയാളുടെ പ്രേരണയ്ക്കും മനോരാജ്യ തതിനും സീമയില്ലെന്നും നീ അറിയും. പാതമ്പണബാഡുവിനും നമ്മതെത്തപ്പറ്റി എന്തിക്കും സാക്ഷ്യംവിശ്വാസം ഇണ്ടും. ഈ കാഞ്ഞത്തിൽ എന്നീ

ങ്ങ നിന്നോയും ഉറപ്പീക്കാമോ? അങ്ങെ എത്തിക്കണി യേണ്ട്.

ജാതഃ:—(പക്തി തോറിട്ട്) അതരിഞ്ഞെ. എൻ്റെ കാൽപ്പം തന്നെ എനിക്കു ഉറപ്പാക്കിപ്പിടാ. നമ്മുടെ സംഗമ തിരിച്ചാണെ സംജാതമായ ഒരു സഹിതാന്വേത അഥ മുഖം നിങ്ങൾ ബഹിക്ഷിക്കുന്നതു്? നിങ്ങൾ അതി നീറു അപ്പുന്നായിരിക്കാൻ മതി. എന്നാൽ താൻ അതിനേറ്റെ അമ്മയല്ല. താൻ അതിനേര്റെ ഇളയ മു അയയിരിക്കുവാൻ മതി. സാധാരണ ഇളയമു മാരപ്പോലെ തന്നെ, സ്വപ്നസന്ധാനമല്ലാത്തതുകൊണ്ട് എനിക്കു അതിനോടു കഠിനമായ കണ്ണക്കുടായ്ക്കു യും വന്നാമെങ്കം. എതായാലും പുസ്തകം നിങ്ങളുടെ താണം. എനിക്കു അതിനേര്റെ യാത്രാക്ക അവകാശവും ഇല്ല. അതു നിങ്ങൾ കണ്ണ വഴിക്കു പോകണം. അതിൽ അപ്പുറം പറവാൻ എനിക്കു സാധിക്കുകയില്ല. നിങ്ങൾ എന്നു ഒരു വലിയ വാദത്തം കൊണ്ടു ബാല്യത്വപ്പെട്ടതാണ് നോക്കുവോരു എനിക്കു അതിൽനിന്നും കഴിഞ്ഞുനില്ലാതെ നിറുത്തിയില്ല. അപ്പാത്തക്കുപായാൽ എൻ്റെ കുത്യും മുഖിയവും പരിഹാസപരവുമാണെന്നും ജനങ്ങൾ പറയും. അതു സംഭവിക്കാൻ പാടില്ല.

വർഗ്ഗന്നബാഡ്യ:—നിന്റെ മേരുമണിയലത്തിനേര്റെ അടി സ്ഥാനത്തിനേരു താൻ എത്തു ഏതുവേണ്ട മുരംമായ ഒരു പരിക്ഷാണം നടത്തുന്നതു്, എന്നു് എനിക്കു അരിയാം.

ପ୍ରିୟାଳୁଙ୍କ ଜାତେ! ପ୍ରିଣ୍ଟର ସପଗତ ଜାତେ! ପ୍ରି କିମ୍ବର ହୋଇଥାଏବେ, ପ୍ରିଣ୍ଟର ବିଦ୍ୟକଷ୍ଟଯାଏତ ସହାୟିକେ ଦେବ— ପ୍ରିଣ୍ଟର ରକ୍ଷିକାଣେ!

ଜାତ:— ଅରଣ୍ୟରେ ଅନୁକରନ୍ତୁ ସମତିଷ୍ଠ.

ହୁତକୁ କେନ୍ଦ୍ରିପ୍ରାପି ପ୍ରଣାଯପରବଶକାଯ ଅରଣ୍ୟରେ ଜାତମ୍ଭବ କରପଲ୍ଲ୍ୟବ ପିଟାଇଷ୍ଟ୍ ଅନ୍ତିମେତ୍ର ଚାଂପନବ ଯେତେ ବେତ୍ତ.

ଜାତ:— ପ୍ରିନ୍ଟର ଧାରତରେ ପ୍ରିନ୍ଟରଙ୍କ ତୋଳି ଶରିଯା ଯି ପରିଷ୍ଠା ମନ୍ଦିରିଲାକାରିତରାଂ. ନିଷେଧି ମରି ଯୁତିରୁପିକାଣ, ତୋଳି କି ବିଵସାମଙ୍କିଲୁଙ୍କ ଅନୁଯ ଲେଖାକୁଳିର ଉପରେକାର, ନିଷେଧି ଅନୁଵର୍ଯ୍ୟପ୍ରକାର କାରଂ ପୁଣ୍ସ କରିବାରୀ କରିବାବୁ ନିଷେଧିଲାବାଣିକ ପରମାତମଂ ମାତ୍ର ନବକାଳି, ପ୍ରିନ୍ଟର ଭାନ୍ତାବା ବାଣିକ ପରିଷ୍ଠା ବଜାରରେ ଉଦ୍‌ବ୍ୟକ୍ତିକାମଙ୍କ ବାଦରତିର ଦେବ୍ୟାଙ୍କ. କଷିଷ୍ଣମଙ୍କିତ ନିଃବାଦନମଙ୍କ ବାଦ ତତଂବେତ୍ତାଙ୍କ. ହୁତିବାରୀ ଦେବିଷ୍ୱରତୁ ପ୍ରିତ ତି କରିବୁର ଦେବଶାବିକ୍ଷନ୍ମାର୍ଯ୍ୟାଳୁଙ୍କ ଶାରୀ, ନିଷେଧି ଭ୍ରାତରକୁ ମାତିରି ସମତମିଷ୍ଟପୋଲେ ତୋଳି ପ୍ରି ରୋକ୍ଷକଷକରୁଙ୍କ ଦେବ୍ୟାଙ୍କ. ହେପ୍ପାବାନକିଷୁଙ୍କ ନିଷେଧି କି ତୁଳ୍ପିଯାଇୟା?

ହୁତ କେନ୍ଦ୍ରିପ୍ରାପି ବଣ୍ଣିଶବ୍ଦାବୁ କି ରୋମାନ୍ତୁବୀ ରୁହିଲୋକ ଅନୁଵାନ ମାଣ୍ଡାର୍କପ୍ରିଷ୍ଟ୍ ପିଟାଇଷ୍ଟ୍ “ପ୍ରିନ୍ଟର ସପଣ୍ଣକାନ୍ତେ! ବନ୍ଦାବୁ! ବନ୍ଦାବୁ!! ବନ୍ଦାବୁ!!” ପ୍ରିନ୍ଟର ଶତାକ୍ଷିରମାତ୍ର ଉଚ୍ଚରିଷ୍ଟ.

പ്രൂഢിമല്ലശായം

ജാതയുടെ അനുസ്ഥിത്യത്തിനൊക്കെ വണ്ണൻബാബുവിൻറെ അരുന്ദത്തിനൊക്കെ അധികം കുട്ടപ്പേരെന്നു ശണിച്ചേരുപ്പാൻ ഇഷ്ടപ്രഭാഗ സാധിക്കുന്നത്. ജാതയുടെ സ്ഥിതി കൈ തെററെച്ചല്ലാൻ കൈക്കുയിയവഞ്ചല്ലപ്പാലെയും വണ്ണന്റെ ബാബുവിൻറെ സ്ഥിതി കൈ തെററെച്ചല്ലതും പരിഹരിച്ചപോലെയും അനുയിൽക്കാം. ജാതയുടെ മനസ്സിൽ, ഇന്തിര വര പാണ്ഡാനം ഇല്ലാതിക്കുന്ന കൈ കല വന്നുവേണ്ടും. വണ്ണന്റെ ബാബുവിൽ പണ്ണേ സ്ഥിതിനുചെറുതിക്കാം കൈ കല മാനത്തുപോകുള്ളംവെള്ളു. ജാത അദ്ദേഹത്തിനൊക്കെ കല മായിച്ചതും മരാരായ കല തെരുവാ മേൽ സ്പീകരിച്ചിട്ടിട്ടാണും. ചുവച്ചതു കൈ പെണ്ണിനെന്നു അന്നസ്വാബന്ധനം കൈ മഹാകവി പാണ്ഠിട്ടുവന്നേൻ ദീനദയാലുരുപം അവളുടെ അസ്സിൽ മുതലാബന്ധനാം മരാരായ കവിയും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ. ഇതുവരെ പാണ്ഠത്തും ശരിയായിരിക്കും.

തെരുവാ കമ്മറുക്കാ അച്ചിംഗൾഹരിക്കിൽക്കുന്നും ജാത കൈവിശ്യു വിശ്വാഴിന്തുന്നും. താൻ എറാറുപോയ വാക്കിൽക്കുന്ന പിൻവച്ചിക്കുന്നതും എന്നായാലും കൈയുവതിച്ചുടങ്ങതും എന്നല്ല അങ്ങനെയും യഞ്ചമല്ല എന്നും അവർ ഉറപ്പാക്കി. എന്നാലുംതുടർന്നു കുമശം അവളുടെ പ്രഭയത്തിൽക്കുന്ന കേവലം വിച്ചുപാക്കാത ചുംക്കുക്കേണ്ടും, വണ്ണന്റെ ബാബുവിൻറെ മുഖം കാണാതോറും ശ്രവം ചെയ്തു തെരുവാബന്ധനം, വണ്ണന്റെ ബാബുവിയും വിഹാരിച്ചാൽ ശരിയാബന്ധനം, രാഖും പകല്ലും എന്നുപാലെ അവളുടെ ഒരുംഗത്തിൽ സത്താപ്പും സംശയാപ്പും ഉണ്ടാക്കി.

ജാത:—എന്നാൽ ഇഷ്ടപരമാം എന്നോടും ഇഷ്ടത്തകാരം സ്വീകാര്യങ്ങൾക്കിൽ നിന്നേള്ളാട്ട് ചെയ്ത വാഗ്മിത്തും നീ രഖേണ്ടവരെ എന്നിക്കും അതുസ്തു തരികയുണ്ടാ വില്ലേ.

വണ്ണൻബാബു:—ഈനാമത്തായി മരിക്കുന്നതും തൊന്തായി രിക്ഷമന്നും, അതുതന്നു അല്ലകാലത്തിനാളും തുറയിരിക്കുമന്നും എന്നിക്കും എല്ലോള്ളും സംശയം ഉണ്ടായിരുന്നവുകിൽ തൊൻ നിനക്കും ഇപ്രകാരം ഒരു സങ്കടം ഉണ്ടാക്കിത്തീക്കകയില്ലായിരുന്നു.

ജാത:—ഈയെങ്കി! അംഗീകാരമാറ്റം പറയത്തും. ഇം സമ യത്രു നമ്മൾ ഇങ്ങവയും മരണത്തപ്പുറാഡിയുള്ള ഹി നതതന്നു മരണകളുണ്ടെന്നതാണോ.

വണ്ണൻബാബു:—മരണം ഒരു നില്ലാരസംഗതിയാണോ. ഇന്ന രാത്രി തൊൻ മരിക്കും എന്ന ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്ന എക്കിൽ എന്നിക്കു പറക്കവയ്ക്കുത്ത സന്ദേഹമാ വിരിക്കാം. എന്നാൽ നിനക്കും തൊൻ സമപ്രീച്ച ഭ സ്ത്രീയമായകമ്മത്തിൽനിന്നു നിനക്കു മോഹനം സി ലഭിച്ചപോകമായിരുന്നു.

ജാത:—ഇപ്പുറത്തെന്നതാണോ ഭസ്ത്രീയമായ സങ്കടം.

വണ്ണൻബാബു:—സങ്കടതന്നു തുറയിരിക്കാം. എൻ്റെ ദേഹബലം എന്നു ചെടിയുകയാണോ ചെയ്യുന്നതും. അബ്ലൈക്കിലോ ഒരു ഭീര അകാതിരിപ്പാംവേണ്ടി എന്നിക്കും അംഗത്വാക്കു അത്യുവദ്യവുമാണോ.

ജാത:—എത്രപ്രകാരത്തിൽ?

എന്ന് ബാബു:— ഫേലാൽ നീറുമായി ഇംഗ്രേസിൽ തുടർന്നു ചൊള്ള പാടിപ്പി എന്ന നിശ്ചയത്തെ നീണ്ടുനാട്ടു തുറന്നു പറവാൻ യെ തുമ്മുഖം എന്ന നീരിക്കുന്ന എന്നീക്കണ്ണു അദ്ദീന പറയാതെത്തെന്നു നീണ്ടും വിട്ടുപിരിയുവാൻ കഴിയുമ്പോൾ എന്ന വിചാരംകൊണ്ടു.

ജാതഃ:— (സംഭവം താരം) എന്നു ഇന്നീരേലാൽ കണ്ണക അണ്ണുനോ! എന്നും വിട്ടു പൊയ്ക്കുള്ളുമനോ? എന്ന് ബാബു:— ഇതുതന്നും നമ്മുടെ ഒട്ടവില തെരു തുടിക്കാളും.

ഇദ്ദീനെ ദ്രഘഞ്ഞിശ്വയത്തോടും മന്ദിരങ്ങളുമുണ്ടെന്നോ ടും പറഞ്ഞുകൊണ്ടും കന്നിറം തുസല്പിപ്പാതവെന്നപ്പോൾ എന്ന് ബാബു:— അവിടുന്ന പെട്ടുനും എഴുന്നേറും അവളുടെ അട്ടക്കൽ ചെന്നു.

വാണിംഗ് ബാബു:— എത്ര, ഇതു നമ്മുടെ എറിവും വിശ്വാസപരമായ തുടിക്കാളും യാക്കുക്കേ. “ഇതൊക്കെ മതി. രാമരാമം” എന്നും അനേകാനും പറയത്തക്കവാനിംഗ് ഇന്നുതന്ത്രം തന്ത്രം അതു സുവന്നുണ്ടായിരിക്കുണ്ടോ.

ജാതഃ:— നിഡിൽ വന്നതീൽപ്പിനു എന്നു വിട്ടുകളിവാനാണോ പോകുന്നതും. അതുതന്ത്രാളം ചെയ്യുന്നു നിഡിൽ കൂടുതലും മനസ്സുവന്നപോയോ?

വാണിംഗ് ബാബു:— വിശ്വിതിംഗം പറക്കണം. നിന്നു തൊൻ കരിക്കലും ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല. തുമ്മുഖം ചെയ്യുന്നു അതുതും സഹിപ്പിച്ചു നിന്നു ഇനിയും ഇംഗ്രേസിൽ

കൈ കായ്ത്തിനു വകത്തിക്കൊന്തു് ശീക്ഷാഹമായ
കൈ കററമായിരിക്കിം എണ്ണ തോൻ പറയുന്നുള്ളു.

ജാതഃ—എല്ലാംപല്ലാഴുള്ളതുപോലെയല്ലോതെ അപായം മു
പ്പോർമാഗ്രം എങ്ങിനെ വല്പിച്ചുവന്നു.

വണ്ണന്മഖാബു്—ഈതു രേ ഉണ്ടായിരുന്ന അപായം നീ
നേ കൈ ജീവനുള്ള മാഡ്യൻറു കൗമ്പു കണ്ണു
പിടിക്കുപെട്ടുപോയി എന്ന മാത്രമാണോ. അതു്
അതു സാരമല്ലോയെന്നു. അതു് മുന്നാളുകൾമാന്മാഗ്രം
അരിയുന്ന കൈ ശേഖപ്പുന്നുഗതി എണ്ണ വകയുള്ളു.
എന്നാൽ നീനേ സപ്പകായ്യമായി മരണമടങ്ങു
പോയ കൈവന്നറ്റുടെ കണ്ണപിടിക്കുപെട്ടുപോയാൽ
നീൻറു അപായം എത്ര കടപ്പുമായിരിക്കും!

ഈതു കേടുപ്പും രേതട്ട് യജാതയ്യു് കനാ നിലവിളി
ക്കാൻഒക്കുടി തോന്നിപ്പോയി. വണ്ണന്മഖാബു തൽക്കുണ്ണം
അവളുടെ വാദ്ദേശത്തി. അവൻ അയാളെ കിട്ടകിട്ട വി
രജ്ഞനു പേടിയേരു നോക്കി. അയാളുകളുടെ ഘലയും
നിലയും വിടാതെ അപ്പത്രമംതാട്ടുടി അവളെ നോക്കി.

വണ്ണന്മഖാബു്—ഈബും ഉണ്ടാക്കുന്തു്. എൻറു പ്രാണ
പ്രീയ! എന്നിക്കു് എല്ലാം തികാത്തുപോയി. എന്നി
ക്കു ജോലിയിൽ എപ്പുടാതിരിപ്പാനും നിലുത്തി
ഇല്ലു. എൻറു ഒരുപയനമാ—

ജാതഃ—(മമ്മംമുറിയുന്ന പരിമേതേരാഡ) ഒരുപയത്തിൻറു
സമിതി പിന്നോളം മോഗമാദ്ദോ?

വണ്ണന്മഖാബു:— (പച്ചപ്പിരിയോട്) ഫോശര മനോ!

അതു° ചരിന്നലിനമായിപ്പോയിരിക്കുന്നു. ഇന്ന സ സ്വയജ്ജ നീനെ ഇവിടെ വന്നുവെത്തവാൻ തോൻ അറബിക്കൈത്തായിരുന്നു. നീനോടു യാമാർത്തമും പരിഞ്ഞുതുക്കുത്താതിൽ തോൻ അസാരം വൈകിപ്പോ യി. എന്നാൽ ഒരുദ്രാഗിക്ക ഭ്രജരമായി തോന്നുന്ന അതു കോൺപുടി തോൻ ഇപ്പോൾ കേരിയപ്പോൾ എന്നിക്ക യാമാർത്തമും മനസ്സിലായി. പോലീസു കൊക്കു° നീ അതുവന്നുന്ന വിവരം കോട്ടക്കേണ്ടി വരും, അപ്പോൾ നമ്മൾ ഇങ്ങവജ്ഞേയും കൂളി വെ ഇച്ചത്താവുകളും ചെയ്യും. നാമച്ചടക കൂളിസേവയെ പൂറി സകല തെരുവുകളുംകൂളിടകയും ജനങ്ങൾ ഏകബന്ധി വിക്രിച്ചുപാശു. വത്തമാനപ്പുത്രങ്ങളി ലും അതു° നീനാവരഹായ വാൽന്നയ്യും വിഷയമാ കം. നീനു കണ്ണുപിടിച്ചുപാക്കുന്നതു° കരകര—

വണ്ണന്മഖാബുവിനു വാചകം പുണ്ണമാക്കാൻ സാ യിച്ചില്ല. കരകരവും നീലത്തു വീണകിടക്കുവോലെ അര യാർക്കുംഗ്രാമകാണ്ടു° അവർക്കു കാട്ടിക്കൊടുത്തതു. അര യാർക്കു സുചിപ്പിച്ചു കാഴ്ച ഓത്തപ്പോൾ അവർക്കു° കരക കി ടിലം ഉണ്ടായി. എന്നാൽ അവളുടെ അരംലുവന്നയ്യും പരിമേമൊന്നും തട്ടിയിരുന്നില്ല.

ജാതഃ—അതു പേടി കനം വെണ്ട ബാബു! നീങ്കെളു അര വശതപ്പുട്ടത്തുന്നതു° എന്താണുനു നീങ്കും ഈ തിന്നുമനു° എന്നോടുകൂടുതുകാണ്ടു° പരാഞ്ഞതില്ല. എന്നിക്ക നീങ്കെളു സകാലുന്നപ്പുട്ടത്താകരകിരുന്നു.

നിങ്ങൾക്ക് ദീനമാണെന്ന വിവരം എന്നിക്കു പണ്ടു തന്നെ ഉണ്ട്. നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധാർക്കാണ്ടു കാണിച്ചു തന്ന സംഭവം വന്നും ഒരു ഏറ്റവും ലഭ്യമായി ഒരു ഇടയിൽ വെച്ചപ്പോൾ നിങ്ങൾസ്വന്തമായി ഇരിക്കുന്നോരിനും വണ്ണിയ്ക്കുമോ എന്ന യേം മാത്രമേ എന്നിക്കണ്ണായിരുന്നുള്ളൂ. നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ തന്നെ യാൽ വരാൻ പോകുന്നതിനെപ്പറ്റി എന്നിക്കു നല്കു വിലയോ ഗണ്യമോ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നോ നിങ്ങൾ കു തോന്നിയതു ചീതുംതന്നെ.

വണ്ണംപൊഡ്യു:— എന്നാലും എന്നെന്ന പ്രാണപ്രിഡി! എന്നിക്കു വിലയും ഗണ്യമുണ്ട്. ഒരു കാണ്ണാണോ കാലത്തിന്നെന്നു ഒന്നാം തന്നെ ശരിക്കായി നടക്കാത്ത ഘട്ടികാരംപോലെ, വീക്കന്തരന്തരപരി കാണിക്കുന്ന എന്നെന്നു മുദ്രയത്തിന്നെന്നു ശക്തി മുഖി മുഖി അതിന്നു തുടിപ്പു് പരിപുണ്ണമായി നിന്നുപോകം മുഖ്യ നമ്മൾ രണ്ടാഴ്ചം വിട്ടപിരിയണമെന്നു ഞാൻ തീച്ചുപ്പുട്ടത്തിയതു്.

ജാതഃ:— കരിക്കലും ഞാൻ അതിനു വഴിപ്പുട്ടകയില്ല. കരാറാക്കായ്ക്കുത്തിനു മാത്രമേ നിങ്ങളെ വിട്ടപിരി വാൻ എന്നെന്ന വഴിപ്പുട്ടത്തുന്നതിനു സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അതു നിങ്ങളുടെ ഘട്ടികാരംപോലെയുള്ള മുദ്രയത്തിന്നു തുടിപ്പു് നിന്നുപോകുമെന്ന സംഗതിയല്ല. എന്നോടു നിങ്ങൾക്കുള്ള പ്രേമം പോലേയും കുമക്കിൽ എന്നിക്കു് അനുശ വിട്ടപിരിക്കാം. മഹാരാജാ അപാരാധവും എന്നു സംബന്ധിച്ചിടതോളം

ഒരു വക്കെങ്ങളുണ്ട്. നീങ്ങൾ ഉംഗിക്കുന്ന സംശയത്തെ നൂഹം മനസ്സിൽ കുറഞ്ഞും തുട്ടുപോന്നും നിലനിൽക്കും.

ഇതുവരെ പറഞ്ഞപ്പോൾ അതുവരെ പിചിച്ചുനിന്തിയ ജാതയുടെ അനംഗവാദം കലിക്കറിയ വെള്ളിച്ചപ്പാടിന്റെപ്പോലെ ഇളക്കിത്തുടങ്കി. ഉറച്ചൽ കിട്ടിയപോലെ കാമലാര്യാകാണ്ട്⁹ അവളുടെ ഫേരും പിടച്ചതുടങ്കി. ഭസ്മവമായ കാമപീഡികാണ്ട്¹⁰ അവർിൽ മദ്യപിച്ചവരെ പ്പോലെ മറിച്ചു. കാമവികാരംകാണ്ട്¹¹ അവളുടെ കണ്ണുകൾ ദീപിച്ചു. എക്കാക്കരി ചീത്.

ജാതഃ—അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ്¹² നൂഹം അവുന്നകാലം പഴയാക്കിക്കളും യാതെ അതിസരസമായ മാരലീച്ചും വിനിയോഗിക്കുന്നുമോ¹³ തൊൻ പറയുന്നതു¹⁴. തൊൻ നീങ്ങേബുള്ള പ്രേമിക്കുന്നു. തൊൻ നീങ്ങേബുള്ള അത്യുശ്വരാധികാരിക്കുന്നു. നീങ്ങേബുള്ള അത്യുശ്വരാധികാരിക്കുന്നു. നീങ്ങേബുള്ള അതിനും ഇപ്പോൾ അതിനും ജീവനോടുള്ളിട്ടും പിടിച്ചു. നീങ്ങെല്ലാം ജീവിക്കുന്നതു¹⁵ എന്നേറുള്ളും നീങ്ങേബുള്ള ക്ഷതിയായമിച്ചു ജീവിതംകൊണ്ടാണ്¹⁶. നീങ്ങേബുള്ള രക്തം ഏന്നേറും രക്തത്രൈതാട്ടുട്ടി കലകവാൻഡിവാൻഡി പതച്ചതുള്ളിനു. നീങ്ങേബുള്ള തൊൻ മുറക്കുകെ കെട്ടിപ്പുടിക്കുന്നും നീങ്ങെല്ലാം മരിച്ചപോവാൻ ഇടയില്ല. പ്രാക്കിയുള്ളതെക്കും അത്യമലില്ലാത്തതു¹⁷ വരിപിടിപ്പുക്കുന്നതുമായ സ്വപ്നം മാത്രമാണ്¹⁸. പ്രേഖനത്രീനും വീഞ്ഞുണ്ണുക്കും ഇങ്ങിനെയൊക്കെയാണു¹⁹ തോന്നേണ്ടതു²⁰. പ്രേമം എന്നതു²¹ തുട്ടു

ക്രിക്കറ്റ് ടീമിൽ ജീവൻം ഉജ്ജപല്പിപ്പിക്കണം
കു വിദ്യാശ്രൂഷകളിയാണോ.

വണ്ണന്മാർപാബ്ദം:—ജീവൻ! അതെ. പ്രേമംതന്നെന്നാണോ
ജീവൻ. ഇതും (അവളുടെ കണ്ണുകൾ ചുംബിക്കുന്നു)
ഈതും (അവളുടെ ചുണ്ടുകൾ ചുംബിക്കുന്നു) എൻ്റെ
കരിക്കല്ലേപാലെയുള്ള നിശ്ചയങ്ങൾ പ്രേമത്തിന്റെ
എതിപ്പിൽ പൊളിഞ്ഞുപോക്കാതെ നീല്ലുമെന്നോ?
തൊൻ കുതിരയതു് വെറും വിസ്തീര്ണതമായിപ്പോയി.
നിന്റെ മുലകളും ഒരു ചുംബനാം—നിന്റെ ചുണ്ടു
കളും ഒരു കട്ടി—ഉത്തരംഗസ്തുനരലാരഭിക്രമലും
യായ നിന്റെ തീക്ഷ്ണാകട്ടാക്ഷം—ഇവയെന്നാക്കു
അരന്നബിക്കിഡ്യുമാം നിശ്ചയങ്ങളുണ്ടാനാം പിന്നെ
അരവിടെ കാണുകയില്ലെന്നോ നമക്കു് നിശ്ചയമല്ലോ!
എന്നിക്കു് ജാത—ജാത—ജാത—എന്ന ജപമല്ലോ
തെ മരാരാനാം അതിവശ്യമല്ലോ. മരാരാനാം തൊൻ
പൊതുളീക്കണില്ലോ. (അവളും പിങ്ഗനായും പിന്നേയും
മതിവരാതെ ചുംബിക്കുന്നു) എൻ്റെ ശക്തിക്കു ത
ല്ലാലും ഒരു കാവും കാണുന്നില്ലോ. എന്നിക്കു് ഈ
പ്രോം ഒരു ദേവ്യും ഇല്ലോ. തൊൻ നൃത്വകാല്ലുവംത്തി
ജീവിക്കുമെന്നോ നികന്നാടു് വാഗ്മിത്തം വെയ്യുന്നോ.

ജാത:—സുവമ്പില്ലായ്ക്കയാക്കു മരന്നപോകത്തക്കവണ്ണം
പാനാപോയി. അതെനാം ഉണ്ടായ“കനിപ്പുന്നു”
തന്നെ തോന്നുന്നു.

കാമാതിംരകാത്തി സഹിയാതെ “വത്രു” എന്ന പ
റത്തു് ശയനാദിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോവാൻഡിവണ്ടി ജാത
അരയാളുടെ കൈപിടിച്ചു് വലിച്ചു്.

വള്ളൻബാബു:—നീ എന്നെ വിശ്രസിച്ചു. പ്രൗഢാൽ തോൻ ചെയ്തിപ്പിച്ചു വാഗ്ദത്തംകൊണ്ട് തോൻ നിന്നെന്ന പദ്ധതിച്ചു. തോൻ കര യുവാവാണെന്നു നീ യരിച്ചു. അങ്ങിനെ യരിച്ചുകൊംബാൻ തോൻ നീ നെന്നു അനുകൂലിച്ചു. എന്നാലും നിന്നെന്ന ഭാംഖാധന പ്ലേറ്റത്തുവാൻ പാടില്ല. നിന്നു എത്ര തേരാളും ‘യൈവനയുക്തഹായി’ തോന്നുന്നവോ അതുതേരാളും യുവാവായി തോറാം ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. പുതായതപ്രതിനോട് ക്ഷമയില്ലെങ്കിൽ മല്ലവയസ്സും ഒന്നു യുവാവാണോ.

‘ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞുവള്ളൻബാബു ചെക്കത്തണ്ടുകൊണ്ട് വിണ്ണുസിൻ തലയണ്ണപോലെ ഇരിക്കുന്ന അവളുടെ ഗ്രാനിതംബും താങ്കി, ജയഭാവതേരാടെ അവളെ എടുത്തു’ നീഷ്യംപ്രയാസം മുഖലാട്ടപാനതിച്ചു.

ജാതഃ—(ഭാർക്കലയായിട്ട്) അങ്കൂ! എന്നർ ഇഷപരാ! വേണാ! സുക്ഷ്മിച്ചൂ! ഇതാ ബാബു! സുക്ഷ്മിച്ചൂ!

വള്ളൻബാബു:—(.സന്തോഷിത്താടെ അവശ്യ ഇംകി വെച്ചിട്ട്) തോൻ നിന്നെന്ന പ്രേമിക്കുന്നില്ലോ? എത്ര പാഞ്ചനം.

ജാതഃ—അരതെ, അരതെ, നിന്തും എന്നെ അതിർക്കവി തെള്ളു പ്രേമിക്കുന്നില്ലോ. തോൻ നിന്തും അതിലും പതിനുട്ടു പ്രേമിക്കുന്നു. വത്ര!

“രാധി—ശാധി.” എന്നപാഞ്ചത്തുകൊണ്ട് പ്രമത്തായ വള്ളൻബാബു വാതിലിൽക്കൂടി ജാതായ ശയന്തരിയിലേജ്ജു തള്ളി. “വരനു വരനു വരനു” എന്നു ഉത്തവിട്ടുകൊണ്ട് ജാത ശയന്തരായിത്തനിനോ കട്ടിനേലു

ജീ” കാടിച്ചേന. : വർഗ്ഗസ്ഥാവുംവിശ്വാ മുവര്ത്ത് പെ ടെനാം ഒരു ഏവവർഗ്ഗം പിടിച്ചെടു. “പാവം ജാത! നി നന്നപിടിച്ചു് എടുത്തയത്തിയതുകൊണ്ടു് എന്നറ മുദ്രയ അതിന്റെ കണ്ണി അററു.” എന്ന മെഡലുമെല്ലു മത്രിച്ചു കൊണ്ടു് വർഗ്ഗസ്ഥാവു മറിയുടെ വാതിലിന്റെ തുട്ടിൽ തടങ്ങുവാനെന്തു. പെട്ടെന്ന വീണാഫോകാതിരിപ്പാൻവേണ്ടി അധികാരി ചുവരിനേൽ ഒക്ക അമത്തിയപ്പോൾ പി ടികിട്ടിയതു് ഇലക്കടിക്കു് ലൈററിന്റെ കിള്ളുത്തിനേ ലായിക്കുന്നു. ഒക്ക കിള്ളുത്തിന്റെ പല്ലിനേൽ യദ്ദേശ്യം യാ തുടിയപ്പോൾ കുറി മേലോട്ടുനീഞ്ഞി. ജാത ചെന്നാ അന മറിയുടെ ഉമാഭാഗം മഴച്ചുനാം അന്നധകാരാവുത മായി. വർഗ്ഗസ്ഥാവു മദ്യപിച്ചു് അതുകൊണ്ടെന്നപ്പോൾ കുഞ്ഞിച്ചു് മറിയുടെ മല്ലുത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ പെട്ടെന്ന ഫോടെ വീണാ മരണമടഞ്ഞു. കുറേമുഖം മറിയിലേജ്ഞു് കാടിച്ചേന ഉട്ടപ്പൂക്കു അഴിച്ചു് വർഗ്ഗസ്ഥാവുവേയും കാത്തു് മാരക്കിഡിയാലഹാളാതല്പരയായി കട്ടിനേൽ അതുത്തിയോടെ കാത്തിക്കുന്ന ജാതജ്ഞു കേപിക്കു കു വന്നതു് കരാർ ധാരിയത്തുവീണ ശബ്ദമായിക്കുന്നു. നഗ യായനിലയിൽത്തുനന്ന ജാത മറിയിലെ കട്ടിനേൽക്കുന്നു് എഴുന്നേറു. പെട്ടെന്ന കഴിഞ്ഞ ഭയക്കരസംഭവത്തപ്പുറി അവബിശ ഒരു ഗസ്യാഫോലും ഇല്ലോയിക്കുന്നു. “എല്ലതായി; നീങ്ങൾ എവിടെ” എന്ന ഫോറിച്ചുകൊണ്ടു് ജാത ഇരക്കിൽക്കൂടെ മെഡലു നടന്നു. അപ്പോൾ അവളുടെ കാ ലിനേൽ വർഗ്ഗസ്ഥാവുവിന്റെ മുതശരീരം തടങ്ങു. “എന്നെന്ന ക്ഷേമവാനു” എന്ന മത്രിച്ചിട്ടു് അവബി ഇലക്കടി

കരിപും, ഉജ്ജപലമാക്കി നോക്കുന്നപും കണ്ണതു് മരിച്ചുകിടക്കുന്ന വന്നീൻബാബുവിനെ അതയിൽനാം “പ്രാണശു” എന്ന കുറ വിളിച്ചും വിളിച്ചും കുറ സ്ഥിരമേഖല അവർം അവിടെത്തുനൊന്നു തരിച്ചുനിന്നുപോയി. അവർം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അരരികെ ഉകരിക്കുന്നു. “ബാബു! നി ഒമ്പംക്കു വയ്ക്കുമെങ്കിൽ എന്നോടു് കുമമിണ്ടുക. മുദയപീഡ പിന്നോടു് നിങ്ങൾക്കു പിടിപെട്ടു! തൊൻ എന്നു സൗം നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മെയ്യേണ്ടതു്. നിങ്ങളെ നിവത്തി ഇരുത്തിക്കാൻ ക്കാക്കുന്നു” ഇങ്ങനെ പാശ്രദു് അയാളുടെ തോറം പിടിച്ചു് അയാളെ പൊന്തിപ്പാൻ അവർം ഭഗവി രമപ്രയതാം ചെയ്തു. എന്നാൽ അയാളുടെ ശരീരം വളരുമെന്നുള്ളതായിരുന്നു. അവർം ഏകരണിംബകാണ്ടു് അരയാളുടെ കഴുത്തു കെട്ടിപ്പിടിച്ചു നിലത്തുനിന്നു വൊന്തിക്കാൻ നോക്കി. എന്നാൽ അയാളുടെ തല തുഞ്ചുപോലെ പിന്നോക്കം ചാശ്രദു. മോട്ട് അശ്വിക്കം പുലമീല്ലാതായി. അശ്വാശാണാം അവർംക്കു രേഖരമായ പരമാത്മം മനസ്സിലായതു്. പരിശേഷപരമായ രണ്ട് ദീപ്പിശപാസവും കഴിച്ചു അവർം മുട്ടവായി അയാളുടെ തല അവിടെത്തുനൊന്നു കിടത്തിവെച്ചു; തുണ്ടപിടിച്ചിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശം അടച്ചു, എന്നിട്ടു് അവർം ധൂതിയായി എഴുകുന്നാറു് മരോവാതിലും കടന്ന ശപാസത്തിന്റെ ശീല്പ പെരുമാറ്റുകൊണ്ടു് ശബ്ദം വ്യക്തമായി പുറത്തു വരാതെപോലെ “മോഹിനി—മോഹിനി” എന്ന വിളിച്ചുനോക്കി. വരണ്ടപോലെ തൊണ്ടയിൽക്കൂട്ടുടെ കുറ ചെറിയ ശബ്ദവുംകൂടി പുറത്തുവന്നില്ല. ബുദ്ധി നേക്കു വരാൻവേണ്ടി അവർം കരേന്നേരും അടങ്കിനിന്നു. മുദയത്തിന്റെ

ଅଟିପ୍ଲିଗମ ଶ୍ରଦ୍ଧାସ୍ନେହପାଇ ତତୀଙ୍କର ଦ୍ଵାରା ତାତିକଣଙ୍କର ଅରଳୁ ମଂଗ୍ୟମ ସିଖିଯିଷୁଥୁପ୍ରାପ୍ତି ଅରବନ୍ଧନ ବାଧୁର ବରମାଧୁ ଝୁକୁ^୧ ଶମକଂପାନ୍ତି ମୋହିନୀରେ ବିହୁପ୍ରାପ୍ତିରେ ବେଳେ ବା ତିର୍ତ୍ତ ତୁଳନାପ୍ରେସର ଅରପିକଣ ପେଟକୁ କାଞ୍ଚିତତତୀଙ୍କର ଅରପାଯିବୁ ତିର୍ତ୍ତ ମନ୍ଦିରିଲାଯାଇବି. ଦୁଃଖରୀରତିରେ ଅରକୁ କୈ ଜୀବିଗୁଡ଼ି ମରିଗାରିବେଳମାତ୍ରା କଣାକୁ ମରିବାରେ ତାତିକଣ ପ୍ରାରିଷ୍ଟିତ ଉକଳବିପରିବୁ ବ୍ୟାକିର୍ତ୍ତିତୁ ବରେଣ୍ୟମ ପୋଲିସିକାନ୍ତି ଅରିଯିକେଣ୍ଟିକା ଭାରଂ ଅରଧାରିକଣକାନ୍ତି ବିପରି ବଣ୍ଣିବ୍ୟାପୁରିତକାନ୍ତି ଅରବନ୍ଧାର୍ଥ ପରିଣାମକାର୍ଯ୍ୟ ତତତ୍ର^୨ କାମମିକାନ୍ତି. ଶବ୍ଦମୁକ୍ତ କେବଳମ ଉଣାକାରତ ପଣେ ଫ୍ଲୋଚ ବାତିର ଉତ୍ତର ଅରଥ୍ରୁ^୩ ଜାତ୍ୟମ ବଣ୍ଣିବ୍ୟାପୁରିତର ଶବଦୁ ମାତ୍ରା ଅର ଦ୍ୱାରିଯିତି ବ୍ୟାକି ଅର୍ଥାତି.

ଅରପିମ ହୁଣି ବେଳିତ୍ରୁ^୪ ଏକିଗତକାନ୍ତି ଅରଭୋବିକଣ ବ୍ୟାପି ମନ୍ଦିରୁଥେବୁ କଣ୍ଠିକରି; ଅରବନ୍ଧନ ବ୍ୟାକି ହୁଣ୍ଟିଯାନ୍ତି ବେଳିତ୍ରୁପ୍ରାପ୍ତ କାହିଁଥୁ. ବ୍ୟାକିର୍ତ୍ତ କେକବେ ଶ୍ରେଷ୍ଠମ ଅରବରଣମିଷ୍ଟାବତ ମିରିକ୍ଷୁକ୍ଷିପାବତ ନିଲ୍ଲକ୍ଷନ ପୋର୍ତ୍ତିଲାଙ୍କ ତରଗର୍ହ. ଅରପି କେବଳମ ନନ୍ଦାଯାଇଯିତ ଏକିନ ଦେବ୍ୟାଯଂ ଅରପିକଣ^୫ ଅରପ୍ରାପାବତ ଉଣାଯାଇଯିତକାନ୍ତି ଛୁଟୁଣ୍ଣି ଯରିଥୁ. ବିାକଣା ବିରଲକ୍ଷଳାର୍ଥକୁ ଅରତି କିମ୍ବା ପୁଣିକଣ, ପିରିଯିମ ଶରୀରପ୍ରକାଶତି. ତାଙ୍କ କେଣ୍ଟ କେଣ୍ଟ କାହିଁବୁନ୍ତିକିମ୍ବା ଅରଣୀରଣ୍ଟା^୬ ଅରପି ବାତିଲିପିକିମ୍ବା ଅରକୁ ଉତ୍ତରତ ପୁମଲିକିମ୍ବା ଭାଗମ ଉଣିକ ପିରିକାନ୍ତିକିମ୍ବା ଅରତିକିମ୍ବା ଉତ୍ତରିଲେ ସାରିଯିତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପିରିପୋଯାଇତୁକାଣ୍ଟା^୭ କରିବାକାଣ୍ଟି. ଅରପି କାରି ‘ରେନ୍ଡ ପିରି’ ଏକିତ୍ରତ୍ତ କଣ୍ଠରୀତି

യുടെ ദൂര'ൽ ചെന്നന്നിനു, മുട്ടപടം കീറിയലാഗം കത്തി ചേർത്ത്. അവർം പിണ്ണയും തിരിഞ്ഞു വാതിൽ കടന്ന പുറത്തെങ്ങ്ങളോപാവാൻ കൈനെപ്പറ്റിപ്പൊരും വഴിക്കൽ വീണാ കിടക്കുന്ന വല്ലന്നബാബുവിന്റെ മുതശരീരം വിവിധ വികംരങ്ങളോടും നോക്കു. പത്രാത്താപത്തിന്റെ കൈ വേലിയേറാം അവളെ ആക്ഷൂജാട്ട ബാധിച്ചു. മേശമേൽ കൈ മുട്ടുമാല കണ്ട്. അതിന്റെ അട്ടക്ക ഷു ബാതുത്തിൽ വെച്ചു കൈ കെട്ട് ഷുകളിടുന്ന മേൽ അവളുടെ ദുഷ്ടി പതിച്ചു. അവർം കൈപിടി രോസാപ്പുകൾ എടുത്തു അയാളിടുന്ന ശവത്തിന്റെ കൈന്തതത്തുവക്കാൻ വേണ്ടി കണിഞ്ഞു. അപ്പോൾ ചേട്ടുന്ന മരിം കാഞ്ഞം കാമ്പവനം. പെട്ടുന്ന വീണാ മരിച്ചുപോയ കരാമിക്ക് തന്റെ കൈന്തതത്തു രോസാപ്പുകൾ വിതുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. അപ്പോൾ സാക്ഷിയായി അട്ടക്ക മരിംരാഞ്ഞം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നും എന്ന അനാമാവത്തിനും എത്ര മോ ദൃമില്ലാത്ത തെളിവുണ്ടായും? അവർം അതുപുറിസ്യുച കമായി തല ഇളക്കി രോസാപ്പുകൾ പുണ്ഡത്തെ സ്ഥാന ത്രാതന്ന കൊണ്ടുവെച്ചു. , കനം തിരിയാത്ത വ്യസനാ ധിക്കുംകൊണ്ട് അവർം കൈകൾ, നിലവിളിക്കാൻ കൈ നെടുന്നവരെപ്പുംലെ തലയിൽവെച്ചു" അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരത്തെ പ്രേമസ്വപകമായ ചീല പ്രവൃത്തികൾ നട തനാതെ വിടക്കത്തന്ന വിഹാരത്തിനേൽ കൈ കുറിപ്പാരാ ധനഞ്ജൈ രീതി അലോചിച്ചു.. അവളുടെ മേൽ ആക്ഷം ശക്തോന്നാത്തവിധത്തിൽ അവളുടെ പ്രേമം പ്രഖ്യാപിക്കാൻ അവർം ശ്രദ്ധിച്ച കൈ ദൃത്യുകപ്രകാരത്തിൽ ആവരി

പ്രാനന നിപുത്തിയുള്ളൂ. അതു നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധയായ ദിവസിന്താം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടിത്തു് എത്തി എക്കിലും അദ്ദേഹ തെരു ചുംബിക്കുവാങ്ങാ, സ്വർഗ്ഗിക്കുവാങ്ങാ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. അധികാരിക്കു പ്രജന്മ ഇല്ലാത്ത നമ്യത്തു് പ്രേമസ്ഥചക്രമായ അതുചരണമൊക്കെ അനാവശ്യവും അനാദരവും അതു ബന്ധനാദോന്നി. അധികാരിക്കും ഉണ്ടായ അനന്തരാഗം പൊക്കിയുള്ളവരാംപ്രാലെ ലോകത്താട്ട വിളിച്ചുപായുന്നതിനാവകരം ലോകത്തിൽനിന്നു മാച്ചുകൂട്ടുവാനായിരുന്നു അവളുടെ മുഖ്യാദ്ദേശം. അവൻ അവളുടെ നടപിരഞ്ഞ പുംബിച്ചു മല്ലുമാലയിൽനിന്നു് കൈ മല്ലുകമാട്ടു് ഉണ്ടിയുള്ളതു്. പിന്നെ “വാശാംസി ജീന്നാനീ യമാ വിഹായ; നവാനീ ശ്രമംണാതീ നഭോവരാണി— തമാ ശരീരാണി വിഹായ ജീന്നാനുന്നാനീ സന്ധാതീ നവാനീ ഫേഹി. കാം” എന്ന മാത്രം അടയാളമില്ലാതെ എഴുതി, എന്നിട്ട് ശബ്ദമണ്ഡാക്കാതെ വാതിലും. അടച്ച മോഹിനിജീവിടുവിലും പിടിലുണ്ടായിരുന്ന യാതൊരാളും അറിയാതെ, ത്രിജ്ഞാനിക്കുളിൽ പുറത്തിരിക്കി, തെങ്ങവിൽക്കുടുടം, തെന്തു വീടിനാശം മരഭാഗത്തു് എത്തി, അതിശാല കടന്നു തെന്തു മണിയിരിഞ്ഞുള്ളൂടും പ്രവേശിച്ചു. തന്നെയും അധികാരിക്കും കൂളി പുത്രതാങ്കായ തെ ത്രഞ്ഞൈ പരമ്പരാത്മാരായ ലോകത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചതുനിമിത്തം അവൻ സ്വർഗ്ഗിസ്ഥിതിനാംഹാരകത്താവായ ജഗദ്ദിശപരബന്ന നദിപായാംവന്നും സ്ത്രിച്ചു.

ഇതായിരുന്ന ജാതയുടെ നന്നാമാത്രത ജജ്വലം

പട്ടംകുമാരഭ്യാസം

വണ്ണൻബാബു മരിച്ചട്ട് ഭിവസം രണ്ടായി. അതാൽ മോഹിനിയുടെ മാളികമുറിയിൽവെച്ചു മരിക്കാണ ഇ സംഗതി എത്തുതന്നു അതലോഹിച്ചുനോക്കിയിട്ടും പാത്മൻബാബുവിനു കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞതില്ല. തന്നെപ്പും അല്ലത്തെന്ന രാത്രിയായാൽ വണ്ണൻബാബുവും ഭായ്യുടെ മുറിയിൽ ചോകാറു ഇല്ല. കിടക്കുന്നതും തന്നെപ്പും അല്ലത്തെന്ന, ഭായ്യുടെ കടന്നവരുറില്ലെന്നതു കൈ മുറിയിലാണ്. എന്നാലുംതുടർന്നു അയാൾ രാത്രിസമയത്തു് കിടക്കാൻ പോകുന്നതു് വേശ്യാഗ്രഹത്തിലായിരിപ്പാൻ എന്താണപോലും സംഗതി! പാത്മൻബാബുവിനെന്നു കായ്യുമാണെങ്കിൽ സന്ധ്യയായാൽ വീട്ടിൽനിന്നും പുറത്തിറങ്കുന്ന സന്ധ്യദായം അയാൾക്കില്ല. എന്നാൽ നടപ്പുകൊണ്ടു തന്നെക്കാലം ഉപരിനാണെന്ന വിചാരിച്ചുപോരുന്ന വണ്ണൻബാബു ഈ മാതിരി ഉപിതമല്ലെന്നതുവിധിയിൽ മോഹിനിയുടെ മാളികമുകളിൽ പോകുന്നതു് എന്തിനായിരിക്കും? കൈ പെണ്ണു് ഇതിനെന്നു ഉള്ളിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും എന്നസകല ജനങ്ങലിക്കും പാത്മൻബാബുവിനു പ്രത്യേകിച്ചും ഉറപ്പായ കൈ ഉംഗമായിരുന്നു. എന്നാൽ പെണ്ണു് എന്തായിരിക്കും? രാത്രി എക്കാക്കിനിയായി അവിടേക്കു ചെല്ലും തക്കവണ്ണം തിരംതീന് പെണ്ണു് ആരായിരിക്കും, എന്നാണു് പോദ്ദും? എല്ലാംതുടർന്നുവേശ്യകളും കെട്ടിമറിയുന്ന സന്ധ്യദായവും വണ്ണൻബാബുവിനും, ഉണ്ടായിരുന്നോ? ഈ വേദാന്തികകളും എങ്ങിനെ വിശ്രാബിക്കും? ജപക്കാരേയും, സന്ന്ദും ഷുഡ്രും വരേയും, സന്ധ്യാസികളേയും, പഴനിക്കാരേയും വേദാന്തികകളേയുംപോലെ തുടക്കിട്ടാത്ത കളിൽത്തമ്മാ

ടിക്കൽ തുമികയിൽ ഇപ്പോൾ ദിവസം വാത്രമൻബുദ്ധി സുവിനം ഉണ്ടായിരുന്ന എങ്കിലും, വണ്ണന്റെബാബുവെ അയാൾ അതു പട്ടികയിൽ പെട്ടതിയിരുന്നില്ല. വേശ്യ ധാരണകളിൽ അതു കണക്കുടൽ മോഹിനിയുടെ മുവേനയ പ്ലാതെ മഹാരാജ പ്രകാരത്തിലും ഉണ്ടാവാൻ ഇടയില്ല. മോഹിനി അറിയാതെ വല്ല സ്രീയം വരുന്നണഞ്ചേരിൽ അവർ വേശ്യ അയിരിപ്പാനും പാടില്ല. എന്നാൽ അതു പെണ്ണും അതുരായിരിക്കണം? ഭ്രാഹ്മണവിധവകളും കനായിരിക്കമോ? അല്ല, ഇവകു കാഞ്ഞത്തിനാം കരബന്ധവും എന്നാം അതുകും സംശയിക്കാത്തവള്ളും അവക്കുക്കു പരിചയമുള്ളവള്ളും അതു കരബന്ധതന്നെ അയിരിക്കമോ? ഇംഗ്രേസ്യും മനസ്സിലാക്കാൻമുള്ള അതുരുഹം വാത്രമൻബംബുവിനാം ഉള്ളിൽനിന്നും തിളപ്പുത്തന്നേ. കരിംവസം സന്ന്യജ്ജും അയാൾ മോഹിനിയുടെ വീട്ടിൽവെന്നാം അവ വളേണ്ണുംശ്രീകു, വണ്ണന്റെബാബു മരിച്ച മറിയിൽ പ്രവേശിച്ചും, അവളെ വിസ്തരിപ്പാൻ തുടങ്ങി.

പാത്രമൻബംബു:—മോഹിനി! ഞാൻ ചിലത്താക്കു നീനോടു മോദിപ്പാൻ പോകുന്നു. നീ കനം മാച്ചു വെക്കുതു.

മോഹിനി:—ഞാൻ നീക്കുളാച്ചും കരിക്കലും അസത്യം പരിഷകയില്ല. പരയേണ്ടുന്ന കാഞ്ഞിയും എന്നിക്കീല്ല. ഇംഗ്രേഷ്യരും സാക്ഷി.

പാത്രമൻബംബു:—നീന്തു വണ്ണന്റെബാബുവെ അരിയാമോ?

മോഹിനി:—അയാളെ നല്ലവള്ളും അരിയും.. എന്നാൽ, അയാൾ വണ്ണന്റെബാബുവാണെന്ന വിവരം എന്നിക്കും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

പാത്മന്നബാബു:— അ വിവരം കന്നമത്ത് എപ്പോഴാണോ
അറിഞ്ഞത്തത്തു്?

മോഹിനി:— അദ്ദേഹം ഇവിടെവെച്ച മരിച്ചതില്ലിനന്ന.
പാത്മന്നബാബു:— ഇവിടെ പാക്കനാവകരട ഫേയം തൊ
ഴിലും കറിച്ചെടുക്കണാം കയ രജിസ്റ്റർ നീ വെയ്ക്കാറില്ല!

മോഹിനി:— ഉണ്ടോ.

പാത്മന്നബാബു:— അതിൽ വള്ളന്നബാബുവിനെ ഏതു
പ്രകാരമാണോ രജിസ്റ്റർ ചെയ്തതു്?

മോഹിനി:— അയാളുടെ പേര് രജിസ്റ്ററിൽ ഇല്ല.

പാത്മന്നബാബു:— എത്തുകൊണ്ടു്?

മോഹിനി:— അയാൾ വാടക മുൻകുർ തങ്ങന്തുകൊണ്ടു്.

പാത്മന്നബാബു:— അതും വരവിൽ പിടിയ്ക്കേണ്ടോ?

മോഹിനി:— ഇന്ന മുറിവാടകക്കാരൻ എന്നാണോ കണ
കിൽ കാണിച്ചതു്.

പാ.: ബാബു:— അയാൾ എല്ലാദിവസവും വന്നിരുന്നോ?

മോഹിനി:— ക്കൊററിവസംകൂടി വരാതിരുന്നിട്ടില്ല.

പാത്മന്നബാബു:— നീ എത്തുകൊണ്ടു് അയാളുടെ പേര്
ചോദിച്ചില്ല.

മോഹിനി:— ചോദിച്ചു. അതു് അറിയേണ്ടുന അവ
ശ്യം നിനക്കില്ല എന്നായിരുന്ന മറചടി.

പാത്മന്നബാബു:— നീ അതുകൊണ്ടുമാത്രം തൃപ്തിപ്പെടുകോ?

മോഹിനി:— അയാളെ എന്നിക്കു് എപ്പോഴും തൃപ്തിയാണോ.
അയാളേം വളരെ ദയവും ഉണ്ടോ.

പാത്മന്നബാബു:— എന്തിനായിരുന്ന ഇതു തൃപ്തിയും
ദയയും?

മോഹിനി: — അധ്യാർഥ റൈപ്പറേറ്റീവിയും സുഗ്രീലഗം ടാം മുൻസ്ക്രിപ്റ്റ് തയന്ന ആളുള്ളം അത്യിരിക്കേണ്ട സഭാബന്ധം തുടർന്നിരിക്കേണ്ട ദിവസം എന്ന് അഭ്യരിഥിച്ചു.

പാത്മൻബാബു: — ഇവിടെ അധ്യാർഥ കാണ്ണാൻ അത്രെ കുറവും വരാറുണ്ടോ?

മോഹിനി: — തൊൻ അരാഡിയില്ല.

പാത്മൻബാബു: — നിന്റെ അറിവിൽ പെട്ടിട്ടും വല്ല പെണ്ണും മായി അധ്യാർഥക്കു ഒരു പെന്ദം ഉണ്ടായിരുന്നോ?

മോഹിനി: — തൊൻ അരാഡിയുകയെ ഇല്ല.

പാത്മൻബാബു: — അരങ്ങിനെ ഉണ്ടെന്നും വല്ലവകം പാരുന്നതും നീ കേട്ടിരിക്കുന്നോ?

മോഹിനി: — ഹട്ടാബനിച്ചും ഇയഫ്ലോവല കു വെള്ളി അങ്ങിയും ഇട്ടും കരാർഡം സന്ദൃക്ഷിതതാൽ പതിവായി വരാറുണ്ടെന്ന തൊൻ അരാഡിയും.

പാത്മൻബാബു: — അരങ്ങിനെ കരാർഡം വരുന്നതു നീ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?

മോഹിനി: — പലപ്രാവശ്യവും കണ്ടിട്ടണ്ടും.

പാത്മൻബാബു: — അതുണ്ടെന്നും വിശദമാണോ?

മോഹിനി: — കരാർഡം ഏന്നല്ലെതെ അധ്യാർഥ അതുണ്ടോ പെണ്ണോ ഏന്നാളുട്ടി ഏനിക്കു നിശ്ചയമില്ല.

പാത്മൻബാബു: — ഏതും കാണ്ടും നീ അധ്യാരോട്ടും ചേർച്ചില്ല.

മോഹിനി:—ബാബുവനാൽ പിന്ന തോൻ ആ മരിയിൽ പോകാറില്ല. ബാബുവനിട്ട് കണ്ണ കഴിഞ്ഞത് തില്ലിനൊ മാത്രമേ അക്കിയിട്ട് ആൽപം വരികയുള്ളൂ. പുലതംട്ടുക്കപ്പ അയച്ചപം പോക്കും ചെയ്യും.

പാത്മൻബാബു:—അയച്ചപം അതെനും നീ കേവലം അരിയുകയില്ല. അമല്ല?

മോഹിനി:—കങ്ങ പെണ്ണായിരിക്കുന്നും.

പാത്മൻബാബു:—അതു് എന്തിനെ അറിഞ്ഞു്?

മോഹിനി:—സരോജത്തിനും മുഖവന.

പാത്മൻബാബു:—അതരാണു് സരോജം?

മോഹിനി:—അയച്ചപം ദിവസന മുള്ളമാല കൊണ്ടുകൊട്ടുകൊണ്ടു പെണ്ണു്. ഒരു ശാരത്തി ലക്ഷ്മീയുടെ മകൾ.

പാത്മൻബാബു:—അവപം എന്തിനെ അറിഞ്ഞു്?

മോഹിനി:—അവപം ചിലച്ചപ്പാർപ്പം അക്കിക്കാരത്തിലുടെ വരവുകാര്യു് കരതി നില്ക്കും.

പാത്മൻബാബു:—എന്നിട്ടു് പെണ്ണുനും എന്തിനെ അറിഞ്ഞു.

മോഹിനി:—സരോജം കങ്ങ പോട്ടിത്തോടില്ല പെണ്ണാണു്. കങ്ങ തിവ സാ അ വച്ചുടാട. മുവാ കാണ്ണാൻ ചുണ്ടി, ആ മുട്ടപടം വച്ചില്ലകീറി. അവളെ നല്ലവുണ്ടും നോക്കി.

പാത്മൻബാബു:—അതരാഞ്ഞനും പറഞ്ഞതാ?

മോഹിനി:—എന്നാണൊടുനും പറഞ്ഞതില്ല.

പാത്മൻബാബു:—അ പെണ്ണിനെ കനം വിളിച്ചുകൊടുവരാമോ?

മോഹിനി:—വിളിച്ചുമെണ്ണും ദാഖാന പെണ്ണും,

പാർത്ഥമൻബാബു:— ഏ,നാൽ ഞാൻ അടക്കിയന്തിരമായി കാത്തുനീല്ലേനോ. വല്ല സമാനവും കിട്ടും. കുണ്ണം ചൊല്ലു എന്നപറഞ്ഞാൽ മതി.

മോഹിനി പോയ ഉടനെ പാത്മൻബാബു ആ മുന്നുറിക്കും ഇടനാഴിയും കയ കരാമനേപ്പിക്കണ്ണ്‌പോലീ സും ഉദ്ദോഗസ്ഥമന്നേപ്പാലെ തീരഞ്ഞു. കയ വാതിലി കുറര വിടവിൽക്കിനോം കയ ചൊറിയക്കണ്ണം കടലാസും അയാൾക്കു കിട്ടി. അതും വീംത്തിനോക്കിയപ്പോൾ “ഈ നേന്തിക്കു വരവാൻ സധിക്കയില്ല. വ്യസനിക്കണോ” എന്നും തിരുത്തിയും വെച്ചു കയ കരിപ്പു കണ്ടു. നല്ലവന്നും സുക്ഷിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ വണ്ണംബാബുവികുറര എഴുത്തി കുറര വടിവിൽ മരറാരാമം എഴുത്തിയതായിരിക്കണോ എന്നും ബോദ്ധമായി. എല്ലാഭിവസവും വന്നിങ്ങനുകൊണ്ടും ഇംഗ്ലീഷെ കയ എഴുത്തും വണ്ണംബാബുവിനോം എഴുതേണ്ട അവശ്യം ഇല്ല. പിന്നെ എഴുതാനുള്ളതും അയാളെ കാണാൻവരുന്ന പെണ്ണും മാത്രമാണോ. എഴുത്തി കുറര വടിവും മാറ്റേണ്ണമെങ്കിൽ ചുറവുട്ടതിൽ ഉള്ളവർ അഹിയുന്ന കയ പെണ്ണായിരിക്കണോ. പാത്മൻബാബു കുത്തും കീഴയിൽ ഇട്ടു വളരുന്നെന്നും അലോചിച്ചു. അപ്പോൾ സരോജവും എത്തി. സരോജത്തിനേയും മറിയിലാക്കി മോഹിനി ഇംഗ്ലീപ്പോയി. സരോജത്തികുറര മുഖം പാർത്ഥമൻബാബുചിനോം വളരു പിടിച്ചു.

പാർത്ഥമൻബാബു:— ഇവിടെ മുട്ടപടം ഇട്ടുകൊണ്ടും വന്നിങ്ങനു കയ പെണ്ണായിക്കുന്നീല്ലു?
സരോജം:— ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ അവളുടെ മുട്ടപടം വലി

ചു കീറി മവം നല്പിവന്നും പരിശോധിച്ചു യോക്കിയ തും നേരാണോ.

പാത്മൻബാബു:— അവളുടെ കോലം എന്തോടെ ഈരിക്കുന്നു?

സരോജം:— വളരെ വെള്ളത്തിട്ട്— എക്കേശം ഇതുപത്ത സ്വീകരിക്കുന്ന മതിക്കണം. കാതിൽ ചുകന്ന കല്പി വച്ചു ചെരിയ കമ്മലുണ്ട്. നീലപ്പുടവയും നീലബും ഒരു സും ഇട്ടിരിക്കുന്നു. “വൈററു” സെന്ററം മണ്ണത്രു. ചുണ്ടുകൾ വളരെ ചുകന്നിട്ടാണോ. ഈ തുംബിനെ ഒരു സുന്ദരിയെ തൊന്തു കണ്ടിട്ടില്ല.

പാത്മൻബാബു:— ഈനീ അവളെ കണ്ണാൽ നീഖക്കു തിരിയുമോ?

സരോജം:— എത്തു ഉട്ടപ്പുട്ടാലും എവിടെ കണ്ടാലും തിരിയും.

പാത്മൻബാബു:— നീ മുട്ടപടം കീറിക്കൊക്കിയപ്പോൾ അവഡി എത്തു പറഞ്ഞു?

സരോജം:— ‘നീ ഒരു ഗ്രാമപഠനക്കു വെന്നുണ്ടാണോ?’ എന്ന പാണ്ഡിതനും എന്നിക്കു ഒരു ഉദ്ധ്വനിക തന്നു. അതു എടുത്തതനും കൂത്തു ചെരിയ ഒരു സബ്രഹ്മണ്യത്തിൽ നീന്നാണോ.

പാത്മൻബാബു:— എന്നിട്ട് വല്ലതും പറഞ്ഞതും?

സരോജം:— “എന്ന എവിടെക്കണ്ണാലും അഭിരുചിനാ ഭാവം നടക്കുന്നതും.” എന്ന പറഞ്ഞു.

പാത്മൻബാബു:— നീ എത്തു പറഞ്ഞു?

സരോജം:— തൊന്തു സമ്മതിച്ചു.

പാത്മൻബാബു:— യീസ്റ്റ് അവർം ആരാണിനാം തോന്നനു.

സരോജം:— ഒക്കെ ചീലുകളാരത്തി അല്ലെ. ഒക്കെ തറവാട്ടുകാരത്തി അരണിനാം തോന്നാി.

പാത്മൻബാബു:— അവർം ഒക്കെ പട്ടാണിച്ചിയാണോ? സരോജം:— അവർം ഒക്കെ ഹിന്ദുവാൺ.

പാത്മൻബാബു:— അതു എന്തുവെന്ന അറിഞ്ഞതു.

സരോജം:— പട്ടാണിച്ചിയുടെ സൗക്ര മുലയുടെ നേർപ്പക തിയെ എത്തുക്കുള്ളൂ. ഇവഴ്ത്തേരു മുല മൃഗവനം മരച്ചിരുന്നു. പിന്നെ വാറിമേൽ ഒക്കെ കൂത്തു ചാന്തിക്കിപ്പൊട്ടണ്ടും.

പാത്മൻബാബു:— നീ എൻ്റെ വീട്ടിൽ ജോലിക്കു വരുമോ?

സരോജം:— എൻ്റെ ഇപ്പോഴുതെ ജോലി ഗ്രന്ഥങ്കു തില്ല.

പാത്മൻബാബു:— അതിലും ഗ്രന്ഥമുള്ള ജോലിക്കാണോ കിലോ?

സരോജം:— മാസ്റ്റടി ജാസ്റ്റി തരേണ്ടിവരും.

പാത്മൻബാബു:— അദ്ദേഹയാകട്ടെ, തോൻ ചൊല്ലിയയച്ചാൽ വരേണ്ണം.

സരോജം:— ഒക്കെ മടക്കവുമുല്ലു.

പാർത്ഥൻബാബു:— പണ്ടതേതതിലും ആത്മാക്കിതോടു കൂടാതെ മട്ടേ. വീട്ടിൽ എത്തുവോഡാ രാത്രി എടുമണിയായിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ജാത കൂപിനിച്ചു കരിട്ടതുകിടക്കുന്നതു കണ്ടു.

പാത്മൻബാബു:—നിനക്കുന്ന വല്ല തീരവും ഉണ്ടോ?
ജാതഃ:—എന്നോ—എന്നിക്കേ ഒരു വല്ലാത്ത ക്ഷീണം.

പാത്മൻബാബു: നിന്റെ ഒരു കേട്ടം ഇല്ല.

ജാതി:— ഏറ്റവും കേൾപ്പണ്ടതാട്ട് മനസ്സില്ല.

ഹാത്മൻവാദു:—നിനക്ക് വ്യാധി അല്ല, അതുകൊണ്ട്.

ജാതി:—എന്നിക്കും അതു വലിയ ആധി എങ്ങിനെ വരും?

പാത്മനബാഡ്യ:—വണ്ണനബാഡ്യ നീനുകളും അതു വലി

ଯ ଅତ୍ୟନ୍ତେ?

ജാതി:— അരയാർഡ് ഫ്രൈഡ്വക്സം വലിയ ആളാണോ!

പാത്മൻബാബു:—എല്ലാരേക്കാളും വലിയ അളളാണോ?

ജാതി: _____ അന്താരാഷ്ട്രിക്കണം.

പാത്മംബാഡ്യ:—നിന്നക്കു പ്രത്യേകിച്ചും.

ജ്ഞാതഃ—അരുതൊക്കെ തല്ലാലും വിട്ടക്കളിൽ.

പാത്രമന്ത്രിയും വിടാനം പാടിലും, കളയാനം പാടിലും

ജ്ഞാത:—നീരുള്ളേണ്ടിയും നോക്കുമ്പോൾ അവന്തലാമുഖ വന്നാിരുന്നു.

പ്രാത്മക്കബാണ്ഡ:— തൊന്ത് ഇപ്പോൾ വന്നിടെ ഉള്ള.

**ඇත්තේ—ඩුලු රාගු ගියෙක් රාගු හැඳුනු සරුවයායේ
ගිහෙබංකී මුදුවයි ගැලී!**

പാത്മാവാദി:— എയുള്ളൂ കമ്മുകിക്കാത്ത സ്ഥീര പാട്ടം

ഈടി അ നാലും ഉണ്ടകിൽ എന്തിരകൾ
കൊണ്ടും അതും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ജാതഃ—നിങ്ങൾ മതിയായ കാരണം ഇല്ലാത്ത രാത്രി എ[ം]
റത്തിന്തുകയില്ല.

പാത്മൻബാബു:—കയ സമയം മതിയായ കാരണബും
ഉണ്ടായിരിക്കണം.

ജാതഃ—ഉണ്ടകിൽ എന്തിരക കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?

പാത്മൻബാബു:—കേട്ടിട്ടും ഫലമില്ല.

ജാതഃ—എന്നാലും കേംക്രൈ. എവിടെയാണ് പോയതും.

പാത്മൻബാബു:—മോഹിനിയുടെ വീട്ടിൽ.

ജാതഃ—വേദ്യാഗ്രഹത്തിലോ?

പാത്മൻബാബു:—വണ്ണനബാബു നിന്തും പോക്കേ
ത്രതും.

ജാതഃ—എന്തിനാം?

പാത്മൻബാബു:—വണ്ണനബാബുവിനെ കാണാൻ വരു
ന്ന പെണ്ണിനെപ്പറ്റി അംഗപണിപ്പാൻ.

ജാതഃ—അവളുംതനിന്ന വല്ല വിവരവും കിട്ടിയോ?

പാത്മൻബാബു:—സാരമായ രണ്ടു വിവരം കിട്ടി.

ജാതഃ—എത്ര വിവരം?

പാത്മൻബാബു:—നൗം അവർം മുട്ടപടം ധരിച്ചിട്ടും
നാ വകന്നതും എന്നും. രണ്ടും സരോജം എന്ന
പെണ്ണിനും അധികവിചരം ഉണ്ടാക്കേണ്ണും.

ജാതഃ—(അറിയാത്തപോലെ) എതാണും സരോജം?

പാത്മൻബാബു:—പൂമാലക്കുന്ന ലക്ഷ്മിയുടെ മകൻ.

జాతః—(శించ్చిష్టాయిట్) అంబలితిగీం వష్టతం కి టియో?

పాఠమసీషాష్టః—అతు నీ ఎగ్గితిగాణం అరాయిగుత్తా.

జాతః—వణ్ణసీషాష్టయిగె వశీకరిష్ట చెణ్ణం అతు రాగెనుగుం అరాయివాసు ఎగ్గికణం కెంతుకుం ఉణ్ణు.

పాఠమసీషాష్టః—ఎన్నాకణ్ణు అంబల్లిత వణ్ణమాత్రమే కిటియిట్టుల్లు.

జాతః—వణ్ణసీకుణ్ణు నీత్తంపిషణ్ణు ఎగ్గుతు మండ్లులుయి.

పాఠమసీషాష్టః—అంబం నీసెంష్టాలె ఇరికణం ఎగ్గుగుం.

జాతః—ఎగ్గెనంష్టాలయో? ఎగ్గెలిగె?

పాఠమసీషాష్టః—అంబం పురతతింత్సుగుత్త మృఢపడం ఇట్కొణు.

జాతః—ఎగ్గొఱ పక్కాణుష్టియాయిరికణం.

పాఠమసీషాష్టః—హింతువాగెనుగు తమ్మియుణ్ణు.

జాతః—మృఢపడం ఇంతువద హింతుశుణ్ణిష్టం ఉణ్ణు.

పా: షుష్టః—నీగుం మృఢపడం ఇవిగె ఉణ్ణు?

జాతః—ఇష్టి. తొసు కొండత్తుక్కుణుత్తు.

పా: షుష్టః—కీరిష్టాయత్తుకొణుగెను?

జాతః—అష్టి. ఇపయోగమిష్టాతె కిటకణుత్తుకొణ్ణు.

పా: షుష్టః—ఇత్తి అతు చెణ్ణిగెనుగు వివరం కేరి కేగెడు?

జాతః—మరోఽి

పా: షుష్టః—అంబం గగు వెళ్లత్తికొణు. చుణ్ణు వ్యుతెర చ్ఛకున్నికొణు.

ജാതഃ—വെള്ളത്തവക്ക് ചുകന ചുണ്ട് പതിവാണ്.

പാത്മസ്ഥാബ്ദഃ—നീനേപ്പോലെ കൂദരു മാന്തിന്റെ പൊട്ടം കൈറിയുടെ നടവിൽ ഉണ്ട്.

ജാതഃ—പൊട്ടതാടാതി സ്രീകമം ചുരക്കമെ ഉള്ളി.

പാ: പാബ്ദഃ—നീ പതിവായി അണിയുംപോലെ നീല മേലഭയും നീലബ്ലൂംസും ധരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ജാതഃ—അതും കാരോക്കത്തയെ നിറപ്പിടിത്തംപോലെ ഇരിക്കം.

പാ: പാബ്ദഃ—നീനേപ്പോലെത്തന്ന “ചെവറും” രോ സിന്റർ സെൻറും ഇട്ടിക്കുന്നു.

ജാതഃ—അതും വിലക്കാട്ടതാൽ അക്കം വാദാൻ കിട്ടം.

പാ: പാബ്ദഃ—നീ സാധാരണ അണിയുന്ന ചുക്കുക്ക്ഷി വെച്ച കമ്മൽ.

ജാതഃ—സകല പെണ്ണുംപോലെ ഇപ്പോൾ അ ജാതി കുമലിനോടാണ് അക്കംഡിനം.

പാ: പാബ്ദഃ—നീനേപ്പോലെ കയ്യിൽ നാഗവള്ള, വിര ബിനേൽ കഴുക്കുമോതിരം.

ജാതഃ—ഇതൊന്നം ഏൻറെ പ്രത്യേകമല്ല.

പാ: പാബ്ദഃ—കയ ചെറിയ കൂദരു പണസ്തവിയിൽ നീനാണ് ഉടപ്പിക എടുത്തതു്. അ സദ്യി നീ നേരതാശനനു തോന്നിപ്പോകം.

ജാതഃ—തൊൻ അതുവാദിയ ശിഖ്യുക്കാരനേരതാശനനും തോന്നിപ്പോകം.

പാ: പാബ്ദഃ—തൊൻ പറഞ്ഞതെതാങ്കെ നീക്കു മേരു നാണ്ട്.

ജാതഃ—വേരെ പലക്കം മേരു.

ഹാത്മൻബാബു:— ഇന്തിനെ അക്കപ്പാട കര്ഷോഭവ
ആയിട്ടോ?

ജാതഃ:— അതെ.

പാ: ബാബു:— കാരോ സപ്രാവം കയവംകളിൽത്തു് മറ്റു
പലരിലും കാണാമായിരിക്കും. എന്നാൽ ക്ഷത്തിൽ
ഒ എല്ലാ സപ്രാവവും മരിയുന്നതിനിൽ കത്താ
അമിച്ച തിക്കണ്ണുകാണാമോ?

ജാതഃ:— ഇപ്പോൾ എങ്കിനെ നിശ്ചയിക്കും.

പാ: ബാബു:— അതെനെ വകനാതു് അപ്പറ്റുമല്ലോ! ല
ക്ഷത്തിൽ ഒന്നു മാത്രമല്ലോ!

ജാതഃ:— ലക്ഷ്യത്തിൽ കനിനാം ഇവിടെയും വരാം.

പാ: ബാബു:— അതു് അസംഭാവ്യമല്ലോ!

ജാതഃ:— അതു് കരെട്ടതു് സംഭവ്യമാക്കോ!

പാ: ബാബു:— അപ്പോരാ ദിനീൻറു കോലവും സപ്രാവ
വും സന്തൃപ്തിമായിട്ടു് മരിയുന്നവർം സമീപത്തെ
ഡാൻ ഉണ്ടായിരിക്കും എന്നാണോ നിന്നീൻ വാദം.

ജാതഃ:— നിങ്ങളുടെ വർഗ്ഗ ശരിയാണെങ്കിൽ എൻ്റെ
ക്ക ഇരട്ട ഇവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണോ.

പാ: ബാബു:— ഇരട്ടംയാ?

ജാതഃ:— എൻ്റെ നേർപ്പകൾപ്പും. ഇരട്ടപെററ കുട്ടിക്കളും
പ്രോബലയിൽ സാദ്ധ്യം ഉണ്ടായിട്ടു്.

പാ: ബാബു:— കൈകകടന ഉണ്ടാം!

ജാതഃ:— കൈകകടന സാമ്യത! പിന്നായോ!

പാ: ബാബു:— പോരാത്തിട്ടു് മരിയു വിശ്വഷ്യവിധി
യുള്ളടി ഉണ്ടോ.

ജാതഃ:— എന്തു വിശ്വഷ്യവിധി?

പാ: ബാബു:— നീൻറെ ക്രൂക്ഷന്തരിന്റെ വട്ടിയും ചുഴി കണ്ണ കെ എഴുത്തു്.

ജാതഃ:— എന്തായിരുന്ന ശരതിൽ?

പാ: ബാബു:— “ഇന്ന വൈക്കമേരം വരാൻ സാധിക്ക ത്രിപ്പു” എന്ന കെ അറിയില്ലു്.

ജാതഃ:— അതും അതു ഒപ്പുന്നിന്നേരത്തെന്ന ശ്രദ്ധിരിക്കണം.

പാ: ബാബു:— അതു ക്രതിന്റെ തീയുതിക്കു് കെ വിശേഷവിധിത്തടി ഉണ്ടു്.

ജാതഃ:— തീയുതിക്കോ?

പാ: ബാബു:— അതേ! അന്നായിരുന്ന നമ്മൾ എല്ലാവ അംഗ്കടി സിനിമ കാണാൻ പോയതു്.

ജാതഃ:— അതുകൊണ്ടെന്താ?

പാ: ബാബു:— അന്ന നമ്മുടെ വർഗ്ഗിന്റെ വർഗ്ഗിന്റെ മാത്രം ഉണ്ണായിരുന്നില്ല.

ജാതഃ:— അയാൾ സിനിമയ്ക്കു പോകാറില്ല.

പാ: ബാബു:— അതുകൊണ്ടു പതിപ്പുപ്രകാരം മോഹിനി യുട മറിയിൽ വരാൻ സാധിക്കുമ്പെട്ടു വിവരം അറിയിച്ചതാണു് എഴുത്തു്.

ജാതഃ:— അതുകൊണ്ടെന്താ?

പാ: ബാബു:— അതുകൊണ്ടു് അതു പെണ്ണു് നമ്മുടെ ത്രിക്കതിൽ ഉണ്ണായിരിക്കുന്നും.

ജാതഃ:— അന്നു് അയൽവക്കുരാരായും പരിചാരകുരായും നമ്മുടെ കൂപ്പും അങ്ങെകും അള്ളക്കാം ഉണ്ണായിരുന്നില്ലോ?

പാ: ബാബു:— അതുകൊണ്ടു് അതു പെണ്ണു് അടച്ചതുള്ളവ ലോ, അറിച്ചനാവളോ അറിയിരിക്കുന്നും.

ജാതഃ—ഗരീയായിരിക്ഷം.

പാത്മൻബാബു:—ഗരാഗരിക്ഷ നീന്തേൻ അതുതി കത്ത
വള്ളം ആയിരിക്കണം.

ജാതഃ—അരതും വരാം.

പാത്മൻബാബു:—പിന്നേ സരോജത്തിനാ അവകളു ക
ണ്ണമാത്രയിൽ കൗസ്ഥിലാക്കം.

ജാതഃ—തന്നെയോ?

പാത്മൻബാബു:—കണ്ണവിവരം മിണ്ണാതിരിപ്പാൻ അര
വർഷ സരോജത്തിനാം കയ ഉദ്ധ്വാനിക കൈക്കളിയും
കൂടി കൊടുത്തിട്ടണ്ട്.

ജാതഃ—അരതും നന്നായി.

പാത്മൻബാബു:—അതു ഉദ്ധ്വാനിക എടുത്തതു നീ പതിവാ
യി ഉപയോഗിക്കുന്ന കുറങ്ക ചെറിയ സ്വഭവിപ്പോ
ലെ ഇരിക്കുന്ന കയ സഖ്യിയിൽനിന്നാണോ.

ജാതഃ—സഖ്യി എറ്റു കുടയിലും വാദ്ധാൻ കിട്ടും.

പാത്മൻബാബു:—സരോജത്തിനെ വാദ്ധാൻ കിട്ടുക
യീസ്റ്റ്.

ജാതഃ—സരോജത്തിനെ ആക്ഷണ്വേണാം?

പാത്മൻബാബു:—എന്നിക്കു അത്യാവശ്യമായി വേണാം.

ജാതഃ—എന്തിനാം?

പാത്മൻബാബു:—ഈ പീട്ടിൽ ജോലി ചെയ്യാൻ അര
വർഷ കയ സമയം നാളെത്തുവന്ന വരും.
ഇതുകേടുപ്പാണി ജാത കൗശലത്തും. “യുക്തമോതി
യതിശേഷവും പറക ചുതി ചുന്തിൽ മുഖിച്ചവന്തു തെ!?” എ
നു പറഞ്ഞത്തുടങ്ങത്തിൽ അരവാം പരമ്പര.

ପାତମିଲିବ୍ୟାଷ୍ଟୁ:— ଅତିଗାହ କି ଏହି ପରିଯୁକ୍ତି ଜୀବନ:— ଅବପିଂ ମିଥ୍ରକରେତି ଅନ୍ତରୀରିକଣାଂ. ଏହିକିମେ ବଳୀର ସରେତାପିଂ. ଅନ୍ତରୀକର କରିବାରେ ନାହିଁ ଅତ୍ୟାଵଶ୍ୟମାଣାଂ.

ପା: ବ୍ୟାଷ୍ଟୁ:— ଅବପିଂ ନାହେ ବନ୍ଦମେନ୍ଦ୍ରାଣାଂ ପର ଶତତ୍ରୁଃ.

ଜୀବନ:— ଅତ୍ୱା ଉଚ୍ଛ୍ଵାଙ୍କଣାଂ. ଅବାରେ ହେଲ୍ପୋପିତତନାନୀ ତତ୍ତ୍ଵିକଳାଣ୍ଡିବରାଙ୍କ କିନ୍ତିପିଂ ବଳ୍ପୁବରେଇଂ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟ ନାତାଣାଂ ନାହିଁ.

ପା: ବ୍ୟାଷ୍ଟୁ:— ଏହିକିନାଣାଂ ହାତ ବ୍ୟାପ୍ତାଟିଃ?

ଜୀବନ:— ଅବାରେ ବଳ୍ପୁବଳଂ ତତ୍ତ୍ଵିକଳାଣ୍ଡିପୋବାଙ୍କ ମତି.

ପା: ବ୍ୟାଷ୍ଟୁ:— ତତ୍ତ୍ଵିକଳାଣ୍ଡି ନାନା ପ୍ରାୟଂ ଅବପିଂକି କଶିନ୍ତା.

ହୁଏ ନ୍ରଲାମାଲାଯିତିକିନାଂ ଏହିକିନେଯାଣାଂ କଶି ଯେଣାତ୍ମକ ଏହିକି ଜୀବ ପରିଭ୍ରମଣତାରେ ଅନୁଲୋଧିକିଣା ତିକାଟିଯିତ୍ର, ଶୀତଳର ଦାସିବାନାଂ, କଥା ଅନ୍ତର୍ଗତେତାକୁଂ ବେଳ୍ପୁବାଙ୍କ ଜୀବାଯ କହିଣାଇଁ. ଜୀବନ୍ତ ପେନ୍ଦ୍ରାନାଂ କିମ୍ବା ଯୁକ୍ତି ତୋଣାଇ. ଅବପି ଶୀତଲ୍ୟାଟିଃ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟ ସଂସାରୀଇଁ ପ୍ରୋତ୍ସମ, ତରକାର କାଞ୍ଚିତତିକିରିନ୍ଦର ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟଗତରଧିଂ ଶେର ବ୍ୟାପିକଳାଣ୍ଡିଃ ଅତିକିର କଣ୍ଠିଲ୍ଲଂ ଶ୍ରୀମଦ୍ବତିତେତିଲ୍ଲି. ଅବ ପିଂ ଶୀତଲ୍ୟାଟିଃ, କିମ୍ବା କିମ୍ବା ବେଳ୍ପୁବାଙ୍କ ପାଦିଲ୍ଲାତର କାଞ୍ଚିତତିକିନାଣାଂ ପାଦନ୍ତରୁକଳାଣ୍ଡିଃ କିମ୍ବା ମଣିକୁଳିର ହିଂ ବାଣୀ. ଯେମୋ, କୁସଲୋ କୁଟାରେ ମୋହିନୀଯିତ ବୀକିର ଏହିତି ପୂର୍ବକାରତି ଲକ୍ଷ୍ମୀର୍ଯ୍ୟାଂ ମକର ସରୋଜ ତେତ୍ୟାଂ ବିଜ୍ଞାପ୍ତିର୍ଥିତ୍ର. ଅବର ବାନ ଉଚନେ ଅବକିଂ

କୁଣ୍ଡଳାତିଥିବକଳା ଗୋଟିଏ ଉଦ୍‌ଧୂପିକ ମନ୍ଦିରାସନେତାରେ ଦେସ ବଜ୍ରପେଣ୍ଡୀ କୋଟିତ୍ରତ୍ତ. ପଣାଂ କର୍ତ୍ତିର ବୀଣାପ୍ଲୋବି ଅରମଣ୍ଡଳୀ ମକଳିକଳା ଜାତଜ୍ଞପେଣ୍ଡୀ ଏହିତୁ ଚେତ୍ତୁଙ୍କ ମ ଟିକିଲ୍ଲାବେତ ବନ୍ଦ. ପାତମୀବାଣ୍ଡୁ ଜାତରେ କାଣି ଆହେକାଟିତାରି “ମୋହିନୀଯିବେ ପିତ୍ରିତ ପକଣା ଶ୍ରୀ ହୁଵାଳ୍ଲି” ଏହିନ ବଣ୍ୟୀତ୍ର ପଠିବାଙ୍କ ସରୋଜତିରେ ଉପଦେଶୀତ୍ର. ପୋରାଣତିଥ୍ରୁ ଅନନ୍ଦବେଳେ ମେଘ୍ୟାମନୀ ସରୋଜତିରକଳାଣ୍ଟ୍ରୁ କାହିଁଲାଲକୁ କେତ୍ରଗୁରୁତତ୍ତ୍ଵରେ ଶେବ ତିରେ ପିତ୍ରିତ୍ରୁ କି ସତ୍ୟବୁଂକୁଟି ମେଘ୍ୟୀତ୍ର. କରାତ୍ତୀ ଯିକ୍ରାବେଳାକିଲ୍ଲୁ ଏହିତ ଶାନ୍ତମାନୁ କୃତାର୍ଥମୟାନୁ ଜାତ ମନ୍ଦି. ହୁଣି ପାରତମାନୀବାଣ୍ଡୁ ବିଜ୍ଞାନ କିଳ୍ଲେଗା ଅନ୍ଧବିରିକଳା ଉଦ୍‌ଧୂପାତ୍ମି.

* * * *

ଅନନ୍ଦବେଳେ କି ତିବିବୁ ଜାତରୁ ଶୀତରୁ କାଣେ ବି ଶେଷି ପଠିତାରିକରେଇଯିବନ୍ଦ. ବାତଲିବେଳୀ ବିଦ ବିତ୍ତକୁଟିବେ ଅନ୍ଧବର ଦେବକାରୀକାରୀତ୍ତ୍ଵରୁ, ଅନ୍ଧବର ରଣଭାତ୍ରି ଅନ୍ଧାରୀତ ପାତମୀବାଣ୍ଡୁରୁ ସରୋଜରୁ ଅନୁଯାଯିବନ୍ଦ. ପାତମୀବାଣ୍ଡୁ ଜାତ ହୁଵାଳ୍ଲାବେଳାଗା ପଠିତତ୍ତ୍ଵ ଅନ୍ଧବେଳେ ସରୋଜତିରୀନ କାଟ୍ରିକେତାଟିତ୍ର. ଏହିନାଟ୍ରୁ ଅନ୍ଧବେଳେଯୁଣ୍ଟିକ୍ରି ପାତମୀବାଣ୍ଡୁ ତବେଳୀ ମୁଠିରୀତ ପୋତି.

ପା: ବାଣ୍ଡୁ:—ହୁଦ୍ଧୂପାତ୍ରିବେଳେ ନୀ ନଳ୍ଲିବଳ୍ଲାଂ କଣେବା?

ସରୋଜ:—ନଳ୍ଲିବଳ୍ଲାଂ କଣ୍ଟକ.

ପା: ବାଣ୍ଡୁ:—ମୋହିନୀଯିବେ ପିତ୍ରିତ ପକଣାକାରୀତ୍ତ୍ଵ ଜାତତବେଳୀଯାଲ୍ଲୁ?

സരോജം:—ജാത അരബ്ലൂപ്പൻ തീച്ചയാണോ.

പാ: പൊംപു:—എന്തുകൊണ്ടാണോ ജാത അരബ്ലൂപ്പൻ തീച്ച പായുന്നതു?

സരോജം:—മുവത്തിന്റെ വടിവും ശബ്ദവും അണോ മരിയുമേം വെള്ളേറു കാണാനുണ്ടും. അതു പെണ്ണും ഈ രണ്ടു കാച്ചിത്തിലും ജാതയിൽനിന്നും ഭേദിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഹതുകേട്ടപ്പോൾ പാത്മൻബാബു ഇടിവെട്ടിയ മരം പോലെ കുറിഞ്ഞുകൊഞ്ചി. സരോജത്തിനും ഒരു സമ്മാനവും കൊടുത്തും അവക്കു ക്ഷണം മടക്കി അയച്ചു. പിന്നെ അയാൾ വള്ളരംനേരും അലോചിച്ചു. അപ്പോഴാണോ തന്റെ വിസ്തൃതതം ഒരു മിന്നത്തിലോലെ അയാളുടെ ഉള്ളിൽ മുകാശിച്ചതും. “ഞാൻ എന്തൊക്കെ വിസ്തൃതിയാണോ! ഞാൻ സരോജം കണ്ണ വിവരവും സരോജത്തിനെ മുഖിടെ കൊണ്ടുവരുന്ന വിവരവും ജാതയോടു” മുൻകൂട്ടി തത്തുന്ന പരഞ്ഞുകൊടുത്തു. അവർം, തന്റെ തടി രക്ഷിക്കാതിരിക്കുമോ? അവർക്കും നടപ്പാതിരജ്ജുതന്നെ പോയി സരോജത്തിനേയും മറ്റും സ്വാധീനിക്കാനും താൻ പഠിപ്പിച്ചപ്രകാരം പരയിപ്പിക്കാനും സാധിച്ചു എന്നാണോ ഞാൻ ഉംഗിക്കുന്നതും. അവർം എന്ന പററിച്ചു. ഞാൻ അവക്കും തോറും ഇങ്ങിനെ തന്നോടുതന്നെ പരഞ്ഞ പാർത്ഥമൻബാബു അത്യന്തം ഇഷ്ടാംഗങ്ങളാട്ടുകളും തന്റെ മറിയിലേജ്ജു പോയി.

ഇതായിരുന്നു ജാതചുടെ രണ്ടാമത്തെ ജയം.

കവപതാമല്ല്യായം

ദിവസം എഴുകഴിഞ്ഞു. വള്ളൻബാബുവും ക്രമിയുടെ ചുവട്ടിലായി. അദ്ദേഹത്തിനെന്ന് മരണം കൊല്ലേണ്ട അതു തമഹത്യയോ അഭ്യന്തരം "ഡോക്ടർമാരം അട്ടിപ്പായപ്പെട്ട്. പോലീസിനു" അങ്ങിനെയുള്ള സട്ടിമിക്കറം കൊടുത്തു. ജാത ശരീരസുവമില്ലെന്ന നാട്യത്തിനേൽ രോഗമെന്തെ മേൽ കൃടിസ്ഥാനം, സ്ഥംഭംകൊണ്ടം പരിമേംകൊണ്ടം ക്രമ്പി പ്രോഡ തന്റെ മനസ്സു" നേരെ വരച്ചതുകയായിരുന്നു. അത് വള്ളിടു ഭർത്താവായ ഡോക്ടർ പാത്മൻബാബു, ഗീതയെ വിവാഹംചെയ്യാൻ തീച്ചുയാക്കിയ മുഖാവായ ഡോക്ടർ വത്സലനെ കനിച്ചു" ഉണ്ണാക്കഴിച്ചു" തന്റെ പഠനമുറി കിൽ ഇരിക്കുകയാണു". വള്ളൻബാബുവിൽ സഹജമായി വിള്ളൈറിയിരുന്നു' കലീഷത്തേയോ ധീരോഭാത്തത്തേയോ കനം പാത്മൻബാബുവിനാണ്ണായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ കലാശാലയിലെ ശിശ്യത്പരകൊണ്ടം പിന്നീടു" അതു സാംഘരിക്കിയിലെ പ്രാഹമസർ എന്ന സ്ഥാനസില്ലികൊണ്ടം അതു യാർഡം ഒരു പഠനമുണ്ടുമെങ്കിൽ അതുള്ളാണുന്ന കേളും സംഖ്യാത്തിച്ചു കുംഭക്രമിക്കിയിരുന്നു. അതു യാർഡം ഒരു സാധാരണനേക്കാർഡം താണ്ടപടിയില്ലെന്ന കരാളായി ജീവിക്കുന്നതാൽ എന്നുംപ്പെട്ടുപോകമായിരുന്നു. എന്നാലുംകൂടി കായ്ക്കുന്ന കാണണ്ണവാർഡം അതു തെരിഞ്ഞ വരാനാളുള്ള കാരണങ്ങൾം കണ്ടുപിടിപ്പാൻ അയാൾ വള്ളൻബാബുവിനേക്കാർഡം വിദ്യാഭ്യന്നായിരുന്നു. അയാളുടെ മുറിയുടെ ചുവരളമാരികളും നിരയെവച്ചു പുസ്തകങ്ങൾം അയാളുടെ വിവിധഭാഗങ്ങൾക്കിടെ സാക്ഷ്യംവഹി

എ. എഴുതാൻമുള്ള മേശമേരൽ ഫോറൈസ്റ്റ്‌കെലബാസുകളിൽ ഒരു കൂപ്പാരമായി വെച്ചിരുന്നു.

ഡാ: ബാബു: —നിന്നക്കെന്തു വന്ന പിടിച്ചുപോയിരി നി നീറ്റി ആധിത്യത്തിൽ അരുരെങ്കിലും ഇന്ത്യിനെ ഉറക്കം തുക്കമോ! ഇന്നാലെ രാത്രി ഉറങ്ങാതിരിപ്പാൻ വല്ല കാരണവും ഉണ്ടായോ?

വത്സലൻ: —എന്നാൽ ടഗഡിനാണെന്ന സത്യം, കഴിഞ്ഞ അള്ളു ഞാൻ കഴിച്ചുകൂട്ടിയതും പിടിപ്പുതു അപുതി ചെയ്തിട്ടാണോ.

ഡാ: ബാബു: —എന്തിനെ?

വത്സലൻ: —നിങ്ങൾ വിഹാരിച്ചുനോക്കവിൻ. വന്നീൻ ബാബു എന്നവയുടെ മകൾ ഗീതയെ വേളികഴി പ്പാൻവേണ്ടി പാർപ്പണ എന്നിക്കു് അധികാരിയാളുടെ ഭാര്യ യുടെ വ്യസനം ശമിപ്പിക്കാൻമുള്ള ഭാരവുംതുടർന്നു കേണ്ടിവന്നപ്പോളുള്ള കമ എന്തുപറവാനാണോ?

ഡാ: ബാബു: —നിന്നക്കെന്തുകൊണ്ടു് അതു ഭാരം വഹിച്ച കൂടാ?

വത്സലൻ: — സന്ദേശാധനങ്ങളാടെ വഹിക്കാമായിരുന്നു. എന്നാൽ അമ്മയും മകളും കീരിയും മുർഖനുംപോലെ അഥാം എന്ന കാര്യം നിങ്ങൾ അറിയാതിരിക്കയില്ല. അനന്ധാശയും അശ്വാസംകോച്ചക്കന്ന വാക്കുകളുംകൈ ഗീതയ്ക്കു തലയ്ക്കിളിക്കം വരുത്തുന്ന വാക്കുകളുണ്ടാണോ.

ഡാ: ബാബു: —എന്തുകൊണ്ടു്! അവർത്തമായിരു എന്തിനും ഇം ഭീനാഭിപ്രായവും വെവരവും കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും. അമ്മയും മകളും അണ്ണു!

വത്സലൻ:— അന്നലും കൈ പഴയ മട്ടകാരിയാണ്. ഗീ

ത അവിവാഹിതയായ കൈ ചെറുപ്പുകാരത്തി ആ കുകൊണ്ടു് ഒരവള്ളൂടെ അർച്ചപ്പെൻറു മരണത്തിനെന്റു കാൽം മരസ്സിലാവാൻ ശേഷിയും ശേഷിയും ഉള്ളവള്ളായി വേപ്പും പാടില്ല എന്ന തത്പം അത പാമു പരിപ്രാഥിച്ചുപോകുന്നു. ഗീതജ്ഞു് അതു സംഗതി കൈ ത്രുപ്പവും തിരിയാത്ത അനധികാരത്തിൽ കിടക്കുന്ന മാതിരിയിൽ നടിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ സംഗതികളുാക്കേ അവർപ്പിക്കുന്ന ദിനങ്ങളും എന്നേയും പോലെതന്നെ അറിയാം. അർച്ചപ്പെൻറു മരണത്തപ്പുറി അറിവാൻ അവളുടെ ചീറ്റുകൾ കളുാക്കേ ഉൽക്കണ്ണൂരുലും പതച്ചുകൊണ്ടിരിക്കു അവ വാളു കൈ കട്ടിശ്ശപ്പോലെ കുത്തുന്നതും അവളോടു് കുനം മീണാതിരിപ്പും ശാസ്ത്രക്കുന്നതും അവക്കു വല്ലാതെ ഭാര്യപിടിപ്പിക്കുന്നണ്ടു്. ഗീതജ്ഞു് അപ്പും എന്നവെച്ചുാൽ മുഖ്യപരമനാണോ. അർച്ചപ്പെൻറു വളരെ സ്നേഹമാണതാണോ.

ഹാ: ബാബു:— അമ്മയും മകളും രജീപ്പോടെ പെങ്കുമാറി വരുന്നില്ലെന്ന വിവരം എന്നിക്കും ഉണ്ടു്. കൈ സമയം സാധാരണ കണ്ണുവരുന്ന അസൂയതനും അരുയിരിക്കുന്ന കാരണം. ഏന്നാലും അദ്ദേഹത്തിനെന്റു മരണത്തോടുകൂടി അവരുടെ വഴക്കുകളുാക്കേ കുട്ടിപ്പോകും എന്നായിരുന്ന തോൻ വിഹാരിച്ചതും.

വത്സലൻ:— കരിക്കലും ഇല്ല. ഇപ്പോൾ അവരുടെ സ്വരൂപത്തിലും പണ്ടത്തോടുകൂടി പതിനുട്ടണ്ടു് മുച്ചുടിയിരിക്കുന്നു.

പാ: ബാബു:— മേരുമീനിരോഗ ശ്രദ്ധക്ക് മറിയിൽവെച്ചും അധ്യാർഹം കണ്ടുമട്ടിയിരുന്ന തെള്ളിനും എതായിരുന്ന പ്രസാദം വിവരം അവക്കും ഇനിയും കിട്ടിട്ടില്ലെന്നു തോന്നും!

വത്സലൻ:— ഇല്ല. അവർ അതുവരുന്നും അറിയേണ്ടെങ്കിൽ അവർമ്മാതരുന്ന താനാഭാനുന്ന ദൈർഘ്യവന്നു പറയേണ്ടിവരും. മറ്റൊരുക്കാത്തിൽ കണ്ടുപിടിപ്പാൻ കൈ വഴിയും ഇല്ല.

പാ: ബാബു:— അധ്യാളിക്ക് സേവകാരത്തി അതുരാധാലും വേണ്ടില്ല. അഞ്ചുകളിലും മുമ്പിൽവന്നും അതു കാഞ്ഞും സമയതിക്കുക ഉന്നാകയില്ല. അവർമ്മാക്കും അദ്ദേഹത്തെ ചെങ്കുണ്ടുന്ന കാഞ്ഞും ഏന്താണും?

വത്സലൻ:— പെണ്ണും ചുല്ലും അദ്ദേഹത്തെ ചെയ്യാൻ കൂടാണെന്നും ചുല്ലും ചുല്ലും അദ്ദേഹത്തെ ചെയ്യാൻ കൂടാണെന്നും അദ്ദേഹത്തെ ചെയ്യാൻ കൂടാണെന്നും.

പാ: ബാബു:— ശരീ.

വത്സലൻ:— അതു കാഞ്ഞും അവിടെ ഇരിക്കുന്നു. വള്ളൻ ബാബുവിന്റെ ഭാഞ്ഞും അനാധാരമായും സങ്കടം തീരുന്നുണ്ട്.

പാ: ബാബു:— ജീവിച്ചിരിക്കുന്നേപ്പാർഡ് അവർമ്മാക്കും പുല്ലും വിലയായിരുന്നു. മരിച്ചുപോശാൻമുണ്ട് പുല്ലും പൊന്തായിപ്പോരും.

വത്സലൻ:— അനാധാരമായിരും കൈ ഭയക്കര മഃന്മാരിയിരാനും പിടിച്ചെടടിരിക്കുന്നതും. തെന്താവും വേശ്യാധികാരിയിൽവച്ചു മരിച്ചിരിക്കുകൊണ്ടും, പലമാതൊരി ഉംഗണങ്ങളിലും സംശയങ്ങളിലും ജനിച്ചും അവർ വല

ഞതു^o അട്ടീചറ്റപോയിരിക്കുന്നു. എന്താണോ വീ
ചുരിക്കേണ്ടതു^o എന്നതുടി അവക്കു വിവരമീല്ല.
അയാൾ രഹസ്യം പിടിക്കാൻ എവിടെയെങ്കിലും
പോയോ—അല്ല അതു വഴിയായി തെരുവിൽ
വച്ചണ്ണായ തല്ലിൽ മരിച്ചപോയതായിരിക്കുമോ—
എന്നിട്ട് എല്ലാവും വേദ്യാദ്ധ്യത്തിൽ വലി
ചുട്ടായിരിക്കുമോ—അല്ലെങ്കിൽ അതും അറി
യാതെ കഴിക്കാലമായിട്ട് ഒരു സ്ഥിരമായ രഹ
സ്യക്കാരത്തി ഉണ്ടായിരുന്നു——ഉണ്ടെങ്കിൽ തന്റെ
ലം അവത്തെ വിവാഹപ്പെസ്യം പരിഹാസ്യമായി
പരിശീലിച്ചു—എന്നും മറുമാണോ അവക്കു
അരുളോചനകൾ അമധ്യം അവലൂതിക്കം. അതു
കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി അവരുടെപ്പൊം്പെത്തന്നെ നമ്മുള്ളിലും
ഇത്തട്ടിലുണ്ടോ ഇരിക്കുന്നതു^o. എന്തുകൊണ്ടു
നാൽ അയാൾ മരിക്കുന്നവരെല്ലോ അയാളുടെനുമേൽ
അതും നടപ്പുണ്ടാണോ അരുളോപിച്ച കുട്ടിട്ടേ ഇല്ലെല്ലാലും
അയാളുണ്ടും വേലകഴിപ്പുന്നതാൽ വീടു
ശരിനും എന്ന വിചാരിച്ചുപോകുന്ന ഒരു കൃത്യ
ക്കാരനെ കാണുകയീല്ല. എന്നുവെച്ചുതു അതിനു^o
എതിരായി വല്ലതും തെളിയുന്നവരും എന്നുമാത്രം.
നിങ്ങളും അയാളുമായി വലിയതും തുട്ടുകുട്ടിലും അതു
യിങ്ങാണ്ടും വല്ലതും ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ നാഡിൽ
അനിയേണ്ടതല്ലോ?

പുതംഗംബാഡു:—യഥാത്മത്തിൽ നാനും അയാളും വ
വലിയ തുട്ടുകുട്ടിലുായിരുന്നും എന്ന വിവരവുംകൂടി
എന്നിക്കും. തെരുവിൽ ഹാജരാതിമാരായിരുന്നു എന്നതിനു^o സംശയമീല്ല. അതും വെസ്യം തെരുവിൽ നാഡിൽ

ലന്ത് ത്രിപ്പോറ. എന്നാൽ അയാൾ എന്നോടും ഉള്ളകളിക്കളും പരംാറില്ല.

വത്സലൻ: — അദ്ദേഹം അത്യുഗ്ര പരഞ്ഞ മാതിരിക്കാരൻ ലൈ. എന്നാൽ നിങ്ങളെ വിശ്വസിച്ചപോലെ അയാൾ ലോകത്തിൽ വേരെ കരാരുളും വിശ്വസിച്ചിരിന്നില്ല. അതിനിടയ്ക്കു അനുഭാമ എന്നോടും ഒരു വിവരം ചൊല്ലി അയച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ നിങ്ങളെ കാണാൻ വകുംണ്ടപോലും. അതുകൊണ്ടും വെണ്ടനു കുടക്കണം കൂടിക്കൊംക്കാം.

പാ: ബാബു: — എന്താ! തോൻ ഭ്രാണാഹായ്യുടെ മാതിരി പത്രവച്ചുഹം ചമയ്യേണാ?

വത്സലൻ: — അവതാനം എത്തായാലും വേണ്ട.

പാ: ബാബു: — എന്നാൽ അവിൽ വകുന്തലീനം “എന്നിക്കു ഒരു മുന്നാറിയിപ്പ്” എന്തിനാണോ?

വത്സലൻ: — അയാളുടെ ശാസ്ത്രപരമായും സാഹിത്യപരമായും ഉള്ള കൃതികൾ ശരിപ്പുചെയ്താൻ അനുഭാമ നിങ്ങളേയാണോ കണ്ണിരിക്കുന്നതു.

പാർത്ഥൻബാബുവിനം “ഇതു” സംഗോധിക്കുമ്പോൾ മായ ഒരു അത്രത്തുമായിതേതാനീ. തന്റെ വലിപ്പത്തിനം അഭിമാനത്തിനം കീത്തിക്കം ഈ വത്തമാനം ഒരു എന്നിവാപ്പെട്ട വള്ളമായിത്തീർന്നു.

പാ: ബാബു: — തന്നെയോ? നീത്യുഹമായിട്ടും എന്നിക്കു അതു സംഗോധിക്കാണോ. തോൻ നിംബോടും ഒന്നു പായട്ടേയോ? എന്നാൽ സ്വന്തം കസ്യത്തിൽ സാഹിത്യവിശയത്തിൽ വേണ്ടതും ചാല്ലാൻ തോൻ അയാളുണ്ടാണോ അധികാരപ്പുചെയ്താി വെച്ചതു.

ഓ! എന്നുക്കാൽ മരിക്കുക എന്നതു് അതെ കിലും വിഹാരിച്ചിരുന്നോ?

വത്സലൻ:— അയാൾക്ക് മുദ്രാഗമായിരുന്ന എന്നു് നീ തും അറിവിന്തിയുണ്ടോ?

പാ: ബാബു:— ഓ! അയാളുടെ മുദ്രയെത്തുപുറിയും മറ്റൊ എന്നിങ്കിൽ വിവരമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ വളരെ മുദ്രാഗീകരിക്കുന്ന അവകര ചികിത്സിച്ചുവന്ന ഡാക്റ്റർ മാരേക്കാൽ ജീവിക്കുണ്ട്. അമാത്യം പരഞ്ഞാൽ അയാളുടെ രോഗം അപായകരമായിരുന്നില്ല. രണ്ട് മുന്ന് കോൺപ്രൈട്ടികൾ പാഞ്ഞുകേരുന്ന അല്ലപ്പാനം താങ്ങവാൻ അയാളുടെ മുദ്രയെത്തിനു ശക്തി ഉണ്ടോ കയില്ലായിരിക്കും. എന്നാൽ അയാളെപ്പോലെ വയസ്സുള്ളവർ അഞ്ചിനെ പാഞ്ഞുകേരി എന്നവയും മോ? ഒരു വലിയ മനോവേദനയോ, പരിശോഭയോ അയാൾക്ക് ജീവഹാനി വക്കതിയതായിരിക്കും. എന്നാൽ വിവാഹവും കഴിച്ച ഭായ്യും ഒരു ഘവതിയായ മകളും കനിച്ചു സ്ഥിരതാമസം ചെയ്യുന്ന ഒരാൾക്ക് പരിമേതേക്കാൽ അവകാശം പരിശോഭയുള്ളുണ്ടാണോ. വിവാഹത്താൽ ചെങ്കുറി, നാലുതു് കഴിഞ്ഞു് തത്പരാനുഗവേഷണത്തിൽ നാളുകക്കും കഴിച്ചിരുന്നു ഒരാൾക്കു് എന്തു മനോവേദനയുണ്ടാണോ അവകാശം?

വത്സലൻ:— എന്നാൽ പിന്നു അയാൾ എന്തുകൊണ്ടു യിരിക്കും മരിച്ചതു്.

പാ: ബാബു:— അഞ്ചിനെ പറ. എന്തുകൊണ്ടു് അയാൾ മരിച്ച എന്നു്. നാമമാക്കു വിഹാരിച്ചുപോന്നപുകാരം ഒരു ശാരതമായ ജീവിതമാണോ അയാൾ കഴി

ചുമ്പുകിയിരുന്നതെങ്കിൽ അധികം ഇതുവേശം മരിച്ച
പോകയില്ലായിരുന്നു. അധികം യഥാർത്ഥത്തിൽ
എത്രമാതിരിയാണോ ജീവിച്ചപോന്നതും? അതാണോ
ശരിയായ ചോദ്യം.

വത്സലൻ:— മാനുനായ കരാർം ഇംഗ്ലീഷ് അനുഭം വീവ
രമില്ലാത്തവിധത്തിൽ മരിച്ചുകണ്ടതു് അനുഭവം
അത്രതപരവശരാക്കുകയില്ല.

പാ: ബാബു:— വിവരമില്ലാത്ത വിധത്തിലോ! മാനമില്ലാ
ത്ത വിധത്തിൽ എന്നാണോ തൊൻ പരിസ്ഥിതിയാണു്.
അതിനു എൻ്റെ വത്സാ! സത്യത്തിൽനിന്നു നമ്മക്ക
തിരിഞ്ഞെടുക്കുവാൻ പാടില്ല. നേരിട്ട് ദോക്കണം.
കൈ മാനംകെട്ട മരണമാണോ അദ്ദേഹത്തിനു വന്ന
കൂടിയതു്. കൈ നടന്നോ കൈ വിടന്നോ ഇള വിധം
മരിച്ചുകിടക്കുന്നതു കണ്ണാൽ കുമാർക്കുത്തക്കതാണോ.
എന്നാൽ കൈ തത്പരാന്നവിച്ചുക്കണ്ണെന്ന ഇതു അ
ഭാത്മായ വിധത്തിൽ മരിച്ചുകണ്ടാലോ? ചുരുക്കി
പ്രിംതതാൽ—എത്രയോ മുഴുവാക്കി പറഞ്ഞതാൽ—
എന്നവും നിംബാഗ്രമായിപ്പോയി.

വത്സലൻ:— എത്രായാലും അംഗീരാക്ക അന്യകാരത്തിൽ
മരിക്കണം. എന്നാണോ വിധിച്ചുതെങ്കിൽ നമ്മക്കും
മുട്ടപിടിച്ച കൊട്ടക്കേണ്ടുന്ന ബോല്പുത ഇല്ല.

പാ: ബാബു:— എന്നാൽ വത്തമാണും ഭരിയായാൽ പോ
ലീസു് അംഗീരപ്പണ്ടത്തിനു വരിപ്പേ! പിന്നു അ
യാളിടെ ഭായ്യുടെ മനസ്സിൽത്തിരും അപ്പോച്ചിക്കു
ണ്ടയോ?

വത്സലൻ:— പോലീസിനും ധാരതായ തുന്നും തെള്ളിവും
ഉണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കുമ്പോൾ.

പാർത്തമാൻബാബു:— ഈ സംഭവം നിന്റെ വിവാഹ തെരുത്തിനിരിക്കുന്നതോ നീറ്റുകയോ ചൊല്ലുകയോളേ എന്ന് എന്നിരുത്തുകയുണ്ടാൽ ഉണ്ടാം. നീ ഈ വിവാഹം നെന്ന വേണ്ടെന്നുവെച്ചും തോന്തെ നിന്റെ അതിനും കുറപ്പുടുത്തും എന്നു വെച്ചിട്ടില്ല.

വത്സലൻ:— തോന്തെ വേണ്ടെന്നുവെച്ചുകയോ? എന്റെ ഭഗവാനെ! കരിക്കലും ഇല്ല.

പാ: ബാബു:— അതും ഒപ്പു കായ്യുന്നതനെ. എന്നാൽ അപ്പുന്തെ പേരിനു പീഡിക്കുന്നതു കൂടു കേടും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുപോലെ നീ ഗീതയോടും ഇടപെടേണ്ടി വരും.

വത്സലൻ:— അവളുടെ അപ്പുനു യാതൊക്കെ മാനദാനിയും വരാൻ ഇടയുണ്ടാകയില്ല എന്നതനെന്നാണും അവളുടെ ഇപ്പോഴും ഇളംകമില്ലാത്ത ധാരണ.

പാ: ബാബു:— എന്തു്?

വത്സലൻ:— നിങ്ങൾ അഭിയില്ലോ! അവർക്കും അപ്പുന്തു കൂടു അതരാധ്യപ്രക്ഷേപണാണും. അവർക്കും അദ്ദേഹത്തെ കാണണമെന്നതും യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മിറ്റുംപോലെ തലയുടെചുറും കൂടു തേജസ്സിന്റെ പുത്രം ശ്രോഢിക്കുന്നബന്ധനപോലെയാണും. അയാൾ ചെയ്യുന്ന യാതൊന്നും അവളുടെ കുറുക്കുനും തെററായി തേംനുകയില്ലെന്നും. അവളുടെ അപ്പുന്തെ മാനദാനയും അതിനും അരാസസരിച്ചു ജീവിതരീതി ശരിപ്പുടുത്താൻ അവളുടെ അമ്മജ്ഞ സാല്പുമായിട്ടില്ലെന്നും അവർക്കും എത്തുസമയത്തും വിഹാരിച്ചുവരുന്നുണ്ടും. അങ്ങിനെയാണും അനുംബം ഇനും അവളുടെ അനുഭവം. അപ്പുന്തു ലോധ്യംകെട്ടിയ അജ്ഞാതനാമാവായ അഞ്ചാവതി, അവാര അതുനുമിച്ചിച്ചു എന്നു

സംഗതിമുലം, കരസാധാരണ ഗ്രന്ഥവതിയായ ഒരു യുവതീരതാമായിരിക്കണം എന്നൊരു വിശദാസവും തുടർന്ന് അവളുടെ മനസ്സിൽ ഉറച്ചനില്ലേനണ്ടു്. അതിനെന്നുള്ള കൂടിസേവകാണ്ടുണ്ടായ വിനോദമെ കൂടും അവാദൈക്കാൻ അപ്പോൾ അഹന്താബന്ധന തുടർന്ന് അവൾ ദ്രുതമായി വിശ്വസിക്കണം.

പാ: ബാബു:—അതും നല്ല തമാഴതന്നു! വന്നില്ല ത മാശ! പെണ്ണ് ഏതാബന്ധനാം വല്ല ശക്കില്ലോ അവ വർഷക്കും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?

വത്സലൻ:—ആവോ! എന്നിക്കേ നിശ്ചയമില്ല. അവളുടെ ഉള്ളിലും അറിവാൻ എന്നിക്കേ സാധിച്ചിട്ടില്ല. വികടം എന്നെന്നും വെച്ചാൽഎൻ്റെ ഉള്ളിലും കണ്ണാടിപ്പോലെ തെളിഞ്ഞു് അവർക്കു കാണാകയും ചെയ്യാം. തൊൻ ഉള്ളിൽ വിഹാരിക്കുന്നതുടടി അവർക്കു ഉണ്ടായിരുന്നുക്കാൻ കഴിയും.

പാ: ബാബു:—എന്നവെച്ചാൽ....?

വത്സലൻ:—നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റാറി യരിച്ചതുപോലെയാണോ എൻ്റെ ധാരണയും. എന്നാൽ അതെങ്ങനെ അവർക്കു കണ്ടുപിടിച്ചപോയാൽ ആ നിമിഷത്തിൽ എൻ്റെ കമയും കഴിയും.

പാ: ബാബു:—അവർക്കു കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിക്കുണ്ടില്ല. ഒരു ചാവിൽ, ഒരു യുവതി കാണാനുള്ളതു് അതിൽ അന്തംഭവിച്ച അനീശ്വരിതാശ്വന്തംമാത്രമാണോ. മോശമായ യാമാർത്ത്യത്തിനും അവക്കു സംബന്ധിച്ചെന്നുള്ള സാക്ഷാത്ത് ഭാവം ഇല്ല. കാഞ്ഞം നല്ലപെണ്ണും അറിയുന്ന നമ്മക്കു് ഇങ്ങവക്കും ഇതോടു

ക്ഷീരതുറപ്പിക്കുന്ന അറിവാണ്. എന്നാലും തുടർന്നും ഇതു കാഞ്ഞ്ഞെന്നപുറം എത്രവിധത്തിൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുണ്ടും കാരോങ്ങവകുടുംബ നടപ്പുവന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമാണ്” അതു “ശാന്തിചേട്ടുകാൻ വയ്ക്കാത്തതാണ്.

ജഗദവിഷയമാം മഹാരാജം

ജൂരിയ ചൊൽവത്ര ദാനംത്തെന്നും

ഈതു “ക്കു പ്രമാണമായി നമ്മകൾ എടുക്കാതെ നിപുണത്തിലില്ല.

വത്സലൻ:—ശരി.

പാ: ബാബു:—പെട്ടെന്നാളും മരണം പല ദശവിഷയും അപിക്കണം ഇടവകത്തുകയില്ലെന്ന വിചാരിക്കുന്നതുകൂടുതലും സ്ഥിതി ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന പറവാൻ ഏ ക്രക്കിലും ക്കു മനസ്സിനു സാധിക്കുന്നതാണോ?

വത്സലൻ:—എനിക്കു തോന്തരില്ല. ഈ ബഹുമാനിയും നിന്തയിൽ നിന്നും ഭാഗിയും എല്ലാം എന്തെല്ലാം ഒരു ക്കു പാഠം ചോദിപ്പാൻ എന്നോടു പിടിപ്പോയി.

പാ: ബാബു:—കാ! ജാതയ്ക്കു പാഠി ദിവപ്പെട്ടുവകുന്നണണ്ട്. ഇന്നത്തെന്ന ഒന്നരണ്ട് മണിക്കൂറോളം എഴുന്നേറ്റു നടക്കാരാക്കം എന്നും അവിഭിന്നമായി തോന്തരി സണ്ട്. വെറും ക്കു അക്കിയും അണ്ണിഞ്ചിട്ടും അല്ലോ ഇരിക്കുന്നതിനും നടക്കുന്നതിനും വിരോധമില്ല.

വത്സലൻ:—അതും നന്നായി. എനിക്കു “ആസ്ത്രത്തിലും പോകേണ്ടതണ്ട്. (എഴുന്നേല്ലെന്നും) തൊക്ക് അന്തേപ്പാഠിയും എന്ന വിവാദം ജാതദേഹാട്ട ധാരണത്താർഡി ദേശില്ല.

പാ: ബോഡ്യ:— (എഴുന്നറ്റു്) അഞ്ചലു ഇവിടെ ഫേഗ
തനിൽ വരുമാ? നീങ്ങൾക്കു വല്ല നീതായവുമുണ്ടോ?
വത്സലൻ:— ഇന്നു് എത്തുന്മയത്തെക്കില്ലോ വന്നാൽ ടുമെ
നു് തോന്നുനു. നീങ്ങളെ കണ്ടതിൽപ്പിനെ മാ
ത്രമെ ഒരു ചിന്താശ്രൂസം ഉണ്ടാക്കുള്ളി.

പഠനാമല്ലപ്പായം

പാർത്ഥക്സഖാബു കഷാനേരം ചിന്താമഹനായി വ
ത്സലങ്ങാട്ടുടെ പുരത്തിന്തെ നടനു. അതുണ്ടുതീയിൽ
കഴകഴിഞ്ഞിട്ടു് പോകാമെന്നുവെച്ചു രണ്ടാഴ്ചിം മടങ്ങിവ
നൃപ്പാർഥ വിളറിയ മുഖത്തോടെ ജാത മറിയിൽ കടനു
വരുന്നതു കാണായി.

ജാത:— കാ! ദോഷിർ വത്സലൻ! നീങ്ങൾ ഇവിടെ ത
നൊ ഉണ്ടായതു് നന്നായി. വല്ലുംബാബുവി
ന്നും ഭായ്യും മക്കളും കണ്ണോ? അവവരെ
ഇത്തുവരെ ചെന്നകാണ്ണാൻ സാധിക്കാതെ വന്ന
തിൽ ഏത്തിക്കു് സകടമണ്ടു്. നന്ന സുവക്കേടാ
പ്പോയി. അവർ അതു വിവാം അംബിഞ്ഞിരിക്കണു
എന്നു് തുണ്ണു വിശ്രാംപിക്കുന്നു.

വത്സലൻ:— (വാത്സല്യമാന്ന് ബഹുമാനത്തോടെ) അവ
ക്കു് അരളു് നല്ല പോല്ലപ്പുമായിട്ടുണ്ടു്. നീങ്ങൾ ശരീ
രം നല്ലവല്ലും നുംബിക്കേണ്ടതാണു്; പത്മ്യം വിട
അതു്.

ജാതഃ:— നീംവിക്കു പോവാൻ ബലപൂർഖന്മാണോ?

വത്സലൻ:— ഉണ്ട്. എന്നിക്കു അപ്പുത്രനിൽ പോകാൻ നണ്ട്. തൊൻ ഇപ്പോൾത്തനെ വളരെ വൈകിപ്പുംയിരിക്കുന്നു.

ജാതഃ:— വേഗം മടങ്ങിവരുന്നോ!

വത്സലൻ:— മടങ്ങിവരുന്നോ നീംളുടെ രോഗം തെളിക്കുടി ഫേഡമായിക്കാണുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

പാതമ്പൻപാബു കഴിക്കുന്നരംതൊള്ളം വത്സലൻകുടെ നടന്നു. പിന്നെ അയാൾ ചീലതൊക്കെ അറിവാനുള്ള കൈമുള്ളുക്കേതാട്ടം അത്തുള്ളുക്കേതാട്ടം അതുന്നും പരിഞ്ഞേതാട്ടം മടങ്ങിവനു.

പാ: പാബു:— ജാതേ! അന്നുവും നമ്മുളു കണ്ണാൻ വരുന്നണ്ടുപോലും. വന്നുന്നപാബു എന്നു അദ്ദേഹത്തിനും സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ കൈകാഞ്ഞുകുത്താവായി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നപോലും. അതിനെപ്പറ്റി പറവാനുയിരിക്കുന്നും അവാൽ ഇവിടെ വരുന്നതും.

ജാതഃ:— നിങ്ങൾ ഈ വീണയത്തപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്ന തക്കവാദിനും അവക്കുടെ ഭര്ത്രാവിയോഗക്കും ശമിച്ചുപോയോ?

പാ: പാബു:— അവാൽ അതു നീട്ടിവയ്ക്കാൻ പാടില്ല. മനസ്സിൽ മരിക്കുന്നവാം ലോകത്തിന്റെ നടത്ത നിന്നുംഹാകയില്ല. അയാളുടെ റിക്കാർഡിന്നിനു നുംബർഷ് എന്നൊക്കെ കണ്ടുകൂട്ടം എന്നുവാൻ എന്നിക്കും ജീജത്താസയുണ്ട്.

ജാതഃ:— (വിളറിയ മുഖത്താട) അന്നുലാമു വസ്ത്രം കണ്ണാക്കുന്നോ?

പാത്മൻബാബു:—അരതെ, തോൻ നിന്മാട് പറഞ്ഞതില്ല?

അയാളുടെ സാഹിത്യം ശാസ്ത്രം മുതലായ കൃതികളും ഒരു കൈകാല്യക്രത്തുപെം എന്തിക്കാണേ തന്നിട്ടുള്ളതും.

ജാത:—തോൻ പറയുന്നതും അയാളുടെ—അയാളുടെ—
ഹാ: ബാബു:—അയാളുടെ മരണത്തെപ്പറ്റിയോ? അതു
സംഗതി എഴുതിവെച്ചു കൈ കീറിയ കടലാസ്സുകൂടി
കണ്ടുകൊടുക്കില്ല. വത്സലൻ ഇപ്പോൾതന്നെ ഏ
നോട്ട് പറഞ്ഞു.

ജാത ഹിന്ദാസപാസനത്താടെ മേശയുടെ അരരികൈ
വെന്നിക്കും. പാത്മൻബാബു താൻ എഴുതുന്ന മേശയു
ടെ അരരികൈ പതിവായി ഇരിക്കുന്നേടത്തും വെന്നിക്കും.
ജാത:—ഹാവം വത്സലൻ!

ഹാ: ബാബു:—അരതെ. പരമസാധ്യ! ഗീതയുടെ ബന്ധ
ത്തെപ്പറ്റാറി അവന്മാർക്കു കലശലായ ഭയമുണ്ട്.

ജാത:—എത്രകാല്യത്തിനും?

ഹാ: ബാബു:—ശ്രദ്ധപൂർണ്ണമരിച്ച വ്യസനംകൊണ്ടും അവ
നോട്ടുണ്ടായിരുന്ന അന്നരാഹം അവളുടെ ഉള്ളിൽ
നിന്നും അസ്ഥമിച്ചപോകം എന്നും അവൻ ശക്കി
ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടും ഗീതയെ നീതന്നെ എന്നറി
ചുക്കുന്നതാണും എല്ലതും. അവൻകും നീരെന്നുവെ
ച്ചാൽ ജീവനോക്കാരിം വലുതാണും. അതു കാല്യത്തിൽ
അവളും ശ്രദ്ധപൂർണ്ണമരിച്ച അശ്വന്നുപ്പോലെതന്നെയാണും
അയാൾക്കും നിന്മാ വലിയ പിടിത്തവും പ്രേമവും
അത്യിക്കും.

ജാത:—എന്ന അയാൾക്കും?

పు: బూష్టః— అరితె, అరు కాంతిం నీఁనికణం గల్పిపో
లె అరివిశ్వితమైస్తే? మరీచ్చిపోయత్తు తాంగాయిక
ఓ ఎఱ్జిత్త నీ లుతిగామిన్చుతగొను ఎఫ్ఫెనొనది
కటగు, నీఁనిం ప్రతిబింబజోలియిత్త ప్రవేశి
శమాయికగు ఎఱ్గాం ఎఱ్వికిం గల్పు నీశుయమిణ్ణం.

జాతః—బూష్ట! నీఁడిం ఎఱ్గెనుకిల్పం ఎఫ్ఫెతకుిల్పం
పాంపం త్రుటించియాత్ తొసు రోగమెతుమెతుత
గు పీఁగొఱ్పం చెగుంకిట్కెణెలివం.

ఎఱ్గా పాంత్తు జాత అపిట్కగాం ఎఫ్ఫెనొనది. అర
ప్రూఢి అరసారం ఉఛ్ఛేణుయోగె అయాళ్లం ఎఫ్ఫెనొనది.

పా: బూష్టః—తొంగివాసం అనురాగం పాంతతతత్తు.
హుతా గొండ. ఈ కాంత్యిణ్ణం. హృషిపరణ వి
చూరిచ్చిక్కి హువిట్కగాం అభావశ్యమాయి లహంల
చెయాగుం త్రుకుత్తు. వణ్ణిసుబూష్ట వట్ట కాంత్యం
వట్టవరోచ్చం పాయిమెక్కిత్త అత్త నీఁగొంకాయిరి
శం ఎఱ్గా మాత్రమే తొసు వివక్షిచ్చిక్కిత్తుణ్ణి. (జాత
శురీకణం) జాతే! అయాళ్లం రహస్యశతప్పాగీ
నీ అనురోధం సంశయికణిణ్ణేస్తే?

జాతః—ఎంతు ప్రకారంతితిత్?

పా: బూష్టః—అయాం లోహ్యంవట్ట పెణ్ణుం ఎంతా
యిరికణం ఎఱ్గా విషయశతిత్.

జాతః—అపిం అనురాగొగుం అయాం వట్టవరోచ్చం ప
ిఱ్చుగాతణు? అచువాళ్ల వణువిశుణుత్తు అయాళ్లం
మానశతిగుం యశ్శుగీగు, పాంచియతాణుం?

പാത്മൻബാബു: — മാനവും യഗസ്സും ദിന്നർക്കുടയാണ്.

ചെയ്യുന്നവർക്ക് പായുവാൻ മടിവേണ്ടോ?

ജാത: — മടിയുള്ളവരും ഉണ്ടായിരിക്കാം.

പാ: ബാബു: — എത്തായാലും പുത്രശ്രീഹാർഥ ചരിത്രതാങ്കേ പറയും. അവർ പത്രജ്ഞരിലേബാനം പ്രസിദ്ധമാം ഫ്ലാൻ പോകയില്ലെങ്കിൽ ഏന്നാലും അവക്കി ഷ്ടൂംഡ്സ് വേറു പെണ്ണുണ്ടോടു പറയും.

ജാത: — “വേരാ പെണ്ണുണ്ടോടെ” ക്രിക്കറ്റിൽ എന്നൊരു പെട്ടത്തുന്നതിൽ എനിക്കേ വിരോധമാണ്.

പാ ബാബു: — ഓരോ! അംഗിനെയാണോ? തിനക്കും ഇത്രവേഗം തലച്ചുത്തു പിടിച്ചുപോകാണണ്ണെങ്കിൽ നിന്മോടു് ഇതിനെപ്പാറി സംശാരിച്ചിട്ടു് ഒല മീസ്. അയാൾ നിന്മോടു് പഠിത്തുതനിട്ടുണ്ടോ ഞാൻ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ല: തിത്രൗയാണോ? അതു നിന്മോടു മേൽ വലിച്ചിട്ടിട്ടു്. നീ പല പ്രാവശ്യവും അയാളുടെ വീട്ടിൽ പോകിം വരവും ഉള്ള കയവുള്ള കിടിക്കുകാണു്, അവൽ, അയാളുടെ സ്വന്തം ഭാ യും യായാലും ശരി, മറ്റു വല്ലും ശത്രുയാലും ശരി, പദ്ധതിയായാലും ശരി, എഴുപുംശക്കിലും കരി കിൽ അതു രഹസ്യക്കാരത്തിലുമായി കണ്ണട്ടുക്കാൻ നിനക്കു സംഗതി ഉണ്ടായിരിക്കും എന്ന വിചാരം മാത്രം എന്നോ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. സാധാരണനായായി ഇന്മാതിരി അവസരങ്ങളിൽ തെരം കാരായിത്തീങ്ങാതു് ഉം പദ്ധതിയുടെ ഭായ്യായിരിക്കും.

ஜாத:— (உழைகிலெ வதயும் கேவும் டுருது காளைக்கொ
தெ) தனாயோ!

வாற்றமஞ்சபாடு:— அதெத. ஸொந் பான்தத்து “அந்தி
ஸமாநமிலூாதெயலை என்ன” ரூயஸமங்கால் ஸ
மதிக்கீ. கதங்கமயம் அவப்பு தெங்வித்தினின் “
கஷ்டமுடிபோய் என்னாந்போக்கா கா தெணி
ஸ்ரீயாணங்கம் வரா.

ஜாத:— (களீந் பக்தி பிமீட்டு) ஸொந் அந்தையெ வி
ஷாந்திக்கீ.

வா: ஸ்வாடு:— அந்வராஶத்தைப்பூரி அந்யாபு நினோ
கு “ ஹதுவரை ஸஂஸாரிசூடிகேயிலை! அது ஹத
த்தித்தைப்புக் வலை காஞ்சத்தைப்பூரியும் நினோடு “
அந்யாபு கீந் பான்தத்தித்தைப்பை!

ஜாத:— தெங்கப்பு ஹதுவகும் ஸிகிம் காளைங்கோயை கடு
விலதேத தீவங்கம் அந்தேவும் அது காஞ்சையைப்பூரி என்
நோடு “ கா முளையாசுநித்துவங்கம் வெண்டிக்கீ.
அது பந்த அந்வராஶத்தை ஸஂஸாரிசுதாயிக்கீ.

வா: ஸ்வாடு:— ஶரி. ஸிகிமயித் தெரெந்து விஷய
மாளை “ அத்திலூாங்காத்து? ” அதற்கு பிடிமுகேந்வா
நாக்கு கா வஶியாயி தீள்ளிட்டிலை. அவப்பு அந்
யாபு பிக்கித்துக்கீ கா ரோஶிணியாயிரிக்க
மோ என்னாளை “ என்னிக்கெங்காக்கா அந்தத்து.

ஜாத:— அந்யாந்தெட ரஹ ஸுங்காரத்தீ அந்வராயாலெந்தா?
அதிகைப்பூரி நம்முல் ஹதுவை வான்புதிவால்
நடந்ததைத்தூங்கோ?

வாற்றமஞ்சபாடு:— (அந்திமமாக்கா) புதாபாடு புலைவ

വും എറ്റോടു കൊണ്ടുവരേണ്ട. എന്നിക്കു കണ്ണത്രും കേട്ടതും പറയുന്നതും ഇഷ്ടമാണോ? മനഃപൂർ മററ തുച്ചപറവാനാണോ? അനുപ്പത്താന്തം അംഗിവാൻ എല്ലാവക്കും ഇഷ്ടമാണോ. ബാക്കിയുള്ളവരെപ്പോലെ തത്തന്ന നിന്നും അതും ഇഷ്ടമാണോ. അധികാരിയി സ്വകാര്യമായി ലോഗുംകെട്ടിയവൽ, അധികാരം ചീകിത്സാചുവന്നിരുന്ന ഒരു രോഗിയായിനു എങ്കിൽ അതു വിവരം ശോപ്പുമായി വെള്ളുന്നതും ഒരു മതി യായ കാരണംകൊണ്ടാണോ വിചാരിക്കാം.

ജാതഃ—പാത്മസ്വാഖ്യ! നിങ്ങൾ എന്ന പൊരുതിയ ക്രിക്കറ്റ് രോഗശയ്യയെ ശരണം ആ പിക്കന്നതായിരിക്കും നല്ലതും.

അവർ എഴുന്നേറ്റും വാതിലിന്നും അട്ടക്കാ പോകിയും പെട്ടുന്ന പ്രവേശിച്ച അനുലയയും ഗീതയേ യും കണ്ണിട്ടും, അവിടെത്തന്ന നിന്നും. അമമയും മകളും ദിവത്രും വ്യസനമില്ലോ വഹിച്ചിരുന്നു. അനുലയദുക്കും കുറുതും ഒരു സംബന്ധിയുണ്ടും. അമാർത്ഥത്തിൽ, അവർക്കു ഗീതയേക്കാം പരിഞ്ഞുത്തിൽ അധികം വയസ്സഭായിൽ നാല്ലു. അതുകൂണംകൊണ്ടും പെണ്ണം കാണിക്കുന്ന മത്സരത്തിൽനിന്നും അവർ വളരെക്കാലമായി ഒഴിഞ്ഞു നിന്നായുണ്ടും. ഒരു നല്ല പ്രേശം എന്ന സ്ഥാനത്തിനും മാത്രമുണ്ടാക്കുന്ന അംഗ്രാഹിയായിരുന്നുള്ളൂ. ചുരുങ്ഗിയ വരവുകൊണ്ടും ഒരു പീട പരിപാലിപ്പുന്നും താന്താങ്ങൾ ചുലത്താനമുള്ള ചുമതലകൊണ്ടും അവർക്കു യാമാർത്ഥത്തിലും ജാസ്തി വയസ്സം തോന്നിപ്പും. സമുദായത്തിനും ഉള്ളർഖാ വക്രത്രുന്ന് നട-

പട്ടികളിലാനും എപ്പറ്റാത്തതുകൊണ്ട് അവർംകണ പരിപയക്കാരായിട്ട് ചുരുക്കംപോര ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളീ. അവർം തിരുപ്പംഗമിക്കേണ്ടിവരുന്ന ജോലിയുടെ ഭാം അവക്കു സത്യവതിയും വിസ്പന്നുണ്ടും അതുകുണ്ടിൽത്തിട്ടണ്ട്. അവ ഒരു സത്യാദിപ്പു അവർംകണ ക്രമാതിരി മഹത്പരവും അധികാരവും നന്ദാബിപ്പുംതന്നെ ഹേതുവായിട്ടണ്ട്. അവ വള്ളുടെ ഭര്ത്താവും മരിച്ച മാതിരി അറിഞ്ഞതിട്ട് അവക്കുടെ സ്ഥാനത്തിനും മാനന്തവിനും വളരെ ഉടവു തട്ടിപ്പുായി ഇണ്ട്. അതു നീമിത്തം അവക്കുടെ സ്വന്തവത്തിനും നടപടികൾം എന്നവും സംശയവും തുടക്കതലായി തുടർന്നുണ്ട്. അവക്കുടെ മകൾ ഗൈത ചെറുപ്പുവും തുണ്ടരല്ലോ അതിനും. തന്നോടുവും എല്ലും സഹാകാരമന്ന തുഖലിപ്പായ്ക്കും കൊണ്ടുനടക്കുന്ന അവക്കുടെ ഉള്ളിം കുലംഗ്രാമിമരണത്തുപോയതും അപ്പേക്കൾ മരണപ്പുത്താനും കേടുമാത്രയിലായിരുന്നു. അപ്പും അമ്മയും മകളും, അഭ്യന്തരാന്വയം നടത്തിയ സംഭാഷണം ശ്രൂരവപൂർണ്ണവും വേണ്ടമെന്നുവെച്ചും ഉണ്ടാക്കിയതും ഉള്ളില്ലള്ളതും പുംഗേ കാണിക്കാത്തവിധിയും അനുയായിരുന്നു. അവർ വ്യസനപ്പുചുരുങ്ങായ വാക്കുകൾ പറഞ്ഞതിനും അസ്പാഞ്ചവികവും മറ്റവും വല്ല പുസ്തകത്തിൽനിന്നും ചില വാചകങ്ങൾ വായിക്കണമേം ലെ സ്ക്രാബ്രേറ്റിനും അനുയായിരുന്നു. ജാത, ഗൈതയെ വലിച്ചും അടച്ചതാക്കി അവക്കുടെ ഭാരാംമേൽ ചുംബിച്ചു. പാത്രമുഖം അനാഘാമ്മായ കൈ സോഫ്റ്റമേൽ കൊണ്ടുപോയി ഇരുത്തി. ജാത കൈ കസേലമേൽ ഗൈതയെ ഇരുത്തി. എന്നാട്ടും സോഫ്റ്റമേൽ അനാഘാമ്മായ അടച്ചക്കൈ ചെന്നായിരുന്നു. ഇരതാക്കക്കൈ കൈ നാടകം അടഞ്ഞായിട്ടും ഫോലെ തോന്നാി.

ഹാഃ ബോബു്:— അ'ന്ത് അനന്നല്ലാമെ! എന്നേർക്കു ഫേരീട് നിങ്ങളം വിചാരിച്ചിട്ടു് എന്നിക്കു വാഴ്രെ നീകുടിശ്ശേോ.

ജാത:— എൻ്റെ ഏതുവായാ പ്രിയപ്പെട്ട അനന്നല്ലാമെ!

നിങ്ങളുടെ മരിച്ചുപോയ തെന്താധ്യം എൻ്റെ ഏതു യോ പ്രിയപ്പെട്ട മിത്രവും അതു ദോഷത്തിൽ വണ്ണിക്കു ബോബുവിന്റെ ശവന്മണ്ഡലം ചെത്തു്, നീല്ലു ഹായിന്റെയായി കുടിത്താത്തിൽ അരുള്ളും എന്നിക്കു തുടി ചേരുന്ന നാഡിക്കും തുടക്കം എന്തു വാഴ്രെ നീകുടിം ഉണ്ടെങ്കിലും എന്നാറുമില്ലെന്ന് എന്നിക്കു ഇപ്പോൾ ഒഴുകിട്ടിയോല്ലോ?

ഇന്ത്യൈന പരബ്രഹ്മ ജാത അനന്നല്ലാമുഖ്യുടെ കൈകവി ടീച്ചു. അതു ഗ്രൂപ്പിക്കു നിംഫേയില്ലാൻ പാടില്ലോത്തവിധ തത്തിൽ അട്ടക്കു വലിച്ചു് കരേടത്തു് ശ്രദ്ധനം.

ജാത:— പരാൻ സാധിക്കാത്തത്തുടക്കാണ്ടു് എന്നാിക്കണ്ണായ കംിനാസകടം നിങ്ങളെ അറിയില്ലാൻ തൊന്തു് എൻ്റെ ഭേദാവിനോടു് ചൊല്ലി സ്ഥാപ്തിക്കുന്നു. അതു സമയത്തു് നിങ്ങളോടു് ഗീതക്കുന്നും എന്നിക്കണ്ണായിക്കുന്ന പ്രസ്താവന്തിനും കരേക്കുടി ഉറപ്പും മുടക്കവും ഉണ്ടായോപാലു എന്നിക്കു തോന്തു. തൊന്തു് രോഗശയ്യയിലായിക്കുന്ന ചെങ്കിലും എൻ്റോ അത്താവു് നിങ്ങളുടെ തുടടി ഉണ്ടായിക്കുന്നു.

തന്റെ വ്യാസനത്തിൽ പങ്കെടുത്തുന്ന വണ്ണന ജാത യുടെ അംഗില്ലു് അനന്നല്ലയുള്ളു് അംഗം ദസിച്ചില്ലു്. അതു ഗ്രൂപ്പി കയ ഉടമാൽക്കാണ്ടു മുഖം മരിച്ചു കരുന്നേരം മീണ്ണാതിക്കുന്നു.

അനന്നല്ല:— നിങ്ങളെ കൈവം കടക്കിക്കൊട്ടു. ഇന്ത്യൈന തോന്തുിയതു് നിങ്ങളുടെ ദയയുടെ അടയാളുമാണോ.

പാത്തേൻബോദ്ധു:— ഇങ്ങിനെ പെട്ടുനു നേരിട്ട് അത്യും ഹതിക്കു തട്ടക്കല്ലോട്ടി ഉണ്ടോ! തൈജശ്വാക്കു ഏതുപറവാണാണോ. പഠിക്കിട്ടു മലമെന്താണോ. ദിവസം ഉഞ്ചകളാണ്ടേയായി. നിങ്ങളുടെ വ്യസനത്തിൽ തൈജശ്വാക്കു ഒരു വലിയ പങ്കാണു എന്നതു തീച്ചുയാണോ.

അനുഭവം:— മനപ്പുകൾ രോഗം പിടിപെട്ടുനും അവരെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്ന വേലയിൽ നമ്മുടെ സുവാദം അവസരവും മഴവൻ പെലിക്ഷിച്ചാലെന്താ! മരണം അടയുംവരെ അവക്കു നമ്മുടെ മേൽ മാരവാൻ സാധിച്ചു എന്ന വരുന്നാതും ഒരു കൃതാത്മതയാണോ അതു നിലയിൽ ഏല്പാവഴരയും വിട്ടപിരിയേണ്ടുന്ന മരണം വരുന്നോരും മരിക്കാൻ പോകുന്നവക്കു നമ്മുളാൽ കഴിയുന്നവണ്ണുമുള്ള ശുശ്രൂഷകൾ ചെയ്യാൻ സാധിച്ചുപോലും എന്ന അാവിത്തനു എത്രയോ അതു ശ്രദ്ധാസകരമായതാണോ. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെ പെട്ടുനുവന്നുട്ടിയ മരണം ഒരു ഭയക്കരണംവുമാണ്ടോയി. (നില്കുഹമില്ലാതെ കരസുന.)

പാ: ബാബു:— എന്നാലുംതുടർന്നു തീംകാലം കീടനതിൽ പിന്നെ ഉണ്ടാകുന്ന മരണം ബാക്കിയുള്ളവക്കും എത്ര തുലകാരം സഹ്യമായും എന്നും എന്നിക്കു നിശ്ചയമില്ല. കാലൻ രോഗാത്രരെ ഭേദ്യം ചെയ്തതിൽ പിന്നെ മാത്രം കൊല്ലാറുള്ളൂ. നിങ്ങളുടെ തന്ത്രാവിനീരം കാഞ്ഞത്തിൽ കൈയിക്കു കണ്ണുപ്പാട്ടുകുള്ളാനും ഉണ്ടാവാനീടയില്ല.

അരന്മല:—കഷ്ടപ്പാടുകൾ ഇല്ലോനോ? മേലാൽ എന്നിക്കേ
ഇഴതു° ഒരു വിധവയുടെ കഷ്ടപ്പാടുകൾം കൊണ്ടുള്ള
സങ്കടം മാത്രമല്ലോ!

ഗൈത:—ഭർത്താവെന്നം പീതാവെന്നം വിളിക്കുവുന്ന ഒരു
യന്നപുത്രയും മരിപ്പോകാതെ കീത്തി നിങ്ങ
ളിട വിധവാത്പര്യതെ സസ്യഹരമാക്കാൻ പോകുന്ന
തെല്ലോ! അതു° ഒരു ചില്ലിറക്കായ്മാണോ!

പാത്മൻബാബു:—പ്രിയഗൈതെ! അ ഹേർ പാരിപാലി
ക്കാൻ നിന്നുക്കും നിന്നും അമരജ്ഞി° സഹായിയാ
യി തൊനം ഉണ്ടെന്ന വിശ്രസിച്ചുകൊടുക്ക.

അരന്മല:—ഈ കായ്ത്തിൽ നിങ്ങളെല്ല വിശ്രസിക്കാമെ
നോ° അദ്ദേഹത്തിനം ഭോധ്യപ്രഥമായിരുന്നു. “ശ്രൂ
മഹാർ പാത്മൻബാബുവിന്റെ സ്വന്തം—അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ കയ്യിൽത്തന്നെ കൊടുക്കേണ്ടതു°.” എ
നോ° എൻ്റെ ഭാത്താവു° എഴുതിവെച്ച ഒരു കെട്ടു° കു
ടലാസു° എൻ്റൊവശം ഉണ്ടു°. അതുകൊണ്ടാണോ°
ജാത എൻ്റോ അരികെ വരാൻ കാക്കാതെ, തോൻ
തന്നെ ഖുന്നോ° ഇവിടെ വന്നതു°.

പാ: പാബു:—പ്രിയസേല്ലഹിതവന്റെ കാമ്മ നോക്കു! എ
നെതാര പരിത്രാശപരമാത്മവും മനഃത്രാശിഘ്രമാണോ°
അഥാദം കാണിച്ചതു°. എൻ്റോ ചില കടലാസു°
അഥാളുടെവശം ഉണ്ടായിരുന്നതു° സാരമില്ലാത്ത
തായിരുന്നു. നമ്മിൽക്കു° അതിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ
വെച്ചു° ഒരു സ്വകാര്യസംഭാഷണം കഴിക്കണ്ടാതിനെ
നും വിശ്രായാഡോ?

എന്നും പറഞ്ഞു പാത്മൻബാബു എഴുന്നേറ്റു അംഗലൈ അരുംഗൃംകൊണ്ട് വാതിലുംകടനു വരാൻ പറഞ്ഞു. അനുഭവ എഴുന്നേറ്റു ജാതയുടെയും ഗീതയുടെയും മലേശ്യ വന്നുന്നീനു.

അനുഭവഃ—-ഞാൻ കിരിജ്ജു വരാൻ അത്വോഹിച്ചു. എന്നാൽ ഗീത അവളേയും കനിച്ചുകൂട്ടാൻ എന്നു നിർബ്ബന്ധിച്ചു.

പാ: ബാബു:—അവപിം ചെങ്കുത്തു് ശരിയാണോ. നിംബംക്കു്
ഈ സമയത്തു് അവപിം കൈ വലിയ തുണായാണോ.

ഗീത:—(വാരിതാർത്ഥ്യത്തോടെ) പ്രോഫസറേ! നിങ്ങൾക്കു്
ഈ ഞാൻ നദി പറയുന്നു. എൻ്റെ അമ്മ അ
വജടക ക്ഷേപ്പാട്ടുകൾ മുഴുവനും എന്നോടു തുറന്നു
പറഞ്ഞുതന്നാൽ എന്നിക്കു് അവരെ ഇന്തിരാം മെച്ച
മായി മേംബാൽ സഹായിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നു്
അവരെ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിച്ചാൽ ന
നായിക്കും. ഞാൻ ഇപ്പോൾ കൈ മുലകട്ടിക്കുന്ന കൂ
ട്ടിയല്ല. മേംബാൽ എൻ്റെ മുഖിൽവെച്ചു തുറന്നുപ
റവാൻ വയ്യാത്ത കാര്യത്തോടു യാതൊന്നും ഇല്ല.

അനുഭവഃ—(ക്ഷീണിച്ച മറവാസത്തോടെ) കാമനേ! നി
ശ്വരമായിട്ടും നന്നാം ഇല്ല. എന്നാൽ അരിയാതി
രിക്കുന്നതു് നന്ദയായി വക്കു ചീല കാര്യത്തോടു ഉ
ണ്ടു്. അവ ഞാൻ അരിയും. നമ്മിൽ അംഗ്രോവും
സ്ഥാനം മാറ്റാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ എത്ര നന്നാ
യിക്കും.

ഇങ്ങിനെ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു ഗീതയുടെ മുഖത്തു്
ദ്രോക്കി. അവളും കനിച്ചുചെപ്പുന്ന ക്ഷീണിക്കാതെ അന്ന

എ അരു മുറിയുംവിട്ട് വേറെ കൈ മുറിയിലേണ്ണ പോയി. പും
തമാൻബാബു അവരെ പിറ്റുടന്ന്. ജാത അവളുടെ നാ
ട്യൂഡാജീക്കൈ വലിച്ചെടുത്തു. തന്നോക്കാർഡ് മെറ്റപ്പുക്കൊ
രത്തിയോട് കാണിച്ചുവിട്ടുന്ന പക്ഷഭാവവും ബെടിന്തു,
ഔദയപൂർവ്വമായ അനാകന്ധര്യാട്ട ഗീതയുടെ ദേരെ
കൈപ്പിട്ടി. “എൻ്റെ പ്രാണസൂര്യതേ! വത്രു” എന്ന
പറഞ്ഞു. ഗീത അവളുടെ അരികൈച്ചുന്ന് അരു ടീടിയ
കൈപ്പിടിച്ചു. “എൻ്റെ അട്ടക്കൈ വന്നിരിക്കു.” എന്ന
ജാത പിന്നേഴും പറഞ്ഞു. അവർഖി ഇരുന്ന സോഫ്റ്റ്
നേൽ ഗീതജ്ജീ സ്ഥലം വിട്ടുകൊടുത്തു. ഗീത അവളുടെ
ഇടത്തുടാഗം ഇരുന്നു, അവശ്യ കെണ്ണതുക്കത്താട്ടം നന്നി
യോട്ടം നോക്കി.

ജാതഃ—കട്ടവിലത്തെ പ്രാവശ്യം നാം ഇരയതം ഇവിടെ
വെച്ചു കണ്ണെ അവസരം നിന്നക്ക് കാമ്മയുണ്ടോ? നീ
നീൻ അപ്പോൾ നിരീനാ ഇവിടെ തുട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു.
അരയാർഡ് നീ നിമിത്തമുണ്ടായ പോങ്ങച്ചുവും സ
നേതാവും അരയാളുടെ മുഖം എറാറും പ്രകാശിപ്പി
ച്ചിയനു. നമ്മാണം വള്ളരെ ആനന്ദം ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഗീതഃ—(ആലോച്ചിച്ചിട്ട്) അതു് എത്ര മുമ്പായിരുന്നു!

ജാതഃ—കണ്ണിച്ചു ഇന്നാഴ്ച മുഖം.

ഗീതഃ—ക്കൈ കൊണ്ടും കഴിഞ്ഞതോലെ തോന്നിപ്പോകുന്നു.
ബേർക്കഹരിച്ചയത്തിൽ അനും തൊന്തു കൈ ശിശ്രൂ മാ
ത്രമായിരുന്നു. അനും എന്നിക്കും അനാഭവമായിര
നാഭതന്നുംതുടി കാമ്മയില്ല. തൊന്തു ഉറങ്ങിപ്പോ
യപോലെ ഇരിക്കുന്നു.

ജാതഃ—നീനെൻ്റെ അച്ചുക്കുറു മരണം നീനെ ഉണ്ടതി.

നീ, ലോകജീവിതത്തെ ഒന്നാമതായി പരിചായ
പ്രേട്ടുകയാണ്.

ഗീതഃ—തൊൻ ഒന്നാമതായി മരണത്തെ ദോക്കി.

ജാതഃ—എന്നും സാധ്യക്കും! എന്നാലും ദൈത്യത്വം വിട
അതു്. ജീവകാലം നീനെൻ്റെ മുൻവശത്താണ് കീടക്കു
നാതു്. വളരെ സകടാനാലേവ്വൈദ്യുതി പരിഹരിപ്പാൻ
അതിനു വഴ്ചും. ഗീതേ! നീനെൻ്റെ വ്യസനത്തിനു
നീക്കുക മോചനം സില്പിക്കണം.

ഗീതഃ—എന്നിക്കു. മോചനം സില്പിക്കുന്നതു് എന്തിനു
വേണ്ടിയാണോ? എന്നിക്കു മോചനം സില്പിക്കേണ്ണ
മെന്ന തോന്നുന്നീല്ല. നീങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്ന
എന്നെൻ്റെ അച്ചുക്കു മരിച്ചുവിന്ന സ്ഥലത്തെപ്പറ്റി
വിചാരിച്ചിട്ടു് എന്നിക്കു അപമാനം തോന്നുന്ന
വെന്നു്.

ജാതഃ—ഹാ! ഇപ്പു. ഇപ്പു. കരിക്കലും ഇപ്പു. അയാൽ ഏതു
സ്ഥലത്തു് ഇരുന്നാലും അതു സ്ഥലം ശ്രദ്ധിയാകും.
എന്നാൽ ഈ മാതിരി വ്യസനം നമ്മുടെ സർവ്വ ഉ
ദ്ദേശ്യങ്ങളും ജീവിതവഹിതങ്ങളും. ഒരുക്കിക്കുള്ളിന്ത്യപോ
ലെ എപ്പോഴും തോന്നുപ്പുക്കേണ്ണ. യാതൊന്നും പ
ണ്ണപ്പോലെയുള്ള കര നീലയിൽ എത്തിക്കുണ്ടുക
യില്ല എന്ന കര വിശ്വാസം വരുത്തിക്കുള്ളുന്നു.
എന്നാലോ, കരേ കഴിയുന്നവാൽ, നമ്മും പണ്ണ
പ്പോലെ സകലത്തിനും കരബന്ധാനു തുടങ്ങുകയും
ചെയ്യും..

ഗീതഃ—(അക്ഷമയോടെ) നീങ്ങൾ അനുകാരം എന്നോട്
പായക്കത്തു്. ഇതിൽ മരണത്തുകീടക്കേണ്ണ കായ്യും അര

ප්‍රස් ගජුමායි එළින කි අරවසය මාගුම්පු. මරණ එළුදාවක් උංගිනයේ බෙකියේ සං වෙිකින තීනාණ එළින ගිස්බික් ගැලුවැලු පොලුම්පු!

ඇත:—ප්‍රියාගීතේ!

ගීත:—(යුතියේදී කොපගෙතාදී) තාත් කි බෝරිය පෙන්කිටාවාගොනා එළින්ර අරමයෙපුළාව තතෙන ගිස්ඩු එළිනාදී අතුචරිකිනාතෙනි නාණ මුහුරින ගිස්ඩු එළිනාදී පෙන්මාද මෙග තාත් කෙතියිනු. කා! මු කුඩාගුරාගා කොණ් තාත් ක්‍රියා. තාත් ගිස්ඩු අරද කෙ රක්ෂාපාඩිතු එළින්ර අනු උප ගිස්ඩා කෙකිලු මගුලු එළු මෙග බෙතු ත්‍රිකාණ. කි ප්‍රසාතියෙපුළාව එළින්ර මුහු කුහු මුදුවන් පරවාන ගිස්ඩා අරගතුපික් එළින බෙතු ත්‍රිකාණ.

ඇත:—එළින්ර මුහුත්තා! තාත් ගින්න දේපුත්තා යාගොන විමාරිතු කොට්ඨාස.

ගීත:—(කොපගෙතාදී) තාත් කි ප්‍රසාතියෙපුළාව එළිනාණ පරෙනතතතු.

ඇත:—(තාഴ්මයෙනාදී) කා! ගී කි යෙකරි අතුකාන. එළිනික් සාලුමාගොකිර් ගින්න සක්‍රි ප්‍රතාසාරියුත්තියු. තාත් පෙන්තිතතරා. තාත් පරෙනතප්‍රකාර ප්‍රවත්තිකිනාවනු නාණ. ජීවකාලතතු ගිනික් මුත්තියු පෙන සිල්බික් පෙන මෙරාගණ් ගී විවාහංක්‍රිපුන් පො

കൂവളാബന്ന വിസ്തീര്ണപോകരും. നിന്റെ
ഭാവിതനാവിനെ നിനക്ക് സമൃദ്ധമായി വിശ്വ
സിക്കാമെന്നും താൻ മഹാസ്ഥാക്ഷരിയിരിക്കുന്നു. അർ
യാദി നിന്റെ അച്ചുവാന ആരാധിക്കുതെന്ന ചെ
യ്യിക്കുന്നു. അധാദി നിന്റെ, നിന്റൊ അച്ചുവാൽ
ഭത്തമായ ഒരു നീഡിപോലെ വിചാരിക്കുകയും
ചെയ്യും.

ஸ්ථිරාවායුමාකම වියත්තිත් ප්‍රජාවා
කමුළු. මෙහිගැනීමාලා^० එහින් ගිණුගුවානාය
මෙහුවා මධ්‍යාච්ඡා තිබූ යාත්‍රාව වත්‍යාපිත
පාරිභාෂා. එහින් එහිගා කාලානාත් තෙත්මා
ය ගියාපොල එහිස්කීමාගා තෝරු හිඳුවේ
දිගු නෙයිලු. මෙහුකාරමාය මෙනෑයුවාගා ප්‍රති
වායාලු මෙහිස්කීලු ක්‍රියා.

ജാതി:— ശ്രീതേ! നിന്റെ സംഭവിച്ച വിശ്വാഗം നിന്റെ
എത്രമാറ്റം തപിപ്പുക്കണ്ണവോ അതുന്തന്നെ വരു
ലണ്ണേഴും തപിപ്പുക്കണ്ണണ്ട്. നമ്മളിൽ മിലർ കൈ
സമയം, വളരെ അശായമാക്കി ഉള്ളിൽ വേത്രനി
പ്പോകം പ്രകാരം സ്ഥിരപ്പെട്ട കൈ വ്യസനാനഘവ
തതിൽ നീമന്നരായിപ്പോകമെന്നേ ഉള്ളി. കാരണം
നീങ്ങളിൽ മിലക്ക് വേണ്ടേഴും പല പുഞ്ചനാരെ
പരിചയമുണ്ട്. അവരോടു താരതമ്യപ്പെട്ടതിനോ
ക്കണ്ണവാദിമാറ്റം നിന്റെ അപ്പേരും മേന്തു
മഹിമയും തെളിഞ്ഞുവരികയുള്ളി. ആ അന്താനം നി
ന്റെ കരേഷ്ടി ലോകചരിച്ചയും സിദ്ധിച്ചാലെ ഒ
നീക്കുകയുള്ളി.

ഈതു കേട്ടപ്പോൾ ഗീത എഴുന്നേറ്റു് അസ്വന്മയായി മരിക്കിൽക്കൂട്ടെട അമ്പട്ടും ഇഷ്ടച്ചും നടന്നു. അപ്പുനെപ്പറ്റി എന്തോ ഒരു കാഞ്ചമായ സംഗതി തന്റെ അമ്മയും മറ്റൊരു കൂടിവെങ്ങും അണ്ണേന്നു ഒരു തോന്തരം അവളുടെ ഉള്ളിൽ ഉറച്ചപോയിരുന്നു. അവർ അരിയേണ്ടുന്ന കാഞ്ചം എല്ലാകാണ്ടു് അവളെ അരിക്കിച്ചുകൂടാ എന്നാണു് അവളുടെ പിടിത്തവും ശാരൂധ്യം.

ഗീത:— അയ്യോ! ഈ അമ്പട്ടാടിപ്പുണ്ണായത്രുകൾ! ഈതോ ക്കെ എൻ്റൊനേരെ നിങ്ങൾ വലിച്ചുറിയുന്നതു് എന്തിനാണു്? അപ്പുൾ എത്തുമാതിരിക്കാരനാണു നു നമ്മളാക്കും അരിയുന്നില്ല. നമ്മുടെ ഇടയിൽ ജീവിക്കേണ്ടിവന്നതു്! നല്ല സാധനത്തെ കൂപ്പുയിൽ വലിച്ചുറിംതുകളുണ്ടാവുമോ (ജാതയേ നോക്കീടു്) നമ്മുടെ വീട്ടിൽവെച്ച നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ പ്രയും.എന്നും അപ്പുൾ എല്ലാകാണ്ടു് മരിച്ചില്ലോ? അവക്കും നമ്മളോടു് ഒരു അന്ത്യവച്ചാം പറവാൻ എല്ലാകാണ്ടു് പാടില്ലാതാകും? സ്ഥാൻ അവക്കും ഒരു ശ്രദ്ധായിരിക്കും. നമ്മിൽ ആന്തരംതന്നെ അവക്കും വല്ലതും അതയിരുന്നില്ല.

ജാത:— പ്രീയഗീതേ! അമ്പടിനു നീ പാരുന്നതു് അധാര ദേഖാട ചെയ്യുന്ന അന്യായമാണെന്നും നീ അരിയുന്നില്ലോ!

ഗീത:— അന്യായം! അന്യാധാരഃ!! അതും.ഈതും അതയിട്ടു് എല്ലാ ബന്ധമാണുള്ളതു്. അവരെ ശ്രദ്ധിപ്പും നേരു അവാരു ക്കാണ്ടുനടക്കാനേന്ന സഹായിപ്പാൻ, അവർ എല്ലാകാണ്ടു് നമ്മുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞതില്ലോ?

ജാതഃ:— അദ്ദേഹത്തിന്റെ രോഗം എന്നു വിഷമാലട്ടത്തിലാണോ” അറിയിച്ചിട്ടും അതുരേയും ദ്വിശിപ്പിക്കേണ്ട എന്ന സദ്പിഹാരംകൊണ്ടാണോ” അദ്ദേഹം അത് ഒപ്പെടു കൊണ്ടു ചെയ്യാതിരുന്നതു”.

ഗീതഃ:— ബാക്കി സകലാളുകളോടും അവധാരിം പറഞ്ഞതിൽ നാല്ലോ. തെന്നുള്ളേമാത്രം അനുഭവകാരത്തിൽ വിട്ടേണ്ടു.

ജാതഃ:— ഇല്ലോ. ഇല്ലോ. അദ്ദേഹമസ്തുതത ബാക്കി അങ്ങം അറിഞ്ഞതിരുന്നില്ലോ.

ഗീതഃ:— എൻ്റെ അമ്മയാണെങ്കിൽ, അതിരെപുണി എന്നോടും കുറം പറഞ്ഞുകയില്ലോ. എന്നാൽ അവർ വിഹാരിക്കുന്നതു” എന്താണോ എന്നിക്കു നല്ലവ കുറം അറിയാം. അവർ വീട്ടിൽവെച്ചു” എന്തുനേരവും കൂത്തുകൂത്തുകുന്നതു” എന്നും കാണാനാണെന്നും. അമ്മയെ കാണാൻ വരുന്നവരുടെ കണ്ണും കണ്ണാലും മഹാലീലാക്കാം. അതാണോ” എന്നു വല്ലാതെ ഇംഗ്ലീഷിക്കുന്നതു”. അനും രാത്രി അദ്ദേഹന്റെ ശവം കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ അമ്മ കരഞ്ഞതോപോലെ മരായും കരഞ്ഞതു കാണാൻ എന്നിക്കു ഇടവരാതിരിക്കുന്നു. അതു” വ്യസനമാത്രമായിക്കുന്നില്ലോ. അവക്കും ഉണ്ണായിക്കുന്നതു” കൈ കുറിഞ്ഞായ വെദ്ധും വെറിയും അതു യിക്കുന്നു. വ്യസനവും പ്രേമവും അതുയിട്ടും അതു മനസ്സിൽത്തിക്കും കൈ പെന്തുവും ഉണ്ണുന്നു തോന്തിയില്ലോ. അദ്ദേഹം” അവക്കും വെഞ്ഞുന്നതും അതുവശ്യപ്പെട്ടു തും അതു യാതൊന്നും അവയുടെ വീട്ടിൽനിന്നു കീടിയിക്കുന്നില്ലോ, എന്നു കൈ ഉംബോധം എന്നിക്കു പാലപ്പേണ്ടും ഉണ്ണായിട്ടുണ്ടും. എന്നിക്കു പിടിച്ചു

ക്കാൻ കഴിയാത്തവിധത്തിൽ കാരാ വികാരം എത്തു ചാട്ടിയ അവസ്ഥയും പല പ്രാവശ്യം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതു യളരെ എൻ്റെ കോലം മാറ്റപ്പോയിരുന്നു. ആ കോലത്തിലായിരിക്കും എൻ്റെ പുതിയ വളർച്ച വളർച്ചവകന്നതു്. എൻ്റെ ഉള്ളിൽനിന്നു പതിവില്ലോതെ ആ വികാരം പ്രകാശിക്കുന്നതു കണക്കപ്പോറി അപ്പേരുന്നു ഉള്ളിൽ കയ്യാ ആന്തുല്യഭാവവും, എൻ്റൊടു നന്ദിയും ഉണ്ടായ പോലെ തോന്നി. അമന്നാശം^o അവസാനം, വേരെ എന്തോ കയ്യാ അനാദേവത്തിനു്—അമ്മർക്ക തന്മാർക്ക് ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിലും കവിതയും കയ്യാ നംബേ തതിനു്—അവക്ഷി^o അതൃധികം തുണ്ണു ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന തോന്നു സ്വീജ്ഞമായി കണ്ടു. തന്മാർക്ക് അവക്ഷി പറാതേയോ ആന്തുല്യമില്ലാതേയോ, പോരാതയോ ആയിപ്പോയി.

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു സമീപമുള്ള കയ്യാ കണ്ണുലമേൽ ചെന്നു് അവൾ വീഴ്ചപോലെ ഇങ്ങനു വീണ്ടുമുട്ടംപ്രകാരം കരഞ്ഞുതുടങ്കി.

ജാതഃ—(എഴുന്നേറു് അചുട്ടുട അടുക്കെ ചെന്നിട്ടു്) എൻ്റെ ജീവിതസ്ത്രസ്വപമേ! നീ മുന്നി കരയുതു്.

ഗീതഃ—എൻ്റെ അപ്പുന്നു പതിവുപോലെ അവിടെ ഇരിക്കുന്നതും എൻ്റെ മുഖത്തു നോക്കുന്നബന്ധകിലുംപ്രതി എന്ന കാണാത്തപോലെ അലോചിക്കുന്നതും, കിന്നും നന്ദിയും ഏകകൊടു് തടവി സജ്ജതോടെ നീംപുസിക്കുന്നതും കണ്ടു. വിഹാരിക്കുന്നും മരിച്ചാൽ മതി എന്ന തോന്നിപ്പോയിട്ടുണ്ടു്.

ജാതഃ—എൻ്റെ പ്രിയക്കും! നീം മുഖത്തു് മില

ഈപ്പാർ ദേവര നോക്കുംണ്ടെങ്കിലും, നീൻറെ അപ്പുൾക്കൊന്നും കാണാതിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് നീനുകും വെറിപിടിക്കേണ്ടുന്ന കാഞ്ഞമീപ്പ്. അയാൽ ഒരു ദോഷം രാധാകൃഷ്ണനും അയാൽ അപായത്തുപൂറി ബാക്കിയുള്ളവരെക്കാലം അയാൽ അറിവതിങ്ങനും. മരണശിക്ഷയ്ക്കും വീഡിക്കുപ്പുടുക്കുന്ന ഒരു അളവാണുന്നതുപൂരി അറിയുന്നോം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരി എകളിലും അവാലവദൈളിലും പാരവസ്യകരദളായിരിക്കും. കോഴ്ചകൊണ്ട് മറിയുന്ന സമുദ്രംപോലെയോ, മീതേകുന്നും ഇടമിന്നാലേഡക്കുന്ന മഴപൊഴിയുന്ന അടക്കാശംപോലെയോ നീ നോക്കിയില്ലെന്ന സമയത്തും, ഒരാളുടെ മനസ്സിൽ അഭ്യന്തരിക്കിൽ, കടപ്പുറത്തു നീല്ലുന്ന ഒരു ചെറിയ ത്രുപ്പത്ത തന്റെ സ്വന്തം കട്ടിയാണുകുലുംതുടി ഒരാൽ നോക്കിക്കാണമെന്നു വരുമോ?

ഗീത:— (യുവതികളിൽ പിലപ്പോർ പ്രത്യക്ഷമാകുന്ന അനുഗമിന്നതാടക്കുടെ) അതു വാക്കിൻ നീങ്ങളെ വന്നിക്കുന്നും. അതു വളരെ നേരിയായിട്ടുണ്ട്. അതു പച്ചപ്പുറമായ്മവാണ്.

ഇത്തീവാ പറഞ്ഞു, ഗീത ഒരു നീമിഷങ്ങരം നീറ്റി ബുമായും ശ്രാസം കഴിക്കാതെയും കണ്ണും അടച്ചു നീനു. ജാത മറ്റുപാശിച്ചുംകൊണ്ട്, ഏഴുതുന്ന മേശയുടെ ഏതിരായിട്ടും ഒരു കരോപലമേൽ ഇരുന്നു.

ഗീത:— ഇന്നിയെങ്കിലും അപ്പുന്റെ മരണത്തിനു മേരുവായ അതു മറവിലും കറവിലും കിടക്കുന്ന സംഗതിക്കുണ്ടുപിടിക്കാൻ നീങ്ങൾ എന്നു സഹായിക്കുകയില്ലോ?

ജാതഃ—എത്ര ഗ്രോപ്യസംഗതി!

ഗീതഃ—എത്ര സ്കൂരിയുടെ പാണിബുദ്ധിയുടെത്തിൽനിന്നും
ഓം എന്നുറ അച്ചുന്ന മരിച്ചതു്?

ജാതഃ—(ഭയത്തോടെ) സാധുക്കളു്! അംഗീനേയാണോ
നീ വിഹാരിക്കുന്നതു്?

ഗീത.—(കോപത്തോടെ) അതു വിധത്തിലാണു് മരിച്ചതു്
എന്നതു് എന്നുറ വൈദം ഉഞ്ചമല്ല. അതു പരമാ
ത്മമാണു് എന്നു് എന്നീക്കു് അറിയാം. നീങ്ങൾ
കഴം അറിയാം. ഈ ഉപജയാഗമില്ലാത്ത കട്ടിക്കളേക്കു
കളും ക്ഷേത്രങ്ങൾക്കും അവിശ്വാസവും ഉണ്ടാക്കുന്നില്ല.
അംഗീനേയുമായി ഒരു ഗ്രൂപ്പും പാഠം ഉണ്ടാക്കുന്നില്ല.
അംഗീനേയുമായി ഒരു വിധിപ്പാശവും ഉണ്ടാക്കുന്നില്ല.
അംഗീനേയുമായി ഒരു വിധിപ്പാശവും ഉണ്ടാക്കുന്നില്ല.

ജാതഃ—അംഗീനേയ ഒരുവർഖം ഉണ്ടെന്ന വിഹാരിച്ചാൽത്തെ
നീ അവരെ കണ്ടെടുത്തിരിയാൽ നീ അംഗീനേയു് എ
ന്തായിരിക്കും പറയുന്നതു്?

ഗീത.—എന്നീക്കു് അംഗീനേയു് വളരെ ഇഷ്ടവും ബഹുമാ
നവുമാണെന്നുമാത്രം പറയും.

ജാതഃ—ഇഷ്ടമോ! എത്ര വിധത്തിൽ?

ഗീത.—എന്നുറ അച്ചുന്നു് അല്ലോ സുവകുണ്ഡലക്കും
തത്തുകൊണ്ടു് (അംഗീനേയുമാണു പിന്നേയും
അംഗീനും ഇങ്ങനും നടന്നിട്ടു്) ഹാ! നമ്മെളു കാണാം
ഇവിടെ വരുന്ന അംഗീനേയക്കുള്ളായ അതുകളും ക്ഷേത്രങ്ങൾ

എൻറെ അദ്ധ്യായ എത്രമാത്രം തെററിഡിച്ചിട്ട് ബന്ദന ദിനമാണ് വല്ലതും അറിയേണ്ടോ? അവർ എൻറെ അമ്മയെ, തേരാവും പതിമൃതന്മല്ലാത്തതു കൊണ്ടു് അതുപരസിപ്പിക്കുകയാണു് എന്ന ദില യിൽ അപമാനിക്കുന്നു. എൻറെ അദ്ധ്യം പുതിയ കെട്ട രഹസ്യത്തിനു പോകുതുക്കാണ്ടു് അവക്കു് കിട്ടിയതു ദൈവശിക്ഷയാണുന്ന പാതയു് അവർ ദൈവത്തെ നീറിക്കുന്നു.

ജാതഃ—(അജ്ഞി എഴുന്നേറിട്ടു്) എന്തു്! അ യാള്ളാലി കും ഇതുന്നേതാളും പറവാൻ ദെയ്തു് പ്പേരുമോ?

ഗീതഃ—കാ! പറഞ്ഞതു മരുന്നുകൂരത്തിലായിരിക്കാൻ മതി. എന്നാൽ അതുമുല്ലാം കുന്നതെന്നു. അവർ വിചാരിക്കുന്നതു കക്ഷമായി പുത്രതു പഠിക്കാൻ നാട്ടുമയ്യാണു സമ്മതിക്കുന്നില്ല എന്നു ഉജ്ജി. എന്നാൽ അവരുടെ ഉജ്ജിലുജ്ജി വിചാരം എന്നിക്കു് അറിയാം. എൻറെ അമ്മയാണുകിൽ അവക്കു് വള്ളും കൊടുക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. ഒരു പുമി ലിംഗാത്ത മാനക്കേടു് തന്റെ തലയിൽ വീണിട്ടുണ്ടു് അവക്കു് ഇഷ്ടമുഖം ഒരു തോന്തരായി തീന്തി ദിശു്. അവർ തന്മുഖം ഒരു സംസാരവിഷയമായി തന്മുഖാതു് അദ്ധ്യാട്ട പകവീടുക എന്ന ദിലയിലായിരുന്നീൻ, എന്നാണു് അവർ കുതിപ്പോകുന്നതു്. അവക്കു് അതിൽ മുഴുകിക്കൊള്ളിപ്പാണു പോത്തിനു ഹളിവെള്ളിത്തിൽ എന്നപോലെ വളരെ താല്പര്യമാണു്.

ജാതഃ—(അത്രഭേദത്താടം) ഗീതേ!

ഗീതഃ—ഒഹ! ശരിയായ ഉപമ! എന്തു് കൊണ്ടു് ശരിയാ

യ ക്രിക്കറ്റ് ഉപയോഗിച്ചു തുടാ. തൊൻ, പ്രൈസർ അമ്മ എന്ന നിലയിലല്ല പരബ്രഹ്മത്തു്. അപ്പേൻറു സ്കൂൾ എന്ന നിലയിലാണു്. അപ്പേൻറു സക്കടങ്ങളെപ്പറ്റി അമ്മയും ക്രിക്കറ്റം ഗണ്യവും ഉണ്ടാക്കാറില്ലെ. അവക്കു സ്വന്തം കാഞ്ഞത്തപ്പറ്റിയുള്ള വിധാരംമാത്രമേ ഉള്ളൂ. ഇവിടുതൽ വേദകാരംതുടി അമ്മയും വീടിലെ അംഗങ്ങളാണു്. അപ്പേൻ മാത്രം അല്ല.

ജാതഃ—(സമാധാനപ്പെട്ടുത്താൻ ഗീതയുടെ കൈപിടി ആട്ടിക്കു്) ആയി ഗീതേ! ഈ രീതിയിൽ സംസാരിക്കുന്നതു് ഉചിതമല്ല. വത്രു! തൊൻ നിങ്ങനാടു ശാന്തമായി ചീലതു പരബ്രഹ്മത്തു തരബ്ദി. (അവഭേദം സോഹം മുടാ അരരിക്കു വലിച്ചുകൊണ്ടുപോയി പിന്നേയും ഇതത്തുനാ) നിന്നു അപ്പേനാടു് നിന്നക്കു് ഉള്ളിതു ഇഡ്യും നിന്നു അമ്മയോടും ഉണ്ടായിരുന്ന എങ്കിൽ നിന്നക്കു് അവരോടു് ഇതിലും ഒരു തോനമായിരുന്നു. നീ അയാളെപ്പറ്റി വിധാരിക്കുന്നതു് കന്നിനും കൊള്ളാത്ത ക്രിക്കറ്റും പ്രൈസറും വിവാഹം ചെങ്കുണ്ടിവനു ക്രിക്കറ്റും എന്നാണു്. അതുപോലെ നീ നീന്നു അമ്മയെപ്പറ്റി, ഭാഞ്ഞുയെ തുപ്പിപ്പെട്ടുത്താൻ കഴിയാത്ത ക്രിക്കറ്റും എന്നും വിധാരിച്ചു തുടങ്ങോ?

ഗീതഃ—അപ്പേൻ എപ്പുത്തൊന്നാണു് അമ്മയോടു ചെങ്കുത്തു്! അമ്മ കത്ത ക്രിക്കറ്റും മാത്രം അതയിരുന്ന എങ്കിൽ—

ജാതഃ—ശരീ! ശരീ! ഗീതേ! അമ്മ നിന്നു അപ്പേനു് അന്തുപയായ ക്രിക്കറ്റും അതയിരുന്നില്ലെ. നില്ലേട്ട്, അംഗങ്ങു പറവാനും നമ്മക്കു് അധികാരം ഇല്ലെ.

ഗീത: — എന്നെൻ്റെ അമ്മ എന്നെൻ്റെ അച്ചുന്നു് ശരിയായ ഓ
ഞ്ഞ അയിരന്നില്ലു്, എന്ന പറവാൻ നമ്മക്കു് അധികാരി
കാരം ഉണ്ടു്.

ജംത: — ശരീ! എന്നാൽ അതിനെൻ്റെ അത്മം, അച്ചുന്നു്
അമ്മജ്ഞു് പററിയ ഭർത്താവപ്പേരും വരില്ലു്! അതു
കൊണ്ടു് നീ പായുംപോലെ അയാൾക്കു് നിന്നെൻ്റെ
അമ്മയേക്കാഡി ഉണ്ടായിരുന്ന അതു ഫേറുല്ലുത്തപം..
നീന്നെൻ്റെ അമ്മയുടെ അഭിമാനഹാനിക്കു് കാരണമാ
യിത്തിന്നിന്നിരിക്കാം. അപ്പോൾ അയാൾക്കു് വല്ലു
കിരും കേരിട്ടുന്നതു് അമ്മജ്ഞുടെ പദവിക്കു് കൈ
കയറാം ഉണ്ടാക്കം. അതുകൊണ്ടു് അയാൾ സന്തു
ഷ്ടിയോഗ്യതയുള്ള അളളില്ലു് എന്ന വിചാരിച്ചുപോയ
വാൻ അമ്മജ്ഞു് ഇഷ്ടമാണെന്നു വന്നോക്കാം. അതു
യാഡി തന്നോടു കല്പവല്ലും പെരുമാറിയില്ലു് എന്നു്
നിന്നെൻ്റെ അമ്മജ്ഞു് പറയാം.

ഗീത: — സുജുന്നു്, ചട്ടുകുക്കാഡി തേജസ്പിയാണുന്നു്
വകനാതിൽ ചട്ടുന്നു് കൈ അഭിമാനക്കുയത്തിനു്
വക ഇല്ലു്. അതു് അമ്മജ്ഞു് കൈ മതിയായ സമാ
ധാനമായിത്തീരെമുന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കണോ!
തോൻ പറയുന്നതു് അതു നീചവും നില്ലുാരവുമെ
ന്നാണു്.

ജാത: — നീ കേവലം കുന്നിനും വഴിപ്പേടുത്തു വിധിത്തി
ൽ അചവരിക്കാല്ലു്. നീചവും നില്ലുാരവും ആണോ
അല്ലയോ എന്നാൽ എന്നെതക്കിലും ആകട്ട അയാ
ളൈപ്പുറിജുള്ള കൂപ്പും സത്യതുപേണ വിശ്രദി
പ്പുാൻ അവർ ക്ഷണിത്തിൽ പ്രോത്സാഹിപ്പോ
വാൻ കാരണം ഉണ്ടാക്കണു നീന്നുകു് അച്ചുന്നിൽ

ഉള്ള വിശ്വാസം ഉപരിയായി നീല്ലുന്നണ്ട്. അവരിൽത്തൊന്നു കുട്ടനാ അഞ്ചപ്പാനായും മഹത്തായതാണോ എന്ന വെച്ചുട്ടു് നീ അമ്മയെ കററപ്പേട്ടതെങ്കിൽ—കന്ന നീ മഹല്ലിലാക്കണം. അധാർഭാ നീന്തുന്ന അമ്മയെ വണ്ണിച്ചുപോലെ നീന്തുന്ന അമ്മ അധാരാളേ വണ്ണിച്ചുട്ടില്ല. അധാർഭാ ശരീരം നീന്തുന്ന അമ്മയെ :വണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുപോലെത്തന്നെ അധാരാളുടെ അതു സൈവക്കാരത്തിലും നീ നീന്തുന്ന അമ്മയെ വണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്പോഴുക്കി ലും, നീന്തുന്ന അമ്മയെ വെറുപ്പാൻ തോന്ത്രിപ്പോക്കുംബാർ ഉടനെത്തന്നെ ഈ സംഗതിക്കിട്ടു ഉങ്ങവിട്ടുകൊള്ളുന്നും. അദ്ദേഹത്തെ ചെയ്യാമെന്നു നീ എ നോട്ട് വാദത്തം ചെയ്യുന്നും.

ഗ്രീതഃ—തൊൻ കരിക്കല്ലും അദ്ദേഹത്തെ നീല്ലുംരമായ കള്ളവു പാകയില്ല. എന്നീന്തുന്ന അമ്മയുടെയും അവക്കട മുഖണ്ണരതാമായ മണ്ണാതികള്ളടുത്തും കൈവശത്തിൽ നീന്തം എന്നീന്തുന്ന അപ്പുനീന്തുന്ന സ്ഥാരണയും നല്ലുപെരം തൊൻ എന്നീരട്ടക്കണം. അവക്കട സാക്ഷാത്ത് അവ സ്ഥായും അവരും എന്നീക്കണ്ണായിരുന്ന പ്രേമവും എപ്പുകാരമാണെന്നും തൊൻ ലോകത്തിനു കാണി ആകൊട്ടക്കണം. സ്ത്രിയും അവക്കട കാണിക്കുപ്പാലേയും അമ്മ അവക്കട വെറുക്കണംപോലെയും ഉള്ള കേളവ തതിലല്ല.

ജാതഃ—ലോകം അവക്കട സപന്തം കണ്ണക്കിലംകാണ്ടുതന്നെ നീന്തുന്ന അപ്പുന്ന കണ്ണുകൊള്ളുന്നും. നീന്തുന്ന കണ്ണക്കിലംകാണ്ടു് അവർ നോക്കുകയുണ്ടാക്കയില്ല. കുട്ടിക്കുംവുവഴിക്കാമുന്നു ഒഴുവു എപ്പുട്ടുകൊണ്ടു് അ

യാളിടെ കാമ്മിയ്ക്കു കൃത്ത ചായം പുശാതിരിപ്പാൻ മാത്രം നീ സുക്ഷിച്ചാൽമതി. നിന്റെ അമ്മയെ പുറി വെറപ്പോടെ വിചാരിക്കുവേണ്ടിയേണ്ടും എന്നോ ചി വാദത്തം ചെയ്യുക.

ഗീത:—എനിക്കു കൗസ്തുക്യം ഉണ്ടാകുന്നതു് അമ്മയെ ക്ഷരിച്ചിട്ടല്ല, എന്നും അപ്പുൾപ്പെടെ ഒരു സ്ഥിരാരാ നേനും അറിയാതെതിട്ടുണ്ടാം. എനിക്കു അതു് അരിയാതെ കഴികയില്ല. അവരെപ്പെടുത്താൻഡിഷ്ട വിചാരം എന്നും മനസ്സുംനിൽനിന്നു് എത്തും സമയത്തും വിട്ടപോകുന്നില്ല. അപ്പുംനും ശവം കിട്ടിയ സമയത്തു് അരികെക അവർം എത്തുകൊണ്ടു് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർം ഒരു കുറക്കാരത്തിയെപ്പോലെ എന്തിനു് കാടിക്കുള്ളതു്?

ജാതഃ:—നാണംകൊണ്ടും വ്യസനംകൊണ്ടും, ഒരു സമയം അവർം എല്ലാദിവസവും ഇരു ചോദ്യങ്ങൾം അവ ഒളാട്ടു് ജീവാജീവാജി ചോദിക്കുന്നുവും സമാധാനം പറയേണ്ടിവരുന്ന ഭാരതത്തിൽനിന്നു കഴിഞ്ഞുനില്ലാൻ ബേണ്ടിയായിരിക്കും. കാ! ഗീതേ! നമ്മക്കു് ആ മാതിരി സംഭവമാണും അരാഭവമായിവരുന്നുവും മാത്രം എ എന്തല്ലും നീഹത്തരംപരം നമ്മുളാട്ടും വെയ്ക്കുപാകും എന്ന അറിവു് ഉണ്ടാകുയുള്ളൂ. ദിശ്യുർ ലോകമുഖേന കിട്ടിപ്പോകുമെന്ന ദയം— അവളിടെ മനസ്സുംവും ഏറാറ്റും ഉംഭാഗത്തു് കൂടി മുകിടക്കുന്ന വള്ളര മഹത്തായ ശോപ്പാവസ്ഥകൾ കണ്ടുപിടിക്കാൻവണ്ണി ചോദ്യങ്ങൾം വെയ്ക്കുന്ന ഒരു പോലീസുകാരനു് അഭിമുകമായി നീല്ലേണ്ടിവരുന്നകാഞ്ഞു—ഇതിൽനിന്നുണ്ടാക്കു കഴിഞ്ഞുകീട്ടാൻ

അക്കിലും ലഭ്യമാണെന്നു വിഹാരിച്ചുവരുന്ന സ്ത്രീ
കമി എന്നാണ് ചെയ്യുന്നതത്തു്. അവർക്കു ദിവ്യ
രിൽക്കിനം അപവാദത്തിൽനിന്നും ഒഴിവേണ്ടതുകൂ
ടാതെ അധികാരിപ്പാറിയാശ്വര പോതും സൃഷ്ടിയും റ
ക്ഷിപ്പിക്കേണ്ടിവരുന്നീണ്ടു! നീ ആലോച്ചിച്ചേരു!

ഗീത:—ഈം. ഇം. ഇംതനെ! അവർ എൻ്റോ അ
ക്ഷേത്ര കന്നിൽക്കിനം രക്ഷിച്ചിട്ടില്ലു. ഏതാ ക്കു
കാട്ടുകയ്യാരിപ്പെണ്ണിൻറെ കയ്യിലക്കപ്പെട്ട ചാത്ര
പോയതാണെന്നു അപവാദത്തിനു് അപ്പോൾക്കി
അവർ അപ്പുന്നേയുംവിട്ടു പോയ്ക്കുന്നതുതന്നാണു്. എ
നാൽ അപ്പുംനാട്ടു രഹസ്യം വിട്ടിച്ചുവരു കന്നിനം
കൊള്ളാത്ത പെണ്ണായിരിക്കയില്ലെന്ന വിശ്വാസം
എൻ്റെ പ്രഭയത്തിൽ പ്രഖ്യാപനയിട്ടുണ്ടു്. അപ്പുൾ
ക്കുവരെ പ്രമീകരണമുകിൽ അവർ എത്രയില്ല
മാതിരിക്കാരത്തിയായിരിക്കുന്നു എന്നു് ഞാൻ ഉം
രിച്ചു് അറിയുംപ്രകാരം ബാക്കി എല്ലാവരും
അറിഞ്ഞതിനുകൊക്കിൽ ലോകം അപ്പുന്നു ക്ഷമിക്ക
മായിരുന്നു. അപ്പുന്നു വിഹംരിച്ചിട്ടു് ഈ ഗ്രന്ഥം
കെട്ട ലോകത്തെ അണംപോലും പ്രമാണിയാതെ
“ഞാനാണു്” അധികാരിക്കുന്ന പ്രമാജനമായി ധന
വർം” എന്ന പരവാൻ എത്രകൊണ്ടു് അവർ മു
ന്നോട്ടു വന്നില്ല?

ജാത:—നീ അവളോടു് കടന്നകയ്യാണു് ചോദിക്കുന്നതു്.
നിന്റെ അപ്പുൾ ജീവണാട്ടുടെ അവളുടെ അരീ
കെ ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ അവർ വബിച്ച കാ
ഞ്ഞേഴ്ചിംതുടി നിരവററാൻ പോരുമായിരുന്നു. ആ
ഭാഗ്യംകു സാധ്യമുണ്ടിയാട സ്ഥിരി ഇപ്പോൾ എ

ന്നായിരിക്കം! മുദയം തകന്ന്! കാമകറം മരിച്ചു,
ബെയ്ത്തുവും അകന്ന എന്നായിരിക്കുകയില്ലെങ്കിൽ അവ
ഒട്ടു ഇപ്പോഴത്തെ അനാവേം?

ഗീത:— അവളുടെ മുദയം തകന്നപോകയിട്ടണാകയില്ലെങ്കിൽ അപ്പുൾ യാതൊരു പെണ്ണിന്റോയും മുദയത്തിനു ഉടവു് വരുത്തുകയില്ലെങ്കിൽ അപ്പുനെ വളരെ
സൗഹ്യമാണോ. അവർ മരിച്ചുമാതിരിയുംപൂട്ടി എനിക്കു് യശസ്സാണോ. ഇനി അപ്പുൾ പ്രേമിച്ച ആരീ മനയില്ലാത്തവളാണെങ്കിൽ അവർ എന്തുകൊണ്ടു്
ഉത്തരവരെ എന്നോ അട്ടക്കു വന്നില്ലോ? തെങ്ങാലുക്കു്
അഭന്നോന്നും കാരോക്കവയുടെ ത്രണയില്ലായ്ക്കു അകറി
ക്രിക്കായിക്കേന്നോ? എൻ്റെ കൈകളുടെ മുടയിൽനിന്നും
നാല്ലാതെ അവർക്കു് നേരിട്ട് വിശ്വാഗതപ്പുറി
അവർ വാവിട്ടു് കരയേണ്ടതു് മറ്റു് എവിടെ വെച്ചിട്ടാണോ?

ജാത:— വേണമെന്നില്ലെങ്കിൽ. അവർ അനധകാരത്തിൽ മറഞ്ഞു കൂടിത്തു. അവർ അതു സ്ഥിതിയിൽത്തന്നു ഇങ്ങനെക്കാലിക്കു. അവളുടെ കളിസ്ഥലത്തിൽത്തന്നു
വേണമെങ്കിൽ അവർക്കു കരഞ്ഞു മരിക്കാമല്ലോ.

ഗീത:— അതിനു് അവളെ താൻ സമ്മതിക്കുകയില്ലെങ്കിൽ
എൻ്റെ അട്ടക്കലേക്കു് അവർ അതുകൾക്കപ്പെട്ടു
പോകം. നീതെന്നു നോക്കിക്കേണ്ടു് എനിക്കു് മേലാൽ
ഈ വീട്ടിൽ സ്ഥാനമില്ലെന്നു കാംക്കണാം. എനിക്കുള്ളമാതിരി എൻ്റെ അപ്പുനെപ്പുറി അഭിപ്രായ
മില്ലാത്തവയുടെക്കുടെ താമസിക്കവാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു
നില്ലെങ്കിൽ. അപ്പുൾ പ്രേമിച്ച പെണ്ണു്
കൈവളേ ഉള്ളി. അവളുടെക്കുടെ മാതൃമെ താൻ മേലാൽ താമസിക്കുകയുള്ളി.

ജാതഃ—എതാണോ അല്ല പെണ്ണോ?

ഗീത:— അരതെ. എൻ്റെ മേൽ പ്രയോഗിക്കാവുന്ന സകല അധികാരിക്കാരന്മാരും താൻ അവർപ്പിക്കുകയും എൻ്റെ അപ്പുണ്ട് പ്രേമത്തിനു സ്വാത്രമായി കുറഞ്ഞും എൻ്റെ അപ്പുണ്ട് അപ്പുണ്ട് മകളിട്ടുകളും മാത്രസ്ഥാനത്തിനു അർഹത ഉള്ളവർം. അതു അധികാരം എൻ്റെ അമ്മയ്ക്കു. താൻ വകയാക്കിക്കൊടുക്കിപ്പു എന്ന താൻ സത്യം ചെയ്യുന്നു.

ඇත:—ගැමේ! මුත්‍රයෙකක කඩපු පරවාන් පාදුණෙකා?
තිබේ ආම මුත්‍රකේකාත් එමුවපැයුම? තිබෙන
වියාය ගෙවුණ් තියුවයිතු අත්‍ය එම එය
රැයුම?

ഗീത:— അമ്മയ്യ് എന്നെതക്കിലും കന്നുലായിട്ടുവേണ്ടെങ്കിൽ വള്ളതും പറവാൻ! അമ്മയ്യ് പോയ്യേയി എന്ന തോന്തരം ഉണ്ടാക്കുന്ന ധാതൊരു സാധനങ്ങളും ഞാൻ ഇവിടുന്നും എടുത്തുകൊണ്ടുപോകുന്നില്ല. എന്ന അനന്തരാഗിക്കുന്ന ഫൈന് പറയുന്നവനെ—എൻ ജീവകാലം മഴുവനും അവനോടുകൂടിക്കഴിയേണ്ടുമനും പാഞ്ചന്നവനെ — പററിയാണ്കിൽ മുന്നുകായ്ക്കിൽ ഞാൻ പറയുന്നതും ഗ്രഹിക്കാനോ എന്ന പിന്താദ്ദേശവാദനോ അവനും കഴിയുകയില്ലെങ്കിൽ അവൻറെ ഭാഞ്ചാപദത്തിൽ ഞാൻ കരിക്കലും പ്രവേശിക്കയില്ല. ഞാൻ എൻറെ അതുകൂട്ടാലും മഴുവനും ബന്ധിക്കപ്പെട്ടുപോയ, അപ്പേൻറെ പ്രിയയെ എന്നിക്കും കണ്ടുകൂടിപ്പോയാൽ എന്നിക്കു തെന്താക്കണ്ണാർ ഇല്ലാതാലും വിരോധമില്ല. നീഞ്ഞൽ, അവനെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ എന്നു തുണ്ണുന്നും, അതിനു നീഞ്ഞൽ എങ്കുകയില്ല?

ജീവിക്കുന്നതാണ് ശരീരം തന്റെ പ്രാണിയും സ്വഭാവിയും അനുബന്ധമാണ് എന്ന് അഭിപ്രായം ചെയ്യുന്നതുമാണ്—

പതിനൊന്നാമല്ലും

മെൽപ്പുകാരം രണ്ട് യുവതികളും നില്ക്കേന്ന സമയം താണ് പാതമ്പിബാബു വാതിലും തുറന്ന പെട്ടേന ആ തൃക്കിയായതു്. അരങ്ങേറ്റത്തിന്റെ കമ്മീഷ്ചർ അവധിയിലും ഉണ്ടാക്കിയെന്നു. ജാതയും ഗീതയും അദ്ദേഹത്യം കുറേ വാദം കിനിനും. അവധി കൂടുതലാവാട്ടുകൊണ്ടു തന്നെ കണ്ണാൻ പിരിഞ്ഞിട്ടു തുടരുതുകൊണ്ടു. പാതമ്പിബാബു അവധിയാട്ടതോർസ്സബിയും കരുതിപ്പെടി ചുണ്ടു.

గ්‍රීත:—(කොපසිතාන) තො! එමෙනාය මාලාකාරමා

என். அதுக்கும் வேள்ளாற்று ஸமயத்து^o எழில்பூர்வம் வருமானம் வருமானம். ஈகலப்பதினிறம் கருவாடியை நீர் உரவிக்காமல் எழிண்டிரையைக்கிடும் எழித்திரைக்காமல்.

ഇരുപ്പിനെ പറഞ്ഞു് അരക്കിമയോടെ ഗീത ജനലി
കുറ ഉള്ളിൽക്കൂട്ടു എറ്റുനോക്കി, കോപം പതച്ചും
കൊണ്ടു് അവെള്ളു പിൻലാഗംമാറും വന്നവക്ക് കാണം
വിധത്തിൽ അലക്കുമായി നീനു.

അരന്മാർ: — (പാത്രമുഖം പൊലീസ് കൗൺസിൽ) ശ്രദ്ധക്കേണ്ട സഹിപ്പാൻ എന്നു ചെയ്യാം അതിനു ഉള്ളായതു് ഇംഗ്ലീഷ്

സഹായം കൊണ്ടു മാത്രമാണ്. എന്നർ ഉള്ളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന അസ്പദാസ്ഥ്യം വളരെ കാണത്തുപോയി. എന്നാലും എന്തിക്കു വളരെ കുറിഞ്ഞം തോന്നുന്നു. തോൻ വീടിലേയ്ക്കു പോകുന്നു. (ഗീതയോട്) മക്കളേ! വാത്ര!

ജാതഃ:— റിംഗഡിക്ക് ഇവിടെ കരേ ഇത്തന്നു വിശ്രമിച്ചുകൂടിയോ?

അരയല്ല:— അരയലിനെ കുറിച്ചതിനു വന്നുനും. എന്നാൽ വീടിൽ പോയാൽ എന്തിക്കു ചുണ്ണം സുഖം കിട്ടും. എന്തിക്കു പലമാതിരി കണക്കുകൾ ദോക്കിത്തരീക്കാൻണ്ടു്.

പാ: ബാബു:— ഹ! ശരീ. ശരീ. നിംഗഡിക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്. അർത്ത. നിംഗഡിക്കു ധോക്കും എന്ന നിംബുസ്യം ഉണ്ടെങ്കിൽ തുടാതെ കഴികയില്ല. പോണ്ടതനും. ശാസ്ത്രവിജ്ഞയത്തിലെ റിക്കാട്ട് നിംഗഡി പരിശോധിക്കാൻ പോകുന്നുണ്ടെന്നു നിംഗഡെങ്കിൽ തോൻ അധികനേരം കാത്തുനിൽക്കിക്കു ഉണ്ടാകയില്ലെന്നു് റിംഗഡിക്ക് ഉറപ്പാക്കാം.

ജാതഃ:— (അരയലാമയോട്) എന്തിക്കു കൗരണ്ടു ദിവസം മരുരായ ദിക്കിൽചെന്നു താമസിക്കുന്നതിനു് അനവാദം കിട്ടുവാൻ തോൻ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. ദേഹം കൂടി എന്നു സമ്മതിക്കുമെങ്കിൽ തോൻ നിംഗഡെങ്കിൽ വന്നുകാണും.

അരയല്ല:— തീച്ചുയായിട്ടും വന്നുകൊംക്ക. തോൻ നിന്നു ഒരു കാത്തു നില്ക്കുന്നണ്ടാകും. (പാതമ്പംബാബുവോട്) നിംഗഡെങ്കിൽ തോൻ ഇപ്പോനെ ആവശ്യമുട്ടിക്കുന്നതു കൊണ്ടു് എന്നു മാപ്പാക്കുന്നമേ! എന്തിക്കു മരുവാ

രുതിയിൽ ഒളിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്! കേട്ടോ! ഒരു യഥാത്മ ചാഡി ചാഡിയിൽ ഒളിക്കാംക്ഷിയിൽ അതു നിങ്ങൾ തുരുത്തിലും എല്ലാം വിവരവും തുറന്നപറവാൻ കുടിയതും എന്നീൻ ഭാഗ്യം.

പാ: ബാബു:— നിങ്ങൾ സഹിക്കേണ്ടിവന്ന അത്യാധ തീ കുറിനമാണ്ടുയി. എന്നാൽ അനാലാഭമാണ്! നമ്പിംകെക്കാക്കേ വിധിക്കു വഴിവാതിരിപ്പും നീറു തതിയില്ല.

അനാലു:— അതേ. അതും ഒരു വലിയ അത്ശപാസമായി തോൻ കരത്തുനാ.

ഗീത:— എന്നീൻ അത്ശപാസം, എന്നു അത്ശപസിപ്പിക്കു വാൻ അതും ദൈയം്പ്രേഷ്ട വരന്നില്ലപ്പോൾ എന്നു മാത്രമാണ്.

പാ: ബാബു:— (ഉടനെ) അഹരിത മൃദക്കണ വാക്കുകൾ! എന്നാലും എത്ര ശരി! എത്ര യാമാത്മ്യം! ഇപ്പു തതി! രാമരാമം—രാമരാമം.

അനാലു:— രാമരാമം— (പക്കയോട്ടുടരു ചീരിക്കുന്ന ഗീതയും ദാക്കിച്ചേരുന്നു) മക്കളേ! നിന്നു നല്ല ശക്തിയുള്ള തുരുക്കാണ്ട് എന്നു കരേ താങ്കുമോ?

ജാതഃ:— (പാത്മൻബാബുവോടും) തോനം പോകുന്നു.

തന്നീൻ മേൽ ഭാരംതോനംപുകാരം ചായുന്ന അനന്തരായുംതുട്ടി ഗീത നടന്നു. ജാതയും അവക്കുടുംബവും പോയി.

എല്ലാവക്കു പോയപ്പോർം പാത്മൻബാബുവിനും ഒരു അത്ശപാസമാണ് അനന്തരവമായുന്നതും. അഥാൾ തൃഥാത്മസത്യിയിൽ എടുത്തും എഴുത്തുംമുണ്ടുണ്ട് താട്ടുണ്ട്

ചേന്നും അതിനെൻ്റെ ഉള്ളിലുണ്ടായിരുന്ന കടലാസുകൾം പരിശോധിക്കുവാൻഡേണ്ടി ഒരു ക്രമം ലഭിച്ചു. അയാൾക്ക് പല്ലിയ വല്ലപ്പാട്ടുന്നും ഉണ്ടായിക്കുണ്ടില്ല. അതിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതും അനൃത്യപ്പാട്ടും തയ്യാറാക്കിവെച്ച ഒരു പുതിയ ദൈനികത്തിന്റെ പക്ഷപ്പോലീയിരുന്നു. കാലും നീട്ടിവെച്ചും അദ്ദേഹം ക്രമം ലഭിച്ചുവെന്നും മാറി ഇരുന്നു. കവറിനേൽക്കും ഉണ്ടായിരുന്ന ഏഴുത്തു ദേഹക്കു തെക്കുണ്ട് അതു ചൊളിച്ചു പുസ്തകം തുംനും. അതു കുറോ വായിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ, വെറ്റപ്പുവിടിച്ചുപോലെ അയാൾ മിവം ചുളിച്ചു. അയാൾ വായിക്കുന്ന കാരോ വാഹകത്തിലും അടങ്കിയ സംഗതികൾ അയാൾക്ക് പുസ്തി ജനിപ്പിച്ചു എന്ന മാത്രമല്ല അവയേണ്ടും അനന്തരലിഖിതനും തന്റെ അഭിപ്രായത്തിനും കത്തതല്ലോത്തത്തുകൊണ്ടു കംനമായ വൈദികവ്യവും ഉണ്ടായി. കാരോ ഭാഗം വായിക്കുന്നതോടും “ചൗി” എന്നം “മു” എന്നം ഉള്ള ശബ്ദങ്ങൾം അയാളുടെ വായിത്തീനിനു തുടക്കിട്ടു പുറപ്പെട്ടു. കുട്ടിക്കാരിൽ ഭാഗങ്ങൾം എത്തിയപ്പോരിം അയാളുടെ വെറ്റപ്പോരിം വെവരസ്യത്തിനും സീമ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതു സമാർത്ഥാണും ജാത മടങ്ങിവന്നതും. അവർ, അന്നും ദിന്താവും വാഹനയിൽ മുഴകി ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു കുറഞ്ഞു അഭ്യാസിച്ചും സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടും, അയാളുടേശും വട്ടങ്ങൾം മഞ്ചലശയ്യം നട്ടവിൽ വന്നുനീനു.

കുട്ടിക്കാരിൽ പാത്മൻബാബു പുസ്തകം കാശിനു വിലക്കുംതാത്തതാബന്നാന നിലയിൽ പുട്ടിവെച്ചു. ഏഴുകൾ വളരെ അടങ്കിയ അതു ടെട്ടപ്പുംപക്ഷപ്പും; ഈ ക്രമപ്പെട്ടെന്നതെൽ എവിജാന്യാണുംകൊണ്ടും ചുട്ടെന്നതും എന്ന ഭാവത്തിൽ തുറിച്ചുനോക്കി. പെട്ടുനും അയാളുടെ ഭാവം കുറഞ്ഞും മാറി.

അരയുച്ചുകോട്ടേ അയാളിടെ കണ്ണകമി.വീടൻ. അയാൾ നാവും പ്രധാസപ്പുട്ടുകൾ, “ജാതേ! ജാതേ!” എന്നും രണ്ടു പ്രാവശ്യം ഒരു വിവരവുമില്ലാതെ വിളിച്ചു. പക്ഷതി എഴുന്നേറു തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോം അയാളിടെ അരയുച്ചുത്തിനും ജാത അയാളിടെ പിന്നാൽ വന്നുനില്ലോ നാലു കണ്ടു. “കാ! നീ അട്ടുക്കയുണ്ടോ” എന്ന അയാളിടെ ഫോറ്റുത്തിനും “എത്തുണ്ടായി?” എന്നമാത്രം അവർ ഉത്തരം നല്ലീ. ജാത ഒരു ദോട്ടുക്കാണ്ടു കായ്ക്കമാക്കി മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. അയാളിടെ മുവത്തു സ്റ്റോച്ചുവും കണ്ണപ്പോം ജാതജ്ഞാ സഹിക്കുവും ഉറക്കമില്ലായ്ക്കും പുറമെ കാണിച്ചു് അവർ ഉള്ളിലെ വികാരം മാച്ചുവെച്ചു. പാത്മൻബാബു ദെപ്പുപക്ഷ്മു് അവർക്കു കാണിച്ചുകൊടുത്തു.

പാത്മൻബാബു:—നീ ഇതു കണ്ണോ?

ജാത:—കണ്ടു.

പാത്മൻബാബു:—പുസ്തകത്തിനുടെ പേര് ദോഷി.

ജാത:—(വായിക്കുന്നു) “രതിയെ ബന്ധിക്കുന്ന ചാഡല കമി” ഇതാണോ നീങ്ങൾ ഇങ്ങവരും കൂടി ഉണ്ടുകെയെ പുസ്തകം?

പാത്മൻബാബു:—തോനുാ! നീശ്രദ്ധമായിട്ടും ഇതിൽ എഴുകിക്കു പക്കു് ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇതു് അയാൾ സപന്തമായി എഴുതിയതാണു് തോൻ അയാൾക്കു പല വിവരങ്ങൾ കൊടുത്തതേയുള്ളൂ. പിന്നുന്നുള്ള വരിയും വായിച്ചുനോക്കു.

ജാത:—(വായിക്കുന്നു) “മുന്നുകുന്താവു്”. ദേശക്കുർ സ്വാ

ചെന്നും അതിന്റെ ഉള്ളിലുണ്ടായിരുന്ന കടലാസുകൾ പാരിശേധിക്കുവാൻമെണ്ടി ഒരു ക്രോലമെൽ ഇരുന്നു. അയാൾക്ക് വലീയ ദാദാപ്പാടുന്നും ഉണ്ടായിക്കണ്ടില്ല. അതിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതും അചൂടിപ്പാൻ തയ്യാറാക്കിവെച്ച ഒരു പുതിയ ദാന്തകത്തിന്റെ പ്രക്രമ്മയിരുന്നു. കാഡും നീട്ടിവെച്ചും അയർമാ ക്രോലമെൽ നല്ലവല്ലം ചാരി ഇരുന്നു. കവറിനേതു ഉണ്ടായിരുന്ന ഏഴുത്തു ദേഹക്കു തെക്കണ്ടും അതു പോലീച്ചു പുന്നക്കും തുന്നു. അതു കുറേ വായിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ, വൈദപ്പുവിടിച്ചുപോലെ അരയാർഥ മുഖം ചുള്ളിച്ചു. അയാൾ വായിക്കുന്ന കാരോ വാഹകത്തിലും അടങ്കിയ സംഗതികൾ അയാൾക്ക് പുന്നും ജീവിപ്പിച്ചു എന്ന മാത്രമല്ല അവയോടും അനുഷ്ഠലിക്കുന്നതും തന്റെ അഭിപ്രായത്തിനും കത്തതല്ലാത്തതുകൊണ്ടും കുറിനമായ വൈദ്യവ്യവും ഉണ്ടായി. കാരോ ഭാഗം വായിക്കുന്നതാണ് “ചരീ” എന്നാം “മൃ” എന്നാം ഉള്ള ശബ്ദങ്ങൾം അയാളുടെ വായിൽനിന്നും കൂടുതലും പുറപ്പെട്ടു. കുട്ടിലെ ഭാഗങ്ങൾ എത്തതിയപ്പോൾ അയാളുടെ വൈദപ്പുനീനും വൈരസ്യത്തിനും സീമ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതു സമഞ്ചത്താണും ജാത മടങ്ങിപ്പുന്നതും. അവർമാ, അന്നേരും തന്താവും വാഹനയിൽ മഴുകി ഇരിക്കുന്നതും കണ്ണും മീണാതെ അഭിവാദിച്ചും സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടും, അയാളുടെ ചുംബകം വട്ടമേശയുടെ നട്ടവിൽ വന്നുനിന്നും.

കുട്ടിവിൽ പാതമ്പിബാഡു പുസ്തകം കാശിനു വിലക്കൊള്ളിംത്തതശാന്ന നീലയിൽ പുട്ടിവെച്ചു. ഏടുകൾ വളരെ അടങ്കിയ അതു ചെട്ടു് “പക്ഷപ്പു്”; ഈ കൂപ്പുംബു തെത്തു മുഖിച്ചാണു് കീറി ചുംബകം ചുംബകം എന്ന ഭാവത്തിൽ തുറിച്ചുനോക്കി. പെട്ടുനും അയാളുടെ ഭാവം കന്നു മാറി.

അരയുച്ചുകോണ്ടു് അയാളുടെ കണ്ണകൾ.വീടിന്. അയാൾ നാവു് പ്രയാസപ്പുട്ടക്കി, “ജാതേ! ജാതേ!” എന്നു് രണ്ടു മുഖശ്യും ഒരു വിവരവുമില്ലാതെ വിളിച്ചു. പക്കതി എഴുന്നേറു തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോം അയാളുടെ അരയുച്ചുത്തിനു് ജാത അയാളുടെ പിന്നാൽ വന്നുനില്ലോ നാതു കണ്ടു. “ഹാ! നീ അട്ടക്കയുണ്ടോ” എന്ന അയാളുടെ ഫോറ്റുത്തിനു് “എത്തുണ്ടായി?” എന്നാമാത്രം അവർ ഉത്തരം നില്ലീ. ജാത ഒരു ദോട്ടക്കാണ്ടു കായ്ക്കമാക്കി മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. അയാളുടെ മുഖത്തു സ്ക്രീഞ്ചു് പുച്ചുണ്ടാവും കണ്ണപ്പോം ജാതജ്ഞു സഹിക്കുവെച്ചിയാതെ കോപം ഉണ്ടായി. എന്നാൽ ക്ഷീണവും ഉറക്കമില്ലായ്ക്കും പുറമെ കാണിച്ചു് അവർ ഉഴുംബെലു വികാരം മറച്ചുവെച്ചു. പാത്മൻബാബു ദേപ്പുപക്ഷ്മു് അവർക്കു കാണിച്ചുകൊടുത്തു.

പാത്മൻബാബു:—നീ ഇതു കണ്ണോ?

ജാത:—കണ്ടു.

പാത്മൻബാബു:—പുസ്തകത്തിനുടെ പേര് ദോഷി.

ജാത:—(വായിക്കുന്നു) “രതിയെ ബന്ധിക്കുന്ന ചാഞ്ചല കുടി” ഇതാണോ നീങ്ങൾ ഇങ്ങവകം കൂടി ഉണ്ടാക്കിയ പുസ്തകം?

പാത്മൻബാബു:—തൈതനാ! നിശ്ചയമായിട്ടു് ഇതിൽ എഴുകിക്കു പങ്കു് ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇതു് അയാൾ സപന്തമായി എഴുതിയതാണു് തോൻ അയാൾക്കു പല വിവരങ്ങൾ കൊടുത്തതേയുള്ളൂ. പിന്നാലുള്ള വരിയും വായിച്ചുകൊള്ളു.

ജാത:—(വായിക്കുന്നു) “അനുസ്ഥിതിയും. ദോഷിയും സദി

തമൻബാബു. എം. എ. ഗവേഷണശാല ഫ്ലാമി
സർ. കല്ലേട്" ഒരു സമയം ഇതു നിങ്ങൾ മുഴുമിപ്പി
ക്കണം എന്നായിരിക്കും അംഗദിമത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം.
പാ: ബാബു:—(കുറവിലഭേദം ഭാഗം തിരിച്ചുനോക്കീട്)
പുസ്തകം ഷുഠിയായിരിക്കുന്നു. നോക്ക് അധികം കൂടാതായിരുന്നോ? മരിറാരാം എഴുതിയ പുസ്തകം
നൊൻ എഴുതിയതാണെന്നു ഭാവത്തിൽ എന്നറ്റം
പേരുംവെച്ച്" അംഗുട്ടിപ്പിക്കവാൻ തക്കവള്ളും നൊൻ
വഴിപ്പെട്ടുകൊള്ളിം എന്നും അധികം വിചാരിച്ചോ?
ഈശ്വരസഹായംകൊണ്ട്" അന്യൂപേക്ഷിക്കുന്നാതെ
എന്നിക്കും സ്വന്തം നിലയിൽ ഒരു കീത്തി സന്ധാ
ദ്യമായിട്ടണ്ട്. (ആലോച്ചിച്ചിട്ട്) ഇതാണെന്നറ്റം ഉ
ള്ളിൽ എന്നേതാ കിടക്കുന്നുണ്ട്.

ജാത:—അധികാരി കാമ്മില്ലായി നിങ്ങൾക്കു വല്ലതും തങ്കു
വാനായി അധികാരി അംഗുട്ടിക്കുണ്ടാകും എന്നും നൊൻ
വിചാരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ അധികാരിക്കുന്ന ഉത്തമസ്തു
പാരിതുകൾ അഭ്യരിക്കുന്നില്ല!

പാ: ബാബു:—(പുച്ചുത്തോടെ) കാമ്മില്ലാവേണ്ടിയോ? ജാ
തേ! വില്ലേത്തരമൊന്നും പുലവാതിരിക്കും. കരാറി
വള്ളരെ പാട്ടുവെച്ച്" എഴുതിയ പുസ്തകം, എറാവും
സംഭരിമായ പുസ്തകം, ചെന്നിസ്കാളും വലിച്ചുറി
യുംപോലെ മരിറാരാംക്കു കൊടുത്തുകൂടിയില്ല.
അഭ്യരിക്കിൽ സ്വന്തമംപേരും ഇടാൻ അധികാരിക്കു
ണ്ണായിരിക്കണം. കാശിനം വിലപിടിയാത്ത
ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ കത്താവായി എന്നു വിള
യംടിപ്പിക്കണം എന്ന വിചാരം അധികാരിക്കും ഉണ്ട്

യികന എക്കിൽ അയാൾക്ക് വള്ളര തെററിപ്പോ
യിരിക്കുന്നു.

ജാതഃ—(കോപത്രാട് പുസ്തകം ചുണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ട്)
അയാൾക്ക് സിലിക്കാവുന്ന ശാശ്പതമായ യഗ്ന്യം
നിങ്ങളുടെ നമ്മുള്ള വേണ്ടി അയാൾ ബലിക്കഴിച്ചി
രിക്കുന്നു.

പാത്മൻബാബു:—എന്നീ! വെറുംവാക്കും! അയാൾ എന്തു
കാഞ്ഞത്തിനും, അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നും. സുഖ്യിക്കാൻ
ശക്തിയുള്ള ധാതൊരാളിം താന്താങ്ങളുടെ സുഖ്യിയെ
ബലിക്കഴിക്കാറില്ല. (പുസ്തകം മേശപ്പുറത്തു മാട്ടിട്ട്)
കൈ സമയം പുസ്തകം കാഞ്ഞമായ കനാബന്നും അ
യാർ നടപ്പിക്കാറില്ല എന്നും തോൻ പറയുന്നില്ല.

ജാതഃ—(കോപത്രാട്) അയാൾ അതിനെ മഹാമേര
പോലെ കരതിയിക്കുന്നു. അത്രും അദ്ദേഹത്തിൻറെ
അഭിമാനത്തിനും യഗ്ന്യിനും കൈ കല്പപുക്കിമാ
യിക്കുന്നു.

ഈതു കേട്ടപ്പോരം പാത്മൻബാബു തന്റെ ഭാഞ്ഞയെ
കുറഞ്ഞുകൊണ്ടു. മിന്നൽപോലെ അയാളുടെ
ഉള്ളിൽ കൈ സംശയമോ ശക്കോ ഉണ്ടായ്ക്കുന്നു.

പാത്മൻബാബു:—അതു നീ എത്തിനെ അറിഞ്ഞു?

തന്റെ കോപഭാവം തന്റെ കള്ളി വെള്ളിക്ക ചാടി
ചെയ്യുന്ന ഭയത്രാട് ജാത പ്രധാനപ്പെട്ട് അവളുടെ
വികാരം അടക്കി.

ജാതഃ—ഈ പുസ്തകത്തെപ്പറ്റാറി അയാൾ എന്നോടു പല
പ്രാവശ്യവും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനേരൽ അ

അാർക്കണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസത്തപ്പറ്റായിരുന്ന്
അരയാൽ പറഞ്ഞിരുന്നു.

പാത്മൻബാബു:— അതരോടു്? നിങ്ങനാടോ! വേദാന്തവി
ഷയത്തപ്പറ്റായി നിന്നക്കു് എല്ലു മല്ലാക്കട അരാി
യാം. ഈ ചുമരോടു് പറയുന്നോലെ അരപ്പേണ്ട നി
നോടു് പറയുന്നതു്! എന്നിക്കു് അർത്ഥ ഇപ്പോൾ
അശസ്ത്രു് എന്തിനും ബലികഴിക്കണമെന്നു്? സംഖ്യമായി
അശസ്ത്രു് സമ്പാദിച്ചു് എന്നിക്കു് അഭ്യന്തരം അ
പഹരിക്കേണ്ടുന്ന കാര്യമില്ലെ. അരയാൽ ഇച്ചുള്ളതു
വെറും വേണ്ടാവുന്നതി അതയിപ്പായി.

ജാതഃ:— ഇതു് ഒരു രോഗാത്മകന്നും വിപരീതവുംബി അതു
യിരിക്കാൻ മതി എന്നു് എന്നിക്കു തോന്നുന്നു.

പാത്മൻബാബു:— (കോപത്രാട ഉച്ചതിൽ) വിപരീ
തവുംബി! വിപരീതവശിഷ്ടതമെന്ന പറയു. കേളി
എണ്ണാവാനമുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗം അരയാൽ ഉപേക്ഷിച്ചതു്
വിപരീതവുംബി എന്നൊ നീ പറയുന്നതു്? നീ
എന്നു ഒരു വക്കൻ എന്നാണോ കയറുന്നതു്?

ജാതഃ:— ഇതാ ബാബു ദയവുചെയ്തു കൂക്കിവിളിക്കേതേ.

പാത്മൻബാബു:— (അപ്പും ശാരതാധിക്കു്) എന്നിക്കു കൂ
ക്കി വിളിക്കേണ്ടുന്ന അതചുശ്ചമില്ലെ. താൻ നിന്നോടു്
ബുദ്ധിപൂർവ്വം സംസാരിക്കാണോ പായുനമുള്ളു. നീ
പറഞ്ഞു, ഈ പുസ്തകം തപ്പറ്റാറി അരയാൽ നിന്നോടു്
പ്രസ്താവിച്ചു് എന്നു്. അരയാൽ നിന്നോടു് എന്താ
ണു് പറഞ്ഞത്തതു്. കേരിക്കാട്ടി.

ജാതഃ:— നിങ്ങളും അരയാളും കത്തുതീര്ത്ത ഒരു പുസ്തകംത
പ്പറ്റാറി എന്നിക്കു ബലിയ വിവരമാനും ഉണ്ണാവാൻ

ഇടക്കില്ലെന്നതു് തീച്ചയല്ലോ? എന്തിക്കും അരതു് മന
സ്ഥിലാക്കാനോ അതിനെപ്പറ്റി അഭിപ്രായം വര
വാഴുന്നോ എങ്കിനെ സാധിക്കും? (ഉച്ചപ്പാട) എ
ന്നായാലും അയാളുടെ ഇഷ്ടവും ഉദ്ദേശവും നീറേവു
ററിക്കാട്ടക്കേണ്ടതു് നീങ്ങളുടെ ഒഴിച്ചുകൂട്ടാത്ത ബാ
ല്യതയും കടക്കുമാണോ.

പാത്മൻബാബു:— അയാളുടെ എന്തിഷ്ടമാണോ തൊൻ
നീറേവേറോണ്ടതു്?

ജാതഃ:— നീങ്ങൾക്കാവേണ്ടി അയാൾ ഇടുച്ചുപോക്കതു്—
അത്മവാ—ഭാന്മായി തന്നതു് നീയുയമായിട്ടും നീ
ഞദിം സപ്രീകരിക്കണാം.

പാ: ബാബു:— തൊൻ ഇരപ്പാട്ടിയാണു. പിന്നെ സപ്രീക
രിക്കേണ്ടമെന്നു നിംഗ്രൂസം എന്തിനാണോ?

ജാതഃ:— അരതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവസാനത്തെ അഭി
ലാശമായിരുന്നു. നീക്കും ഇതിൽ രണ്ടു് അഭിപ്രാ
യം വരാൻ പാടില്ല.

പാ: ബാബു:— നുക്കും എന്നോ! അമുകഡിവാക്കു് നീനക്കു്
എന്നായിരിക്കും നീ പറയുന്നതു്? എന്നാൽത്തന്നെന്ന
നീനക്കു് അതിൽ എത്ര ബാല്യതയാണൊളിത്തെ
നു് തൊൻ അറിയില്ല.

ജാതഃ:— ബാല്യത നീങ്ങൾക്കാണോ ഉള്ളതു്. അതുകൊ
ണ്ടു് നുക്കും എന്നതിനു പകരം നീങ്ങൾക്കുമാറ്റും
എന്നാണോ തൊൻ പറയേണ്ടിയിരുന്നതു്.

പാ: ബാബു:— എന്നെ എന്നല്ല എൻ്റെ കാൽവുമല്ല,
നീ ഇതുവരയ്ക്കും ശത്രുവോഹിച്ചുപോന്നിരുന്നതു്. ഈ
ഈ നല്ല തമാശത്തെന്നു. കനം മനസ്സിലാക്കാത്ത

അസാധാരണവിധത്തിൽ ഒരു പുതിയൻ മരിച്ചു വീണാതു് അബിഷ്വില്ലാമാ സ്രോകൾ അയാള്ക്കുടെ ഭാഗം എടുത്തുപറവാൻ യത്തിക്കണ്ണതു വളരെ അതു തുമായിരിക്കുന്നു. എത്തായാലും അയാൾ എന്നു ഭാരമേഖലിച്ചതു് കരിക്കലും പാടിപ്പാത്ത ഒരു കായ്ത്തതി നാശം. തൊൻ കരിക്കലും അതിനു വഴിപ്പെട്ടുക അല്ലെന്നു.

ജാതഃ:—എന്തുകൊണ്ടു് എന്നാണോ തൊൻ ചോദിക്കുന്നതു്.

പാഃ പ്രാണ്ടുഃ:—അതു് എന്നും മഹാസ്തു്. നീ അതുരാണോ ഇതിനെന്നു നട്ടവിൽ ചാടിവീണോ എന്നോടു് സമാധാനം ചോദിക്കാനും മറഞ്ഞും?.

ജാരഃ:—തൊൻ ചോദിക്കുന്നതു് മരിരാന്നിനുമല്ലു. ഒരു സമയം ലോകം ഈ കായ്ത്തതിൽ വല്ലതും ചോദിക്കാൻമാൻ മതി. അപ്പോൾ ഉത്തരംമുട്ടിപ്പോകുണ്ടെന്നു. തൊൻ ലോകത്തിനെന്നു പ്രതിനിധിയിച്ചു നിലയിൽ ചോദിക്കുന്നതാണോ.

പാഃ പ്രാണ്ടുഃ:—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ തൊൻ പറയാം. അയാള്ക്കുടെ അമാന്തരങ്ങളുടെ കത്താവു് തൊന്നാണു നുവരുത്തി ശാസ്ത്രക്കോവിദലോകത്തെ വണ്ണിക്കുന്നതു് കരിക്കലും നൃയമായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടോ എഴിക്കു മട്ടി; അതുംപോടു. അയാള്ക്കുടെ ഓയ്യു അനുഘാമയോടു് എന്തു് ഉല്ലിയാണോ എന്നീക്കുവാൻ ഉണ്ടാകുന്നതു്. (വിഭവിഷ്ടതുകൊണ്ടു്) ഒരു ഭിംഭിമ്മം ചെയ്യുവാൻ; വകതിരിവില്ലോതെ, നാണ്യവും മാനവും ഇല്ലാതെ എന്നോടു് ചെയ്യാൻ അവസ്ഥപ്പെട്ടുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഒരു നൈഡി

സിരുളി[°] എന്ന ദലിച്ചക്കെട്ടവരികയോ! സുക്ഷിച്ചിട്ടവേണം എന്നൊടു പിണ്ടതും സംസാരിക്കാൻ.
ജാതഃ—ഞാൻ നല്ലും ഓക്ഷിച്ചിട്ടാണോ പറയുന്നതു[°].
നിങ്ങൾ ഒരു മാനുഷ്യനായിരുന്നു നാഡായിച്ചു വിഹി
തത്തിൽ കീത്തിയും പ്രശംസയും മഴവൻ നിങ്ങൾ
ക്കടക്കിവെച്ചതു[°] ഒരു നദികേടാണെന്ന വിഹാരി
ക്കാമോ?

പാത്മൻബാബു:—അധികാരി സ്വന്തമായിരിക്കുന്ന നാൻ
ഇതുവരെ ഒരു അനുഭൂതില്ലവും കാണിച്ചിരന്നില്ല.
നാഡായിച്ചിട്ടും ഇല്ല. നീ എന്തൊക്കെയാണോ പറ
ഞ്ഞുകാണ്ടുവരുന്നതു[°]? അധികാരി വിസ്തൃതത്തി
നും തുടായ പ്രദേശത്തെ പ്രസിദ്ധംമെല്ലാം ഒരു
അവസരം നാൻ കാത്തുകൊട്ടി നില്ക്കുകയായിരുന്നു
എന്നോ? എന്തിനോ. അതു പറിച്ചുകൊണ്ട്
ഒവണ്ടിയോ? അതു[°] അടക്കാടു[°] മടക്കിയോളം ചരിന്ന
ഭിന്നമാക്കാൻ ഒവണ്ടിയോ? നാൻ അതിൽ വിശ്വ
സിക്ഷനാശണനു വല്ല ഭിംഗപ്രസ്താവനിലും കണ്ണിരിക്കി
നോ? പറയു.

ജാതഃ—ഒരു സമയം നിങ്ങളാട്ടുവിവേചന
ത്തിൽനിന്നോ ഒഴിംതുകിട്ടുവാൻവേണ്ടി അയിരി
ക്കണം അധികാരി ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു

പാ: ബാബു:—ജാതി! നീ എന്തുന്ന ക്ഷമയെ മുസ്തകം
മായി പറിശോധിച്ചുവിട്ടാണോ[°]. എല്ലാംറിനാം
ഒരു അതിരണ്ടു[°]. എന്നെ പുണ്ണാളം ഭയപ്പെട്ടാൽത്ത
വിധിത്തിൽ അതിരക്കവിശ്വാസം യംഭവും ആത്മവി
ശ്വാസവുമാണോ പരേതനായ വന്നുണ്ടാണോ[°]

ഉണ്ടായിരുന്നതു്. നീ കട്ടിക്കല്ലപ്പോലെസംസം റിക്കാല്പി

ജാതഃ—(വെറീയാട്ട) എഴുന്നള്ളം സ്ഥിതി നിങ്ങളുടെതു പോലെയാണോ. അമ്പിനെ അയാൾ ചെയ്യാൻ കാരണമെന്താണോ തൊൻ അതുലോചിച്ചിട്ടു് കണ്ട് പിടിക്കാൻ ഉദ്ദമിക്കുമാത്രാമ ചെയ്തിട്ടുള്ളി.

പാത്മൻബാബു:—അമ്പിനെ പറയു, ശരി, പിന്നെ അയാൾ എന്തിനോ അപ്രകാരം ഒരു അസംഖ്യയം ചെയ്തു? അതിൽ ഒരു വിവേകം ഉണ്ടെനോ പറവാൻ എവിടേയാണോ? ജാതെ! നീ അതു് കാണിച്ചതുനാൽ തൊൻ എന്തു എഴുപ്പാഴം നിന്നുംരാഗത്തായിരിക്കും.

ജാതഃ—പരമാത്മംതന്നെയോ ബാബു! ഇനി തൊൻ പോയി കരിക്കിടക്ക.

പാ: ബാബു:—നീ എഴുന്നേറവനിട്ടു് ഒരു മണിക്കൂർ ന്തയിട്ടില്ലപ്പോ.

ജാതഃ—എനിക്കു വള്ളിര കുമിനാം തോന്നുന്നു.

പാ: ബാബു:—അതു അയിക്കം കുമിനിച്ചുപോവാൻ നിന്നക്കു് ഒന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ലപ്പോ. നിന്നക്കു് ഈ വിടുനോ മണിപ്പൂകാൻ തോന്നുന്നതു് എന്തിനു വേണ്ടിയാണോ?

ജാതഃ—എനിക്കു് ദണ്ഡംബണ്ണന സംഗതി നിങ്ങൾ മരന്നോടി ഏ നിക്കു നില്ക്കുന്നും ഇരിക്കാൻ സാധിക്കാലില്ല. എനിക്കു് കരേടത്തു് കിടക്കണം.

പാ: ബാബു:—അമ്പിനെന്നാണുകിൽ ഇന്ന് ഗോഘരമേഞ്ഞ കിടന്നബന്ധാദിക്കു.

ജാതഃ—ബാബു! ബാക്കിയുള്ളവരുടെ കണ്ണത് അല്ലോച്ചി കാത്ത ഒരു മുഗ്ഗത്തേപ്പുലെ നിങ്ങൾ ആവരി ക്കുത്തു്.

പാത്മൻബാബു:—ഹീ! ദേഹാപ്പണ്ണക്ക്. നീ എന്തോ കു കായ്യും എന്ന മാച്ചുവജ്ജിഞ്ഞാണ്ടു്. തൊൻ മന ജ്യാന്മുത്തിൽ ശവേഷണം നടത്തിയതു് എവരുതെ അല്ലു. എന്ന ഫ്രോഹിക്കന ഈ പ്രമാദമായ തീരു വൈഴ്ത്തു—അമ്മവാ കല്പന—നിന്നന അസ്പദാസമ്പു പ്പുട്ടത്തുനിശ്ചയം തൊൻ കണ്ണറിയുന്ന. നീ അ തിന്റെ കാതൽ—അതിന്റെ ഘടാത്മായ പൊ കു—മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞതിരിക്കുന്ന. അല്ലോതെ പോയാൽ ഈ മേൽക്കൊഴില്ലുത്ത ശാസന നീ ഇതു തോളം ശാന്തമായി കൈകൈക്കാളിക ഇല്ലായിരുന്നു.

ജാതഃ—നിങ്ങൾ പറയുന്നതു് തൊൻ ബഹുമേ ലഹരി യോ ഉണ്ടാക്കാതെ അതിനു വഴിപ്പുട്ടതുകൊണ്ടോ?

പാത്മൻബാബു:—തൊൻ കന ചോദിക്കുന്ന. അദ്ദേഹ തിന്റെ പുസ്തകത്തെപ്പറ്റാറിയും അതു സംബന്ധമായി അയാറിക്കണായ ആശയവത്തെപ്പറ്റാറിയും നീ നോടു് അയാറിം ശരിയായി എന്താണു് പറഞ്ഞതു തു്? നീ എന്തുകാണ്ടു് അതിനെപ്പറ്റാറി ഒരു അക്ഷം രൂപോദാം പ്രീനോടു പറയാതിരുന്നതു്.

ജാതഃ—എനിക്കു് അങ്ങിനെ ഒരു തോന്തരം ഉണ്ടായില്ല.

പാ: ബാബു:—ഹീ! അതുകൊക്കെ പാശത്തുതങ്ങ ഒരു പു അശൻ പീനേയും പല കായ്യങ്ങളും പറഞ്ഞുതരാതിരിക്കുമോ! അയാളിടുന്ന അ രഹസ്യം ഇപ്പോൾ—

ജാതഃ—(ഇച്ചതിൽ) അംഗ്രേഡാ! പാത്മൻബാബു!

പാ: പാബു:— “അരയും” എങ്ങോളുക്കുണ്ടോ. അഡയാ ഒള്ള കാമീച്ചു അത് രേഖയും അതരായിരന്ന. അവബളി പ്രവരിയുള്ള സകലവിവരവും നീനുക്കുണ്ടോ. നീനുറി കഴുപ്പും കണാൽ എന്നിക്കും അത്രുതാളുമൊക്കെ മനസ്സിലാക്കോ.

അഡയാം അവളുടെ ചുമലുപിടിച്ചും അവളുടെ മംഗലം അഡയാളുടെ മുഖത്തോടും അഡിച്ചവമായി വരവാൻതക്കവണ്ണം തിരിച്ചപിടിച്ചുനോക്കി. കുട്ടി കു രോസുപ്പു കയ്യിലെടുത്തുനോക്കിയാൽ രോസുപ്പുവ് നാ എല്ലാ വികാരവും ഉണ്ടാക്കുമോ?

പാ: പാബു:— അതുഹാ! അഡയാം അതരായിരന്നവെന്നോ നീനുക്കരിയാം. നീനുക്കും അത് സംഗതി മുഴുവൻം നീ ശ്രദ്ധിഞ്ഞോ.

ജാത കോപംതാട എഴുന്നേറും അഡയാളുടെ പിടി തത്തതിൽനിന്നു കത്തിപ്പോവാൻ ഭാവിച്ചു.

ജാത:— നീംപിംകു ഭാഗതാണോ. ഹോരാത്തിച്ചും തനിച്ചു മന്ത്രാദക്ഷിം കാണിക്കുന്നു.

പാ: പാബു:— (നീവൻംനിന്നിട്ട്) എന്ന മഞ്ചിച്ചതു വേണ്ടേംതോളുമായി, അഡയാം അതരാണെന്നു പറക്ക. ജാത ദുഃഖനിശ്ചയത്താട, നഞ്ചിപ്പുട്ടിയപോലെ രക്താധരങ്ങൾ പുട്ടിപ്പിടിച്ചുനിന്നു.

പാ: പാബു:— മരുപ്പുണ്ണിനും പേര് പറയാതിരിക്കു തത്തവണ്ണം, അധ്യാജൈ നീനുക്കും നീനുറി ഭർത്താവായ എന്നുക്കാളിം കാഞ്ഞവും ഗോധവും അത്യാപ്പോയോ? ഇങ്ങിനെ മിണാതിരിക്കുന്നതും വന്നുന്ന അപാദ്യവിനുറി ക്ഷിന്നപ്പുകാരം ആക്കിരിക്കോ!

ജാതഃ—(ക്ഷീണിലാവത്രേതാട) എന്നിക്കാരം ക്ലുതത്രാൻ
ഇല്ല. ഞാൻ എൻ്റെ പാട്ടിനു പോകുന്ന.

ജാത പിണ്ണായും മറിയും വിട്ടുപോവാൻ അതരംഭിച്ച്.
എന്നാൽ ഭർത്താവും അവചള തട്ടത്തുനിബന്ധി.

പാ: പ്രാബ്ദി:—നിന്നെ ഞാൻ ഇവിട്ടനോ അനുവേഗം
പോവാൻ സമ്മതിക്കുകയില്ല. നീ അവർ അതരാ
ബന്നനു പാണ്ടുതരാതിങ്ങനാൽ നിന്നെ ഞാൻ
എടുക്കുന്ന പണ്ണിങ്ങാക്കോ. നിന്റെ തലമണ്ണ ഞാൻ
—ഞാൻ ...

അയ്യാർ കയ ദേഹരുത്തും ചെല്ലാൻ കരിങ്കീയപോ
ലെ മിവംകൊണ്ടോ കയ വല്ലോത്തു അതുംഗ്രൂ കാണിച്ചു. പെ
ട്ടുനു ദേപ്പുട്ടുപോയ ജാതജ്ഞും തൊട്ടുക്കിണാംതന്നെ അ
തു വെറും കയ നാട്ടുമാബന്നനു മനസ്സിലായി.

ജാതഃ—പാത്മൻപ്രാബ്ദി! തമാഴിയറിപ്പോകതത്രും. നീ
ഈജ്ഞാട സാമത്യമൊക്കെ കയ വക്കുന്റെ സാമ
ത്യും മാറ്റുമാണോ. നിഈജ്ഞാട മോദ്യത്തിന്റെ ഉ
ത്തരം നിഈജ്ഞാട മുവത്രും ത്രാച്ചിപ്പേണക്കുണ്ടോ.
അതു കാണാൻതക്കെ പാടവം നിഈഭാക്കില്ലാത്തതും
നിഈജ്ഞാട നല്ലകാലമാബന്നനു കരതിച്ചക്കാംക്ക.

ഇന്ത്രാന ത്രാനുചാന്തുകാട്ടത്തിട്ടിട്ടി പാത്മൻ
പ്രാബ്ദിപിന്റെ മണങ്ങിൽ കടന്നില്ല.

പാ: പ്രാബ്ദി:—എന്നിക്കാണോ പാടവമില്ലാത്തതും! അ
തു ഞാൻ കാണിച്ചതാം. നീ ഈ മറിയിൽനിന്നു
പോകാമുണ്ടെ ഞാൻ അവർ അതരാബന്നനു മനസ്സി
ലാശാ. നീ ഈ ചാളിച്ചുംണ്ടെ പ്രേമാടക തതിൽ

എത്രം ഉല്പാദ്യക്ഷിണിനും നോൻ അംഗി യും. അപ്പൊരു നീംനു നോൻ ഇവിടുന്ന പോവാൻ പാടില്ല. ജാത കൊരടാവുകൊണ്ട് തല്ലുകിട്ടിയപോൾ ഒരു കനം തെട്ടി.

ജാതഃ—അംഗിഹത്തിനും ഫ്രേമെന്റപ്പുറി എന്താണോ പാണതത്തും? ചുളിപുരണങ്ങളും എന്നോ? ഇതു ദിംശി ഉള്ളവും പരിശുഭവും മഹിമരുള്ളതുമായ മരീംനു ലോകത്തിൽ ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ല....

പാഃ ബാബുഃ—(എത്രയോ ഉച്ചത്തിൽ) ഹാ! അയാളുമായി കളിസേവനക്കത്തിയ അതു സ്വീ നീയായിരുന്ന അപ്പേ! നീ അപ്പൊരു മരീം സ്വീ ഇടയിൽ ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ല. നീ! നീ!! നീതാനാണോ. അതാണിനെ ചെപ്പുന്നവേണ്ടി അയാൾക്കു നിന്നു എന്നോ ചുവിലജ്ജിച്ചാണെ അപ്പേ! അതു കഴുവോ കരിക്കിളിൻ! എന്നിട്ട് പല്ലും കടീച്ചുകൊണ്ട് അയാൾക്കു സൗക്കന്തിനേൽക്കു കയ ഇടി ഇടിച്ചു. ജാതജ്ഞം അതു തന്റെ നോന്തത്തുറ്റുകാണ്ടുപാശ തോന്നി.

പാഃ ബാബുഃ—അതു കരിക്കിളിനായ അ സത്രു! അതു തെളിഞ്ഞതുനീറിൽ നില്ക്കുന്ന വധിച്ചാറി! അതുംനും അഞ്ചുയൈ വശികരിച്ചു കൈക്കലാക്കുന്ന കാക്കോട കും! നാനുവും മാനുവും ഇല്ലാത്ത അതു തീട്ടം തിന്നുന്ന പന്നി!

ഇംപ്പിജും കോപവും സഹിക്കവയ്ക്കാതെ പാതമ്പും ബാബു കയ ചെറിപ്പും എടുത്തു ജാതയുടെ നോരെ ചെന്നുപും അവഡി ക്രിസ്തീ പുട്ടാതെ അഥാദേഹയും

ക്കാക്കി പ്രതീമപോലെ നിന്നു. ബാബു ചെരിപ്പും വലി ത്രുപ്പിഞ്ഞു മേശാളുടെ അരാകൈകെ ഉണ്ടായിരുന്ന ക്കേസേല മേൽ വീഴ്ചപോലെ ചെന്നിരുന്നു. താനും ഭർത്തായമ്മം വേണ്ടംപ്രകാരം നീറ്റവററിയിരുന്നില്ലെന്നാഥാം കൂടും തോന്തി. അഥാം ബുദ്ധിമുദ്രയും ഷൂണ്ഡപോലെ ഉള്ളിംഗകെ കൊണ്ട് ഏറ്റവിനെ തടവി. പിന്നെ രണ്ടുവാകകകാണ്ടം തരല താങ്ങിപ്പുടിച്ചു. ജാത ഏതെന്തിടിപ്പുകൊണ്ടുണ്ടായ അതുപസ്യതേതാടെ സോഡമേൽ ചെന്നിരുന്നു. അതുകെ മുഖിയാൽ ശീതമെന്നും എന്നും അവളും കണക്കാക്കി എല്ലാററിനും കയ്യെന്നിന്നിനു. പാത്മൻബാബു പിന്നേയും മരിച്ച വന്നുന്നബാബുവിനെപ്പറ്റാറി കംനമായി പഴിച്ചു പറഞ്ഞതുതുടങ്ങി.

ജാതഃ:—മരിച്ചവരു അന്നാവശ്യമായി അതുകൊണ്ടിപ്പിച്ചിട്ടു് എന്തുകാഞ്ഞുമാണു്. ഉന്നരാത്രു ഉറക്കത്തിൽപ്പെട്ട വർ അവിടെ കിടന്നു് ഉറങ്ങികൊള്ളുക്കു. നിംബം കൂടും നാഡും അടക്കിവെക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ എന്നു ശക്കാരിച്ചുകൊാക്ക. എന്നിക്കു ജീവനണ്ട്. എന്നിക്കു അനാഭവമാക്കം.

പാ: ബാബു:—(പാരവശ്യതേതാട) നീ അതു കെട്ടകാഞ്ഞും നീയേധിക്കുന്നാത്രി ഇല്ല.

ജാതഃ:—ഇല്ല. അതിൽ നീയേഡി വല്ല അതുകുഞ്ഞുവും തോന്താനാശണം? വള്ളം വരക്കുന്നും മുഖേപത്തനേ നീ തേദിം എന്നെന്ന വെട്ടിഞ്ഞുകളിട്ടില്ലോ?

പാ: ബാബു:—അതും എന്നും കരിമായിരിക്കണം. നീ ശ്രദ്ധം. കന്നിറംകൊള്ളാത്ത പിശാചേ! മോരക്കടി

കണ്ണ യക്കി! ദാനംചെയ്ത കൈക്കു് കൊത്തുന്ന
പാദേ! ധിനെപ്പുറാം ഫുത്ത പ്രകാരത്തിൽ ഞാൻ
വിചാരിക്കണമെന്നാണോ യീ അതലോചിക്കുന്നതു്?

ജാത:—യിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടാപ്പാലെ നിംബം വിചാരിച്ചു
കൊംക്ക. നിംബംക്ക സൗഡകരമായ അസംഭവാം
ഉണ്ടക്കിൽ അതിനോ ഞാൻ എതിർക്കില്ലെന്നാലു.

പാ: ബാബു:—നിന്മക്ക മനസ്സാക്കി ഇല്ലോ! നിന്മക്ക ല
ജജയില്ലോ? നിന്മക്ക പദ്ധതിപരമില്ലോ!

ജാത:—ഞാൻ നിംബംക്കവേണ്ടി ഒരു ബ്രഹ്മാം ഉണ്ടാക്ക
ണം എന്നാണോ യിങ്ങളുടെ അതവഗ്യം? അംബീ
കെ അതബന്ധക്കിൽ എന്നിക്കു അതിനു തരമില്ല.
ഞാൻ ക്ഷീണംകൊണ്ടു് ക്ഷമയിരിക്കുന്നു.

പാ: ബാബു:—നീ ചവിട്ടുകൊണ്ടാണോ ക്ഷമയേണ്ടതു്.

ജാത:—അതിനുംതുടി നിംബംകു് കാൽ ചൊത്തുന്നാലു
ല്ലോ! ഞാൻ എന്തു ചെയ്യുടെ. ഞാൻ തെറ്റുചെ
യ്ക്കു്. ഇന്തി മുന്നു ശിക്ഷിക്കുന്നതു് നിംബളുടെ മ
റയാണോ.

പാ: ബാബു:—(കോപംകൊണ്ടു് പല്ലുകടിച്ചിട്ടിട്ടു്) എന്നി
ക്കോ മരുരാ അതു അയയമാണ എന്നും മല്ലിൽ ക
ണ്ടുകടിയിരുന്നു എങ്കിൽ—

ജാത:—നിംബളുടെ കോപം തീരുമ്പരെ അംദ്രുഹത്തെ ശ
കാരിച്ചുകൊംക്ക. അയാൾ മരിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു—

പാ: ബാബു:—അതും നന്നായി. അംല്ലേക്കിൽ അയാളെ
ഞാൻ കൊന്നു് എന്നും കൈകു കഴുക്കുള്ളയുമായി
നന്നാണോ.

ജാതഃ—അയാൾ മരിച്ചപോയില്ല?

പാത്രമാണ്പാബു:—ശരതെ. ഏനാൽ തൊൻ ന നൃണ്ടിജീ

— വഴനാട് ഇരിക്കുന്നതു്. അതും നല്ല കാമ്മദവനം.

ജാതഃ—എന്ന ഉപദ ചിക്കാൻ തക്ക ജീവൻ നിങ്ങൾക്ക് ശേഖര തോന്നാണില്ല.

പാ: ബാബു:—(കോപംകൊണ്ട് പല്ലുകടിച്ചിട്ട്) എന്നോ ടു, നിന്നെ കൊന്നപോരം.

ജാതഃ—എനിക്കു് മരിക്കാൻ ദയമില്ല.

പാ: ബാബു:—തൊൻ എത്തുംവണ്ട് എന്നറിയുന്നില്ല.

ജാതഃ—കഴിഞ്ഞതെതാരക്കു കഴിഞ്ഞതു. തൊൻ സുവം അരാ ഭവിച്ചിട്ടാണെങ്കിൽ അതിനാം നിങ്ങൾക്ക് പ്രതിഫലം തരാൻ കുറക്കാണോ. അതും എനിക്കരിയാം.

പാ: ബാബു:—അക്കപ്പാർഡ നീളും അയാളും കാമിനീകാടക നായാട് സ്റ്റിലയിലാണോ കഴിഞ്ഞവന്നതു് എന്നോ?

ജാതഃ—ഭാസ്യാഭന്താക്കുന്നാടെ നിലയിൽ.

പാ: ബാബു:—എത്തു് അക്കുമമാണോ നീ ചെയ്തു്?

ജാതഃ—നിങ്ങൾക്കു് എന്ന വേണ്ട. അയാൾക്കു് സ്റ്റി നോ വേണം.

പാ: ബാബു:—തൊന്തണ്ണോ വേറു കൈ പെണ്ണിന്തീരം അട്ടക്കൽ പോയിട്ടു്.

ജാതഃ—വേറു ചെണ്ണിനാം നിങ്ങളെ വേണ്ടായിരിക്കും.

പാ: ബാബു:—അതുകൊണ്ടു്?

ജാതഃ—അതുകൊണ്ടു് നിങ്ങൾ പാതെത നിലയിൽ തെ സേരി കഴിഞ്ഞു. കാഞ്ഞം പറങ്കുവോരം സഹാത്തി ശേഖര നീറ്റുത്തിയില്ല.

പാത്മൻബാബുവിന്റെ ഭവം കോപാരകാണ്ടം, പാരവശ്യംകൊണ്ടം, പദ്മാത്മാപംകൊണ്ടം, പൂഞ്ഞംകൊണ്ടം വല്ലാതെ ഭേദിച്ചവോയി.

പാത്മൻബാബു:—ഈതൊക്കെ ചെയ്തിട്ടും എൻ്റെ വീടിൽ എൻ്റെ ഒന്നിച്ചു താമസിക്കാൻ നിന്നുണ്ട് യാതൊക്കെ സങ്കോചവും ഉണ്ടായില്ല. എൻ്റെ രക്ഷായിൽ ഇരിക്കുക—എൻ്റെ മുഴുവിനു വെക്കുകയുള്ളിട്ടും—എൻ്റെ പണം ചെലവഴിക്കുക. എൻ്റെ(അവരെ നോക്കി നിശ്ചാസവേഗത്താട്ട) ഇണ്ണിനെ കൊണ്ടുന്നിട്ടും കാലം ഇറ്റിയായോ?

ജാത:—തെങ്ങളുടെ പ്രണയം മുന്നുകൊല്ലും നിലനിന്നാം.

പാ: ബാബു:—പ്രണയം! അയാൾ മരിച്ചുകാണപ്പെട്ട ചൂളിച്ചുപുരയിൽവെച്ചു് മരാരായ ചൂളിച്ചുയായ നീ മരാരായ വ്യഭിചാരിയെ പ്രാപിച്ചതു് പ്രണയത്തി എൻ്റെ പട്ടികയിൽ പെട്ടോ?

ജാത:—തെങ്ങൾ എവിടെവെച്ചായിരുന്നാലും പ്രണയ ബന്ധം പരിപാലിച്ചുപോന്നിരുന്നു. തെങ്ങൾ ഈ തവാക്കം എത്തുടരിക്കിൽ ഉണ്ടായിരുന്നോ അതു ദിക്കു് തെങ്ങൾക്കു് സപ്രേഷം അയിരുന്നു. അതു് അറിഞ്ഞതു മുക്കാണ്ടുമാത്രം അഭ്യാസുടെ ഉന്നതിക്കും മഹിമയ്ക്കു് കാര്യു് വന്നപോകുമോ?

പാ: ബാബു:—ഞാൻ അറിയുന്നതു് ഓൺ നീം നീചത്തര യും പീരത്തരവും ഹീനത്തരവും അണും. വലിയ വാക്കുകൾക്കുണ്ടാണും എൻ്റെ മേല്പുംകുവാൻ നീ നേരിക്കേണ്ടും. അഭ്യാസത്തെ നീം എൻ്റെ കുറവത്താണും, മാറ്റുക്കുവാനും" കെള്ളുന്നതു്.

ജാതഃ— അരിഡിയണ്ണതാകെ അരിഞ്ഞതില്ലോ! ഇനിയെങ്കി ലും മതിയാക്കുക. എന്ന് വേണ്ടന്നതു വഷളാക്കി കഴിഞ്ഞതില്ലോ!

പാ: ബാബു:—നിന്നൊ വഷളാക്കിയാൽമാറും മതിയോ? വജ്രപുണ്ണമായ പീപ്പയിൽ ഇട്ടു് ഉത്തരവണ്ണയോ? നിന്നൊ ബാണത്തിനേൽ കെട്ടിവിടേണ്ണയോ? നി നീറു തല കല്പിനേൽവൈച്ചു മരൊക്കു കല്പകാണ്ടു് മതകണ്ണയോ? നിന്നൊ കഴുത്തുവരെ കഴിച്ചിട്ടേണ്ണയോ?

ജാത— ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്തുകൊംക.

പാ: ബാബു:— (സഹിക്കവയ്ക്കാത്ത കോപത്രാട്ട കയ്യും ഹോന്തിച്ചു് എഴുന്നേറിട്ടു്) എടു! തേവിടില്ലോ! നീ നല്ലവല്ലോ സൂക്ഷിച്ചു! നീ കേരംക്കുന്നണോ?

ജാത:— (കൈ തിരുവിക്കൊണ്ടു്) ഇനി എത്തു സൂക്ഷിപ്പാനാണോ. ഇതിൽപരം ഏത്തു കേൾക്കാനാണോ. അ യാം മരിച്ചപ്പോം തൊൻ അയാള്ളടട അട്ടക്ക തന്നെന്ന നില്ലേണ്ടതായിരുന്നു. എന്നെ പലമായി വിടുത്തിയല്ലോതെ തൊൻ അവിടുന്നു് വിട്ടപോരിക യില്ലായിരുന്നു. അതേ, തൊൻ വേണ്ടമെങ്കിൽ ഇനി ഒരു ചിലതു് പാഠത്തുരാം. തൊൻ കയ നന്നയുള്ള വള്ളായിരുന്നു എങ്കിൽ അയാള്ളടട പ്രദയത്തിനീറു അവസാനത്തെ ത്രടിപ്പുചുള്ളട തൊനാം മരിച്ചവീ ശേണ്ടതായിരുന്നു. എത്തുവധിയും? തൊൻ കയ കൊ ഇട്ടുകതാത്തവള്ളായിപ്പായി. അതുകൊണ്ടാണോ ഇ പ്രകാരം നീംപ്രഭുവു ദൂനാിൽ വന്നാണിനാിച്ചു് ശക്കര ആറിടി തുടരുമ്പോരാനു്. നീംപ്രഭു ദോശനാജി കും

പറഞ്ഞത്തരും ശരിയാണോ. മന്ത്രാദക്ഷായൻ വിട്ടിൽ താമസിക്കാൻ എന്നിക്കു ഇതിമേൽ ധാരതായ അരധികാരവും ഇല്ല. (അവർ വാതിലിപിന്റെ നേരു നടനു.)

പാ: ബാബു:—നീൽക്കളും. നീ എവിടെയാണോ പോകിന്നതും.

ജാത:—എന്നിക്കു നീശ്വയമില്ല. തെങ്ങവിൽ ഇരുന്നുണ്ട്.

പാ: ബാബു:—ഓ! നീന്റെ നാട്യമൊക്കെ തോട്ടിൽ വലിച്ചേറിയുക. നീ സകലകാംസും തുണ്ടംപറഞ്ഞാണുതെ ഇവിടും വിട്ടപോവാൻ പാടില്ല.

ജാത:—(വൈരപ്പുട) വേണ്ടതോക്കെ ഇപ്പോൾ നീങ്ങൾ അരിഞ്ഞതില്ലോ?

പാ: ബാബു:—(ഒട്ടപുചെയ്യുന്ന പുസ്തകം കാണിച്ചിട്ടിട്ടും) ഈ തിനും തലക്കെട്ടായി ക്ഷാട്ടത്ത പേരിന്റെ സാരം എന്താണോ?

ജാത:—അപ്പുൾക്കു മരിച്ചുപോയ അയാളുടെ ബുക്കിന്റെ അപ്പുന്നായി നീങ്ങൾ ന്തിള്ളണമെന്നോ. അങ്ങിനെ ചെറ്റുതും അതുകൊണ്ടു നീങ്ങൾക്കു സില്ലിക്കാൻ ഇഴ കീത്തി, തുംപു മുലകായി അയാൾ നീങ്ങളോടു ചെയ്യു തെരുവു് ഭർത്തിഖായിപ്പോക്കുമെന്നോ.

പാ: ബാബു:—അതു തന്തയില്ലാത്ത നായോ! എന്റെ അധിനിന്ത്യിൽനിന്നു നീനെ വശീകരിച്ചുകൊണ്ടുപോയതും ഹോരാത്ത് തൊന്ത് എന്റെ ജീവകാലം കഴിക്കേണ്ടതു് എത്രപ്രകാരത്തിലാണെന്നോ, കൂടുതലിയേം താങ്കിളുച്ചുംപോബാ, എന്നോടു കല്പിക്കിയുംപ്പറ്റി കൊണ്ടു.

ଜାତ:— ଅର୍ଯ୍ୟାତ୍ମେଷ୍ଟ ଉତ୍ତରଣେବୋଠି ନିଃଶବ୍ଦ କିମ୍ବା ଏବଂ ଶିଥିବାଗାମି ଅର୍ଥକେବାଟି ନିଃଶବ୍ଦ ନୁହ ମାତ୍ରି ଜୀବିଷ୍ଟକେବାଠି କିମ୍ବା ମାତ୍ରି ଉଳ୍ଳାକୀ ତତରିକ୍ୟାଗାମ ଚାହୁଁତୁ.

ପା: ବ୍ୟାଖ୍ୟା:— ଅର୍ଯ୍ୟାତ୍ମେଷ୍ଟ ଉତ୍ତରଣ କାହୁଁତତିରେ ନୀତି ଉତ୍ସ୍ଵାଲେତନଗା କିମ୍ବା ମୁକ୍ତକଷତିଲୁ କାଣୀଷ୍ଟ ବେଚ୍ଛୀରିକଷିଗା?

ଜାତ:— ବ୍ୟାଖ୍ୟା! ତତକ୍ଷେତ୍ର ଅନୁ ପବ୍ୟାମ ବିଦେଶ ଶକ୍ତି ଯୁଦ୍ଧତାଯିତାଗ.

ପା: ବ୍ୟାଖ୍ୟା:— ନିଃଶବ୍ଦକିମ୍ବା ଶକ୍ତିଯୁଦ୍ଧ ପବ୍ୟାମ ଏହିରା ଯାଇଗା.

ଜାତ:— ଅର୍ଯ୍ୟାତ୍ମେଷ୍ଟ. ଅର୍ଥି ଏହିରାଗାମ ନିଃଶବ୍ଦକିମ୍ବା ଉତ୍ସ୍ଵାଲେତନ ମନ୍ଦୁଲିବାଯିଟିଷ୍ଟି. ନିଃଶବ୍ଦକିମ୍ବା ବେଚ୍ଛା ବ୍ୟାପ୍ତି ଏହିରେଣ୍ଟ ପରିବାରଗୋ?

ପା: ବ୍ୟାଖ୍ୟା:— କଣାମିଷ୍ଟି.

ପିକାଇୟି ପାତମିନ୍ଦରାବ୍ୟାଖ୍ୟା ଜଗଲିବେଳିର ଅର୍ଥିକ କେବଳ ପୁରୋମେହାକୀ. ଅର୍ଥାତ୍ ପୁରୋମେହାକୀ ଅର୍ଯ୍ୟାତ୍ମେଷ୍ଟ ପିକାଇୟି ମାତ୍ରମେ କାଣ୍ଗାଠ ପାଦିଶାଯିକାନ୍ତାତ୍ମ.

ଜାତ:— ଶେଷାଠ ପୋକଗା.

ଜାତ ଫୋରାନ୍ତ ଭାବିକଷିଗେବୋଠି ଅରପିନ୍ଦିକ ପେଟକ ଗାମ କିମ୍ବା କହିଲାବ୍ୟା ତତ୍ତ୍ଵର୍ତ୍ତୁଷ୍ଟି ବାନାଇପାରିବା. “ବ୍ୟାଖ୍ୟା” ଏହିକି ପିଲ୍ଲିଷ୍ଟକେବାଟି ଅରପିନ୍ଦିକ ତତ୍ତ୍ଵ ବୋଯକିମିଯାଂ ନିମିତତା ଦୋଷାଧ୍ୟାଦ କାରତ୍ତ ଚାଲିତ୍ତୁପୋଯି. “ଏହିତୁ ଗୋଯି” ଏହିକି ପରିତ୍ତକେବାଟି ଅର୍ଯ୍ୟାଠି ଅରପିନ୍ଦିକ ଅର ରିକେ ହାତିପରିଚ୍ଛାନ୍ତା. ଅରପିନ୍ଦି ଶରୀକ ପିଟିଷ୍ଟ ବିଶାଖା ପାଦିଶାଯିତାରେ ନିର୍ମିତ.

ജാത:— അതു ദയപ്പെടാനില്ല. എന്നിക്ക ക്ഷണം സുവർഖ യും. ഇപ്പോൾത്തനെ വല്ലായും വിട്ടപോകുന്നണ്ട്.

പാത്മൻബാബു കയ കോപിച്ച കൂടിയെപ്പോലെ ക്ഷണം തിരിത്തു. “നിന്നോട് തൊന്ത് എന്തിന ദയകാ സ്ഥിക്കുന്നു? നിന്നുറ പാപം നീ വീടുക്കുണ്ട്!” എന്ന പറ എത്തു അയാൾ വട്ടമേശജുട്ടെട അരരികെ ചെന്നു് കയ ക സേലമേൽ ഇരുന്നു. മട്ടവരെ ഉള്ള കൈ രണ്ടും അതി നേർ വെച്ച് “നീ എന്നോട് കാണിച്ചതു് വലിയ അപ മാനവും പോരായ്ക്കും ആയിപ്പോയി. ക്ഷഗതവ്യമസ്താത അക്രമമായിപ്പോയി” എന്നുകൈ പിറ്റെപിറ്റത്തു. അതി നിടയിൽ ജാത ക്ഷീണിത്തെടുത്ത തിശ്രസിച്ചതുടങ്ങി. അ തുക്കെപ്പോൾ പാത്മൻബാബു “ജാതേ” എന്ന മെണ്ട് വിളിച്ചു. ജാതയുടെ അഭിനയം മലിച്ചു. അവളുടെ പോർ വിളിച്ചുമട്ടം അയാളുടെ ശബ്ദത്തിന്റെ മാറ്റവും ജാത ദയ കന്ന പുള്ളകിതയാക്കി: അവർ തിരിത്തു് അയാളെ സൃഷ്ടിച്ചുന്നോക്കി. പാത്മൻബാബു വികാരം അടക്കി പ നേരപ്പോലെ ആയി. എന്നാലും അയാൾ ഇതുണ്ടുണ്ടെന്ന ജാത മനസ്സിലാക്കി. അയാൾ സാക്ഷാതു് പശ്ചിമരാ ശിയായതുകൊണ്ടു് അയാളോടു് എത്തും പയറാതെമനുള്ള വാശിയും അവിവും ജാതയ്ക്കായി.

പാ: ബാബു:— ഇതുകൊണ്ടാണം കായ്മില്ല. എന്നുറ ബുദ്ധി നേക്കിവന്നു. ഇതെത്തുക്കു ശാന്തമായും നൃ യമായും തൊന്ത് സഹിക്കേണ്ടതാണോ”.

ജാത:—നിങ്ങലിക്കു് അഞ്ചിനെ ചെയ്യാമെങ്കിൽ തൊന്ത് സന്തോഷിക്കും. എന്നിക്കും അഞ്ചിനെ സമാധാ നിക്കുവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടു്.

പാത്മൻബാബു:—(തല ഇളക്കീട്) ഈ കാര്യം ഈ നില
യിൽ വിട്ടുകളിവാൻ നമ്മകൾ പാടില്ല. അണ്ണേ?

ജാതഃ:—നമ്മൾ എറ്റവെച്ചും?

പാ: ബാബു:—നീ എന്നിക്കു വേണ്ടതിലയിക്കു തോഡം
ചെയ്യുകഴിഞ്ഞു. ഇതും പോരാഞ്ഞിട്ട് എന്നിക്കു
നാശവുംതുടർന്നുകണ്ണോ?

ജാതഃ:—നിങ്ങൾ പറയുന്ന നാശം എന്നിക്കാണോ വന്ന
മേഖല്ലും. നിങ്ങൾക്കാണു. പാപംചെയ്തുതു് ഞാനാ
ണോ. ഞാൻതന്നെന്നാണോ അതിനെന്ന് ശിക്ഷ അന്ന
വീച്ചു് ആ പാപം വീട്ടുണ്ടതു്: നിങ്ങളുടെ ജീവി
തദ്ദേശം_ലോകത്തൊട്ടുള്ള യുദ്ധം....ഉപജീവനമാർഗ്ഗ
അമം—പ്രാരംഭിക്കുന്നതു് അപിച്ചും ഉള്ള. ആ
പുസ്തകം അഭ്യുദയം നിങ്ങളില്ലപ്പുകാണും അച്ചടി
ചൂഠൻ നിങ്ങൾക്കു് അഭ്യുദയിയുള്ള ഭാവിയും എ
നിക്കു് വെറും ക്രത്യും ആയി വരും. ഞാൻ അതും
അന്നവീച്ചുകൊള്ളാം നിങ്ങളുടെ അഭ്യുദയത്തി
നോ തന്മാന്യിനില്ലെന്ന ഞാനം, നിങ്ങളേയും
വീടു് എവിടെയെങ്കിലും ചൊക്കോളാം. (എഴു
നേരിട്ടുനാ.)

പാ: ബാബു:—(ശരക്ഷമയോടെ വിഹൃംകൊണ്ടു്) നോ
കു, നീ കാര്യം പറയാത്തതുകൊണ്ടും എന്നാട്ട ലേ
ശംപോലും മയ്യാട കാണിക്കാത്തതുകൊണ്ടും ഞാൻ
എന്നും അധികാരം നടത്തുവാൻ പോകയാണോ,
കൈ പാവപ്പെട്ട നിംബാഗ്രവതി ആണെന്നും നടക്കു
നാതുകൊണ്ടും പൂമെ തെരവിലെയ്യു ഇരഞ്ഞാൻ താ
വിക്കന്നതുകൊണ്ടും ഈ മാതിരി കൈ ദിഷ്ടുത്തും

രാജിയാക്കാമെന്ന് യീ കരതിപ്പോക്കത്തു്. അല്ലെങ്കിൽ ബന്ധുക്കളേയും ബഹുജനങ്ങളേയും വകവവയ്ക്കിവകം. എന്നോടു് നിനക്കു് പ്രതി പത്തി ഇല്ലെങ്കിൽ സാരമില്ല. എങ്കിലും അന്നും ജീവിക്കുന്നതില്ലാണ് കൈ ഭാവി പ്രതീക്ഷിച്ചുനില്ലാണ് കണ്ണന കായ്ക്കുന്നതു്. അതു് കേടാകാതെ വെയ്ക്കാൻ അവക്കു് അധികാരവുമുണ്ടു്. അവാര വിഹാരിച്ചിട്ടുകിലും എന്നും വീടിൽത്ത നെന താമസിക്കവാൻ തൊന്തു് നിനക്കു് അനന്വാദം നല്കിയിരിക്കുന്നു. എന്നും സ്വന്തം അവഗ്രഹിതി നോ മുണ്ടാക്കിനോ വേണ്ടി അല്ല.

ഇതുകേട്ടപ്പോൾ ജാതയ്ക്കണ്ണയ്ക്കുന്നതു് അല്ലും അതു് തവും അസാരം പരിഹാസവും അയിക്കുന്നു.

ജാതഃ—നിന്ത്യംക്കു് അതുനേതാളിം താഴവാൻ സാധിക്കം അബ്ദി! നിന്ത്യംക്കു് പിന്നെയും എന്നും മുഖ്യത്തു നോക്കാൻ കഴിയും അബ്ദി!

പാഃ പ്രാണ്യഃ— തെററില്ലാറെ കന്നം വേണ്ട. നമ്മൾ തമ്മിലുള്ള പ്രസ്ഥം എന്നെന്നുണ്ടു്. മുറിഞ്ഞുപോ യിരിക്കുന്ന എന്ന ദൈന്യം എന്ന ദൈന്യം അബ്ദി!

ജാതഃ—എനിക്കാ ഉണ്ടു്.

പാഃ പ്രാണ്യഃ— ശരി. അംഗിനെ അക്കട്ട. എന്നാൽ അതിനു് നമ്മൾ ലോകം അറിയവെ പ്രസ്ഥം മുറി കണ്ണം എന്ന അത്മമില്ല. ക്രേവീട്ടില്ലാണെങ്കിലും അന്നേകം ചാഴിക അക്കലെ അതാണന്ന വിധത്തിൽ ജീവിക്കവാൻ അനുഭൂക്തിക്കു് സാധിക്കം. അതു മാതിരി

യാണോ നീ എൻ്റെ വീട്'ൽ തുമ്പൻ'ക്ക് ശാളും.
നീനക്കു എഴുള്ളാളിം മാനവും ചന്ദ്രാഭ്യും ബാക്കി ഉ
ണ്ണെങ്കിൽ എൻ്റെ ഹേരിൽ ഒരു അപവാദം ചുമ
തനിപ്പോക്കരും.

ജാതഃ— അതുകൊണ്ടു എന്തു വരാന്നാണോ?

പാ: ബാംബു:— അതുകൊണ്ടു എന്തുവരാനാണോ? അതു
കൊണ്ടു കനം വരാനില്ലോ! നീ സ്വന്ത്മത്തിൽ
കേവലം മുഴകിപ്പോയോ? നമ്മൾ തമിലുള്ള സക
ടകരമായ വിവാഹബന്ധം മറിഞ്ഞപോവാനുള്ള
യഥാത്മകാരണം കൊടതിച്ചിയായി പൂർജ്ജന
ഈം അറിയുന്നും, അതു അവിജാപിന്റെ ഭായ്യ
യായ അനുഘ്യം വിധവാജീവിതത്തിനം മറ്റും
കായ്യമായ തരക്കേടു തട്ടകയില്ലോ?

ജാതഃ— അവരെ നീംപിംക്കു ഇതു വലിയ കായ്യമാണോ?

പാ: ബാംബു:— ഇതുകേണ്ടം മതിയായോ? ഗീതയെ നീ
എവിടെ വെക്കുന്നോ? അവളും ഒരു വലിയ കായ്യമ
ല്ലോ വയമോ? അവളുടെ തറവാട്ടിനം ഒരു കൂള
കും ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്താൽ വത്സലൻ അവളെ വി
വാഹം ചെയ്യുമെന്നോ നീ വിഹാരിക്കുന്നോ?

ജാതഃ— (ഞെട്ടിപ്പോയിട്ട്) കാ! അതൊന്നം ഞാൻ വി
ചാരിച്ചില്ല. ഇതിനെപ്പറ്റാറി നല്ലവണ്ണം ആലോച്ചി
പ്പാൻ എന്നിക്കു ഒരു ദിവസത്തെ ഇടത്തരണം. എന്നിക്കു
ഈനു മരിയായ തുടടിക്കണ്ണുള്ളുംതുടി സഹി
പ്പാൻ ശക്തിയില്ല. എന്നിക്കു കൂടിനാംകൊണ്ടു നീ
ക്ഷീണംതുടി നാഡിക്കുന്നില്ല.

പാതമ്പിബാബു:— എന്നെപ്പോലെത്തന്നെ നിന്മക്ഷം സഹിക്കാം.

ഇതു “കേടുപ്പും ജാത കൂടും വാഗിജീവിടുന്ന പിടിത്തത്തോടൊപ്പം ശാംഗത്തോടൊപ്പം കൂടി ചെന്നും ചെന്നും കൂടും കൂടി സംസ്ഥാനത്തിൽ ഇരുന്നു.

പാ: ബാബു:— നല്ലതുതന്നെ. നിന്മാലും ശരി പോയാലും ശരി. നീ ഇവിടെത്തന്നെ താമസിക്കാമെന്നു വാദിത്തം ചെയ്യാതിരുന്നാൽ, നീ ഇവിട്ടുന്ന പുറത്തുപോകയില്ലെന്ന് അണ്ണവന്നും കയതിക്കാംകൂ.

ജാത:— വാദിത്തം നിങ്ങളോടൊക്കെ?

പാ: ബാബു:— അതെ, എന്നോടുതന്നെ. തൊന്താൻം “ഈ വീട്ടിലെ ചിലവുകൾ, ഇന്നമുതൽ നടത്താൻ പോകുന്ന ആൽം. എന്നാലും പരിഞ്ഞിക്കേണ്ട. നീ നൊ തൊൻ കേവലം ചെടിപ്പെട്ടു. അതു നിയുധമാണ്. പുറമേയുള്ളവരുടെ മുമ്പാകെവെച്ചു” ആ നില കാണിക്കയില്ലതാണ്. നമ്മൾ ഇങ്ങനെ മാത്രമാക്കിപ്പാർ തൊൻ “നിന്നോട്” കൂടും വാക്കുപോലും മിണ്ടുകയില്ല.

ജാത:— നോക്കിൻ! നിങ്ങൾ വഷളത്തെമാനം പറയുതു. “എന്നോട് മിണ്ടുകയില്ല” എന്നതന്നെ കാരണം ദിവസത്തിൽ പല പ്രാവശ്യങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടു നിങ്ങൾ മിണ്ടുന്നണ്ടോകും.

പാ: ബാബു:— അതു നിന്മക്ഷ കാണാം. നിലയ്യും നിന്നാൽ മലയ്യും സമം. കുരാറാവാക്കു മിണ്ടുല്ലു. കൂടും ഏതൊന്നും വരുന്നാൽ വരുന്ന നീ ഒക്കെങ്ങുകയില്ലു, നിന്നോട് മിണ്ടു എന്നോട് സ്വന്ധം കിട്ടിയാൽ മാറിപ്പോകുമ്പോൾ

എന്നും തൊന്തരാണും പറയുന്നതും. ഇട്ട! നീനെ തൊൻ
ഈതുവരെ കണ്ണിങ്ങനില്ലുകളിൽ എത്ര നന്നായിങ്ങനു.
ജാതഃ—അരങ്ങിനെ ഉഴു അവസ്ഥ കൈ ചിന്താതീതമായ
ഭാഗ്യവസ്ഥ അതയിൽനാണ് എന്നും തൊൻം പറയുന്നു.
പാത്മൻബാബു:—എന്തി!

ജാതഃ—യിങ്ങളുടെ ഭാഗം നീങ്ങൾ പാശ്ചാത്യ. അതു നീറു
വേദരാഖ്യനാണുവും നീങ്ങളും തുരിക്കുന്നു. കരം
ഗം എന്നിക്കും ശാസനപോലെ തന്നീടുണ്ടും. (പ്രസി
നിശ്ചയംതുടർന്നു) ഈനീ എവർന്നു ഭാഗം തൊൻം പ
റയട്ടു. നീങ്ങളും എന്നിക്കു ചീല കരാറുകൾ
ചെയ്യാറാണും.

പാത്മൻബാബു:—നീൻ്റെ കരാറുകളോ! നീൻ്റെ നീബു
സ്വനകളോ! എന്നിക്കും അരങ്ങിനെ ചീല ബാല്യ
തകൾ ഉണ്ടാക്കാൻ നീനുകൾ ശക്തി ഉണ്ടോ? നീനു
കൾ ദെഹത്തിനുണ്ടോ? മാടിനെ തല്ലുന്ന മാട്ടവാർ
തൊൻ എടുക്കും. അതു നല്ലവല്ലോ ഉപദേശഗീക്കു
കയും ചെയ്യും.

ജാതഃ—അതു മാടിനെ തല്ലുന്നതെന്നു ഉപദേശഗീക്കും.
പാത്മൻബാബു:—നീ കൈ മാടാണും. നീനോളം ശരി
യായിട്ട് തല്ലാം.

ജാതഃ—ബാബു! ഏറ്റു വാക്കേകാണ്ടു ഫലമീല്ല. നീ
ഒപ്പം എൻ്റെ അധിനന്തരതിലാണും. എൻ്റെ
ചോദ്യപ്പട്ടിക്കു കീഴെ—അതു നീങ്ങർക്കു നീശ്വയ
വും ഉണ്ടും. എന്നിക്കു വേണമെക്കിൽ, നീങ്ങൾ
ഗോപ്യമായി വെക്കണും എന്നും താക്കീതും ചെയ്യു
വത്ത് മിന്നംബുദ്ധിം സംഗ്രഹിക്കും മുഴുവൻം പുറത്തു

ക്കാൻ സാധ്യിക്കം എന്ന ശക്തി ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ട് എന്ന ഭീഷണിപ്പുട്ടതാണെന്നും നോക്കേണ്ടും. എന്നാൽ ഞാൻ നിങ്ങളുമായെന്നും മഹ്യാൺ വിചാരിക്കുന്നില്ല. കമാണ്ട്; ഞാൻ അതുകളുടെ ദൈവക്കു കനം ഉണ്ടയിട്ടില്ലെന്ന നിലയിൽ പെരുമാറ്റുമെങ്കിൽ നിങ്ങളും അപ്രകാരതനെന്ന പെരുമാറ്റേണ്ടിവരും. ഞാൻ ഒരു പത്രത്താണെന്നും ഒട്ടിക്കുമെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ഒരു അസാമാന്യമഹാനാശാനും ഒട്ടിക്കുന്നീ വരും.

പാ: ബാബു:— അതു യട്ടുത്തമായിരിക്കേ എന്നിക്കു എടിക്കേണ്ടുണ്ടോ?

ജാതഃ:— ഹ! നിങ്ങൾ ഒരു മഹാനാശാനും നിലയിൽത്തന്നെ ഇതനുകൊടുക്കു. നിങ്ങൾക്ക് അംഗീകാര മുള്ളാൺ സാധ്യിക്കുമെങ്കിൽ— എന്നാലും ചില നാട്യങ്ങൾ തുടങ്ങുതെ കഴിക്കയില്ല.

പാ: ബാബു:— എന്താവശ്യത്തിനും?

ജാതഃ:— വണ്ണിബാബു എഴുതിയ അതു മഹാലുന്നതിന്റെ കുറ്റാവു നിങ്ങളുണ്ടാണോ ഒട്ടിക്കുന്നും. ഒരു മുടഡ സഹജീവിതം പുലത്തിക്കൊണ്ടുവരേണ്ടുമെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ വകയായി അംഗീകാരം ഒരു നാട്യവും പരിഗ്രഹിക്കേണ്ടിവരും.

പാ: ബാബു:— ഞാൻ നിന്നോടും ഒരു കാഞ്ചം പറയാം. അതു കൊള്ളുത്താത്ത പുസ്തകത്തിലെ ഒരു വാക്കുപോലും ഞാൻ വിശ്വപ്പിക്കുന്നില്ല എന്നും.

ജാതഃ:— അതേതായാണലും ഇണ്ടാവാൻ പഠിയില്ല. അതിലുണ്ടിൽ ഒരു വാക്കുപ്പാരിം നിങ്ങളിൽ മുഹൂര്ത്തിന്റെ ഒരു പുസ്തകം നാം

வெளியிட்டு. அது விஶபஸிக்கின்றக்கை ஷுல்பிஸாம கும்பங் நினைவுக்கை⁹ உண்ணாயிருக்கிற ஏழைக்கை அதைப் பொறுத்தாராஜத் ஷுல்பிஸாமக்முவுங் நினைவுக்கை⁹ உண்ணாக்கமாயிருக்கிற.

பா: பொன்று:— ஏதுகேளா! நீ என்ன—

ஐத:— (ஶாந்தியோட) நினைவு அத்திலுத்து பொகுப்பு விஶபஸிக்கின்றிட்டு. ஏதுபோலெ? நினைவு ஏது நோடு மேலுள்ள மின்சுக்கிழவெழுங் தொங் விஶபஸி கூறுதலோலெ.

பா: பொன்று:— குறகாலத்துங் விஶபஸிக்கிழவீட்டு.

ஐத:— (நினைவுக்கைவெக்காத) நினைவு கொலைக்குதா நத்து⁹ ஏன் பருத்த அது புஸ்கரத்திற் ஏழுதி கூறுவது⁹ அக்கிரமங்குதி விஶபஸிப்பாங் நீ நைவுக்கை ஸஂஶதி உண்ணல்லது. ஏழுப்பார்ம ஏன்று⁹ அரியுமோ? பாத்மங்கப்பான்றுவிங் கபிலமஹஷி யுடை மாதிரி குற கித்தி ஸங்காரமாய்வதோலோ.

பா: பொன்று:— கபிலமஹஷி யுடை அதுமோ? நீ என்ன அஞ்சிட்டிதழக்காங்கா⁹ கொக்கின்று⁹.

ஐத:— பொன்று! நினைவு கபிலமஹஷியை ஏற்றுக்கொ வட்டு புக்குடிப்பானத்திட்டங்கு⁹. அதைக்கொடு நினைவு ஏற்று காரணமகொட்டு புக்குடியோ அது யஶஸ் நினைவு நீங் கெக்கீடியாது நினைவுக்கை கெக்க லாக்கா.

பாத்மங்கப்பான்று:— கபிலமஹஷியுடை ஹாய்வதை நீ அலீகாவிட்டிதனோ? உண்ணாயிரிக்கையிட்டு. அலே! அது தாங்கு⁹ பாஷ்கின்று⁹. நீங்கா வக்திரிவிட்டுத்தை

ഒര്ത്താവിറാം" നിന്നേയുംകൂട്ടി ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽക്കൂട്ടി
ടെ ജയസൂചകമായ ഒരു ഫോഷിയാത്ര ചെയ്യാമായി
കനിഞ്ചു? പ്രജാസഭാധിപരാതുക കനിച്ചു" തീർ
കഴിക്കാമായിങ്ങനില്ലോ? ഇതൊക്കെ ലഭിക്കാൻ വേ
ണ്ടി ഒരു വദ്ധവഹപ്രപൂതത്തിക്കു" നീ എന്നെൻ്റെ പിറ്റു
ണായായി നീഡിഃം. അല്ലോ! ഒഹ, കഷ്ടം! അയാളു
മായി ഈ മാതിരി ആനുവദംമാറിയിൽ കഴിയു
വാൻ അവസരം കിട്ടാതെത്തുകൊണ്ടായിരിക്കും,
ഇങ്ങിനെ കനിഞ്ചു പങ്കാരംബാവാൻ എന്നേയും
ക്ഷണിക്കുന്നതു" .

ജാതഃ:—നിന്നേം ഒരു വലിയ സമത്വാശം. വാണ്ടു
നിന്നേംക്കു അമാത്മമായി വിശ്വസിക്കുന്നതുകു ഒരു
കാരണം നിന്നേം കണ്ടുപിടിച്ചില്ലോ? എന്നിക്കു" അ
ങ്ങിനെ കനം" ആലോചിച്ചുട്ടും സാധിച്ചു എ
നു വരിപ്പി. എന്നാൽ അഥവാ എഴുതിയ പുസ്തക
ത്തിഞ്ചു ജനകനായിനിന്നേം നിന്നാൽ എത്രവി
ധതിലും യേജും അചാരിക്കുന്നതിനു" എന്നിക്കു"
ഒരു പരാധിനിവും ഉണ്ടാകയില്ല.

ജാതയുടെ വാക്കുകളായ അനുകൂലം മമ്മംതോറും എ
റീടു നീത്യാഹമില്ലാത്ത പരിമേംബെക്കാണ്ടു" അട്ടിമറി
ഞ്ഞപോയ പാർത്ഥൻബാണുവിഞ്ചു മഹസു" അല്ലെന്ന
മമതത്തിഞ്ചു വശരേത്തുകു" അസാരം ചാഞ്ഞ.

പാ: ബാണു:— എന്നാലോ ജാതേ! ആ കായ്യം തോൻ യ
മാത്മത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അതു" നിഞ്ചുറു
സ്പാർവത്തിനു വേച്ചുയായി വരുന്നില്ല. നീനുകു"
അതുനേതാളും സാമത്യമില്ല. അതുനേതാളും വലി

യ അതുശയുമില്ല. നിന്നെന ഇത്തോടെ ഉത്സാഹിപ്പിച്ച് സാക്ഷാത് കാരണം എന്താണോ?

ജാതഃ:—(മഹാദ്വാരയത്യോദ) അധ്യാർഹം അഭ്യേഷിതെന ഇപ്പും പ്രേക്ഷിക്ഷം അരതുമാത്രം മതി. നമ്മക്ഷം എററ യും നമ്മയായതു് എന്താണെന്നോ നമ്മാൽ ഇത്തുകം അരിയുന്നതിനേക്കാൽ നന്നാകുംവണ്ണം അരിയുന്നതു് അധ്യാളാണോ.

പാത്മൻബാബു:—അധ്യാളാണോ അബ്ദി? അധ്യാർഹം, നരകത്തിൽചെന്ന ത്രിശ്ശേട്ടു.

ജാതഃ:—ബാബു! അധ്യാർഹം യടാക്കിത്തിൽ അഭ്യേഷിതെന അഗ്നിച്ചു. അതിനീടുകയിൽ അധ്യാളൈ ചീതപരാജ്യന്തു് നിന്നെല്ലപ്പോലെയുള്ള പുല്ലിമാനാക്ഷം പരാിയതല്ല.

പാ: ബാബു:—ഹോക്കെട്ട്. തൊൻ അഭ്യേഷിതെന ചെങ്കുയ്യാൽ കനം കയറ്റേണം——തൊൻ ചെങ്കും എന്നോ തീച്ചുപരായുന്നില്ല—എന്നാലും തൊൻ—

ജാതഃ:—സമതിച്ചു. അബ്ദി!

പാ: ബാബു:—തൊൻ അതുശോചിക്ഷം.

ജാതഃ:—അതു നല്ലതുതന്നെ. ബാബു! തൊൻ പോകുന്ന. തൊൻ ഉദ്ദേശിച്ച കാര്യം നീബേഘരംപ്രകാരം അധ്യാളൈക്കാണട്ടു് അമഹരിപ്പിക്ഷം പ്രിന്ന ദെയർത്തേനാട്ടം വിശ്വാസതേനാട്ടംതുടക്കയാണോ അതു ധീരവനിതാഭവിതെന്നിനു പോയതു്.

പാത്മൻബാബു തന്റെ അധികാരം പ്രവർത്തിക്ഷാന്തിരിച്ചി പരിശുമിപ്പുന്നുംവണ്ണി വാതിലിന്റെ അരികെ കാട്ടി. “നീ വിഹാരിക്ഷാനക്കിൽ” എന്നമാത്ര

മാൻ “അധ്യാത്മക കലങ്ങിമരിത്ത ചീറ്റകൾ വാഗ്രഹിച്ചേ
ണ പുരുത്വന്നത്”. നിപുഞ്ഞിയൊന്നം ഇല്ലാത്തിട്ടു് അര
ധാർ ചട്ടികളിച്ചു് കീഴു ഭൂഖിന്ത്യപോയ കു കളിക്കാര
കൈപ്പോലെ രണ്ടുകയ്യു് കീഴയിൽ തജ്ജി അനിതിതല
വത്തിൽ എഴുത്തുമശയുടെ അരരികെവനു് അതു കണ്ണാ
മണിപിടിച്ചു് പുസ്തകം എടുത്തു് അതിനേൽ കു നോട്ടം
വെച്ചു് ഇങ്ങിനെ മെല്ലെ വായിച്ചു്. “ആമകന്താവു്:
എൻ. പാത്മൻബാബു—ഗവേഷണശാലയിൽ തത്പ
ശാസ്ത്രിപ്പണനായ റോക്കർ, കല്ലേട്.” ഇങ്ങിനൊ വാ
യിച്ചിട്ടു് “സത്യമായിട്ടും താൻ തോറു്” എന്നു് ത
നോട്ടതനെ പിരുപിരിത്തു.

ഇതാണു് ജാതക്കുടം മരഹാത്മ ജയം.

പറ്റിബിഡാമദ്ദ്യായം

അനന്തലയും പാത്മൻബാബുവും വസബനം അന
ലയുടെ വീട്ടിന്റെ അതിമിഠാളിൽ ഇരിക്കുകയായിര
നു. അവർ അന്തലയുടെ പശ്ചിതായ തെത്താവു് വർണ്ണം
ബാബുവിജൻറു റിക്കാർട്ടുകൾ പരിശോധിക്കുന്ന തീരക്കാ
യിക്കു...അന്തലയും കത്തുകൾ വായിഡ്രൂന്ന തീരക്കായി
യുണ്ടു. ഓട്ടരാണോരോന്നായി വായിച്ചു നോക്കുന്നതാണും കാ
യ്യുമായ വിവരമൊന്നും കാണാത്തതെന്നേക്കു അവർം പവ
റുകൊട്ടയിൽ അലക്കുമ്പുമായി വലിച്ചേരികയും ചെയ്യുന്ന
ണ്ടു്. ഒന്നരാശുവും അക്കാന്തിച്ചുംകൊണ്ടു് പുതതീര
തുണ്ണു നിസ്പാസവും അത്തുന്നുവകാരവവും പാത്മൻ

ബാബുവിനു് ഭസ്മഹമായിരേത്താനീ. അരയാൽ കയ അ
“ചട്ടിക്കാത്ത കത്തു്” വായിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു.
അരന്മാമ ഉച്ചത്തിൽ കത്തുകൾ വലിച്ചുകൊണ്ടു
മാറ്റും കേരിക്കുന്നുപാൽ അയാൽക്കും കയ വെറി പിടി
പെടുന്നു ഉണ്ട്. താൻ വായിച്ചുനോക്കിയ കടലാസു്
അതിനീൻ്റെ സ്ഥാനത്തു് കത്തുക്കിഡുക്കാൻ ഒരുക്കണ്ണ വ
സുലൻ, പാർത്തമൻബാബുവിനു അംഗക്കവയോടെ
നേരക്കുന്നു ഉണ്ട്. അതുകൂടാതെ അരുതെ വീകാരങ്ങാനു
ദേത്തനേ ഇന്ദാജീനീൻ്റെ അരരിക തത്തും തുടക്കിടുന്ന നോട്ടു
വെയ്യുന്നു.

ഉരിപ്പാൻ രക്ഷക്കുന്ന പട്ടിയള്ളു കയ ജനലീനീൻ്റെ
ഉള്ളിൽക്കും ദാന വെളിച്ചുംകുണ്ടു്, അതു നേരു മുകാ
ഗിച്ചിരുന്നു. കടലാസു് തുഡ്യാരമായി കാണോ ദീക്കിൽ വെ
ച്ചിട്ടുള്ളതു് അകാശം പിന്നിൽനിന്നു് വീണാൽ നല്ലവ
ണ്ണും കാണാറാകുംവീധത്തിൽ അരന്മാ ഇരിക്കുന്നുണ്ടു്.
പാർത്തമൻബാബുവും പത്തിരുവാം അവളുടെ, വലത്തും ഇ
ടത്തും ശരയിട്ടാണു് ഇരിക്കുന്നതു്. പാത്തമൻബാബുവിനു്
അനാവസ്യശബ്ദങ്ങളുണ്ടു് സഹിക്കവയ്ക്കാതായി.

പാ: ബാബു: — അരന്മാലുവാമുഖം! ഇപ്പോൾട്ടുകൊള്ളാക്കു
ന്നും എൻ്റെ ഏഴുത്തുമാറിയിൽക്കാണ്ടുപായി അ
വീടിനും പരിശോധിക്കുന്നതിനു് നിങ്ങൾക്കും
വല്ല വിരോധവുമുണ്ടോ? പരിശോധനയെങ്കും ബുദ്ധി
കിടരത്തു് പിടിച്ചുനീഃത്തണ്ണിവയം. അങ്ങിനെ
ചെയ്യുന്നാമുകിൽ പെരുളിപ്പമാനുകൾില്ലാത്ത സ്വ
സ്ഥത ചുറ്റും വേണാം.

അരന്മാലു: — നിങ്ങളെല്ലാം ബുദ്ധിമുട്ടിണ്ണന്നതിൽ ഏതുക്കും സ
ംഭവിക്കും. നേരും എൻ്റെനീറും അഞ്ചുവിശൻറും കടലാസു

കളൂടെ ശരീപ്പുട്ടതിവെച്ചിട്ട് ഫലമില്ലാത്ത
അന്യാളുടെ കത്തകളൂടെ ചീറ്റുമ്പാർ കതിന
പൊട്ടിത്തറിക്കുന്ന ദിക്കിൽനിന്നു് അപുത്തിനട
ത്രംപ്പോലെ അതിനുന്നു് വർഗ്ഗംമ്പാബു എപ്പോ
ഴം പറയാറുണ്ട്. നിങ്ങൾക്കു് ചീനതിച്ചാടേന്നു്
എന്ന തോന്നാത്ത കത്തകൾ വേലക്കാരം ബാക്കി
യുള്ളവയും വായിക്കുന്നതിനു് എപ്പു വിരോധമാ
ണു്. അവരെ എന്തിനു് ഉടക്കുന്നു.

പാ: ബാബു:— ശരീരാണു് പരിഞ്ഞത്തു്. എന്നാൽ 'അതു
പ്രുത്തിയും തെങ്ങവള്ളുത്തനു ഏല്പിച്ചുകൂട്ടയോ?
എന്തിനു് പരവശപ്പുട്ടുണ്ട്. നിങ്ങൾക്കും തെങ്ങു
ളേ വിശ്വസമില്ല!

അന്നലു:— എന്തിനാണു് ശ്രൂഹമാരു! അങ്ങിനെയുള്ള
വാക്കുകൾ പറയുന്നതു്? എന്തിക്കു് നിശ്ചയമായി
ടുക്കും നിങ്ങളെ വിശ്വസിക്കാം.

പാ: ബാബു— (തലകല്ലുകീട്) ശരീ. എന്നാൽ തെങ്ങു
ളേ വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടുക.
പാതമ്പിബു:ബു താൻറു എഴുത്തുകൂണിൽ പ്രവേ
ശിച്ചു്. അവിടെ കടന്ന ഉടനെ അതിനെന്നു വാതിൽ
പുട്ടി. അതു സമയത്തു് അന്നലുയും വത്സലനും ത
ചൂന്തിരി. അനന്തരക്കണ്ണഭാവം കാണിച്ചു.

അന്നലു:— എൻ്റെ ഭർത്താവിനെന്നു മറഞ്ഞത്തെ വെള്ളിവാ
ക്കുന്ന ചീലുറ സംഗതി എങ്കിലും കണ്ണകിട്ടുമെന്ന
അതുശ്രയേടു താൻ ഒട്ടക്കെത്തു കത്തുകളുകൾ
രണ്ടുന്നംപ്രവഗ്നം വായിച്ചുനോക്കി. അതുകൊ
ണ്ണോന്നും ധിലാം ഇണ്ണായില്ല. സകലവും തുന്നും
ആണു.

വത്സലൻ:— അതുകൊണ്ട് വേഗാരാക്കേണ്ട.

അനന്ദഃ:— (നിവന്നിക്കുന്നിട്ട്) നീ ധമാത്മത്തിൽ വില
വെക്ഷന വല്ലവയം നിന്തു നശ്ചമായിട്ടുണ്ടോ?

വത്സലൻ:— അതേ. എന്നും പ്രിയപ്പെട്ട പാദം. അപ്പോൾ.

അനന്ദഃ:— തോൻ പറയുന്നതും പ്രിയപ്പെട്ട പാവങ്ങളായ
അപ്പോരേയും പ്രിയപ്പെട്ട പാവങ്ങളായ മറവല്ല
വരേയും പററി അല്ല. വണ്ണന്നബാബു നിങ്ങളുടെ
പ്രിയപ്പെട്ട പാവങ്ങൾ എന്ന പട്ടികയിൽപ്പെട്ട
അളള്ട്. അയാൾ എന്നും ജീവൻം മുകാലോഹ
രി അതിരുന്നു. അതിന്റെ പക്തി അയാളുടെ
അടിമയും വീട്ടുകായ്യും നോക്കിവയന്ന ഭാസിയും അതു
യിരുന്നു. എന്നാലും ഒരിക്കുടി എന്നും ബാക്കി അതു
ല്ലോ എന്നിക്കും കനം ചെയ്യാതെയും കരഞ്ഞുക്കൊ
ണ്ടം കഴിച്ചുകൂടാൻ സാധിക്കുകയില്ല. നീ എന്തു പാ
രിയുണ്ടോ? അങ്ങിനെ എന്നിക്കു സാധിക്കുമോ?

വത്സലൻ:— ഇല്ല. അതു വിചാരിച്ചാലും സാധിക്കുയി
ല്ല. നിത്യയം.

അനന്ദഃ:— അതു ഇല്ലോ ഇങ്ങിനെ നടന്നുകൊള്ളണ്ട്, അല്ലോ?
അതുപോലെത്തന്നെ വീട്ടുകായ്യും ഒരു നടത്തുന്നതും
അതേരീതിയിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞുള്ളൂട്ടം. വരാൻപോ
ക്കന്തിന്നേരിയും വന്നുകഴിഞ്ഞതിന്നേരിയും വിചാരം
അക്കം വിട്ടുപോകയതും. എന്നും എടപാടുകളും
എന്നും ബാല്യതകളും തോൻ അനശ്ചിച്ചുപോയ
നീതും വിശ്വശാത്ര യാതൊന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല
എന്നും പരബ്രഹ്മാന്നും.

എത്തുവന്ന്:— ഈ കാഞ്ചനത്രപുരി ഇപ്പോൾ ഒരു ദാട്ടം വെക്കാൻ സംഭ്യമാക്കംഡ ലിം, നിങ്ങളുടെ സങ്കടത്തിൽനിന്നു മൊചനം സിലുപിച്ചതുകൊണ്ടു് തോൻ വളരെ സന്ദേഹിക്കുന്നു.

അമ്മാലു:— യോളുത്ത് എത്തുവന്ന്! ഒരു വീയവ ഒരു രോഗി സ്ഥിരമായി അണ്ടു. കനാമത്തെ പാരവശ്യം കന്ന തണ്ണുക്കു വോം, ഒരു രോഗിസ്ഥി എന്നും പോലെ അവരുടും അതുപരിക്കുന്നതു് അവർക്കു ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കയില്ല.

വത്സവൻ:— ശരിതെന്നു. ശരിതെന്നു.

അമ്മാലു:— തോൻ നിന്നോടു വളരെ ശ്രദ്ധവാദായിട്ടു് ഒരു കാഞ്ചം പറവാൻ ഫോകുന്നണ്ടു്.

വത്സവൻ:— മുടക്കുമെല്ലു.

അമ്മാലു:— നീഈം എന്നോടു ശ്രദ്ധവാദായി ഉത്തരം പറയുമെന്ന തോനും വിശ്രദിക്കുന്നു.

വത്സവൻ:— അതു ഉറപ്പുമെല്ലു! എന്നോടു അമ്മാലുമുണ്ടോ!

അമ്മാലു:— എന്നാൽ തോൻ പറയുന്നതിനെന്നാക്കേ “ശരിതെന്നു” “മുടക്കുമെല്ലു” “ഉറപ്പുംാം” എന്നുണ്ടാക്കു ഒരു ശിത്രവാദപ്പോലെ ഉത്തരം പറയുകയും.

വത്സവൻ:— എന്നിക്കു തീച്ചയാണും.

അമ്മാലു:— എന്നോടു സത്യംമാത്രമേ പറയാവു. വള്ളുന്ന ബാധ്യ ഒരു സമയമ്പാണെന്നും നീ വിച്ചാരിക്കുന്നവോ?

വത്സവൻ:— (അതുകൂട്ടുന്നതുടെ) അമ്മാലുമോ!

അമ്മാലു:— പൊക്കിയുള്ള ഗ്രൂംമുൻറക്കാടും അരയാടിക്കാടും

ങ്ങ വസ്തും അധികമായി പാവാൻ ഉണ്ടായിരിക്കു
മെന്ന നീ വിചാരിക്കുന്നോ!

വത്സലൻ, ഉറപ്പാബന്നു പിന്നേയും പാവാൻ ആ
വിക്രിയോർഡം അനുഭവ ക്രവത്തെ തടങ്കു.

അനുഭവ:—പണ്ഡിതന്ത് വാക്കുകൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന
മനസ്സമിതിയോടു് അനാക്കവു ഉണ്ടായിരിക്കുന്നോ.
ഈവുചെയ്തു് ഒഴികഴിവുകൾ പഠിച്ചു ഒഴിയുവാൻ
നോക്കുന്നതു്. എൻ്റെ പിന്തുകളെ പിഡിപ്പിക്കു
തെന്ന വിചാരത്തിനേൽ ഉള്ളജ്ഞാനം അതുകൊം തുറ
ന്നുപഠിച്ചിട്ടില്ല. എനിക്കു പച്ചപ്പുരമായ്മാണോ
അഭിയോസതു്.

വത്സലൻ:—(ഹൃദയപൂർവ്വം) എൻ്റെ പ്രീയ അനുഭവാമേ,
അരദ്ധഹം ക്രമ മഹാമനസ്സായിരുന്നു. വേദാന്തവി
ഷയത്തിൽ അധ്യാർഥം കണ്ടുപിടിച്ചു തത്പരമാണ് ക
ണ്ടിട്ട് വിദ്യാജ്ഞന്നുംകൂടു് തുറന്നപോയിട്ടുണ്ട്
ശാസ്ത്രവിഷയത്തിൽ അതു് ക്രമ പൂര്ത്തിയ പദ്ധതി
യുടെ പ്രാരംഭം ആയിരുന്നു.

അനുഭവ:—അരംഭിന്നെ അത്യിരിക്കുമെന്നു് എനിക്കു എ
പ്രോഫീം മനസ്സിലായിട്ടുണ്ട്. അരംഭിന്നെന്നാണു
അധ്യാർഥം അഭിമാനിച്ചു പോന്നിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നു
അറിയും.

വത്സലൻ:—അവസാനം പാഠത്തു് തോൻ വിശ്വസി
ക്കുകയില്ല. അധ്യാഭേദപ്പൂഖ്യ അത്യാദ്യാശം ഇല്ലോ
തു അതുള്ള തോൻ കണ്ടിട്ടില്ല. അധ്യാർഥക്കു് അ
ഡാഡാ ക്രമ ശരദിമാനാ, ഉന്നാതിക്രമാ ലുനാ് എ
നിക്കു സന്തുഷ്ടപ്പെട്ടു ചുണ്ടു:

അനന്തരം:— അയാൾ നാവുകൊണ്ട് പറഞ്ഞത്തപ്പോൾ അംഗം യാളിടെ ഉള്ളിലുള്ള വിച്ചാരം കൗം അയാളിടെ ഭാ തു അവിവാൻ ഇടയില്ലെന്ന നീ വിച്ചാരിക്കുന്നോ?

വത്സലൻ:— അദ്ദേഹത്തിനും സ്വന്തം മാഹാത്മ്യം പക്ഷ തിപോലും തിരുയ്യമില്ലെന്നതും സത്യമാണോ.

അനന്തരം:— എന്നാൽ അതിന്റെ മലമായി അയാൾ എഴുതിയതാക്ക എവിടെ പോയെന്നും നീ എ നോട്ട് പറഞ്ഞതുങ്കുമോ? എന്നാട്ടുടെ നീയും പാത്മൻബാബുവും അയാളിടെ റിക്സർട്ടുകൾ ഒക്കെ പരിശോധിച്ചു. നമ്മുടെ കണ്ണകിട്ടിയ എഴുത്തു കൾ കൈ ഗാമസ്തി മാസ്തിക്കുടെ എഴുത്തുകളേക്കാണു ക്കവിഞ്ഞതെ എഡിയുള്ളതായി കണ്ടിരിക്കുന്നോ?

വത്സലൻ:— (കന്ന കുല്പിപ്പോയിട്ടും) നോൻ കന്ന പറ യാം. അയാൾ എഴുതിയതാക്ക എത്ര ചീലും കാൽഞ്ഞത്തപ്പറാൻ അന്താലും ശരി ധാരിക്കുന്നോ കൈ പ്രകാശം വരുത്തിക്കുന്ന കൈ പൊടിക്കുന്നുണ്ടോ അയാളിടെ വരസില്ലി.

അനന്തരം:— അയാൾ എഴുതിയതാക്ക നീരുയമായിട്ടും അയാളിടെ സ്വന്തം കയ്യുക്കിരത്തിൽ അന്തിരിക്കുന്നും. അതുതന്നെന്നായിരിക്കും നീന്റെയും അഭിപ്രായം. എന്നാൽ നമ്മൾ പരിശോധിച്ചു കൂടുതലിൽ നീനും കുന്നകിലും എഴുത്തും “ശ്രദ്ധ എഴുതിയ അദി കപിലമഹാസ്വിഡ്യപ്പോലെ വന്നുംബാണും” എന്ന പരയതക്കവണ്ണം മൃണംകളുള്ളതായി കണ്ടിരിക്കുന്നോ?

ବତ୍ସଲଙ୍କ:—କପିଲମହେସିଯତେତୁପୋଲେ ଏଣ୍ଟି ପା
ପାନ୍—ଶରୀକଣ୍ଠ”—(ବିରମିକଣା)

ଅରଣ୍ୟ:—ଏଗରା ମିଳୋତତତୁ? ଅର୍ଯ୍ୟାମି ନୀଳକଣ୍ଠ ର
ତାଙ୍କର ନୀଳକଣ୍ଠ କିମ୍ବା ପେଟକି ସମ୍ମାନିଷ୍ଠ ଏଣ୍ଟିପାଦି
ପାରିକଣକ. ନୀ ପିଲା ପେଟକି ତୁଳନା ଦୋଷ
ପୋର ଅରତୁ” ଛୀରତୁକିଟକଣାତାଯି କଣ୍ଠ ଏଣ୍ଟି
ନାମ ପିମାରିକଣକ.

ବତ୍ସଲଙ୍କ:—ହା! ନୀଙ୍କର ଅରତିଶର୍ମେଯାକତି ଉପରେଯାହା
କଣା!

ଅରଣ୍ୟ:—(ଅରକୁମର୍ଯ୍ୟାନ ଏଣ୍ଟିଫଳେନାରୀଟି) ଯୋକ୍ତିର ପ
ତୁଲା! ନୀଳକଣ୍ଠ ଏଣ୍ଟିଫଳେନା ଏଣ୍ଟିଗରୀ ତେତାପି
ଗରୀ କାଞ୍ଚିତକଣ୍ଠଜ୍ଵଳା ଶେରବମାଯି ଏଣ୍ଟିକଣାନ ସା
ଯିକଣ୍ଠିଲ୍ଲେଷ୍ଟିର ଅର ରଣ୍ଟକାଞ୍ଚିତକଣ୍ଠଜ୍ଵଳାପୁରୀଯି
ମେଲାର କଣାମ ମିଳିବ୍ଲୁକଣ୍ଠରେ.

ବତ୍ସଲଙ୍କ:—(ଅରଶୁନ୍ତରେତାନ ଏଣ୍ଟିଫଳେନାରୀଟି) ଏଣ୍ଟିଲ୍ଲୁବ୍
କ୍ରି ତୁମ ନୀଙ୍କର ନୀଳକଣ୍ଠ ନୀଳିତିପ୍ରିତେହୁ?

ଅରଣ୍ୟ:—(ଅରଶୁନ୍ତର ସତ୍ୱତିର ଅରାହୁବିଷ୍ଠପୂ
ଯିଟି) ହୁଲ୍ଲୁ. ହୁଲ୍ଲୁ. ଅରତୁ ସାରମିଲ୍ଲୁ. ଅରତୁ” ପକବ
ଝେଣ୍ଡାକ. ନୀଳକଣ୍ଠ ପାତ୍ରର ଚେଦପ୍ରମାଣ୍ୟାଯି. ନୀଳ
କଣ୍ଠ ପେଣ୍ଟିକଣ୍ଠଜ୍ଵଳାଟି ଲୁଦପେଟି ପରିଚାମିଲ୍ଲୁ (ପି
ଲେନାଯୁ ଲୁକଣାରୀଟି) ଲୁରିଛୁ! ତୁମୁଁ: ଅରତିଶର୍ମେନୀ
ପ୍ରୋମାଦ ପାଠମୁଖୀବ୍ୟବମାଯି ସଂସାରି
କଣ. ଅର୍ଯ୍ୟାମକ୍ଷ” ଏଣ୍ଟିଲ୍ଲୁବ୍ ମନ୍ଦ୍ରିଲବ୍ୟବ.

ତଥା ପୁଷ୍ପିଷ୍ଠ ପରିତତ୍ତକେଟି କୋପାକଳନାଯ
ବତ୍ସଲଙ୍କ ପାତ୍ରର ପରିବଶନାଯି. ମରପାଦି ଅରଲୋପିଷ୍ଠ
କଣ୍ଠପାର୍ଟିପ୍ରାଣ ଅର୍ଯ୍ୟାମକ୍ଷ” କଣାମ ସାଯିଷ୍ଠିଲ୍ଲୁ. ଏଣ୍ଟି
ନାର ମରପାଦି ପାଯାକତ୍ତୁ ଲୁକଣାଲ୍ଲୁ.

வாழ்வது— ஒரு விவரம்! என்றும் என்னோடு ஏது
கூறுகிறேன். என்க விவரமாக வாழ்வதைக் கூறுகிறேன்.
கல்லிட வியைக்கிற்கு புதுவால் அதனால்கூடும் தீவிர
கிளக்கா குடங்கல்லாக்கிடை ஏற்காடுகள் கொள்கிறார்கள்.

வார்தா: (கங்கையின் வெள்ளி) ஜில்லாப் பூர் குடும்பத்திற்கு செலவிடுவது என்கிற பார்த்தல் என்று கூறுகிறோம் வரென்றது. ஏதாவது அரசு அது வீரப்பிக்கேண்டிக்கொண்டு.

ஷாமல்::=துவன அவரை விட்சுறுத்துவதோ' என்ற
நகர்வதே நகர்வதை? பிரபுக்கிடில் வீட்டினகே
விருத்தங்கள் தீடு விட்சுறுத்த வேண்டுக்கூடியிருக்கிறது
வாயில் குறையாகினா' என்றிருக்கிறாலோ'; ஒரு
ஷாம்காலத்திலோ கிருஷ்ணவென்ற ஒரு ஏற்கும் 100
ஏழ்மூலங்கள் குணங்கிடுகின்றன; எட்டுமூல காரணம் புழ
ஞ குறுக்கி உஸுதியுணவுப்பயமான விழ யே
காலத்தும் யாபுகங்கள் பொபுகங்களும் மாறுமலே; நீ
'முறை பாசுதாமலும் வேள்ளில். கை வலிய எந்த

கா எடுவிடேயெக்கிலும் காளானம். எடுத்திருயியே
நின்று நீண்ட ஸ்திரையீர்த்திரை தீர்த்தி சீதீர்த்தி. அதே
ஏழீர் தீர்த்தே மூலையே வேற்றுக்கொண்டு கூடுதல் காலே
பூரிய உழைஷு நீர் ரீதி அந்தம் வழிநான் அந்தி
வெள்ள குறையீரும் குளிர்த்துவதோடு வெண்டிலை
பிரிசில்லை என்கூடியதே எது என்னும் என்க வா
ஸ்தா? ஒரு பூரியாயையிர்க்கொமேரி அங்கேரி மற்கீழுகு
ஷவீட்டிற் அவ்வாலை ரய்யாகுமரனி காளான் வெ
ந்தா, அதுகுமரியானது எது காலங்களை அதுயி
ரீசுத்தமா?

வுஸ்வாஸ்: — அதையுரை விடுவதுமிகும்!

அங்கேவர்: — கைகை எது ஈடுபாட்டுத்தீர்த்தை ஒன்றுமிகுக்கொ
ய பீரியமி! பிழூதுமலூயி! எதுமிகு ஜீவானிய
கைகை ஒன்றுமிகுக்கொய பீராத்திக்கைத்தீர்த்தை ஒன்றுமிகுக்கொ
ய எது ஒன்றுமிகுக்கொய வகுதியாகன. எது மிழாலையை அ
மேம்பும் பீகமிரும் அறிய கிணம் குதிர்தாபூரிய
கைகை கீழியியை வழிபூட்டி. நியூட்டை உள்ளு
யி. தெங்க அலையும். ஏற்றாலும் எடுத்து காம்த
பொறுயூலிட்டிலூ. அவ்வெய்யூரி ஏற்றுவாயிக்கொனா
ஷ ஶக்தி எடுத்திக்கூடுமலூயிதுறை. ஹிருபுரிமீ சிறி
வீரிசிவ்வீ ஸ்திரைக்கை பீஸ்தாதை நீதை பீசுக்கை.

வுஸ்வாஸ்: — (ஏற்றுவாயிட்டிட்டு) பீய விடுவதுமிகு
என்ன நீண்டிட்டு தீர்த்தைப்பிழுக்கை.

அங்கேவர்: — எடுத்து கடம்புதொன்று? அங்கைக்கொ எவ்வுமிகுக்கொ
ஏனால் ஹதுவரை நீண்டாகு அவைக்கூடிட்டும் ஆ?
மீதுமுனும். கீ ஏற்றாகு ஸ்வதைப்பிக்கையூரை
காஞ்சுமென்ன, நடுநித்துவர்த்தகீடு. கீ ஒகு விழுரா

വന്നവൻറെ സ്പാദവഹണം കാട്ടിയതു്. എൻറെ
മകളെ വിവാഹം ചെയ്യുന്ന പോക്കന കരാളുടെ
സ്പാദമല്ല.

എസലൻ:—നീംകരാളുടെ തത്താവിനെ ഒരു വലിയ വേദാ
ന്തിയാണെന്നു വിചാരിക്കാരെക്കില്ലോ ഒരു ഡാക്ടർ
നെ നീലവയിൽ കഴിവാൻ തക്കവെന്നും അരയാർക്കു
പറയത്തക്കു ചീകീനസ കുമം ഉണ്ണായിതന്നുണ്ട്.
മാനുകൾക്കാർ ബോധുവര ചീകിത്സയ്ക്കു വിളുക്കണ
പോലെത്തന്നെ ഭൂർജ്ജുലുഖികളും ഭൂഷണങ്ങൾ തെമ്മാ
ടികളും വിളുക്കണ. ദോക്കുകൾ അദ്ദേഹത്തിനെന്നു
സ്പന്നം ഭായ്യും മകളും പാക്കുന്ന വേദനത്തിൽ
മഞ്ഞാഞ്ഞേക്കട്ടവരെ തുട്ടിക്കാണ്ടുവരാനും പാടില്ല.
എല്ലാവക്കും വന്നചേരുവാൻ തക്കവെന്നും എവിടെ
യൈക്കില്ലോ ഒരു താവളും അല്ലെങ്കിൽ പരിശോധന
മുറി ദോക്കുകൾ എപ്പുറ്റത്തണ്ണിവയും. ഹോട്ടൽക്കാ
രത്തി പാറത്തതു് അവിടെ അദ്ദേഹം മുറികൾ വാ
ടക്കിയു് എപ്പുറ്റത്തതു് ചീല ചാഞ്ചാതിമാരു കാണ്ണാൻ
എന്നാണോ? തൊൻ വിചാരിക്കണു അവിടെവെച്ചു്
അരയാർക്കു കണ്ണതായ സ്കൂളികളിൽ ചീലർ ഭന്നടപ്പു
കാരായിരിക്കണാം എന്നോ? അവർ ദോക്കുകളുടെ ചീ
കിത്സയ്ക്കു വന്നവരായിരിക്കില്ലെന്നു നിഃബന്ധം അ
റിവാൻ സാധിക്കുമോ?

അരനാട്ടി:—നീംനെന്നതനെന്ന നീ പംബിക്കേണ്ട. എൻ
വണ്ണവിക്കാനും ഫോക്കേണ്ട. എൻറെ, നീലതെററി
പ്രോഫീ സമയത്തു് എന്നു വലിയും പാണ്ടുവെന്നു
ഡാനാക്കാം. എന്നാം വള്ളുന്നിബാനും തെന്നവിന്തി

തെണ്ടിനടക്കമന്ന ശ്രീകുമാരികയില്ലെന്ന ഞാൻ എല്ലാഫ്റ്റാഴം ഓസ്ത്വാലെ അരിയുന്ന കാൽ മാണ്. മോട്ടർക്കാരത്തി പറ്റേതത്രു് എല്ലാഫ്റ്റാഴം അവിടെ വന്നിക്കുന്നതു് കരേ ശ്രീ മാതൃമെന്നാണ്. അവിം ഒരു കലീന അതുകൊഡുമാണ്. അവിം അവിടുന്നു് കാടിപ്പൂക്കുവോരി അതു പുസ്തകവും ബൈബിൾക്കലാക്കിയിരിക്കുണ്ടോ. നീ നോക്കിക്കോ! എൻ്റെ വാക്കു് കത്തുവരുന്നതു്.

അതു സമയത്തു വാതിലും തുന്നു് ഒരു പുസ്തകവും പിടിച്ചുകൊണ്ടു് പാതമ്പിബാബു കോംവനു.

പതിരുന്നാമല്ലൂറ്റം

വന ഉടനെ പാതമ്പിബാബു അനന്തരയും വരും കുലങ്ങളും കുറ നല്ലവല്ലും നോക്കി. എന്നതിൽപ്പോൾ നീ അനന്തരയുടെ നേക്ക് തിരിഞ്ഞു.

പാ: ബാബു: — ഇതാ നോക്ക!

അനന്തര: — പുസ്തകമോ?

പാ: ബാബു: — “നിത്രും പല വടിവുകൾ” എന്ന പ്രഖ്യാതിനിന്റെ അപൂർവ്വമായ ഒരു കുട്ടി ഇതാ എന്നിക്കുക്കിട്ടി.

അനന്തര: — (അതുപ്പിഡിയാട) വെറും ഒരു പ്രധാനമോ? (വാദപാരി നോക്കീട്) എത്തു്, ഇതു് അതുഭാഗമേ ഉള്ളി, അണ്ണി. പിന്നെ ഇതിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്ന
24

ക്കരാറിമാതിരി! നിന്തു ഉള്ള എന്ന്. ഇതിനും പൊതുപിം എന്തായിരിക്കും!

പാ: ബാബു:—അവളുടെ അല്ലെങ്കിൽ അഡി. അധികാർഡിനും പരിസ്ഥിതി രണ്ടാം ക്ലോപ്പുകാരത്തിൽ ഉറങ്ങുന്നില്ല എന്നാണ്. നിന്തു കാരോതവദൈ പ്രശ്നത്തുക്കും. ഒരു കൂട്ടുകൂട്ടിൽ മുഖം വ്യത്യാസപ്പെട്ടുവേണ്ടും എന്നും വ്യത്യാസപ്പെട്ടുവേണ്ടും അവർ സമർപ്പിക്കുന്നതും. വത്സലാ! നീ ഇതും കന്ന് വായിച്ചുനോക്കേണ്ടതാണ്.

വത്സലൻ:—(ഉത്സാഹത്തോടെ) എത്ര അസ്ഥിരിക്കുന്നു. അതോന്നു ഭോക്കെടു. (അതാലും കയ്യിൽ നിന്നും അതു വാങ്ങിട്ടും) വളരെ ഉപകാരം. തോന്ന ഇതും എന്നും പഠനമുന്നിയിൽനിന്നും വായിച്ചുനോക്കാം. (പാത്രംബാബുവോട്) അതാലും ഇതും ഏന്തോ പറവാനാണെന്നും.

ഇവളുടെ മന്ത്രിച്ചു വത്സലൻ അധിക്കൂട്ടിൽ മറിയിലേക്കു പോയി.

അവൾ:—നിങ്ങൾ ഭോക്കു ചെയ്യാമോ! ഇതോന്നും അധികാർഡി എഴുതിവെച്ചതിനും കരു ക്ഷയിട്ടില്ല.

പാ: ബാബു:—എത്രതാനും?

അവൾ:—ഈ നിന്തുവയ്ക്കുറിയുള്ള പ്രഖ്യാസം. അദ്ദേഹത്തിനും ഇതും കയ്യാഴിക്കൊണ്ടും എഴുതാൻ വള്ളും “തോന്ന നിന്നു ഭാഗമായിത്തങ്ങനു വലിയ ഇന്ന് സ്ത്രീന്റും പണ്ണാം ഇതായിരിക്കും” എന്നും അധികാർഡി എന്നോടു പറഞ്ഞു പുസ്തകം ഇത്തിലും. അതും അധികാർഡി കസ്ത്രതാഫി തങ്ങാൻ കണ്ണു ക

നായിങ്ങൻ. അധാരം അതു^o കരിക്കലും മററായ സുഖിയുടെ കൂളിൽ കൊട്ടക്കയില്ല. അതുവിനെ ഒരു വഴിടെ വശം അതു പുസ്തകം കണ്ണകേരിൽ അവർം അതു^o കട്ടുവത്തായിരിക്കുണ്ട്.

ഇങ്ങിനെ ഉറപ്പായിപ്പറത്തു^o അവർം കോച്ചിനേര് ഇങ്ങനു.

പാ: ബാബു: — മരാറായ സുഖി എന്ന ചിന്താഹിമ്മിതി യെപ്പറാറി നിങ്ങൾം ഇപ്പോഴിം പരവശപ്പെട്ടുന്ന. തൊന്നാണുകും അങ്ങിനെ ചെയ്യായില്ല.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു^o അധാരം ഒരു കിംഗ്സലും, അരാ എലു ഇരിക്കുന്ന കോച്ചിനേരാ അടച്ചക്കു എടുത്തുകൊണ്ടുവനു^o അവിടെ ഇങ്ങനു.

അന്നലു: — തൊൻ അവശ്യ അതുരുന്ന കണ്ടപ്പിടിക്കംവരെ അവശ്യ വിചാരിച്ചു വെറിപ്പിടിക്കാതെ ദിവസം കഴിക്കയില്ല. എപ്പോഴുക്കിലും ഒരു ദിവസം തൊൻ അവശ്യ കണ്ടപ്പിടിക്കാതെയും ഇരിക്കയില്ല.

പാ: ബാബു: — അതുകൊണ്ടു^o നിങ്ങൾക്കു^o എത്തു^o അതു ഗ്രാസമാണു^o കിട്ടാൻ പോകുന്നതു^o. ഒരു പ്രാസം ഗീക്കുന്നു നിലയിലും ചീകിത്സ വളരെ ഉള്ള ഒരു ഡ്യൂക്കുക്കുടെ നിലയിലും അധാരാ ചീലവഴിക്കേണ്ടി വരുന്ന സമയം, വിചാരിച്ചുതും, അധാരംക്കു^o ഒരു സുഖിയമായി വിശ്വാദിച്ചുകഴിപ്പാൻ കേവലം അവ സരം ഉണ്ടാകയില്ലെന്നു തൊൻ പറയുന്നതു നിങ്ങൾം വിശ്വസിച്ചുകൊംക്ക.

അന്നലു: — അതിൽ എന്തിക്കു^o എന്താശപാസമാണു^o ഉള്ള തു^o. ഒരു സുഖിയമായി വിശ്വാദിപ്പാൻ ഒരു പുതഞ്ച

നും വളരെ നാഴിക അത്യസ്തമണ്ഡലം? അതിൽപ്പോൾ നേര അവളുടെ വിചാരം വരുന്ന സമയത്താക്ക ഒരു ഉത്തമമായ ശാസ്ത്രസ്കൂളം എഴുതുകയാണെന്ന നാട്ടുത്തിനേരം സ്വകാര്യമായി മേഖല പിന്നാലെ ചെന്നിക്കാം” എന്നെങ്കിലും എഴുതുകയും ചെയ്യാം. മരണാരാധ്യംകൊണ്ട് അവളുമായി പിന്നോടും റമിക്കാം. അവളുമായി കൂടിയിപ്പൂർവ്വം പിന്നോടും ഒരു തരം പാത്രത്വക്കാണ്ഡിരിക്കെ തെളിഞ്ഞത് നീറിൽ നില്പുനവദേഹപ്പാലെ ഭായ്യേട്ടു് യദേ ഒരു സംഭാഷണവും നടത്താം.

പുഃ ബാബു:—(വളരെ അസ്ഥിരത്താട) അനുഭവമേ! ഈ കാര്യത്തിൽ നീങ്ങൾ വല്ല മുൻയേയും സംശയിക്കുന്നണോ?

അനുഭവ:— സ്വപ്നമായി എഴിക്കും കനം കാണുന്ന സാധിക്കുന്നില്ല. എത്തു മുൻയും അതു മുൻ അത്യാരീക്കാൻ മതി എന്ന തൊന്ത് വിവാരിച്ചു. എന്നാൽ ഇന്നുവ ഇംഗ്ലീഷ് കാണുന്നില്ല. “അവളുടെ ഇഷ്ടാമഗതാണ്” — അയാളുടെ അത്യസ്തമഗതാണ്—— അയാൾ ഒരു ചെറുവിരൽ പൊതിച്ചുാൽ അയാൾക്കു് ശരിതൊക്കെ എഴുപ്പുത്തിൽ കിട്ടും—— എന്നാക്കയാണ് തൊന്ത് അറിയുന്നതു്. ഒ! തെണ്ടെളുവയാക്കെ അതാർഥം എപ്പുകാരം ചതിച്ചപ്പും തൊന്ത് ശരിക്കുംയിം.

പാത്മൻബാബു:—(പേടിയോടെ എഴുന്നോറിട്ടു്) നമ്മേണ്ണേയോ?

ശ്രീനായ: — പരിശോധനക്കേണ്ട, എന്നൊരും ഗീതയേറും.
ഹാത്മാബാബു: — (അതുപാസന്തോടെ ഇങ്ങനീട്ട്) കാ!
അതുശരി.

അതുഥാലു: — എൻ്റെ ഭർത്താവിന്റെ അതു മരോ സ്കൂളി നി
ങ്ങൾ വിചാരിച്ചുപാലെ ഉള്ളിവള്ളു. ദ്രോഹസ
രീ! അവർം നമ്മുടെ തുടക്കത്തിലെ ഒരാളാണെന്നുവേ
ണം പറയാൻ. ഒരു ഷൂഡർ ഉന്നതപദവിയും
ഭാര്യയും സന്താനവും ഭവനവും ഉള്ളിപ്പോരി ഇതു
നീഹാർത്തീച്ചമായ ഒരു വീട്ടിലെ പീറുറിയിലേയ്ക്കു്
വരാൻ ഒരു മാനൃസ്ക്രീഡോച്ചു് അതുവശ്യപ്പെട്ടതു് വ
ളരെ അതുലോച്ചിച്ചു് ചെടയ്ക്കുന്നതായ ഒരു സാഹസ
മല്ലുകിൽ കുട്ടപ്പമായ ഭാഗ്യത്തുമാണു് അതു വേ
ഗ്രാമങ്ങിരം അരക്കുഹത്തിങ്കാ, തന്റെ രഹസ്യക്കാ
രത്തിയായ മരോ സ്കൂളീയ്ക്കാ പറിയതായിക്കൊണ്ടില്ല.

പാ: ബാബു: — (ശ്രദ്ധാലുവായ കന്നു് പരവഗ്രഹപ്പെട്ടതാൻ
വേണ്ടി) ഫീയസ്കൂളിരത്താകമ! ഞാൻ നിങ്ങളോടും ന
യരഹിതമായ ഒരു ചോദ്യം ചോദിക്കുന്നുണ്ടോ? നി
ങ്ങൾക്കു് അതിനു മറച്ചടിപ്പാവാൻ മനസ്സില്ലെല്ലു
കിൽ എന്തിക്കു് ഒരു അജാഹപോലു മുഖിച്ചിട്ടും
ഉണ്ടാകയില്ല.

അതുഥാലു: — എന്താണു്?

പാ: ബാബു: — നിങ്ങളുടെ ദാനവത്യുജീവിതം സുവക്കംമാ
യിക്കേണ്ടോ?

അതുഥാലു: — ഞാൻ എപ്പോഴും വിചാരിച്ചപോന്നതു് സുവ
കരം എന്നായിക്കൊണ്ടു. കന്നമില്ലുകിൽ കുടിവിലെത്ത
ചില കൊല്ലുന്നുംവരെ—അപ്പോരം പെട്ടുന്നു് ഒരു

ഒരു നേരിട്ട്. അതുവരെ എൻ്റെ ഭർത്താവിനോ° അംഗാളിടെ ഭവാന്വും, ഗീതജീവനെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വേണ്ടി തൈപ്പിംബിലെയെങ്കിൽ അതുലോചനകളിൽ, തൈപ്പിളിടെ ധനഃസ്ഥിതിയിൽ, ഇതിലും നല്ല മരൊരായ വീട്ടിലെയെങ്കിൽ മാറിപ്പൂപ്പാറാളി അവസ്ഥവും പ്രതീക്ഷയും മറ്റും റാളിക്കാ പലിയ കാര്യമായിരുന്നു. അതിനെന്ന് ശ്രദ്ധമാണോ° തൈപ്പിംബിക്കു° അധികാരിക്കുന്ന അനുഭവം പിടിത്തം വിട്ടപോയതു°.

പാതമ്പംബാബു:— പിടിത്തം വിട്ടപോയി എന്നോ° എന്തു ലക്ഷണംകൊണ്ടോ° ഗ്രഹിച്ചു?

അംഗാഡി:— ലക്ഷണംബുദ്ധേണ്ടാ! പണ്ടു°, തിക്കണ്ണത കൂടു അതു ടിന്റകട്ടിയേഴ്പ്പാലെ ഇരുന്ന അധികാരിക്കും ചീലപ്പോഡി തിന്റുന്നുണ്ടാരംഗത്തികളുംകൂടി കോപം വരും. ഞാൻ വിചാരിച്ചു കരസമയം അധികാരിക്കും ഭേദഗതിനോ° സുവമില്ലായ്ക്കാണ്ണായിരിക്കും എന്നോ°. സത്യം പാരുകയാണെങ്കിൽ തൈപ്പിംബി ഇരുവർഷം കാലം ചെണ്ടുകൊടും തുടക്കലപ്പെട്ടു വന്നുചേരുന്നതു°. ദേശവ്യാധി വിട്ടപോകയാണ്ടു ചെയ്തുന്നതു°. ഇപ്പോൾ എന്തിക്കും കാര്യസ്ഥിതികളോക്കെ തെള്ളുകട്ടി വെള്ളിവായി. ഞാൻ എന്റെതാരു വിശ്വിഷ്യായിപ്പോയി. എന്നാൽ അതുണ്ടിയെന്നാണോ° കാരോനോ° വന്നുകട്ടിയതു°. കാര്യത്തെ കാരോനോ° കൊല്ലം കൊണ്ടും നമ്മുളേ തുടിയുണ്ടോക്കീടു° നമ്മുടെ മുന്നിൽ വെച്ചതനെ കഴിയുന്നുണ്ടാകും. നമ്മുളാണെങ്കിൽ അവ ചൊങ്കളിക്കുകയും ഇല്ല. അതിനെപ്പറ്റി അതുലോചനക്കും ഇല്ല. കാരണം നമ്മുടെ മനസ്സും അതു മാറ്റുത്തിൽനിന്നും വിട്ടുണ്ടിന്തുപോയി.

അപ്പോഴും "പെട്ടുനു" കൈ അടി കിട്ടിയപോലെ
നമ്മളുടെ കണ്ണം തുന്നാപോകുന്നതു്. ഇതുവരെ അ
സ്ഥാരാരാഡ്യായതു കാണ്ടു് "ഇപ്പോറംഗം പിടിപെട്ടു്
നമ്മിൽക്കു തുണിച്ചുവാൻ തോന്നം. എന്നീൻ അ
ന്താവിനു് നടപ്പുമുഖ്യം വക്തവിയ സ്ഥിര അരാബന
നു് കണ്ടപിടിക്കാൻ സാധിച്ചിരുന്ന എങ്കിൽ—
(കലുക്കരേതാടെ ഏഴ്വന്നേല്ലേനു.)

പാ: ബാബു:— അനന്നാലാണു! തോൻ നിങ്ങളോടു് ഉപ
ദേശികനു. അതു സ്ഥിരയ കണ്ടപിടിക്കാനുള്ള ഉദ്ദേ
ശം വിട്ടുകളിയു. ഇങ്ങിനെ നിങ്ങൾം തന്നെത്തന്നെ
ദ്രോഹിച്ചിട്ടു് എന്തു് കിട്ടാനാണു്. അതു സ്ഥിരം വിഹാരം
നിങ്ങളുടെ മഹസ്തിൽനിന്നു വലിച്ചേറി
ഞകാൽമാത്രം നിങ്ങൾക്കു ശാന്തി ഉണ്ടാക്കുള്ളി.

അനന്നാലാഡി:— എന്നിക്കു ശാന്തി അതുവരുമീല്ല. ഏന്നിക്കും അ
വരുള കണ്ടപിടിച്ചും മതി.

പാ: ബാബു:— (ഏഴ്വന്നേറിട്ടു്) നിങ്ങൾം അവരുള കണ്ട
പിടിച്ചു് എന്നതെന്ന വിഹാരിക്കുക. എന്നാട്ടു
നൊ! ലോകാപവാദം അരുംലാചവിച്ചുണ്ടാക്കു! തോൻ
പഠാഞ്ഞാതു് കേൾക്കണും. അവർം അരുരുനു് അ
റിയാതിരിക്കണ്ടാതിലാണു് നല്ലതു്. അവർംകു മ
നോഡേവദന ഉണ്ടാക്കണ്ടാതുകാണ്ടുള്ള ഫലം അതിലെ
യീകം മനോഡേവദന നിങ്ങൾക്കും നിങ്ങളുടെതിലും
കവിത്ത വേദന ശീതയ്ക്കും അതയിരിക്കും.

അനന്നാലാഡി:— ഒക്കെ സ്ഥിരായിരിക്കണും. എന്ന അപ
വാദം ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞു. എന്നതിൽപ്പിനെ അതു
സ്ഥിരി എതാണുനു കണ്ടപിടിച്ചാലുള്ള അദ്ദേഹദാഡം

നംമുള്ളു. തോന്തരയിട്ടു് കൈ അചവാദം ഉണ്ടാക്കിയതല്ല. ഏറ്റവിക്കാൾ അ സ്രൂപിയെ വെന്നീപ്പീക്കാവാൻ അതുകൊഡും ഒരു ദിനം ചെന്നുണ്ടായിരുന്നു അമുതം തനിൽ എത്തുവിധിയമാണോ ജീവിതം ദയിച്ചിരുന്നതു് എന്നതു് അങ്ങെൽ എഴുതിയുള്ളതു് ഒന്നുകും എന്നായിരുന്നു എന്നതു് അവരുടെ മോഡിച്ചിട്ടു് എന്ന കിക്ക മനസ്സിലാക്കണമെന്നുണ്ടോ.

പാ: ബാബു:— പലജാതി നീറുത്തുപൂറിയിൽ പ്രബ സ്ഥമോ?

അനന്നലു:— അതു പണ്ടുനാണോ മറേറു സ്രൂപിയോടു് അ യഥാ ശ്രദ്ധിച്ച നാനാഭാരിതിരി നിന്തു എന്നീക്കണം അ റീഡേം. (ഒരുംതു വീഡിയത്രിൽ അഞ്ചാലേ യാക്കീടു്) അ സ്രൂപിയെ തോൻ കണ്ണുപിടിക്കുന്നതിൽ നി നേരിക്കു് ഏന്നാണോ ഒരു വിരോധം?

പാ: ബാബു:— (സോട്ടംകൊണ്ടുനോം ദൂരത പിടാതെ) നീംലെ വിചാരിച്ചിട്ടുമാത്രം. അനന്നലുാമോ! നി നേരിൽ കണ്ണുപിടിക്കാവാൻ പോകുന്ന കാൽഞ്ഞം എത്തുവിധത്രിലും എന്നു ബാധിക്കാൻ ഇടയുണ്ടോ? അതു തെണ്ടിസ്രൂപിയുടെ വിചാരം നിംബുള്ളടടി മനസ്സിൽനിന്നു മായ്ക്കു കൂട്ടു. കാലം നീളുംതു നാൽ നേർ താങ്കെ അറിയിം എന്നു വിശ്രസിക്കുകയും ചെയ്യുകാംകു. കാലമാണോ മനോവേദന ചെയ്യുന്നു വലിയ വെദ്യുന്ന്. കാലാന്തരംകൊണ്ടു് ദൊഡ്ദലയ്ക്കു നിംബുള്ളടടി സൗഖ്യം നിംബരിക്കുവിശ്രക്കിട്ടുകയും ചെയ്യാം.

അനന്നലു:— ശരി. കാലം പല അതിശയങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി വിചുരകുന്ന ജനങ്ങൾിക്കു് കൂട്ടാലുംമാണോ. തോന്തര

അരലേവിവും കന്നിചുമേന്സ് അന്നവീഡു നുവം ശരിയായവിധിത്തിലുള്ള സുവരായികന്ന എന്നം, മറ്റൊ സ്രീയമായി അന്നാദവിച്ചുപന്നത്തു് തെറായവിധിത്തിലുള്ള സുവരായികന്ന എന്നം എന്നിക്കു് തീച്ചയായ ബോല്പുംവകന്നാവരെ, കാലത്തിന്സ് എന്ന ആശപസിപ്പിക്കാനോ എന്നിക്കു് മനസ്സുമായാണം ഉണ്ടാവാനോ ശക്തി ഉണ്ടാക്കയില്ല. എന്നേ കാർഡ് മണ്ണറ സ്രീ സമത്വമല്ലെന്നു് ഞാൻ എന്നും കെരിവായി അഭിവാദനാ, സുന്ദരി ആയിക്കുന്നോ എന്നുന്നാണം എന്നിക്കു് അഭിവാദനത്തില്ല. കാലം കഴിയുന്നതോടു ആ മാതിരികാൽക്കുള്ളിൽ അഭവള്ളം എന്നെന്നറ ഇപ്പോഴത്തെ കോലത്തിൽ എത്തും. എന്നാൽ എന്നെന്നറ ഭർത്താവിന്സ് പാടവം ഉണ്ടായിക്കുന്നില്ല. എന്നിക്കു് വേദാന്തം എന്നുണ്ടാണുന്നു് ഒരു ഗസ്യംവേദാച്ചും ഇല്ല. അഭിവാദിക്കുള്ളിൽ കൈഞ്ഞതുകവും ഇല്ല. എന്നിക്കു് വീഴ്കു്, പുത്തിയിലും ഭംഗിയിലും വെള്ളേണമെങ്കിൽ എന്നെന്നറ ഭേദം, എഴുപ്പാഴം പുത്തിയിലും ഭംഗിയിലും വെള്ളാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. എന്നെന്നറ ത്രാപത്തിലും വേഷത്തിലും അയാംക്കു് വളരെ തുല്പണം ചീട്ടുജും ആയിക്കുന്നു. ഒരുസമയം മരുപ്പും സ്രീ ആ കാൽക്കുള്ളിലായിരിക്കും എന്നു കടത്തിവെച്ചതു്. അഭവള്ളാണു് അയാംക്കു് തുല്പണാത്ത പെണ്ണാണു്. ഞാൻ കുന്നക്കാണ്ടം അയാംക്കു് ഒരുവയള്ളു എന്നു് അയാംകു ബോല്പുംപ്പുട്ടത്താൻ അഭവിക്കു് എഴുപ്പത്തിൽ സാധിക്കാവുന്നതുമാണു്.

പാത്മൻബാബു:— ഇല്ലോ, ഇല്ലോ, തന്ത്രദിക്ഷയും നിങ്ങൾിൽ കൂടുതൽമായാണ് ധർമ്മപത്താണി അതുകൊണ്ട്. അന്നലും മെമ്പ്, അതു വിവരം അധ്യാർഥങ്ങളുണ്ട്.

അന്നലും:— താൻ അന്തേന അതുകൊണ്ടില്ലെന്നും താൻ പറയുന്നില്ലോ. എന്നാൽ കരേറവംകഴിയും വീഴു ക്ഷാണ്ടു നടപ്പാനുള്ള ഭാരം ഇല്ലായിരുന്നു. അവളുടെ ജോലി അധ്യാരൈ സന്ദേഹിപ്പിക്കേണ്ടതും എന്നും ഒന്നു മാത്രമാണോ. അതു ക്രമ്മവാദത്തിൽ അവഭോഗം താൻ എറിവിനെ കിടപാടിക്കും? താൻ തോല്പൂളുക്കെയും ഉള്ളൂളും സംഭാഷണം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നോപാർഡം ശീത മെല്ലേ മുറിയിൽ കടന്നവനും.

ശീത:— പ്രോഫസറോ! വന്നുണ്ടോ.

പാ: ബാബു:— (വന്നതു നന്നായി എന്നപോലെ) നി നക്ഷയും നന്നവരട്ടു! അന്നലും മെമ്പ്! എന്നികഴിയും കൂടുതൽമാണോ. ജാത വര്ണ്ണവും എന്നികഴിയും വത്സലനോടും അല്ലോ വീലത്രും പറവാൻശേഷം.

അന്നലും:— നിങ്ങൾിൽ എന്നോടും വളരെ ദേഹകാണ്ണിച്ചു. നിങ്ങൾിൽ തന്ന ഉപദേശത്തെപ്പറ്റി താൻ അതുകൊണ്ടുവരിച്ചുനോക്കാം. തീച്ച്ചയായിട്ടും താൻ മനസ്സുക്കുത്താണി അതുകൊണ്ടുവരിക്കും.

“അന്തേന വെള്ളു” എന്നപറഞ്ഞും പാത്മൻബാബു എ അന്നലും ദേഹത്തെപ്പറ്റുത്താണി. കൈ ചുഴിറി ശീതങ്ങാടും അന്നവാദംവാങ്ങി വായന്മുറിയിലേണ്ണുകുന്നു. അപ്പോറ്റി അമ്മയും മകളും സ്വന്തകാഞ്ഞമാണും.

പതിനാലാമംസ്യാധി

കയ ചുള്ളിച്ച ഭാവത്തോടെ അനുഭവ അരയാളെ കണ്ണിൽനിന്നും മറയുംവരെ ഫോകസി. എന്നതില്ലിനെ മേശയുടെ അരരികെ താൻ സാധാരണ ഇരിക്കുന്നേടത്തു് ചെന്നിങ്ങനും. ഗീത മറിയിൽക്കൂട്ടുടെ അദ്ദേശം ഇദ്ദേശം നടന്നബോണ്ടിങ്ങനും.

അരയാളഃ—അരയാർഷം പറവാൻ എഴുപ്പുത്തിൽ കഴിയും.

ഗീതഃ—(അദ്ദേശം ഇദ്ദേശം നടന്നിട്ടു്) നിംബം എന്തിനും അരയാൾ വരയുന്നതു് കേൾപ്പാൻ പോകുന്നു.

അദ്ദേശനെപ്പറ്റി സംസാരിക്കേണ്ടിവരുന്നേം നീ ദേശം അരനുന്നുംവരെ അട്ടക്കു പാതയുചെല്ലുന്ന തെന്തിനാണോ? അമ്മയും മകളിം എന്ന പെസ്യത്തിൽപ്പെട്ട നമ്മിൽ ഇരുവരും എപ്പോഴും അകന്ന നില്ലുന്നതു് എന്തിനാണോ?

അരയാളഃ—കട്ടീ! പറവാൻ ഇതാണോ യീ കണ്ണതു്.

ഗീതഃ—(അട്ടത്തുവെന്നിട്ടു്) അദ്ദേശം! എന്ന നിംബംക്കു തല്ലാലും അവശ്യം ഇല്ലെങ്കിൽ, താൻ നിംബംക്കു അരരികത്തു് മാടിവീഴുന്നില്ല. അതു് ഉറപ്പാണോ. ഇദ്ദേശിനെ കേട്ടിട്ടുട്ടി അനുഭവയ്ക്കും മകളും സാക്ഷാത് അരന്നക്കു ഉണ്ടായില്ല. അവർം മകളും ചെയ്യാറാണു് കയ മറ ചൊയ്യുവോലെയോ, കയ കടം വീട്ടുവോലെയോ അരയിങ്ങനും.

അരയാളഃ—പ്രിയമകൾ! എന്തിക്കും യീനെ വേണും. എന്തിനും സംശയിക്കുന്നും

ഗീത:—(ഈറ പിടിച്ചപോലെ) വേണെ. ഒരു തീച്ചുക്ക് സാം. നിങ്ങളുടെ വിചാരം പോകുന്ന രീതി കണ്ണാൽ അറിയാം. നമ്മുടെ ധനഃസ്ഥിതിയും മറ്റും ഇങ്ങിനെ ഒരു ഗൗരവസ്ഥിതിയിൽ എത്തിയ പ്ലോം കത്താശ്ശു^o എന്നേയും ത്രിക്കാതെ എന്നേ കേവലം വജ്ജിച്ചു^o ചിട്ടന്തു^o വലിയ തെരാബണ നാം വല്ലപ്ലോഴം തോന്നിയിരിക്കുന്നോ?

അമ്മയും:—നിന്മക്കു^o അവലുതിപ്പുട്ടവാൻ എത്തുണ്ണെ നാം തോൻ അറിയുന്നില്ല. നിന്മക്കു^o വേണ്ടുന്നതു^o എന്തെന്നു കണ്ടുപിടിക്കാൻ ദീ എപ്പോഴും എന്നു എപ്പിക്കുകയാണോ പതിയും. ഇപ്പോൾ ദീ പെട്ട നാം എന്ന കടിക്കാൻ വരുന്നു. മകളെ! നിന്മക്കു^o എറാവും നന്ന എന്തെന്നു ഡോക്കി അറിവാൻ ദീ സീറം അമ്മയെപ്പോലെ മറ്റായം ഉണ്ടായിരിക്കും ഷ്ടുനോ^o തീച്ചുക്കാണോ. തോൻ ഇതാ അയച്ചും വെറിയുംകൊണ്ടു^o മരിക്കാരായിരിക്കുന്നു. പോരാ ഞതിട്ടു^o ദീയും ഇപ്പോൾ പിന്നഞ്ഞാൻവേണ്ടി എ സീറുന്നേരെ തിരിപ്പെട്ടിട്ടു^o പുണ്ണിൽ അവെയ്യും പ്രകാരത്തിൽ പെരുമാറുന്നു.

ഗീത:—അമ്മെ! ദിനങ്ങളുടെ എത്തിരായിട്ടു^o തോൻ നില്ക്കുന്നില്ല. കണ്ണുകെട്ടിട്ടോ കണ്ണു^o പുട്ടിട്ടിണ്ണുനോ^o നടി ചീട്ടോ കാലം കഴിപ്പുന്ന എന്ന വിട്ടുക്കുന്ന കാഞ്ഞ തിലാണോ^o തോൻ തടസ്സം പറയുന്നതു^o. തോൻ ഒരു നല്കുട്ടിയെപ്പോലെ ശ്രദ്ധനുകൊള്ളുന്നും. ചെറിയ കുട്ടികൾക്കു^o അറിവാനും അനുഭവിപ്പുനും പാടില്ലോ അത യാതോന്നും എന്നിക്കും പാടില്ലു. എത്തുസമയ

തന്തു! ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഷുണ്ണവലിപ്പും ഫുഡിച്ച ഒരു സ്ഥിരായ സമയത്തു്! തുല്യതിലയിൽ എന്നെന്നു വി മാരണങ്ങളും എന്നെന്നു വ്യറ്റനങ്ങളും എന്നിക്കു പറ ഞൗകാട്ടപ്പാറം എന്നോടു സഹതപിക്കാറാം തക്ക വണ്ണം രേഖപരവും അട്ടത്തവ്യസ്ഥവും ഉള്ള മരീറായ സ്ഥിരാവശ്യമായ സമയത്തു്!

അനന്തരാ:—കട്ടീ! എന്നിക്കു് നീ പറയുന്നതു് മനസ്സിലാക്ക നില്ലു. എന്നോടു് ഇപ്പോൾ സംസാരിപ്പാറാം ഞാ നു സമ്മതിക്കുകയീല്ലു.

ഗീത:—നീംപാക്കു് പല്ലിപ്പുണ്ടാണും വല്ലവരേജും മനസ്സിലാ കൈട്ടണാം എന്നു് എപ്പുണ്ടാണും ഞാൻ അതയുംപെട്ടു കുറഞ്ഞു. കൈ സമയം നീംപാക്കു് എന്നുണ്ടെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കീട്ടണായിരിക്കയീല്ലു.

അനന്തരാ:—നീ ദെബയുംതോടെ—

ഗീത:—(ബാട്ടിന്തൊക്കുംപോലെ) നീംദി എത്ര ചി കയിലും വെടിപ്പിലും വീടു് നോക്കിയടന്നിട്ടണെ നു് എന്നിക്കു് അരറിയാം. ഞാൻ എന്നെന്നു മറി വെ ടിപ്പിൽ വെച്ചിരുന്നപോലെ നീംപാക്കു് നീംപാക്കുടെ മറി ചെങ്കു. അതിനു നീംപാക്കുളെ അതും കററം പ റയനം ഇല്ലു. എന്നാൽ അപ്പോൾ വീടു്, യഥാ ത്രംതതിൽ അപ്പോൾ കൈ വീടുപോലെ അതുകുംനോടു് അപ്പോൾ റൂഡയം എന്നിക്കു് അരവ്യലംപോലെ കൈ രക്ഷാസ്ഥലമായിക്കുന്നു. അതെന്നെ അതുകുംനോ നീംപാക്കുടെ റൂഡയും?

അനന്തരാ:—വെറുതേ വില്ലുതിനും പുലയേണ്ട കട്ടീ

നിന്നും വ്യസനയും അച്ചുനോട്ടുകളും ഭാഗമല്ല സേപ്പ് ഹവും നിന്നും തല തിരിച്ചുകളുണ്ടാൽ കിട്ടും. കാഞ്ഞത്തിന്നും ധമാത്മം നീ അറിഞ്ഞിരുന്ന എങ്കിൽ നീ എന്തും പാശുമെന്നാണോ എന്നും അരഞ്ഞതാം.

ഗീത:—(ചുമ്പുനേതാട) ഞാൻ ധമാത്മത്തിൽ അറിഞ്ഞാൽ ഫോലും! ഇക്കാലത്തും എന്നും വയസ്സും കൈ പെറ്റിനും നിങ്ങൾപോലെ പഠിച്ചതിനേക്കാൽ അറി വുണ്ടായിരിക്കും എന്ന വിവരം നിങ്ങൾപോലോ?

അനന്ദഃ:—(ഉച്ചത്തിൽ) എന്തും!

ഗീത:—നിങ്ങൾ അറിയുവോലെത്തന്നു അച്ചുന്ന എവിടെവെച്ചും മരിച്ചുനും എന്തിനെ മരിച്ചുനും ഞാനം അറിയും.

അനന്ദഃ പരിശ്രമനേതാടം വെറുച്ചുപ്പാടം കൈകൊണ്ടുകണ്ണുപൊതി. ഒപ്പേഴ്സാണോ വാതിലതുറിനും വത്സലൻ അവിടെ എന്തിച്ചേരുന്നതും.

കണ്ണുപൊതി ഇരുന്നതുകൊണ്ടും ഡോക്ടർ വത്സലൻ വന്ന വന്ന വിവരം അനന്ദഃ അറിഞ്ഞില്ല. പൊത്തിയ തിലയിൽത്തന്നു ആ രൂപി സംസാരിച്ചതുണ്ടാണി.

അനന്ദഃ:—ഹോ! എത്ര യേക്കരം! ഇത്തും എന്ന കൊണ്ടും മതി. (ഗീതയോടും എഴുന്നേറിട്ടും) കാ, നീ എത്ര തരക്കാരത്തി അരുണാനും ഇപ്പോൾ എന്തിക്കും കനസ്സിലായി. നിന്നും അച്ചുനേപ്പുബെത്തന്നു ചീതി! നിന്നും അച്ചുനേപ്പുബെത്തന്നു കുന്നിനും കൊള്ളാത്തവർം!

വത്സലൻ:—ഇതാത്തും കമ്മയാണോ? എന്തും ഗായി.

അനന്ദഃ:— എണ്ണാടോനം കൊറിക്കേണ. ഇതു^o വളരെ
കൈകടന്നപോയി. തോൻ ഇതാ പോക്കാ.

ഇഷിനെ പറഞ്ഞു^o അനന്ദഃ മുറിയിൽന്നീന പുതഗ
സ്ഥിരായി പോയി.

പതിനുമ്പായം

വത്സലൻ:—നീ എത്തു ചെയ്തു?

ഗീത:— തോൻ കൈകെ അരറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന എന്നാ^o അവരോ
ടു^o പറഞ്ഞു. എന്നിക്കു^o പായ്യാതെ റിപ്പുത്തി ഉണ്ടാ
യിക്കുന്നീലി.

വത്സലൻ വാതിലും അടച്ചു മെച്ചപ്പെട്ട അവളുടെ അ^o
ടുക്കൈ ചെന്ന.

വത്സലൻ:— പ്രിയേ! ആ സാധ്യപ്പും ചെയ്യാതെ ചീ
ന്താമ്മിതമായ സപ്രദ്യത്തിൽന്നീനു^o വലിച്ചു^o താഴെ
ഇട്ടുകളിൽന്നു.

ഗീത:— എൻ്നു അട്ടുന്നു അഞ്ജിലു^o വേണാമെങ്കിൽ തു
മീ സപ്രദ്യം അക്കാമായിക്കും. എന്നാൽ നീങ്ങൾ
പറഞ്ഞപ്പുകാരം ആ സാധ്യപ്പും^o ഒരു കാഞ്ചയും
അതരംടിക്കാൻനുതന്നെന്ന നീശ്വയമില്ല.

വത്സലൻ:—നീന്നു വ്യസനം നീന്നു തന്നോടു പോ
ക്കിക്കുയുന്നു. അവരോടു^o അന്നുായമായി പൊതു
മാരാത്തിരിപ്പും സുക്ഷമിക്കുന്നും.

ഗീത:—തൊൻ കര്യാധികാരിയും ചെങ്കുട്ടിപ്പിള്ളിയും എൻ്റെ
അപ്പുന്നാണോ” കിട്ടുണ്ടതു്.

വത്സലൻ:—അതുകൊണ്ടു് കാൽം കന്നും ഇല്ല. മരിച്ച
വക്കു് ന്യാധികാരിയും വൈദ്യുതകാട്ടതിട്ടിനും ജീവനാളിവക്കു്
അതു നിശ്ചയിച്ചിട്ടു് ഫലമില്ല.

ഗീത:—നിംബം എന്നോടു് പ്രസംഗിക്കുകയെന്നം വേ
ണ്ട. തൊൻ സകലത്തിനും ക്രാന്തിക്കാണോ” നില്ലേ
നാതു്.

വത്സലൻ:—എന്തു് തുപ്പുന്നാണോ” ഇംഗ്ലീഷിൽ
നാം അപ്പുന്നം എന്നും വരുമെന്നും കാണുമെന്നും വരുമെന്നും കാണുമെന്നും.

ഗീത:—എൻ്റെ അപ്പുന്നം, വിധി എന്നിക്കും വന്നുവേ
ംതിരിപ്പാൻ.

വത്സലൻ:—(ഡേത്താട്ട) മരിക്കാനാളിയോ?

ഗീത:—അല്ല, കാപ്പേഡാക്കായി ഇണ്ണയും തുന്നയും ഇല്ലോ
തിപോലെ ജീവിച്ചിരിക്കാൻ.

വത്സലൻ:—ഹാ! അതോ നീ എന്നു വെറുതെ ഡേപ്പുട്ടി
താൻ. ഫീഡേ! നീവാൻറെ അപ്പുന്നപ്പുറി കണക്കി
ലേബാ പരവശപ്പുടയാതെനും നീ; അഭിജന്നിപ്പേ?
അതു് ഇല്ലാത്ത രോഗങ്ങൾം ഉണ്ടെനും വിഹാരി
ക്കിംപോലെയാണോ. അതുണ്ടാണെന്നും അതുണ്ടാണെന്നും
താണ്ടിത്തന്നെന്ന നിന്നും രോഗം പിടിപ്പേണ്ടാണോ
മതി.

ഗീത:—(പുന്നിരതാട്ട) അംതെ. തൊൻ അറിയും. പ്രതി
വിധി ഇല്ലാത്തതു് സഹിക്കുന്നു വേണ്ടിവരും.
അതുകൊണ്ടു് ഇംഗ്ലീഷുവിഷയാത്തപ്പുറി ഇണ്ണ
ദോഷിക്കുന്നതിൽനിന്നും അക്കാദമില്ലെന്നും ന

പിതൃം. ദേഹങ്ങിനജീവിതരീതിയിലേള്ളു പണ്ടെ
പ്രോലൈ പ്രവേശിക്കവാനാണ് എന്നൊടു നീങ്ങൾ
അതിവശ്യപ്പെട്ടുന്നതും. എന്നാൽ എന്തിക്കും അതു
ചെയ്യാൻ കഴികയില്ല. എന്നെന്ന് അപ്പോൾ എന്തിക്കും
എന്നെന്ന് സർവ്വസ്വദം അതയിരുന്നു. എന്നെന്ന് അനന
ഡിം എന്തിക്കും വിവരിപ്പാൻ വയ്ക്കു. തോൻ, എന്നെന്ന്
അപ്പോന്നായ പുക്കിത്തിൽനിന്നും പൊട്ടിച്ചെടുത്ത ഒരു
ശാഖയാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിനെന്ന് ഭേദത്തിൽ
നിന്നും പറിച്ചെടുത്ത ഒരു അവധിവമന്നോം തോന്നി
പ്രോക്കനും. അദ്ദേഹത്തെ കൊന്ന ദണ്ഡത്തിൽ തോ
നും ചുട്ടപോയെന്നും തോന്നാനും. അദ്ദേഹത്തിനും
വെട്ടപോലെ എറാ അപമാനംകൊണ്ടു് എന്നെന്ന്
ഭേദത്തിൽനിന്നും ഫോറ കലിക്കുന്നതും. അവ
രെ മരിച്ചതിലെതിൽ തോൻ ഇപ്പോഴും കാണുന്ന
ണ്ടും. അവർ ജീവനാളി സമയത്തും എന്തിക്കും തോ
ന്നിയതിനേക്കാൾ വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിട്ടാണു്
മരിച്ച സമയത്തു തോന്നിയതും. അവക്കുടം ഒന്നു
ത്യും വളരെ വല്ലിച്ചതായി തോന്നുന്നു. ഈ മുറി
യിൽ തടവുകാരനെപ്പോലെ തനിക്കു കിട്ടുണ്ടെന്നു
സുവിജ്ഞാനത്തെ കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് നില്പിച്ചിവന്നതും
തെൻ്റു തലയിലെഴുത്തുകാണായിരിക്കും. അവക
ടെ ഭാഷ്യാപദാരോഹണം ചെയ്യുവാം തനിക്കുവെത്തു
വള്ളുതെ പോയെന്നും തോൻ മനസ്സിലുാക്കി. ഈ
തൊക്കെ എന്നെന്ന് മനക്കെണ്ണുകൊണ്ടു് തോൻ സിനി
മപോലെ കാണുന്നണ്ടും. എന്നെന്ന് അമ്മയാണു് എ
ന്നും അപ്പോന്നു് ഇത്തോന്നു ഒരു വിധി വക്കത്തിച്ചുതും.

വത്സലൻ:— ഹാ. തന്നെ—വിധി! അധാരുചട വിധി! അംഗാംകൾ അന്നലവികാതിരിപ്പാൻ പദ്ധതണ്ടാ? “വിധിവിഹിതമേവഞ്ചം ലംഹിച്ചതുമോ!”

ഗീത:— അവക്കട മരണംകൊണ്ടു വിധി പുത്തിയാക്കിയതും. അധാരുചട ജീവിതകാലത്താണ് വിധി സഹിക്കേണ്ടിവന്നതും.

വത്സലൻ:— (പ്രാഥാഗികരംതീയിൽ) മരണവും ഒരു റം വിധിയാഭാസന കീ അറിയണം. നിന്നുറ അമയുടെ കുടുംബങ്ങളും വീഴുക്കുങ്ങളും അരാധി ദാപാത്മതീർ എകാന്തവാനും കഴിക്കുംവന്ന ഏനു കീ പരിഞ്ഞതും ശരിയാഭാസകിൽ, അധാരം അതു മനസ്സിലാക്കി, രാന്ന ആശപസിപ്പിച്ച മരാരായ സ്കൂളിയ കണ്ടുപിടിച്ചതും തെറാലൈനു പറയുന്നതിൽ തൊനം നൃസ്ത്രമായി ഫോജിക്കുന്നു. ഏന്നാൽ നിന്നക്കു പരിചയമില്ലാത്ത ഒരു സ്കൂളിയെ എറാറുവും മികച്ചവളാഭാസന വിചാരിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. അതു കുറെ ആശോചവിച്ച തീച്ചപ്പെട്ടതുണ്ടെന്നും. താണും. കീത്തിയുള്ള സകലയം നാം അവരെ കണ്ടുമട്ടംവരെ നമ്മക്കു മാത്രുകാജനങ്ങളാണും. കാണാം ഭോജാണും അപൂർത്തിംഗതു കണ്ടു വെള്ളുന്നിരും വെണ്ണയില്ലെന്ന നമ്മക്കു നീറ്റുംശയം ഭോജ്യമാകുന്നതും. ആ സ്കൂളിയെ നിന്നക്കു കണ്ടുപിടിപ്പാൻ സാധിച്ചാൽ അവരിൽ നിന്നക്കു ഭുക്കരമായ ഇച്ചാംഗത്തിനാം ഇടവകരുതുമെന്നാണും എന്നുറ വിശ്വാസിത്തുപോകാത്ത ഭയം.

ഗീത:— കരിക്കും കയ്യും വേണു. എന്നിങ്കും എന്നുറ അ

ക്ഷേരന നല്ലവല്ലോ അറിയാം. (കോപത്രതാട്ട ദോ
ക്കീട്) ബുഖിയുള്ള പർ അവരെപ്പറ്റി ചര പറ
പറഞ്ഞതാക്കു വിശ്വസിക്കേണമെങ്കിൽ നീ
നൈദി അച്ചുവൻറു നിലയും വിലയും കേവലം അറി
ഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന വരുന്നു—അതേ. അ സ്ത്രീയെപ്പറ്റി
യും—നീങ്ങളാണെങ്കിൽ എന്നും അച്ചുവൻറു ജോലി
ചെയ്തു അനുള്ളേം അവരുടെ മൂലധനത്താനുംപുംട്ടി അ
റിയുന്ന അനുള്ളമാണോ. നീങ്ങളുടെ ഈ അഭിപ്രായം
നമ്മളുടെ സമേച്ഛയാജിവിതത്തിനും ഒരു വലിയ
തടസ്ഥം ഉണ്ടാക്കിത്തീരിത്തിരിക്കുന്നു.

വത്സലൻ:—ഹാ! അങ്ങിനെ പറയത്തും. ഗൈതേ! നീ ഈ
തു കായ്യുത്തിൽ പരഞ്ഞത്തായിരിക്കുയില്ല. ഞാൻ
നീനും പ്രേമിക്കുന്നണ്ടും. എന്നിക്കു നീന്നും അച്ചു
നോടും യഥാത്മംബഹുമാനവും ഉണ്ടും.

ഗൈത:—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അവരെപ്പറ്റി നീങ്ങൾ
എങ്ങിനെ ഇതു വിലക്കുത്തു സംസാരിച്ചു?

വത്സലൻ:—എന്നും പ്രിയേ! ഞാൻ ഒരു പുത്രജാംബാണോ.
അതുകൊണ്ടു പുത്രജാപ്രഭാവം നീനേക്കാം ഞാൻ
അറിയും. പുത്രജാൻ പല തുട്ടുകളും ക്ലന്ന് ഒരു വ
സ്ത്രാത്മാതിരി ജന്മിച്ചാണോ. ലോകപരിപയത്തും
ആരോടു ചോദിച്ചാലും അയാൾ പരഞ്ഞുതുക്കുന്നതും
ഈ കായ്യമായിരിക്കും. ഇതു ജീവാംഗളുടെ നടപ്പിനെ
പുറി അഭിപ്രായം പറയുന്നും, മാന്യകിസ്പ
ഭാവത്തിനും ചീല ഭാഗങ്ങൾ വിസ്തരിക്കേണ്ടതു
ണ്ടും എന്നായിരിക്കും. ഉത്തമപുത്രജാംബാർ ചോലും
സ്ത്രീകളുമായി ഉഷ്ണ എടപാടുകളിൽ ചീല വൃതി

യാഹാദ്ദിനക്ക് യശംവദരാണ്. ചിലർ, പന്നിക്കി
വലിച്ചുറിന്തുകാട്ടക്കണ കെട്ട രാത്രിയിൽ ചീതെ
മാംസവുംതുടിത്തിനംപൊലെ എന്നും പറയാം.

ഗീത:—അരംപുതോന്നിപ്പിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ എടുത്തപറ
ഞക്കിട്ടു് നിന്തുള്ളുടെ അഭിപ്രായം ശരിപ്പുടുന്നെണ്ണു
നാ .തോന്നിപ്പി.

വത്സലൻ:—അംതേ. പക്ഷേ നിന്തു വേണ്ടുന്നതു് പറ
മാത്രമല്ലോ! അപ്പുന്നാണോ? പരാശരമഹാഷി ഒരു
വലിയ അള്ളാബന്നു നിന്തു നല്ല നിശ്ചയമില്ലോ!
മുക്കുവത്തിയുമായുള്ള സംസ്ഥാം കെട്ടിട്ടു് എത്ര മുളി
പുയ്യിനാർ അയാളെ പുച്ചിച്ചിട്ടുണ്ടോകം. മുളിക്കു
നാർ മരിച്ചാൽ അചക്കുട ഭായ്യമാർ ദാശനാരെ
പ്രാപിക്കാറില്ലോ!

ഗീത:—എന്നു അപ്പുന്ന ഒരു മധ്യാദക്കാരനാണ്. അത്
യാർ തേൻറടത്തിലും ഗൗരവത്തിലും വിശ്രദി
ത്രപരാശരനാർക്കാം മുന്തിനില്ലെന്നവരായിരുന്നു.

വത്സലൻ:—ശരി. എന്നിക്കും ഇന്തിയിൽ ചിലതുട്ടി പറ
വാനാണു്. പക്ഷേ പരംതുാൽ—വേണ്ട. കനും പ
റയാത്തതാണു് നല്ലതെന്നു തോൻ വിചാരിക്കുന്നു.

ഗീത:—ഇതിലായികിം നിന്തുവിക്കും എന്നാണു് പറവാനു
ഈതു്? എന്നു അപ്പുന്ന ഭോപ്പമായോ എതിരാ
യോ ഇന്തിയിൽ പറവാനെന്നോ!

വത്സലൻ:—എതിരായി എന്നു് ശരിക്കു പറഞ്ഞുട്ടു.
എന്നാലും—

ഗീത:—ശരി. കേരിക്കുടു. എന്നാലും—!

വത്സലൻ:— അദ്ദേഹം നിന്റെ അമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്യ.

ഗീത:—(ശ്രേഷ്ഠിപ്പോയിട്ട്). ഓ! അതു “ അവക്കട മുഖത്തു വലിച്ചുറിഞ്ഞപോലെ ഏടുത്തുപറഞ്ഞത്തു ” നിങ്ങളുടെ നീമുത്തരമായിപ്പോയി. അങ്ങിനെ കൂടു തെറ്റു കരിക്കൽ ചെയ്യുപോയി കരാറി. അതേ മാതിരി തെറ്റു രണ്ടാമത്തും ചെയ്യാൻ കരിക്കലും കൈനെപ്പോക്കാക്കയിപ്പെട്ടുനാ ശരിയായ അനന്മാനം കൊണ്ട് ബാക്കിയുള്ളവക്കട തെറ്റില്ലാരണ്ടാം തു മുകളിവാൻ നിങ്ങൾ ഏറ്റവുംകൊണ്ട് തുമിച്ചില്ല.

വത്സലൻ:—(മുഴുവന്മായ ദ്രശ്യത്തോട്) പുരുഷന്മാരകട ജീവിതം കരിക്കൽ ചെയ്യ തെറ്റുതന്നു തുടക്കിട ചെയ്തുട്ടുന്ന കനാഞ്ഞനാം എന്നും പ്രാണാന്തിരം തോന് വ്യസനത്തോട് പറയുന്നു. കൈ ഡോക്കിയും നിലയിൽ തോന് ഇതിനു പല ഉഭാഹരണങ്ങളും കണ്ടിട്ടണ്ട്. നിന്റെ അമ്മയുടെ / കായ്യം തന്നെ ദോഷം. ചെമ്മുറിനം കുപ്പുള്ളംയും തിനാൽ കറിനമായ വയറിൽ വേദന രാത്രി പിടിപെടാതിരിക്കയിപ്പെട്ടും അവക്കും അരിയാം. എന്നിട്ടുതാ! അവക്കും അതു തുടാതെ കഴിക്കയില്ല. മുന്നവട്ടം വിവാഹം ചെയ്തു കൈവരെ പ്രാണികരിയാം. അവൻറെ മുന്നും ഭാംഗമാകും മതിമരനു മദ്യ പിക്കനാവരായിരുന്നു.

ഗീത:—നിങ്ങൾ അധികം പറയുംതോറും നമ്മൾ “ രണ്ടാംക്കം അരിഞ്ഞാനും ഫോജിച്ച മനസ്സുടെ ജീവിക്കുവരുന്നുനാം ” അധികമായി തോന് കാണുന്നതും. എന്നും അപ്പുജന്നും മഹാമഹാന്നൃത തോന് കൂടു

വത്സലൻ:— പ്രീയേ! അമ്പിനെ നിന്മക്ക് പറവാൻ കാരണം ഉണ്ടായ്യുരട്ടു എന്ന് തൊന്തം കാംക്ഷിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ നിന്മക്ക് സന്ദേശമായില്ലോ?

ഇമ്പിനെ പാഠത്തുതീരംമുണ്ടാവു ജാത ഇടനാഴിയിൽ കൂടുന്ന മുറിയിപ്പേജ്ഞ കടന്നുവനും. വത്സലൻ ഒരു രോഗി നാഡിയുടെ മേശയുടെ അട്ടക്ക ചെന്ന പരീക്ഷണം ചെയ്യുന്ന നു രേഖാക്രമം ഭാവവും അവാലംബിച്ചു് അവിടെ നീനും. ഗീത കാടിച്ചുന്ന ജാതവയ കെട്ടിപ്പുടിച്ചു് അല്ലോ ശനം ചെയ്തു.

ജാതയും ഗീതയും തമിലുള്ള പ്രേമബന്ധം കണ്ണിക്കു് യോക്കർ വത്സലൻ തെട്ടിപ്പോയി. ജാത വയസ്സുകൊണ്ടു്, ഗീതയേക്കാം അല്ലോ മുതിനില്ലേന്നുപാലെത്തനു അദ്ദുക്കകാണ്ടും മുതിനില്ലേന്നാണെന്നും കണ്ണിക്കു് യോക്കർ വത്സലനും അത്തട്ടവും അസ്ഥാനയും ഉണ്ടായി. എന്നാൽ ഗീതയും ബാധനയും വേണ്ടുവോളും ഉണ്ടെന്ന വിവരം തന്റോലം അയാംക്കു് മനസ്സുമായാനും ഉണ്ടാക്കി.

ഗീത:—ഹാ! നിങ്ങൾ വന്നതു് എത്ര നന്നായി. നിങ്ങൾ ഒരു കണ്ണതു് എന്നിക്കുതു സന്ദേശമായി.

ജാത:—നിന്നും അമ്മ വീട്ടിൽ ഉണ്ടോ?

ഗീത:—അതെ. നിങ്ങൾക്കു് അവരെ കാഴ്ചാനുണ്ടോ? തൊന്തും അവരെ ഇമ്പട്ടുക്കാം.

ഇമ്പിനു പാഠത്തു ഗീത ഓടിപ്പോയി. ജാത മറ്റൊരു ദിവസ മല്ലത്തിൽ നില്ലേനു യോക്കർ വത്സലൻനും അരികെ ചെന്നു.

ജാത:— ഈ കട്ടിക്കു് എത്തുവനു പിടിച്ചുപോയി?

വത്രാലൻ:— അവർ ‘ഇപ്പോഴിം ഒരത്തുനൂളിനുപസ്ഥിതിയിൽത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ഇവിടുന്ന് വ്യസനങ്ങളാട്ടുമല്ലിടാൻ അവർക്കുകൾ’ ശൈരമല്ലെന്നതാണ് വേണ്ടിവരും.

ജാത:— ദോഷത്തിൽ നിന്നും കുറയ്ക്കാൻ യോക്കർ വത്സലഗ്നനോക്കീ.

ജാത:— ദോഷത്തിൽ നിന്നും കുറയ്ക്കാൻ യോക്കർ വത്സലഗ്നനോക്കീ?

ഉത്ര കേടുപോഡി പൊതിവന്ന എന്നദർശ ദോഷത്തിൽ പ്രയാസപ്പെട്ട് അടക്കീ.

വത്സലൻ:— അവർ തൈജിളിടുന്ന ബന്ധം മുറിച്ചുകളിഞ്ഞു.

ജാത:— കാ, അതു പുടില്ല. നിങ്ങളെ വിചാരിച്ചിട്ടായി തന്മ തൊന്തരം അവളിടുന്ന അപ്പേഖനം വിവരിച്ചതുപോലെ അപ്പും പറഞ്ഞുകൊടുത്തതു.

വത്സലൻ:— അതിനും വിപരീതഹലമാണോ ഉണ്ടായതും എന്ന തൊന്തരം ദേശപ്പെട്ടുന്നു.

ജാത:— അങ്ങിനെ അല്ലോതെ വരക്കു. ഈ പുതിയ അവസ്ഥ എന്നും എന്നും ഭേദമാവും അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നോ? പറയു.

വത്സലൻ:— ഇന്നിയും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു. നിങ്ങൾ അങ്ങാണെന്നും പാണ്ണഞ്ചകാട്ടക്കുന്നതാണോ നല്ലതും. ശീത ഈ തൈജിനെ മുറിപ്പിടിത്തം പിടിച്ചുതു എന്നുക്കും എല്ലാഭിവസ്ഥം അഭ്യാധമായി! ഇവിടെ ജോലിനടത്തുവാൻ സാധ്യിക്കുമെന്നു തൊന്തരാണില്ല.

ജാത:— ഒവ്വേറ്റതിലേപനം അപബ്ലജ്യത്തിനു കീഴടക്കേണ്ടതും തും ദോഷത്തിൽ

വത്സലൻ:— തോന്ത് അവക്കോട്ട് തോറിട്ടില്ലെന്ന നാട്യ മാണം കാട്ടിക്കൂട്ടുന്നതും. ഏന്നാൽ ശവച്ചടങ്ങിപ്പിയം യഥാർത്ഥത്തിൽ സാധ്യവാക്കം ഏന്നാണോ എന്ന് ഒന്നറ ഡയം.

ജാത:— ഈ കാഞ്ഞത്തിൽ തോന്ത് ചെയ്യേണ്ടതായി കന്നം ഇല്ലോ?

വത്സലൻ:— നിങ്ങൾ അരിയുന്ന പറഞ്ഞുകേൾക്കാം കൂടുതൽ കൗൺസിൽ സംഗ്രഹിച്ചിം. ഈ കാഞ്ഞം തോന്ത് തനിച്ചു നിറ വേറൊണ്ടുന്ന കണ്ണാണോ. ഏന്നാലും നിങ്ങൾക്കും വദനം. ഏന്നിക്കു കൂടിനും പോകേണ്ടതുണ്ട്.

ജാത:— യോക്കരേ! എന്നറ സഹായം തള്ളിക്കുള്ളയക്കതും.

വത്സലൻ:— കരിക്കല്ലും ഇല്ലു. ഏന്നാൽ—

ശ്രദ്ധിതേതാളിം പറയുന്നും അന്നാലു മുടിക്കിൽ കടന്നവനു. അവക്കുടുത്ത സംസാരത്തിനു വെച്ചുള്ള വെച്ചു. അന്നാലു:— (പാരവഗ്യം വിടാതെ) ഹാ! യോക്കരേ! ശീത ഏന്നാക്കുയാണോ— ഏന്നോട്ട് പറഞ്ഞത്തും.

വത്സലൻ:— അതിനെപ്പുണ്ടാറി ഇപ്പോൾ വിസ്തരിക്കാത്ത താണം നല്ലതും. ആ വീഖ്യാതത്തിപ്പുണ്ടാറി നിങ്ങൾ ജാതയുമായി സംസാരിക്കുന്നതാണോ നല്ലതും. രണ്ടാ കൂടും ഏന്നിക്കുപ്പോൾ പോവാൻ അനവാദം തരണം. രാമ! രാമ! ഇതുനു യോക്കരു അക്കിമനായി അവിടുന്ന പൂത്രത്വപോയി.

പാത്മൻബാബുവിന്റെ ഭാഞ്ഞയായ ജാതയും, വിന്റെ ഭാഞ്ഞബാബുവിന്റെ ഭാഞ്ഞയായ അന്നാലും ഒരു മുറിയിൽ അനുഭവായ ഇല്ലാതെ തനിച്ചുണ്ടായി. ജീവനാല്ലു ആളുടെ സാമ്പത്തിക സമ്പര്കവിവരവും ഇല്ലോ. മരിച്ച അളളുടെ സാമ്പത്തിക

କିମ୍ବା ପିପରଦୁଇ ଛଳ୍ପି. ଜାତରେ ଡେତିଲୁଗରୀ ଏଣିମ ନୀ
ଶୁଯମାଯିଟିଥିଲୁ ପାହାମେହକିଲୁଥିଲୁ ଅରାଧାରୀ ଅନ୍ତକିଲ୍ପି
ଅତରି ଏଣିମଠିଲୁ ପରିଷତ୍ତିତିତା.

ପତ୍ରୀଗାରାମଲ୍ଲ୍ୟାଙ୍କ

“ହୁରିକଣ୍ଠ”, ନୀ ହୁରିକଣ୍ଠିଲ୍ଲେ” ଏଣିମ ପରିଷତ୍ତିକେବା
ଶାଖାମାନ୍ ଅରାଧାରୀ ଜାତରେହାଟି” ଲୋହ୍ୟ ପରିଷତ୍ତିତାତୁଥିଲୁ. ଜା
ତ କୋଚ୍ଛିନେତ ଚେକାନୀକଣମ — ଅରାଧାରୀ ପାରାବଶ୍ୟତେତା
ଦିନ ଅରବଳ୍ଲାଙ୍କ ଅରାଧିକାର ଏହାନୀକଣମ. ରଣାଟ୍ଟିଥିଲୁ କରେଣେ
ରତେତାତ୍ତ୍ଵିରୁ ମେହନଂ ଅରବଳ୍ଲାଙ୍କିଲୁ.

ଅରାଧାରୀ: — ଅରବଳା ପୋହାରୀ. ଅରବଳ ହୁନାରୀ ମଦକୀପତ
ମୋ ଏଣିମ ହୁଶପରାମାତ୍ରା ଅରାଧାରୀ. ହୁତୁ” କେ
ବୋଶ୍ୟଂକେଟ ଉଚ୍ଚମାଣୀ. ଏଲ୍ଲେବାବତଂ ହୁତୁ ଯିକ୍ଷ
ଚେପାଇୟିଲୁଛୁଣ. ଏକରୀର ସପନଂ ନିଶିରିପୋଲେ
ହୁବିଟିମା ତାନିରେ ବନ୍ଦିତିରିବୀବାନ୍ ଏତୁକୁଳାଳି
ତାନଂ ଉଣ୍ଡାକମଣିମାନ୍ ଅନୁର କଣ୍ଟି. ଏକରୀର ମନ
ଲ୍ଲୁଣିର ପତିରତିରିକଣନ ଅନୁ ଉଚ୍ଚକରାମାନ୍ଦିବେତର
ପ୍ରାରୀ ପିଣ୍ଡେଣ୍ଟୁଥିଲୁ ପିଣ୍ଡେଣ୍ଟୁଥିଲୁ ଅନୁଲୋହିତିକାଣ୍ଡିନ୍
ତାନ୍ ହୁବିଏତତକଣ ତାନିରେ ହୁରିକଣଟ. ଏକା
ନୀକଣିତ ଅନୁଶପାସଂ ଏକରୀର ମନୋରାଜ୍ୟଂ ମାତ୍ର
ମାଣୀନ୍. ଏକରୀର ଭର୍ତ୍ତାବୁ ମରିକଣନ ସମୟତ୍ର
ତାନ୍ ଅରାଧିକାରତକଣ ଉଣ୍ଡାଧିରିକେଣତାଧିର
ନା. ଏକରୀର ଅରବଳାଶାଯିକାରଣାତ୍ମାତ୍ମ ଏକେଣାଟୁ
ପିଟିଚୁପାଇୟିଲୁକିମାତ୍ର ଅନୁ ଅରାଧାରୀରିପଣ୍ଡିତଙ୍କ

എത്രവിധത്തിൽ കണ്ടുപിടിക്കേണമെന്ന അനുഭവം മാത്രമേ എന്നിക്കും അനുശ്രദ്ധാസ്വഹത്വായി ബാക്കിയുള്ളത്. അതു പിടിത്തം എൻ്റെ മനസ്സിൽ നിന്നും ക്ഷണം പിട്ടുപോകയില്ലതാണ്.

ജാതഃ:—അവർഡാ നിങ്ങളോടും അപ്രിയം ചെയ്യണം എന്ന വിചാരത്തിനേൽക്കും അഞ്ചിത്തെ ചെയ്തിരിക്കയീല്ല എന്നും വരാറം മതി. കനാമില്ലൈക്കിൽ അതു ഒരു സംഗതികൊണ്ടും നിങ്ങൾക്കും അവരെല്ല മാപ്പുക്കാം.

അനന്ദഃ:—ഹാ! തോൻ പക്കൊണ്ടും പ്രതികാരവിച്ചാരം കൊണ്ടും മാത്രമാണോ ഇങ്ങിനെ തുന്നിയുന്നതും എന്ന നീ വിചാരിക്കുന്നതും. തോൻ എൻ്റെ ഭാർത്താ വിനെ തുടക്കത്തിൽ ഫേമിച്ചുപോലെത്തെന്നു, അവസാനാവരെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഫേമിച്ചിട്ടുണ്ടെനു പോയംകൊണ്ടാണോ തോൻ പറയുന്നതും. എന്നിക്കു ശ്രദ്ധിയിക്കാൻ ബാക്കി ഉണ്ടായിരുന്നതും അയാൾ ഒരു മാത്രമാണോ. പുത്രതായ ഒരു ഫേമംകൊണ്ടും പൊല്ലോയതൊക്കെ പിന്നെയും കരിക്കൽ തുടങ്ങി ദോക്കാനെല്ല പുത്രപ്രഭുഭാരി എന്നിക്കുന്നു. അയാളുമായിട്ടുള്ള ശ്രദ്ധകട്ടിൽനിന്നു തോൻ വിച്ഛാഴിക്കയീല്ല. വിഡാഗ്രത്തിനേൻ്റെ ഭാരവാഹിത്പരത്തിൽനിന്നു തോൻ പിന്നാറുകയും ഇല്ല. വളരെ കൊല്ലുണ്ടുണ്ടായിട്ടും തുംബം ദിവസംതോദം കന്നിച്ചുണ്ടോ താമസിച്ചിരുന്നതും. ഒരു മേശമേൽ ഇങ്ങനീട്ടാണോ ക്ഷേണം കഴിച്ചിരിക്കുന്നതും. ശിശ്രൂഢായിരിക്കുന്നവും ഗീതയെ ലാളിക്കാൻവേണ്ടി മാറിമാറി എടുത്തതിരുന്നതും തെഡലുണ്ടാണോ. അവർ കിടന്ന തൊട്ടിൽ അട്ടിക്കൊടുത്തതും തുണ്ടില്ലാണോ. ഇപ്പുകാരത്തിൽ

ഗാധിപസ്വിത്താട കഴിഞ്ഞതിട്ടുള്ളടി എന്നെല്ലാറി
കയ വിവാദമോ എന്നാട് കയ വാക്കോ ഇല്ലാതെ
അരയാർഡ മററാക്കത്തിയുടെ നേരെ അല്ലെങ്കിൽ
തു. (കരു കരഞ്ഞതിട്ട്) തോൻ ഈ ഉപേക്ഷയ്ക്ക് അര
ക്ക് അത്യിക്രമിച്ചു. കരിക്കലും അർക്ക് അത്യിക്രമിച്ചു.

ജാതഃ:—ഹേ_ഹേ! എൻറെ റോഹിതേ, നിങ്ങളെല്ലത്തെനു
നിങ്ങൾം ഭ്രാഹ്മിക്കുന്നു. ഇന്തി അദ്ദേഹം നിങ്ങളുടെ
പാണിപസ്വിത്തിൽവെച്ചുതന്നു മരിച്ചുല്ലോ അ
യാളുള്ളറി ഇപ്രകാരംതന്നു നിങ്ങൾം വ്യസനി
ക്കേണ്ടിവരും. അങ്ങിനെ അത്യിക്രമം എങ്കിൽ നി
ങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയം പൊട്ടിപ്പോകംപ്രകാരം നിങ്ങളുടെ
വ്യസനത്തിനും കടപ്പം ജാസ്തിയായി എന്നും വന്നു
ജും. ഇടയുണ്ട്.

അരനാല്ല:—ചെഹൈ_അരഞ്ഞിനേത്തെന്നയാണോ? വരേണ്ടിയി
രന്നതു. എന്നാൽ അയാളുള്ളറിയുള്ള സ്നേഹം
ഇതു കല്ലായും ലജ്ജാവഹമായും കലാശിക്കുകയില്ലോ
അതിനും.

ജാതഃ:—നിങ്ങൾം ഇങ്ങവയും ദയവുന്നകാലം കനിച്ചുകഴി
ചു. അതു പുരാണകാലത്തെ കാമ്മിച്ചിട്ടുകൂടിലും അ
ദ്ദേഹത്തെ മാപ്പാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കു. വയസ്സുമു
നാവർ ചെയ്യുന്ന മാപല്യങ്ങൾക്കും എത്തു വിലയാ
ണാശ്വരതു.

അരനാല്ല:—അയാളെ തോൻ മാപ്പാക്കുകയില്ലോ. അയാർഡ
പ്രോഹ്യംകെട്ടിയ സ്കൂളി അരാണുന്നും അറിയുന്ന
തുവരു മാപ്പാക്കുവാൻ പാടില്ലോ. ജാതേ! നീ ശ്രദ്ധി
ചുക്കേംക്കും. അവച്ചുടട പേരുമാറ്റാമ അയാർഡ

അരന്നവിച്ചിട്ടുള്ള എങ്കിൽ എന്നിക്കേം പണ്ടിവിലയും സാം. കോളേജിലെ വ്യാധാമപരീക്ഷയിൽ മതസ റിച്ച് ഔവാക്കന്നാരെക്കൊിച്ചു് എന്നിക്കും ചീല ചാട്ടം ഉണ്ടായിരുന്നു. അരതൊക്കെ വെറും ചീനത മാത്രമായിരുന്നു. അരബ്ദീക്കിൽ തോൻ കരിക്കലും അതവക വിചാരണയിൽ എന്നർ മനസ്സുിൽ പുലത്തുകയില്ലോ യിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു പുത്രാദി അംഗിനൈക്കെ പുലത്താനം മതി. എന്നിക്കേം കേവലം നഹിച്ച കൂടാതെത്തു്, ഒരു സമയം നിന്നേപ്പോൾ ഉള്ളവർ ആരകിരിക്കും, എന്ന ഉശരം മാത്രമാണോ.

ജാതഃ—(നട്ടഡിപ്പോയിട്ട്) എന്നേപ്പോലെയോ!

അരന്നല്ല:—അരത—എന്നതുകാണണ്ണനാൽ അരയാംകും നിന്നെന വഴിരെ വലിയ കാൽമായിരുന്നു. നീ അവ കൂളപ്പോലെ ഒരത്തി അരയിരുന്നാവെക്കിൽ എന്നിക്കും നിന്നേനാട്ടംകൂട്ടി അനുയ തോനാമായിരുന്നു. നിന്നറ പാടവം അരഭേദത്തിനാം ഉണ്ടായിരുന്ന പാടവത്തി നീരു രീതിയിലായിരുന്ന—എന്നർ ഗ്രഹണശക്തികും അതിനുമായ കാൽമാദി അരയാം പറഞ്ഞ നോർ അരതു് മനസ്സിലാക്കാനുള്ള ശക്തി നിന്ന കണഞ്ഞായിരുന്നു. അരയാളുടെ പുസ്തകത്തെപ്പറ്റാറി അരയാളിംഗം ഗ്രാന്റോഫിക്കാനുള്ള ശക്തി നിന്നക്കണ്ടു്. എന്നിക്കാണണക്കിൽ അരതു് ഇല്ല.

ജാതഃ—ഹാ! അരന്നല്ലാമോ! അതു ശക്തി എന്നിക്കില്ല എന്നും തോൻ അരവിജ്ഞം. അതിൽ കവിത്തത്തും അരവിജ്ഞം. അരയാളുടെ ജോലിയെപ്പറ്റാറി സംസാരിക്കുകയും അരതൊക്കെ മനസ്സിലാക്കുന്നാണെന്നും നട്ടിക്കുക

യും ചൊയ്യുന്ന ഒരു സ്കീയപ്പോലെ ഭ്രാഹ്മകരമായി കു് അയാൾക്കു് മരറായ വസ്തുവും ഇല്ല. വർഗ്ഗൻ ബാബു എത്രവിഷയത്തെപ്പറ്റിയാണു് എന്നോടു് എല്ലാണ്ണുള്ളാഴും സംസാരിക്കാവളളിൽതു് എന്നു് നിങ്ങൾ കരിയാമോ? എത്ര വിഷയത്തെപ്പറ്റിയാണു് സം സാരിക്കുന്നതു് എങ്കിലും അതെതാങ്കെ ചെന്ന തുല്യ നാളു് എവിടെയാണു് നിശ്ചയമുണ്ടോ!

അരയാലു്:—എന്തു്?

ജാതഃ:—നിങ്ങളുടെ വിഷയത്തിലുണ്ടോ?

അരനാലു്:—എന്നീരു വിഷയത്തിലോ?

ജാതഃ:—അതെ. എല്ലാണ്ണുള്ളാഴും നിങ്ങൾ—നിങ്ങൾ—നിങ്ങൾ—എന്നു ഉള്ളി. ചീലപ്പോളൈക്കി ലും എന്നീരു കായ്യത്തിൽ തുള്ളി കാണിക്കാതികന്ന തുകാണ്ടു് അയാളെ ചീലപ്പോം കന്ന പിടിച്ചുക ലുക്കവാൻ എന്നിക്കു് തോന്നിപ്പോകാറുണ്ടോ നി ങ്ങൾ അറിയുമോ? നിങ്ങൾക്കു വിഹാരിച്ചിട്ടു് അയാ ഞ്ഞുടെ മനസ്സാക്കിക്കു് ഒരു സെപരവും ഉണ്ടായിര നില്ല. അയാൾക്കു് നിങ്ങൾ സകല കായ്യങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുത്തിക്കും. അയാൾ അതു് സകലവും അരംഭിച്ചിട്ടു് വേദാന്തവിഷയത്തെപ്പറ്റി എഴുതു കെയ ചെയ്തിരുന്നുള്ളി. അടക്കാ! വരവോന്നും ഉണ്ടാ വാൻ ഇടയില്ലാതെ ഒരു ആപ്പുത്തി. വേണമെക്കിൽ അയാൾക്കു് ചീകിത്സക്കുന്ന നിലച്ചിൽ വലിയ കേളിയും പണവും നന്ദാദിച്ചു് നിങ്ങളുടെ ഭൗവി ജീവിതം മുടക്കരമായി കലാഗിട്ടുക്കണമായിക്കും. അതു നിഖളിൽ താൻ അര

യാളോട് വിരോധം പരഞ്ഞതിട്ടില്ല. അയാൾ കീ ത്തിമാനായി കാണാൻ എന്നിക്കിം അതുവരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ഭാസ്യയുടെ നിലയിൽ തൊന്തു ഒരു തിക്ക എത്തവള്ളായിരുന്നില്ല. എന്നിക്കു അതിലും വിശ്വേഷ മായി അയാളോട് നില്ലാമായിരുന്നു. അയാൾക്ക് അരിവാൻ അർഹതയില്ലാത്ത കാസ്ത്രങ്ങളിൽ കു യീഴ്ദിപ്പാലൈക്കു തൊന്തു അയാളെ വളരെ വെറി പിടിപ്പിച്ചിട്ടിട്ടണായിരുന്നു. അതു എൻ്റെ സപദാ വമാണ്. അതിനു എന്നിക്കു നിപുണത്തിയില്ല.

ജാതഃ— അവക കാസ്ത്രങ്ങളിൽ നിങ്ങളെ കരിപ്പെട്ടുത്തുന്ന സപദാവം അയാൾക്ക് ഇല്ലായ്ക്കുന്നു. അയാൾ കാഞ്ഞം മനസ്സിലാക്കിവച്ചിരുന്നു. അയാൾ നിസ്തലു നായ ഒരു പത്രാലുതനായിരുന്നു. അയാളുടെ സകല വിചാരവും നിങ്ങളിൽ ലഭിച്ചിരുന്നു. അയാളുടെ ലെഞ്കകിക്കമായ എപ്പോടുകളിടെ കത്തുതപവും അയാൾ നിങ്ങൾക്ക് വിട്ടതന്നിരുന്നു. നിങ്ങളെപ്പറ്റി പിന്തയല്ലാതെ, അയാൾക്ക് ഒരു നിമിഷംപോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതു വലിയ ഒരു മാസുമന്ന ചുംബകം തൊന്തു പരഞ്ഞതപോലെ അന്ധാപേക്ഷക്കുടാ തവിയത്തിൽ സ്വന്തമാക്കിക്കൊള്വാൻ യിങ്ങൾക്ക് അധികാരിക്കും എന്നും അവക വിനിഗ്രാമം അഭ്യരിഞ്ഞുണ്ടോ? എന്നിക്കു ഇടക്കിടങ്ങു വന്നിട്ടും അവക്കു അഭ്യരിഞ്ഞുണ്ടോ എന്നും അവക തന്ത്രം മായി നിന്നും അതിനു എപ്പോടും ഒരു തടസ്സ മായി നിന്നും. വിവാഹം ഒരു അത്രഭൂതപ്പെ നാശാണ്. അതു മരിയുന്നതുകൊണ്ടും സാല്പുമാ കാത്തവിയത്തിൽ അയാളെ കുട്ടിയിൽത്തിക്കൊള്ളുന്നതു.

അൻഡ്:— ഒരുപ്പേരിൽ അതു മറ്റൊ സ്കോളറുടെ കണ്ണുമോ?

ജാതഃ:— കാ! മറ്റൊ സ്കോളറും! അതിനെപ്പറ്റി നീങ്ങൾക്കും ഈ തുരന്തമേഖലയും കാണിക്കേണമോ? അവർക്ക് ഒരു ദോഷം കൂടിയും അഭിപ്രായത്തിനു് വകുപ്പുണ്ടെന്ന വിവരം മിച്ചുവെയ്യാൻ നോക്കിയിരുന്നു. ഒരു രോഗിന്റെ ആര്ഥിക്കന്ന എന്നത്തുടി നിങ്ങൾക്കും അറിയുന്നില്ല. അ തൈനായുള്ള സ്കോളറും ഉണ്ടെന്ന നിങ്ങൾക്കും അറിയുണ്ടാണെന്നു് അവരിൽ വിശ്വേഷിക്കുന്ന ഉഖമിക്കംപുകാരമുള്ളവളും അഭിപ്രായത്തുനായി വിചാരിക്കുക. അഭ്യാസമായും ഒരു സംഗമവിഷയത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ ഏക ക്ഷീതൽ അയാൾക്കും മരിക്കുന്നതും കണ്ണുകൊണ്ടു് അവർക്ക് ചുമ്മാ അയാളുള്ളും ഇടുച്ചും നടന്നു കൂടിയതു എന്ന വകുപ്പും ഒരു പട്ടിക്കുടി അങ്കിനെ ഒരു നേരികേട്ടു് കാണിക്കുകയില്ല. അതിനാശ അയാൾക്കുത്തു് കുടക്കാതായിട്ടു് കാണാക്കുള്ളില്ല.

അന്നലും:— (പ്രക്ഷീളനത്താട്ട) അയാൾക്കും തന്നോടു് താൻ ചെയ്യണ്ടെന്ന കമ്മം മാനുപോയി എക്കിലും എന്നോടു് ചെയ്യണ്ടതു് മാനുപോയില്ല എന്നാണു് വിചാരിക്കുന്നതു്. അതു മാനുക്കുട്ട വേദ്യാമന്ത്രിര തതിൽ മാറാക്കുന്നതു. സ്കോളറും അയാൾക്കും അവരുള്ള സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി മാത്രം കൊണ്ടുപോയതായിരിക്കും. അപ്പേ! അയാളും ഒരു കണ്ണടപ്പാൻവേണ്ടി വെറും യാദുപ്പീകരായി അവർക്ക് ഹോട്ടലിലെ വേലക്കാർത്തിയെപ്പോലെ വന്നാൽ അതിയതായിരിക്കും അപ്പേ!

ജാതഃ:— അവർ അധ്യാളക്കുടെ ക്രിയയിൽപ്പാണ്. അവളുടെ ധമാത്മം അടച്ചുകളിച്ചവാൻവേണ്ടി, അവർ യാതൊരു പിന്തും തുടാതെ അധ്യാളക്കുടെ അരികെന്നിനും മണ്ഡിക്കളുണ്ടു്. നിങ്ങൾക്കും അരങ്ങി കൈച്ചെല്ലാൻ മനസ്സും വരുമാ?

അരഘലഃ:— അ പോക്കു് തോൻ അതലോചിച്ചില്ല. അരങ്ങി കൈ അതയിരിക്കും. സംശയമില്ലതനും. അതും അവർ എത്തു മട്ടക്കാരത്തി അതണ്ണനും കാണിക്കുന്ന ഇല്ല!

ജാതഃ:— അവർ എത്തു മട്ടക്കാരത്തി എങ്കിലും അതുകട്ട. അതുകാണംനോ? അവർ അതുകും ശ്രദ്ധിയാതെ വന്നു. അതുകും അഭിയാതെ പോയി. അവർ അധ്യാളു വിട്ടപോയതുകാണ്ടു് അവളുടെ കൂടമജും വിട്ടുകളിയു.

അരഘലഃ:— (തലയിലുകൊടുക്കു്) സ്രൂക്കിപ്പംകു് അരങ്ങിനെ അമരിപ്പാൻ എങ്കിലെനു തോന്നാമെനും എന്തിക്കു് വിഹാരിക്കപ്പോല്ലും വയ്ക്കു. എത്തുതെത്തിലും സ്രൂക്കും ഉണ്ടായിരിക്കും. അതെത്തർക്കാർ? അധ്യാർഥകു് അവബളുവലിയ കാഞ്ഞമചല്ലനും അവർ അറിവത്തിരിക്കണം മതി.

ജാതഃ:— അവർ അധ്യാളു അവിടേക്കു് എങ്കിലെനു വയത്തില്ല എന്നു നിങ്ങൾ അഭിയുക്കില്ല. എന്നാൽ അധ്യാർഥ ധമാത്മത്തിൽ അധ്യാരഭവിഷ്യും

യി. ഈ സംഭാഷണം എന്നിക്ക് അത്തല്ലതകരമായ പികാരലേം വരുത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. നീങ്ങൾ എന്നിക്ക് ഏതു നമ്മയാണോ ചെയ്തു എന്നു നീങ്ങൾ അറി ഒന്നില്ല. ഈ ദാതിരി കാരോ അവപത്തു നമ്മക്ക് നേരിട്ടേപാം നമ്മുടെ തോന്ത്രാളുകളേയും അശാമാ നബ്ദങ്ങളേയും നമ്മക്ക് വിശ്വസിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നാണോ തെളിയുന്നതു. എന്നു മനസ്സിൽക്കൊണ്ടുള്ള തുപ്പിയോടെ പാടില്ലെന്നും.)

ജാതഃ—തോന്ത്രാണോ? എന്നാൽ തോൻ ഇവിടെ വന്ന ഉദ്ദേശം നീറവോറിക്കഴിഞ്ഞു. (ജയസിദ്ധികൊണ്ടുള്ള തുപ്പിയോടെ എഴുന്നേള്ളുന്നു.)

അന്നല്ല:—(പിടിച്ചനിന്തീട്ട്) ഓ, പോവാൻ ഇനിയും അയിട്ടില്ല. കരാഴുടെ മനസ്സിൽ തോന്ത്രാളുപ്പാക്കന്നതു ചിലപ്പോം പിരിക്കേതക്കുതാണോ. നീ അറിയില്ലോ?

ജാതഃ—എങ്ങിനെ!

അന്നല്ല:—(കുശലതേനാടെ മെല്ല) തോൻ നീനോടു വളരെ നൗയുള്ളവളായിരിക്കുകൊണ്ടു നീനക്കു മുഖിച്ചിൽ തോന്ത്രാൻ മതി എന്ന ഭയംകൊണ്ടാണോ തോൻ ഇതുവരെ കനം മിണ്ടാത്തതു. അതുകേട്ടാൽ നീ പിരിച്ചപോകും എന്നും തീച്ചയാണോ.

ജാതഃ (വാനന്ദനയിൽനിന്നും) അംഗം അംഗം

ജാതഃ— അവർ അധികാരിയാണ് അന്തര്മുകിന്നില്ല.

അവളുടെ ധമാത്മം അന്തര്മുകളിലെവാൻവേണ്ടി, അവർ യാതൊരു ചീറ്റും തീടാതെ അധികാരിയാണെന്ന് അരികെന്നിനു് മണിക്കൂളംതു. നിങ്ങൾക്കു് അപ്പോൾ ചെയ്യാൻ മനസ്സു് വരുമോ?

അനന്തരഃ— അതു പോക്കു് തോൻ അതുലോചിച്ചില്ല. അപ്പോൾ ഒരു അത്യിരിക്കണം. സംഗ്രഹമില്ലതനും. അതു് അവർ എത്തു മട്ടകാരത്തി അതുബന്ധനാരു് കാണാംക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷ്!

ജാതഃ— അവർ എത്തു മട്ടകാരത്തി എങ്കിലും അതുകൂടി. അതുകൂടികാണഭൗതികാണു്? അവർ അതുകൂടി ശ്രദ്ധിയാതെ വന്നു. അതുകൂടി അഭിയാസത പോയി. അവർ അധികാരിയാണെന്നു വിശ്വേഷായതുകൂട്ടു് അവളുടെ കമ്പാജും പീടികളില്ല.

അനന്തരഃ— (തലയിലുകീഴ്ക്കു്) സ്കൂളിക്കുംകുളം അപ്പോൾനെ അവരില്ലാൻ എന്തെനെ തോന്നാമെന്നു് എന്തിരിക്കും വിശ്വാസിപ്പോള്ളും വയ്ക്കും. എത്തുതന്ത്രത്തിലും സ്കൂളികളായിരിക്കണം അതുതന്ത്രകാർ? അധികാരിക്കും അവൻ വലിയ കാൽമാല്ലുന്നു് അവർ അറിവന്ത്രതിരിക്കാൻ മതി.

ജാതഃ— അവർ അധികാരിയാണെന്നു അവിടേക്കു് എന്തെനെ വയത്തിലും എന്നു നിങ്ങൾക്കു് അഭിയുന്നില്ല. എന്നാൽ അധികാരിയാണെന്നു ധമാത്മത്തിൽ അധികാരിയാണെന്നും ഉള്ളൂം. തുറന്നു് വലിയതും പറഞ്ഞതിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു നിങ്ങളെല്ലപ്പറ്റി അത്യിരിക്കണം.

അനന്തരഃ— (മനസ്സിലുകീഴ്ക്കു്) കുംഘം എന്നിക്കു തീർത്തി

യി. ഈ സംഭാഷണം എന്നിക്കു് അത്രതകരമായ വികാരങ്ങേം വക്തവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നീങ്ങൾ എന്നിക്കു് എത്ര നമധാം ചെയ്തു് എന്നു് നീങ്ങൾ അറിയുന്നീല്ല. ഈ മാതിരി കാരോ അവപത്തു് നമുക്കു് നേരിട്ടേപാർഡ് നമ്മുടെ തോന്തരഭൂക്തേയും അഥവാ നബ്ദങ്ങളും നമുക്കു് വിശദസിപ്പുവും പാടില്ലെന്നു് സു് തെളിയുന്നതു്. എൻ്റെ മനസ്സിൽനിന്നു് ഒരു വലിയ ഏതും കഴിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. അതിനു നീങ്ങളും കാരണം.

ജാതഃ—-ഞാനാണോ? എന്നാൽ ഞാൻ ഇവിടെ വന്ന ഉദ്ദേശം നീറവേറിക്കണമെന്നു, (ജയസില്പികൊണ്ടുള്ള തൃപ്തിയോടെ എഴുന്നേള്ളുന്നു.)

അയഹഃ—(പിടിച്ചനിന്തിട്ടു്) ഓ, പോവാൻ ഇനിയും അയിട്ടില്ല. കരാഴുടെ മനസ്സിൽ തോന്തരിപ്പുകുന്ന തു് ചിലപ്പോറി ചീരിക്കേതുക്കാതോം. നീ അറിയില്ലോ?

ജാതഃ—എങ്ങിനെ!

അയഹഃ—(കൗശലതേതാട മെണ്ടു) ഞാൻ നീനോടു് വളരെ നൗയിള്ളവളായിരിക്കുകൊണ്ടു് നീക്കു് മുഖിച്ചിൽ തോന്തരാൻ മതി എന്ന ഭ്യംകൊണ്ടാണു് ഞാൻ ഇതുവരെ ഒന്നും മിണ്ഠാത്തതു്. അതുകേട്ടാൽ നീ ചീരിച്ചപോകും എന്നും തീച്ചയാണു്.

ജാതഃ—(വ്യസനമായ പുത്രിരിയോട്) നമുക്കു് രണ്ടോടു് കും കു കടക്കിയായ ചീരിതനോയാണു് വേണ്ടതു്, അണ്ണേ?

അയഹഃ—നമ്മുടെ തലയിൽ കു കുലത്തു്. കു നീമി

പിം പോലും കടക്കാത്തതു്. നമ്മൾ ഏതുസ്ഥിരതും അതിലാച്ചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും എന്ന അനാദിവം നീനുകും എഴുപ്പാബൈക്കിലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?

ജാതഃ:—യിങ്ങൾ പറയുന്നതു് മനസ്സിലാക്കാൻ കരു അയാസമുണ്ടോ. എനിക്കു് ശരിയാകുംവണ്ണം അഹി പ്രാണം സാധിക്കുന്നില്ല.

അരഹത്യാ:—അരതെ, പ്രഖ്യാസമായിരിക്കും. നിശ്വയം. തോൻ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയതും വധിളിത്തമാണോ. എന്നാൽ എൻ്റെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന ഒന്നും നീ എടുത്ത കളഞ്ഞ നീമിഷത്തിൽ—എൻ്റെ ശാന്തിയും സ്നാന്തിയും ഹീ മടക്കിത്തന്ന സമയത്തിൽ—നീ അറിഞ്ഞതിരിക്കുന്നോ.

ജാതഃ:—അരഞ്ഞിനെ ചെപ്പും സാധിച്ചതിനാൽ തോൻ സന്ദേശിക്കുന്നോ.

അരഹത്യാ:—(നന്ദിയോടെ തലക്കല്ലോട്ടീടു്) അരതെ. നീ ചീഞ്ഞനാതോക്കെ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന എനിക്കു് അറി വായ്ക്കും അ നീമിഷത്തിൽ—അഭ്യുക്തിൽ ഫുണ്ട്. ചോട്ട്. തോൻ അതു് പറയുന്നതു് ചെടിപ്പായിരിക്കുന്നും തോൻ വിചാരിക്കുന്നോ; അതു് വധിളിത്തമായിരിക്കും.

ജാതഃ:—എത്രും?

അരഹത്യാ:—എൻ്റെ ഭന്താവുമായി കൂടികൂടിയ സ്നേഹി നീയായായിരിക്കുമെന്നോ. (വിരിക്കുന്നോ)

ജാതഃ:—(കട്ടഞ്ഞിപ്പായിട്ടു്) കരിക്കലും അല്ല.

അരഹത്യാ:—അരതെ! തോൻ അരഞ്ഞിനെ വിചാരിച്ചു.

ജാതഃ:—യട്ടായ്മമായിട്ടോ?

ശിർഹാലഃ:— അമാത്മമായിട്ടും, പരമാത്മമായിട്ടും.

ജാതഃ:—(പച്ചപ്പിരിയോട) എത്ര തമാശയായിരിക്കുന്നു.

അനന്ധാലഃ:—(പൊട്ടിച്ചുപിരിച്ചുകൊണ്ടു) നീയെല്ലു! നീ കോ
പിക്കേതു്. എത്രു് നേരംപോക്കാണപ്പു! (പിന്നെ
യും വളരെ ചീരിക്കുന്നു)

ജാതഃ:— കരിക്കലുമല്ലു. അവലും തീച്ചതെനു.

വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ ജാതജ്ഞു് നേരിട്ടതു് വ്യസന
കരമായ ഒരു ചീരിയുടെ ബാധയാണു്. അവളുടെ നേര
പോക്കു് ജാതജ്ഞു് റസിച്ചുട്ടിഭ്രംഗംു് അറിയാതെയാണു്
ജാത ചീരിച്ചപ്പോൾ അന്നുലു കനിച്ചുകൂടി ചീരിച്ചതു്.
ജാതജ്ഞു് അവളുടെ സപ്രസ്ഥിതി വീംണ്ടുപ്പും ശേരിമ
പ്രയത്നം വേണിവനു.

ജാതഃ:— എന്നോക്കൊണ്ടു് ഇനിയും ചീരിപ്പിക്കുണ്ടു്. എന്നി
ക്കു അപന്നാരം പിടിപെട്ടപോകും എന്നു് തോനു
യേപ്പുടുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ എൻ്റോ വല്ലായു കേവ
ലും ഫേമായിട്ടും ഇല്ലു.

അനന്ധാലഃ:— ഇദിനെയുള്ള സമയത്തു് ഇപ്രകാരം, ചീരി
ക്കുന്നതും ലജ്ജിവഹമാണു്. എന്നാതെന്നുണ്ടാ
ണോ— എന്നിക്കു് അതു് അടക്കാൻ സാധിച്ചില്ല.

ജാതഃ:— (അവളെ സുക്ഷിച്ചുനോക്കീടു്) അത്യാമേ! എ
നീക്കു് അയാളെ നിന്തുള്ളുടെ ഭർത്താവിനൈ— വളരെ,
വളരെ, ഇഷ്ടമാണെന്നു നിന്തുവിം അറിയുമായിരി
ക്കും.

അനന്ധാലഃ:— എൻ്റോ സപ്രശ്നക്കേട്ടു് നീയക്കു് അദിനെയുണ്ടാ
യിങ്ങനു എന്നു് എന്നിക്കു് തീച്ച ഉണ്ടു്. അതു സ്രീ

നീങ്ങായിരുന്ന എക്കിൽ എന്നിക്ക് ഒരു അപ്രിയവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അമാത്മം പറഞ്ഞതാൽ നീ അണ്ടു സൗം അർഥിത്തിട്ട് എന്നിക്ക് ഇപ്പോൾഗമാണ് ഉണ്ടായതും. നീ എന്നിക്ക് ദിവ്യാംഗനപൊലെ അണും. നമ്മുടെ മണ്ഡയിൽ കേരിവകന വിചാരം ചീല പ്ലാസി വളരെ നേരനേപാക്കിനും വഴിവെള്ളുനു. റീസോട്ട് ഇതു വളരെ സംസാരിച്ചതും നിന്നു ഇതു വളരെ ചീരിപ്പിച്ചതും എൻ്റെ പകൽ വന്ന തെരാഡാണും. നിന്നക്കാണുകും സുവക്കേട്ട് സന്തു സ്ത്രീമായി ഭേദപ്രക്രിയില്ല. നിന്റെ മുഖത്തും ഹോര ഇല്ലതനും. നിന്നക്ക് വല്ലതും എന്നേക്കാണ്ട് ആവശ്യമാണെങ്കിൽ അതു പറഞ്ഞതാൽ മതി.

ജാതഃ:—എന്നിക്ക് ഇവിടെ കരേന്നേരം കീടക്കാൻ തോന്നുനു. തോൻ — ഇതു കേട്ടപ്ലാസി അവാലു എഴുന്നേ രാം ജാതയ്ക്ക് സ്ഥലം കൊടുത്തു.

അരനാലഃ:—അരതെ, അരചത. ചാഞ്ചാതീ! കീടനോളം.

ജാതഃ:—ഗീതയെ കൂണാതെ എന്നിക്ക് ഹോവാൻ തോന്നുന്നില്ല.

അരനാലഃലഃ(ആയുസ്തുന്നതാട) കാ!

ജാതഃ:—എന്താണതു്?

അരനാലഃ:—ഗീതയുടെ കാഞ്ചം തോൻ ആക്കപ്പാടെ മാനും.

അവക്കോട്ട് ആക്കു് പറവാൻ കഴിയും? അവപും അവ ഒരു അക്കാന കാണുന്നതു് ചീതുത്തിൽ വരച്ചവെച്ച ഇഴശ്പരനേപ്പാലെയാണു്. നീ പറഞ്ഞപ്പുകാരം വ്യക്തമായി അവക്കു പറഞ്ഞുമലിപ്പിക്കവാൻ

എനിക്ക് നായിക്കെങ്കയ്ക്കും. ദയവുചെള്ളും എനി
ക്കുചേണ്ടീ നീ അവളോടും എല്ലാക്കായ്യും പറഞ്ഞ
കൊടുക്ക. നീനുകൾ ഇതിനും വല്ല വെവ്വെമ്മുക്കും ഉ
ണ്ടാ?

ജാതഃ— ലവലേഗം ഇല്ല. ശ്രീത എനിക്ക് എന്നെൻ്റെ സപ
നം മക്കളുപ്പാലെയാണ്. തോൻ നീംബളേ
നാന്തപരാപ്പുട്ടത്തി എന്നും ദയവുചെള്ളുന്നിൽപ്പാർ
വിചാരിക്കുന്നതുകൊടും ശ്രീതങ്ങളും ശാന്തപ്പുട്ട
തുവാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതും എനിക്ക് വലിയ സ
ന്നോധമാണ്.

അനന്തഃ— എന്നെന്ന നീ നമാധാനപ്പുട്ടത്തി എന്നതും
തീച്ച്യാണും. നീംബളോടൊക്കെ തെങ്ങപം വളരെ
കുപ്പുട്ടിട്ടണ്ടുതും തീച്ച്യാണും. ആ വിവരം
തെങ്ങപം അറിയും. നീംബൻ പ്രിയത്താവല്ലെ എ
ണ്ണഭിവസ്യും എന്നെൻ്റെ തെത്താവിംബൻ കുലാസുകർമ്മ
വായിച്ചു പരിശോധിച്ചു കഴിക്കുന്നതും. നീയാണു
കുൽ സുവക്കേടും കൂട്ടാക്കാതെ എന്നെന്ന മുൻ്നുശ്ശി
പ്പാൻ. എപ്പോഴും വരുന്നു. ഈ ഉപകാരമൊക്കെ
വാക്കാൽ പറഞ്ഞതീപ്പാൻ പ്രയാസമാണും. നീ
അവിടെന്തെന്ന അഭ്യാസാത കീടനംകുപിക്ക.
തോൻ ശ്രീതായെ നീംബൻ അടച്ചുക്കു പാശായയ്ക്കാം.
എതായാലും നീ എനിക്ക് വളരെ സന്നോധ്യും
ശാന്തിയും ഉണ്ടാക്കി.

ഈതായിക്കും ജാതയുടെ മരഹായ ജയം.

പതിനേഴാമല്ലിസ്യായം

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു് അന്നാലു ഇടനാഴിയില്ലെങ്കും കു
നൗ. ജാത സപകാൽമായിപ്പോൾ വന്നേപ്പോലെ പൊട്ടി
ചീരിച്ചു. ചീരി ദീപ്തിശ്വാസങ്ങളിലും എങ്ങിക്കരയ
ലില്ലും കലാശിച്ചു. മുഖധാരയ അന്നാലായ മുഖസ്തികൊ
ണ്ടും വ്യാജംകൊണ്ടും ഭ്രംബപ്പുട്ടത്തിയത്രും അവർക്കും കു
ര വലിയ ജയമായതുകൊണ്ടു് അവർപ്പം പാരിതായ്മ്യത്തോ
ടെ ചീരിച്ചു. അവർപ്പം പ്രഞ്ചാഗിക്കേണ്ടിവന്ന കൈശലവും
കാപട്ടവും വിമാരിച്ചു് മനസ്സാക്ഷിയുടെ അടക്കൊണ്ടു്
അവർപ്പം കരജുകളും ചെയ്തു. കരമാതിരി മനോഖികാരങ്ങ
ഭൂതക്കു അടക്കി തുണ്ടിടം വന്നുന്ന കണ്ണപ്പോൾ സോ
മയിൽക്കിനാു് ചാടി എഴുന്നേറ്റു് അഭിമാനത്തോടെ
കണ്ണാൻ തുടച്ചുകളിൽ. എന്നിട്ടു് കണ്ണാടിയുടെ അരി
കെ ചെന്നു് ഗീത വരച്ചേണ്ടം നല്ല കോലത്തിൽ കാ
ണ്ണാൻവേണ്ടി മുടി ചീന്തി വടവില്ലാക്കി. അല്ലെങ്കിലും കഴി
ഞ്ഞപ്പോൾ ഗീത കേരിവന്നു. ഗീതയുടെ കണ്ണകൾ നല്ല
വന്നും തിള്ളണ്ണിയിരുന്നു. സദോഹരിക്കരമായ അത്തല്ലതവും
ആശപാസവും ഒരുവഴുടെ മുഖത്തും സ്ഥാവിച്ചിരുന്നു. അ
വർപ്പം ജാതയുടെ നേരെ ആറാലോട്ടുട്ടെ കാടി.

ഗീത:—നീങ്ങൾ അമ്മയോടു് എല്ലു മറിമായമാണോു് കാ
ടിയതും. അവർ ചീരിക്കുന്ന എന്ന മാത്രമല്ല പാട്ടം
കൂടി മുള്ളുനു. കനമിഉല്ലക്കിൽ നീങ്ങൾ കൈ മറ്റു
വാദിനി അതയിരിക്കുന്നും. അവല്ലക്കിൽ അവക്കു
ഞ്ഞു പിടിച്ചുപോയിരിക്കുന്നും.

അതാ—വ്യസനവായ ഇല്ല ഇന്ന പിഴിൽവെച്ചു് മുള്ളൽ

പാട്ട് പാടിയതുകൊണ്ട് നിന്തക്ക് അവരോട്ട് കോ
പം ഉണ്ടായോ? അവരെ പാട്ട് പാടമാറാക്കി വിട്ട
തുകൊണ്ട് നിന്തക്ക് എന്നോട്ട് മുഖിച്ചുതു ഉണ്ടോ?

ശീത:— ഹീ! കടക്കിപ്പു; അതുപാസമാണിളിത്ത്. എന്നാൽ
അതു് അത്രത്തുമായിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്ക് അതു്
എങ്ങിനെ സാധിച്ചു?

ജാത:— തോൻ അവരെ പാട്ടപാടിച്ചുവിട്ട്. അവർ എല്ല
നെ ചീരിപ്പിച്ചുവിട്ട്. അതുകൊണ്ടുനം തെട്ടി
പ്പോക്കുത്തു്. ഇഷ്ടത്തി! എപ്പോഴും കയ അനന്തര
തനിനു് കയ പ്രതിക്രിയവും ഉണ്ടാകും. എന്തു അഗാ
ധവും. യടാത്മചുമായാൽക്കൂടി അനിഷ്ടാനാദവക്കും
ക്കൊക്കു കയ അതുപാസവും ഇംഗ്രേസ് ഉണ്ടാക്കി
വെയ്ക്കാതിരിക്കയില്ല. നീ എപ്പോഴെങ്കിലും കയ ദു
നീരു ശവസംസ്കാരക്രമിയക്കും കണ്ണിരിക്കുന്നു?

ശീത:— ഇല്ലോ. എന്തായിരുന്നു?

ജാത:— കല്ലായിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോക്കുന്നും കയ വല്ലു
തന വാദ്യം ഉണ്ടാക്കിം. മടങ്ങുന്നും അവക്ക് അ
റിയാവുന്ന എന്തുംയാ രസകരമായ ധനാധികാരി
ഉണ്ടാക്കുന്നതു്.

ശീത:— അതു് അനക്കപയില്ലായ്ക്കാം.

ജാത:— അതേ. എന്നാൽ “പുതിതിക്കു്” കത്തതുമാണു്. നീ
നീരു അമു കഴിച്ചിരുന്നാലുകാരം കരാഴുംകൂടി അ
വക്കു കഴിക്കേണ്ടിവന്നിരുന്ന എക്കിൽ നീനീരു അ
മല്ലെ ഭാത്തുപിടിച്ചുപോകമായിരുന്നു. അവർ എല്ല
നെ ചീരിപ്പിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്ന എക്കിൽ എന്നിക്കും
അന്തുപിടിച്ചുപോകയില്ലെന്ന ഹാവാനും പാടില്ല..

(ഗീതക്കട ചുമലുകളിൽ കൈവെച്ച നേരർ ദിവ
ത്രഞ്ഞാക്കീട്) ഇന്തി എന്നിക്കു അറിയേണ്ടുന്നതു
നിന്നേയും കന്നു എന്തിനെ പിരിപ്പിക്കു എന്നു
നാം. എന്തുവകാശങ്ങളും ദിനക്കുത്യുദ്ധരിം നിന്മ
ഹിക്കാതിങ്ങനാൽ നിനക്കും ഭാര്യപിടിച്ചുപോകം.

മേശ പിന്പുറം കൊണ്ടു തുടംപുകാരത്തിൽ ഗീത വ
ന്നുനിന്ന. മേശമേൽ, നിതംപും ഇരിക്കുന്ന കോലത്തിൽ
അസാരം തട്ടിച്ചിരുന്നു.

ഗീത:—അതെ എന്നിക്കാഡിയാം! അച്ചുൻ മരിച്ചതിൽപ്പി
ന്നു ഇം വീട് കയ ഭാഗശാലഫോലെ ഇരുന്നിര
നു. തെങ്ങിൽ സാധാരണപോലെ സംസാരിക്കുക
യും നടക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നില്ല. സാധാരണപോലെ
ശ്രദ്ധാസം കഴിക്കുകയോ അതുലോച്ചിക്കുകയോ ചെ
യ്ക്കില്ല. എന്തുകൊണ്ടുനാൽ പണ്ടത്തെപ്പോലെ
അതുവരിക്കുന്നും എന്ന തെങ്ങളിടെ പിടിത്തംകൊ
ണ്ടു എന്തിനെയായാലും എന്തെന്നു അമ്മഞ്ചേട. ഹി
രിയും പാട്ടും അതു മാതിരി നടപടികളെല്ലാം അല്ല
സമാശനനു വരത്തിക്കഴിഞ്ഞതു.

ജാത:—എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ സങ്കടങ്ങളോടുകൂടെ തീന്തി
പ്പേ? ഇന്തി എന്തിക്കു വീട്ടിലെയും മട്ടും. അപ്പേ!

ഗീത:—നിങ്ങൾക്കു സുഖവും തുള്ളിയും പണ്ഡപ്പോലെ
ഇന്തിയും വന്നപേന്തിട്ടും അവാദവമായിട്ടും ഇല്ല.
എന്നാൽ തോന്തു കാഴുനും ഇന്നുനിന്നവിധത്തിലേ
ബന്ധപ്പെട്ടു എന്ന സാമ്പാദികജീവിതങ്ങളിലെ നീ
ന്നുണ്ടായും കിട്ടുവുക്കാണും” എന്നു വെറുപ്പിക്കുന്നു

തു". തൊൻ അരതാക്കൈ ഒക്കവിട്ടുകളിൽ. "അരതു" കു അരുംപാസംതനന്നയുകകൊണ്ടു", ഇതുവരെ ഉണ്ടായിരുന്ന എന്നുവും സ്ഥിതിയോടു" കരുതേണ്ടുക്കു ബോഡി എന്നുവും എന്നുവും സങ്കടമെള്ളൂക്കൈ ഒട്ടണ്ടി തൊൻ സന്ദേശസ്ഥിതിയിൽ എത്തിയപോലെ തോന്നുന്നു. ഈനി എന്നിക്കു സർവ്വസ്ത്രസ്പാതാത്ര്യത്വാടു എന്നുവും സങ്കടവും തൊന്മായി കാലം കഴിപ്പാൻ സാദ്ധ്യമായി വന്നതു" കു സുവംതനന്നയാണു".

ജാതഃ—(പാത്മൻബാബുവിന്റെ ക്രൈസ്തവമേൽ ഇരുന്നീട്) ഏതു സങ്കടം. ഇംഗ്രേസിൽ ദിനക്കുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിവച്ചു പണ്ഡത്തെ സങ്കടമോ? അല്ലെങ്കിൽ അമ്മയുമായിട്ടണ്ഡായിരുന്ന രണ്ടില്ലെങ്കിവു കൊണ്ടു ദിനനു സ്വയ്യിച്ചു സങ്കടമോ?

ഗീതഃ—(നിവന്നിട്ടു) ദിനേംഡം ഉദ്ദേശിക്കിന്നതു" എന്താണെന്നു തൊൻ അരറിയുന്നീലു.

ജാതഃ—ഡോക്ടർ വത്സലൻ പറയുന്ന, അയാളുമായിട്ടുള്ള കരാറു" ദി മരിച്ചുകളിൽ എന്നു.

ഗീതഃ—അതു ക്രിയയ്ക്കു "മരിച്ചുകളിൽ" എന്ന പേരാണോ അയാൾ കൊടുത്തതു".

ജാതഃ—അയാളല്ല ആ പേരു കൊടുത്തതു", തൊന്നാണു.

ഗീതഃ—എന്നാൽ ആ വിധത്തിൽ ചീരിക്കുവാൻ ദി ഒദ്ദേശം" അവകാശം ഉണ്ടാകയില്ല. അയാൾ പറഞ്ഞതെന്നു ദിനേംഡം അരറിയുമോ?

ജാതഃ—ഈല്ല. ഭജനമായ വല്ലതും അരണ്ണോ!

ഗീതഃ—എന്നുവും അപ്പും മരിച്ചതു" കന്നിനം കൊള്ളാം

, തന്ത തന്നെപ്പണ്ണിക്കുന്ന വൈക്കകളുടെ ഒക്ടോ
പ്രീടിത്തത്തിൽ വെച്ചുട്ടിട്ടാണെന്നോ”.

ജാതഃ:—അരത്തുകാബളു് അതു വിലയില്ലാത്ത സ്രൂപിയേപ്പോ
ലെത്തനു നിശ്ചിന്ന അർഷ്ണുനം കൂടുവിലയില്ലാത്ത
അരളുംണ്ണനംാം അയാൾ വിചാരിക്കുന്നണ്ണായിരിക്കും.

ഗ്രീതഃ:—അരങ്ങുന്ന അരല്ല. ഭയങ്കരമായ സംഗതി മരും
നാണോ. അയാൾ വിചാരിക്കുന്നതു് ഏതുവിധ
തതിൽ മരിച്ചാലും വ്യത്യാസമില്ല. മഹലമൊക്കെ
കൗത്തനു എന്നാണോ അയാളുടെ വിചാരം. എറി
ക്കുന്ന അർഷ്ണുനു പണ്ഡത്തേരിക്കുക്കാം അധികമാ
ഡി അയാൾ അതുദരിക്കുന്നമുണ്ടു്. എന്നാൽ ഒരാളെ
പ്പറാറി അഭിപ്രായം ചാന്ദ്രാജാവും അതു വകുക
എൽക്കിട്ടിയാണോ എന്നാണോ അയാളുടെ ഭാവം.
എന്നിക്കു് അതു വാക്കുകൾ അരത്തു കുംഭനം മരക്കാൻ
പാടില്ല. തൊൻ വിചാരിക്കുവാലെ എറിക്കുന്ന അര
സ്ത്രിയാ അക്കരംപ്രതി വിചാരിക്കാൻ സാധിക്കാ
ത്തു ഒരാളെ എന്നിക്കു വിചാരം കഴിപ്പാൻ ഇഷ്ടമി
ല്ല; സാദ്യവുമല്ല.

ജാതഃ:—ഇഷ്ടത്തി! അതു ന്യായമാണോ? നിശ്ചിന്ന അരത്തു
കൂടു അധ്യനായ ഡോസ്റ്റർ വത്സവനോ വികാരം ഉ
ണ്ണായിരിക്കാൻ പാടുണ്ടോ, നീ മരിച്ച അളളുടെ മ
കളുമല്ല?

ഗ്രീതഃ:—ശരി. അതു തൊൻ അഭിയും. എന്നിക്കുള്ളപോ
ലെ കൂടു നേരുമാം അഭ്യാസം, അർഷ്ണുനാടു് ഉന്നായി

രിക്കണം എന്ന തൊൻ ആലോച്ചിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ എൻറെ അപ്പുൻ പാപപ്പുണ്ണം മായി സംസ്കർത്തനിനും പോകാറുണ്ടെന്നു് അഭ്യാദി പുംബ എൻറെ അപ്പുൻ അപ്പുൻ മുണ്ടായി അപഹരിച്ച അതു സ്ഥാപിക്കുവാനികുവും കലീഖയും അതു രംഭപ്പയും കരയിരിക്കുന്നു് എന്നു് തൊൻ അറിയുവോലെ ദുഃഖമായി അഭ്യാദി അരംഭിയുന്നില്ല. അതു കൊണ്ടു് അഭ്യാദി എൻറെ മരണംവരെ തൊൻ അടച്ചപ്പീക്കകയില്ല.

ജാതഃ—ഇഷ്ടത്തീ! ഇം.കായ്യം അഭ്യാദി ദുഃഖമായി എങ്കി കൈ അരാം! ഉംഗംബകാണ്ടുള്ള അറിവല്ലോതെ കൈ ദുഃഖമായ അരാംവു് നീക്കുക്കതെന്നായും ഇപ്പോൾും. നീ നേരു് കൈ ദുഃഖമായ ഉംഗം മാത്രമല്ലോ!

ഗീതഃ—അരാത. അതു് തെളിയിക്കാൻ സാധ്യിക്കകയില്ലെന്നു് തൊൻ. അറിയും. എന്നാലുംതുടി അതു് തൊൻ അരാംതുംപോലെ എന്നിക്കും ഉറപ്പാണു്. അതു തെളിയിപ്പാൻവേണ്ടി എൻറോ ജീവകാലം മുഴുവനും തൊൻ ഉഴിഞ്ഞതിട്ടിരിക്കുന്നു.

ജാതഃ—എങ്ങിനെ?

ഗീതഃ—തൊൻ അതു സ്ഥാപിയെ കണ്ടുചെടിക്കും. അതെന്നെന്ന തൊൻ അതിജീവപ്പാറി അനവധിവട്ടം ആലോച്ചി ചുട്ടിട്ടും. അവദി കരിക്കല്ലും വളരെ കുറത്തായിരിക്കുന്നില്ല എന്നും തൊൻ അരാം. അവളുടെ വ്യസനവും മുന്നുസമിരാംജും എൻറോ അതു കുട്ടുമുള്ളതായിരിക്കുന്നു് എന്നു് തൊൻ അറിയും. കൈ സമയം എൻറോതിലും ജാസ്തി എന്നും വരാം. അവദി

എന്നെന്ന റൈറ്റർക്കുമാറ്റം എന്നിക്കറിയാം. എന്നും കൂടുതലാൽ തൊന്തരം അവർക്കുമാറ്റം മകളാണെന്ന നാ വിവരം അവർക്കുമാറ്റം. അവർ എൻ്റെ അദ്ധ്യാത്മകം ഉചിതമാകംവണ്ണം ചേർത്ത് ഉള്ളവളാണെന്ന നാം തൊന്തരം അററിയും.

ജാതഃ—ഗീതേ! ഗീതേ! മനോരാജ്യം നീനാക്ഷ കരെ ജാ സ്ത്രീ അതയിപ്പോയി.

ഗീതഃ—(ഖുമ്പ്യങ്ങളുടെ) എൻ്റെ ഉള്ളില്ലാത്ത തൊന്തരം മനോരാജ്യം എന്നാണോ നിത്യത്രം പറയുന്നതു്? നീ അള്ളംപൂട്ടി എന്നിക്കു് ഇപ്പോംഗം തങ്ങാഞ്ഞോ പോകുന്നതു്?

ജാതഃ—(ഗൗരവങ്ങളുടെ) ഇപ്പോംഗണ്ഠം സഹിപ്പാൻ നീ പഠിക്കേണ്ടതാണോ. അതു സ്കൂളിൽ കണ്ടുകൂടിയിരാൽ നീനുകൾ ഇപ്പോംഗം ഇപ്പോതിരിക്കും എന്നോ നീ എ തെരിക്കും അററിയും? നീന്റെ അദ്ധ്യാത്മകം അനുരാഗ തത്തിനു് ഉചിതമാകംവണ്ണം മന്നവതിയായ അസാധാരണ സ്കൂളിയേപ്പോറി ഓരോ ശാഖയിൽ ഒരു പഠനക്കൂടി ചെയ്യാൻ ഏഴുപ്പുമാണോ. എന്നാൽ അമാത്മ സ്കൂളി എപ്പോഴേയും ചീറ്റുകളിൽനിന്നും നാമാവശ്യം ഏകദിനം.

ഗീതഃ—അവരും കരിക്കൽ അഭ്യർത്ഥന പറഞ്ഞു.

ജാതഃ—എന്നാൽ അതു് സത്യമല്ല! അഭ്യർത്ഥനയായ അതു സ്കൂളിയേപ്പോലെ, നീന്റെ പരിചയത്തിൽപ്പെട്ട കയ അമാത്മസ്കൂളിയ വിചാരിച്ചു നോക്കാൻ നീനുകൾക്കു് കഴിയുമോ?

ഗീതഃ—അഭ്യർത്ഥന പറഞ്ഞതുകൊണ്ടാണോ എൻ്റെ മ.

ദോഗതി മാറ്റവാൻ നീങ്ങുക്കും സാധിക്കുമ്പോൾ. എനിക്കും അനാദിവമാകിതോന്തരം എന്നാണ്. ഞാൻ പഠിത്തതും. അപ്പുറ മുള്ളിപ്പെട്ട കു മുള്ളി ഉണ്ടായിരിക്കണം. അവരെ അപ്പുറ പ്രേമിക്കുമുണ്ട്. ദൈവരെ എന്നും മുന്പിൽ കണ്ണാൽ ഞാൻ അവരെ സ്നേഹിക്കാതിരിക്കുമ്പോൾ. പോരാഞ്ഞതിട്ടും എനിക്കും കു വിവരിക്കുവയ്ക്കാത്ത അനാദിവം ഞാൻ അറിയുന്ന കു തട്ടായ്മ മുള്ളിയെപ്പോലെ സ്വഷ്ടമായി അവരെല്ലാം ഞാൻ അറിയുമെന്നും എനിക്കും ശരിയായ വിധത്തിൽ ആലോച്ചിപ്പും സാധിച്ചുകും അവർ അവർ ഹവിടു എന്നും അരികെത്തുന്നു, എനിക്കും പിടിക്കാൻ കുട്ടത്തുകുവണ്ണും നീള്ളുന്ന ശണ്ണു തോന്നിപ്പും അഭ്യന്തരം അഞ്ചിനു അറിഞ്ഞതിരിക്കുമോ എന്നതും ചിലപ്പോൾ എനിക്കും ഉണ്ടാകും. എന്നും അമു അറിഞ്ഞതിരിക്കുമാ?

ജാതഃ—നിന്നും അമു അറിയുകയുമ്പോൾ. അമുയ്യും കരിക്കലും മനസ്സിലാക്കയുമ്പോൾ.

ഗീതഃ—ജാതാമേ! നീങ്ങഡി അറിയുമോ?

ജാതഃ—അറിയും.

ഗീതഃ—നേരോ! എന്നും ജാതാമേ?

ജാതഃ—അട! ഏ പാതകിയെ ഞാൻ അറിയും. അവർ കു എല്ലു വെച്ചു എന്നും ഞാൻ അറിയും. അവർ ചെങ്കുതും എന്നും അറിയും. അതിൽ പിന്നു അവർ സഹിച്ചു കുമ്പുതക്കിൽ എത്തുയെന്നും വിവരിച്ചും എനിക്കുണ്ടോ.

ഗീത:—നീങ്ങൾ എത്തലുകാരെന്തിൽ അറിയും? വകവിൻ! എന്നോടു് പറയുവിൻ! നീങ്ങൾ ഇപ്പോൾത്തെന്ന എന്നോടു് പറയാതെ കഴികയില്ല.

ജാത:—നീനകൾ വസ്ത്രാദാതെ കൊഡാലു നേരിട്ടേന്നും നീ നീം ശബ്ദം അദ്ദേഹത്തിനീം ശബ്ദംപോലെ ഇരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ അത്രു് കേരിക്കുന്നും നീക്കടം തേനിപ്പോകുന്നു. പണ്ടു് അത്രു് കേട്ടിരുന്നുപോൾ എത്ര ആനന്ദമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ നീനീം ശബ്ദംകൊണ്ടു് നീ എന്നിക്കു ജീവനോടെ കാണിക്കുകയാണോ് ചെയ്യുന്നതു്.

ഗീത:—എന്നാൽ അതു സ്രൂപി ആരാണോ?

ജാത:—തൊന്താണോ ഗീത!

സഹിക്കവയ്ക്കുത്ത സന്ദേഹങ്ങളുടെന്നും ഗീത ജാതവയ പൊതുപ്പീടിലു് അതുലിംഗനംചെയ്യ. “കാലംവലോ കനം കാച്ചിശാലഡ്യു സംഭവ്” എന്നു് പറഞ്ഞുള്ളതുടർത്തിൽ ഇവിടെയും ജാതയ്ക്കു് ജയം ഉണ്ടായി.

ഗീത:—നീങ്ങൾ താനായിരുന്നു. അണ്ണു! നീങ്ങളേക്കാൽ നന്നായിട്ടു് മരാരായ സ്രൂപി അപ്പുനു് കിട്ടാൻ പാടുണ്ടോ? നീത്യുന്നമായിട്ടു് അതു സ്രൂപി നീങ്ങൾതുമന്ന യാണോ. എന്നിക്കു് എപ്പോഴും അഞ്ചിനെന്ന കയ തോന്തു് ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ എന്നീരും ചിന്തയ്ക്കു് കയ വെള്ളിവോ ആകാശമാ സ്പൃഷ്ടതുംയാ ഉണ്ടായിരുന്നു. കാ! ആണെന്നും! നീങ്ങൾക്കു് കയ മന്മാ വേണ്ടുന്നോ? ഇതാ തോൻ അരയാളുടെ പ്രിയ ചുമ്പുകി മക്കം.

ജാതഃ— എൻറീ ജീവസ്പദൈ! ശരീതനൊ! നിൻറു അ
ക്കുന്ന അരിഞ്ഞത്തുടർച്ചയും നീ എനിക്കു് കൈ മകളും
യിരുന്നു. എന്നാൽ എല്ലാം വളരെ സുക്ഷ്മിക്കണം
തുണ്ട്. എല്ലാം ഗോപ്യമായിരിക്കണം. നീ ചെറുപ്പ്
മാബനന്ന പോല്ലും വേണാം.

ഗീതഃ— കാ! അതു വാദം അതുരംഭിക്കുതു്. എനിക്കു് അതു
മാതിരിക്കാരത്തിയായ അമമയെ വേണ്ടും.

ജാതഃ— അതു് എനിക്കു് അരിയാം. എനിക്കു് നിൻറു
കെതി സ്പീകരിപ്പാൻ— ധമാത്തേതിൽ അതു് ഉ
ക്കിത്തനേയാല്ലേ.

ഗീതഃ— അതെ! തനൊ! തനൊ!

ജാതഃ— അതു തെറായ ഡാറണയിനേൽ തൊൻ ഒക്കക്ക
ലാക്കുതു്. നിൻറു കാമുകൻ, എന്നപ്പുറി നീ
വിചാരിച്ചതുപോലെ വിചാരിക്കാതിരുന്നതുകൊ
ണ്ട് നിങ്ങൾത്തമാിൽ അതലോചിച്ചവെച്ച വിവാഹ
ബന്ധം മുറിച്ചുകളുവാൻ പടിപ്പി. ഇതു് എല്ലാറി
ല്ലുംവെച്ച് മുവ്യമായ കൈ കായ്യമാണോ. എന്നെ
സംഖ്യയിച്ചേടുത്താളുമകിലും അഭാഷ്ടുടെ അ
ഭിപ്രായം ശരിയാബന്നന്മ മനസ്സിലാക്കണാം. തൊൻ
കൈ മാതൃകാസ്ത്രി അല്ല. എനിക്കു് ജീവനോടെ കൈ
തെന്താവു് ഇരിപ്പുണ്ടനുകായ്യും നീ മനോനാഃ നീ
നീൻറു അച്ചുനാവേണ്ടി ഡാതുമല്ലു തൊൻ എൻറീ
പാതിപ്പും പൊട്ടിക്കേണ്ടിവന്നതു്.

ഗീതഃ— കാ! ഹായ്മാൻബാഡു താ മനുനാണോ.

ജാതഃ—എന്നാലും അശാന്മാക്കിയായി വിവാദമേണ്ടിൽ
എന്നീര ഭന്താവാണ്. അതു ബന്ധം ഇന്നും നില
വിൽ ഉണ്ട്.

ഗീതഃ—കാ! മണ്ണാക്കട്ട.

ജാതഃ—(എത്തുണ്ടിട്ടു്) ഗീത!

ഗീതഃ—എന്നീര അർപ്പാൻ എന്നൊരു അത്രഭൂതപൂര്യവിനാ
ധികനാം. നിങ്ങൾ നിങ്ങളിനെ ചെയ്തുപോയിട്ടുണ്ടെ
കിൽ നിങ്ങളാളു അതും കാരം പറഞ്ഞുകയില്ല.

ജാതഃ—വള്ളരെ ജനങ്ങൾിൽ എന്നു കാരപ്പെട്ടതിപ്പുംവാ
നണ്ണാക്കം എന്നതിനു് അതുകൊപ്പമില്ല. വാസ്തു
വം മുഴുവൻം അരിഞ്ഞതാൽ ചിലവരാനും മേലാൽ
എന്നാട്ട മിണ്ടുകളുടീ ഈണ്ടി.

ഗീതഃ—എന്നാൽ ലജ്ജിക്കേണ്ടതു് അതു വക്കണാരാണോ?
അരംഭിക്കേണ്ടുള്ള ക്രിക്കറം ഗണ്യമാക്കാനണ്ടോ?

ജാതഃ—എന്തുവച്ചും! ഈ ലാശ്യംകെട്ട ലോകത്തിൽ
അരംഭിക്കേണ്ടുള്ളവക്കംമാറുമെ ഫ്രാഡും ഫ്രായു
ന്നുവും ഉള്ളു. അതുകാണ്ടു് അവരാരോടും എന്നു
വേണ്ട ക്രിക്കറോടും കൂട്ടി പുന്താക്കൈത്തു്.

ഗീതഃ—വേണ്ടായിരിക്കും. എന്തു വിചാരിക്കുന്നു.

ജാതഃ—നീ എല്ലാവരാടും പറവാൻ. വിചാരിച്ചിരുന്നോ?

ഗീതഃ—ഇല്ലെ. തീച്ചുഖായിട്ടും ഇല്ലെ. എന്നും അതുകംതാലും
വിശ്വി അല്ലെ. എന്നാൽ ദോക്കർ വത്സലനോടു്
അരാധാർമ്മ ധരിച്ചതു് തറവാണനും അരിവാല്ലും
എന്ന കാരം വരിക്കും എന്നും പറഞ്ഞതിട്ടണ്ടു്.

ജാതഃ:—അധ്യാദ്ധൈ നീനക്ക് മാപ്പുക്കാം. ഇരിക്കെട്ട്, അ യാദളാട്ട് മാത്രം ഇതാവക്കെ പറവാൻ താൻ നീ നെ അനവദിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരു നീന്ത്യും ഉണ്ട്. നീ അധ്യാദ്ധൈ പാണ്ടാൽ, അധ്യാദ്ധൈ വിവാഹം കഴിക്കുന്നും എന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നും. എ ഇതുകാണ്ങാണു സ്വന്തം ഭർത്താവിട്ടുണ്ടല്ലോതെ തും ഗ്രൂപ്പുവത്തുനാം വേറു ആരുണ്ടും പറവാൻ പാടില്ല.

ഗീതः:—താൻ അധ്യാദ്ധൈ വിവാഹം ചെയ്യുന്നുമെന്നാണോ നീങ്ങൾ പറയുന്നതു്.

ജാത—അതേ.

ഗീതഃ:—എന്നാൽ താൻ അധ്യാദ്ധൈ “ടച്ചിരോണ്ട്” വിഡിയായി വിളിക്കാം. അതുമതി എന്നു താൻ വിചാരിക്കുന്നു. താൻ ആരുരുയാണു് വിവാഹം കഴിക്കുണ്ടതു് എന്നതു് ചുപ്പായി ശ്രദ്ധിക്കുന്നതുണ്ട്. എന്നിക്കുപ്പേരിൽ സിദ്ധിച്ചു പരമസ്വവം അതും മാത്രം ഉണ്ട്.

ഇതാണു് ജാത സന്ദുദിച്ച മാറ്റാൽ ഇയം. ഇങ്ങിനെ കാരാണു് പരഞ്ഞുകാണ്ടിരിക്കു, ചായനമുറിച്ചും തുനു് പാത്മൻബാബു ഉള്ളിൽ കടന്നു. ആ വിവരം അറിയതെ ഗീത ഇങ്ങിനെ തുടന്നുപറഞ്ഞു.

ഗീതः:—നീങ്ങളു സന്തോഷിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി താൻ എ തൊരാദ്ധൈയും വിവാഹം കഴിക്കണം. താൻ വേണുമെങ്കിൽ പാത്മൻബാബുവിനെത്തന്നെ വിവാഹം കഴിക്കണം.

പുഃ പുഃ പുഃ:—അമ്പാഡിനു പാണ്ടത്തു് സന്തോഷമായി,

ഈതു^o കേട്ടപ്പോൾ റണ്ട് സ്ക്രീകളിൽ അവവർത്തിയാൻ കൂടുതലില്ലെന്നും ഉത്തരം പറവാൻ അവക്ഷേഖിച്ചു നാഡി^o വലിച്ചിട്ടു് വരുന്നില്ല. മുന്നാറിയിപ്പുത്തിടാതെ ഇങ്ങിനെ വാങ്ങാതു് അതരായാലും സമ്മതിക്കേണ്ടതനു് ഒരു കാഞ്ചമായ ബോധവും അവക്ഷേഖായി. എന്നാൽ ഈ അട്ടത്താ പെസ്യൂളിഡ് വക്ഷേഖിപ്പാണു് വേണ്ടതു്?

പാ: ബാബു:—ഗീതേ! നീ എന്നോടു വളരെ ദയവാണു്

കാണിച്ചതു്. (ജാതയോടു്) നീ ഗീതജ്ഞു് വക്കവെച്ചു കൊടുത്ത അരക്കുകാ ഭർത്താക്കന്മാരിൽ കൂടു് എന്നോ യും പെട്ടത്തിയതുകൊണ്ടു് ജാതേ! നീയും എന്നോടു് വളരെ ദയവാണു് കാണിച്ചതു്. എന്നാൽ എ നീക്കേു് തല്ലാലും ജാതയെ ഒഴിച്ചുകളിയണമെന്ന വിചാരംമില്ല. ഗീതജ്ഞു് മഹാരാജാം പറവാൻ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഗീത:—കാര്യം ഉണ്ടായതു് അങ്ങിനെ അല്ലെ. ജാതാമമ നീങ്ങെളെ എന്നീക്കേു് തന്നീടില്ല.

ജാത:—(ഗീതയോടു്) എല്ലിമോനിവാൻറെ അറ്റിക്ക ചെ നീ നീൻറെ അരുളിമായി രജിപ്പാൻ കോക്കന്നതാണു് ഉത്തരമം. എന്നും ഭർത്താവിനു് നീനോടു് മഞ്ചിച്ചിൽ തോന്നാതിരിപ്പാൻ വേണ്ട സമാധാനം തന്നെ അവരോടു് പറഞ്ഞുകൊടുക്കാം.

പാ: ബാബു:— ഗീതേ! അങ്ങിനെ ചെയ്യ.

അധികാരി മുറിയും കടന്ന ജാതജ്ഞു് കടപ്പാൻവേണ്ടി മഹാരാജ വാതിൽ കാലുഷ്യത്തോടെ തുറന്നുകാട്ടി. അതു സമയത്തു് ഗീത മടങ്ങിവന്നു ജാതയെ കൂടു് അഗ്രണ്ണ മായി ചുംബിച്ചു.

ഗീത—ജാതാമു റ്റിൽബൈപ്പററീ നിദ്രയമായ കര വാക്കേ
ഹോലും പരഞ്ഞതിട്ടില്ല; പരഞ്ഞതതൊക്കെ എന്ന
നാണോ.

ഇന്ത്യൻ പരിധാസന്തോടെ അധ്യാളാട്ട് പഠിച്ചു
വിടവാങ്ങുംഹോലെ കന്ന തലയും കലുക്കി ഗീത കടന്ന
ഹോയി. ജാതയ്ക്കു തന്നെ ഭർത്താവു വരുന്നോപിൽ ഉണ്ടായ്
ദ്രോഹവും, ഗീതയുടെ കാഞ്ചനത്തിൽ അവക്കു സന്ദേശാശ്വി
പ്പീച്ച മുള്ളിയും രാവും പകലുംഹോലെ ഭേദപ്പെട്ടതായിരു
നു. വായഡക്കാരോ! ഈ മാതിരി നിലയിൽ എത്ര ഭാഞ്ചാ
ഭർത്താക്കന്നാർ കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നണ്ണനു നിന്നുംകും വ
ല്ല നിയുധവുമണ്ണോ? ധമാത്മപ്രഥമന്തോടും അതുനീളി
ല്യതേതാട്ടം ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന ഭാഞ്ചാഭർത്താക്കന്നാർ
അതയിരത്തിൽ—അമാവാ പതിനായിരത്തിൽ—എത്ര ഉ
ണ്ണക്കമെന്നു യിന്നും വിചാരിക്കുന്നു? പ്രക്തൃതിനിയമം
ഈശ്വരൻ ഉണ്ണക്കിയത്രും വിവാഹനിയമം മനസ്യൻ ഉ
ണ്ണക്കിയത്രും അണോ. പ്രക്തൃതിനിയമം ലംഗ്ലിച്ചാലും മ
നസ്യനിയമം ലംഗ്ലിപ്പാൻ പാട്ടില്ലെന്നാണോ രേണുക
ത്താക്കന്നായടെ നിയമം. എന്നാൽ പ്രക്തൃതിനിയമത്തെ
ലംഗ്ലിക്കാത്തവിധത്തിൽ കര മനസ്യനിയമം ഉണ്ണ
ക്കാൻ അക്ഷം സാധ്യിക്കുന്നില്ല. മനസ്യനിയമത്തിൽ ജാ
ത പാത്മൻബോധവിന്നെൻ്റെ ഭാഞ്ചയാണോ. പ്രക്തൃതിനിയമ
ത്തിൽ അവരു വണ്ണിക്കബ്ദിവിന്നെൻ്റെ ഭാഞ്ചയും അണോ,
എന്നാൽ പ്രക്തൃതിനിയമമാണോ ഈശ്വരനിയമം.

പതിനേട്ടാമഖ്യായം

പാ: ബാബു:—നീ അവളോട് പരഞ്ഞതാ?

ജാതഃ:—അവർ ഉണ്ടാക്കിയതു. അവരിൽ ഒക്കെ അറി എങ്ങും. സ്വകാർവ്വത്തിനാലും ശോപ്പുമായി വെച്ചാൽത്തന്നെ, അതു സ്ഥിരതയിൽ നില്ക്കുകയില്ലെങ്കിൽ അതു പുലത്തിന്മുകളായാൽക്കാണ്ട് വല്ല ഫലവും ഉണ്ടാ? തൊൻ ശീതയ്ക്കു സന്ദേശം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. അതുമാത്രം തൊൻ വിലവെങ്ങുന്ന കാര്യം ഉള്ളി.

എന്നിട്ട് അവർ ജനലിന്റെ ചോടെ പടിയിൽ ഇങ്ങനൂ പുറത്തെങ്ങും നോക്കി. അതു നിലയിൽ അധികം നോക്കണമ്പോരിം കണ്ണതു” അവളിടെ ചുമലുകൾ മാത്രമായി തന്നെ.

പാ: ബാബു:—നീ അനുഗ്രഹമയോട് പരഞ്ഞതാ? അവ രേഖയും നീ സന്ദേശിപ്പിച്ചോ?

ജാതഃ:—അവരെ തൊൻ സന്ദേശിപ്പിച്ചു. അവരോടു” കളിക്കനൂ പുറതു പരഞ്ഞതിട്ടില്ല. അവകും അതു” ഉണ്ടാക്കിയതുപോലെ തോന്നനൂ. അതാണു” അതുശ്രദ്ധിയും. അവർ കരിക്കലും വാസ്തവം ദൂഷമായിട്ട് അറിയുകയില്ല. അറിയണും എന്ന മനസ്സും അവ കില്ല. ശീതയ്ക്കു” അറിവാൻ അതു മുണ്ടാക്കിയിരുന്നു. അവർ രണ്ടാളവും തൊൻ സന്ദേശിപ്പിച്ചു തുള്ളിയാക്കിവിട്ട്. ഇന്നീ അതുകും എന്നും സന്ദേശിപ്പിച്ചാൽ വലിയ ഉപകാരമായിരുന്നു.

പാ: ബാബു:— നിർഭാഗ്യവശാൽ തൊൻ നിബന്ധം തെന്താ ചുമാതും അരയിപ്പേയതിനാൽ അതു കാഞ്ഞത്തിനും തൊൻ നോക്കുന്നതു വ്യക്തമുഹായിരിക്കും.

ജാത മറച്ചവെക്കാതെ പട്ടണത്താട്ട അരയാളെ കൗണ്ട നോക്കി. “നിങ്ങളോ” എന്നമാതും ഫോടിച്ചു. അതു ചോ ദ്രോത്തിനും മുഖത്തും ത്രസ്തിയ ഫലം ഉണ്ടായിരുന്നു.

പാ: ബാബു:— പലിയ തമാശയായി തോനാനും ഇല്ലോ? ജാത:— (എഴുന്നറിട്ട്) പൊരുതി മട്ടിക്കാതെ ഇരുന്നാൽ മതി. വദ്ദുക്കില്ലെപ്പുട്ട് ഭേദാവും എന്ന നിലയിൽ നാമ്പരം സപകാഞ്ഞമാക്കംപാരം മിണ്ടുവാൻ പാടില്ലെ നു നിങ്ങലാത്തുന്ന വിധിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ നാ ട്രും കൈവക്കാണ്ട് നടക്കാൻ അനുഗ്രഹാർ അതും ഇ ചിട്ട ഇല്ല. അദ്ദേഹ കരിക്കലും മിണ്ടുകയില്ലെ നു നിങ്ങലം ശപമവുങ്കുടി ചെയ്തിരുന്നു. എന്നിട്ടും കുടി നിങ്ങലംകൂടി വിശ്വേഷം പാശ്ചത്തിരിപ്പുാണ് മാറാ രേഖം കണ്ടുകീട്ടാതിരിക്കുന്നപാരം എപ്പോഴും നി നേരം എന്നോടു സംസാരിപ്പാണ് വരുന്നശുഭതാനാം.

പാ: ബാബു:— നീ തെററി കൗണം ധരിക്കേണ്ട ജാതേ! തൊൻ ശപമം ചെയ്ത സമയത്തും അതു പുലത്തി പ്പോരുന്നു എന്ന കരതിയിരുന്നു.

ജാത:— (മക്കാറായിട്ട്) അദ്ദേഹത്തെന്നാണാം “കാണാനുത്തും”.

പാ: ബാബു:— നീ വിവാഹസമയത്തു പാതിപ്പും വരിപ്പാലിക്കും എന്നും സത്യം ചെയ്തുപ്പും നീയും അപ്പുകാരം അവാറിക്കാരെന്ന വിവാഹിച്ചു. ഇല്ലാ കാഞ്ഞനുണ്ടാ?

ജാതഃ:—(ഉടനെ അരയാളേ തടങ്ങതിട്ട്) നീരോദി കൂട്ടക്കി
ടെ അതു കാഞ്ഞം എന്നെന്ന കാമ്പപ്പുട്ടേതശഭ്ദതില്ല.
ഞാൻ അതു തെററും നീംഷധിച്ചിട്ടില്ല. ഞാൻ യാ
തൊരു കഴികഴിവും പറഞ്ഞതിട്ടം ഇല്ല. എന്നാൽ
നമ്മൾ കണ്ണടക്കന്ന സമയത്തെല്ലാം അതു കാഞ്ഞം
പ്രശ്നം മുഖ്യത്വം വലിച്ചുറിയുമെന്നു എന്നാൽ കണ്ണ
ക്കാക്കിയിരുന്നില്ല.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞ ക്രഡലാവത്തോടെ അവർ അരയാ
ളിടെ അട്ടക്കമന്നിനു പിന്തിരിഞ്ഞും, വാതിലിനും മേശ
ജീം മലേജു വെച്ചിരുന്ന ഒരു ക്ഷേസലമേൽ ചൊന്നിരുന്നു.
ഹാഃ ബാബു:—എന്നാൽ അതേപീനെ അക്കട്ട. എന്നിക്കു
ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത പല കാഞ്ഞങ്ങളിലും ചെയ്യാൻ
ഞാൻ ശപമം ചെയ്തിട്ടശഭ്ദനും നമ്മൾ ഇരുവരും
കണ്ണടക്കന്നോപ്പാളുക്കേ എന്നെന്ന കാമ്പപ്പുട്ടത്രവാൻ
നീയും ക്കുന്നുവെന്നുണ്ടു്.

ഈതു കേട്ടപ്പോൾ തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ സ്ഥിതി
യിൽ എത്തിപ്പോവാൻതക്കവണ്ണിം താൻ അന്തു താൻ
പോയാല്ലോ എന്നുവെച്ചിട്ടു് ജാതയ്ക്കു് അസാരം ലജ്ജ ഉ
ണ്ടായി. ധമാത്മത്തിൽ പാത്മനബാബു മരിരാത പെ
ണ്ണിനെ തൊടാത്ത ഒരു മരാപുരാജ്യാലേ? ജാതയാണെന്ന
കുംതു ചെണ്ണുംബുട്ടെടു അതുതുതമഹിലാം എന്നു് എണ്ണി
പ്പോരുന്ന പാതിലുത്യും ലംഘിച്ചവള്ളേ? പാത്മനബാബു
ബുദ്ധിന്റെ യോഗ്യത എവിടെ? ജാതയുടെ ഹീനത എവിടെ?

ജാതഃ:—ശരിതനെന്നു, ഞാൻ മാല്ലുമോബിഷനു. ഞാൻ അതു
കുടിക്കാടു ചെറുക്കുതാണുണ്ടു്. എണ്ണിട്ടു എണ്ണിട്ടു്

നീങ്ങളെ വേദന്തപ്പിരുന്നതിനോക്കാം നീങ്ങൾക്കും
എന്നു മുൻപുക്കുന്ന നാഡിക്കും എന്നതും ഒരു
വിചാരിച്ചു് ഒമ്മിച്ചകുകളുണ്ടോ! ഏതുകൊണ്ടു
നാൽ നീങ്ങൾ തോൻ ചെയ്തപ്പുകാരം തെററാ
നും ചെയ്തിട്ടില്ല. നീങ്ങളുടെ അവകാശത്തിൽനിന്നും
കവിത്തത്താനും നീങ്ങൾ പ്രഖ്യത്തിച്ചിട്ടില്ല.
ങങ തന്ത്രവിന്റെ നിലയിൽ നീങ്ങളെ കരിപ്പേറു
വാൻ പാടില്ല; പാടില്ലരില്ല. നടപ്പും നടപടിയും
നോക്കിയാൽ എന്നുക്കാം ഉന്നതപദവിയിൽ നീ
ലിട്ടുന്നതു് നീങ്ങളുണ്ടോ. നീങ്ങളുടെ പരിഹാസം എ
നൈ തൃതീയത്തുനു. എൻ്റെ പരിഹാസംകൊണ്ടു
നീങ്ങൾ താണുവാവാൻ ഇടയില്ല. (വൃഥനം ദ
ടിച്ചിട്ടു്) തോൻ ഒരു ഭാഗ്യക്കെട്ട് ഇത്താണോ. എ
ൻ്റെ സഭാപതിനിന്നുംവണ്ണി നീങ്ങളെ തോൻ വ
ശ്വിച്ചു. എൻ്റെ രക്ഷയ്ക്കേണ്ണി അവസാനകാല
തതു് തോൻ വർഗ്ഗന്മാബുദ്ധവിനെയും വെടിന്തു
പൊയ്യേണ്ടതു. അതുകൊണ്ടു് എന്നോളും എൻ്റെ
അപമാനണ്ടതും ദയവുചെയ്തു് തന്മിച്ച വിട്ടേക്കു.
എനിക്കു് എന്നാട്ടു് തോന്നന്ന പാട്ടുത്തെ അതി
ലും അധികമാക്കാൻ നീങ്ങൾ പറയുന്ന ഏതുവാ
ക്കുകൊണ്ടും നീങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ പൊന്തുന്ന ഏതു
വിചാരംകൊണ്ടും സാധിക്കുമെന്നോ തോന്നന്നില്ല.

പാ: ബാബു:—(ഉംബുരിയോടെ) ജാതേ, നീക്കുന്ന വാ
ക്കേക്കും കഷ്ടത്തസഹിക്കുന്നതു് നീനുകു് വളരെ
നും നാഡാപ്പമാണെന്നു് തോന്നിപ്പോകും.

ജാതഃ—സന്ദേശമോ!

പാ: ബാബു:—അരേത്! നണ്ണാഖത്തിൽ നീ മുമ്പിക്കളും കഴനു. നേരംപോകുമ്പോൾ ലയിച്ചുപോയ ഒരു വിഹിതം ജീവിതരീതിയിൽ പ്രവേശിച്ചുനോയവള്ളാണെന്ന നീ, നിന്നെപ്പുറാറി അഭിരാനിച്ചുവരുന്നു. നിന്നു കുറഞ്ഞ അനന്തവമായുണ്ടാകുമെന്തുമാത്രം നിന്നക്കും നേരിട്ടുന്ന സംഘടനയള്ളാക്കു അസാധാരണ രസവാഹികളുണ്ടുന്ന നീ വിഹാരിക്കുന്നു. എന്നാൽ നീ നക്കും അനന്തവമായുള്ളതനുതൊക്കെ പല സ്ഥൂലികൾക്കും അനന്തവമായുള്ള കാംഡിക്കൾ മാത്രമാണു്. ഒരു സമയം അവസാനിച്ച റിതിക്കും വൃത്യസം ഉണ്ടായെങ്കാം. അതുംകൂടി അതുകൂം അനന്തവിക്കാൻ പാടില്ല ഒരു ഒരു യദ്ധുസംഭവം മാത്രമാണു്.

ജാതഃ—സംശയമില്ല. എന്നാൽ എൻ്റെ കഷ്ടകാലത്തിനും ഒരു നന്ദിയുള്ള സ്ഥീയൈപ്പോലെ എന്തിക്കും അതുപരിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞതില്ല.

പാ: ബാബു:—അവിടെതന്നെന്നാണു് നീ തെററിലെറിക്കുന്നതും. ആ കാംഡവമായി നിന്നെ ത്രിക്കിട്ടിയ പ്പോൾ—തെളിവുകൾ നിന്നെ കേരിപ്പുചുമ്പുപ്പാർ—നിന്റെ മധ്യരവിച്ചാരഞ്ഞിൽ നീ വിച്ചുകളുണ്ടെന്നു. നീ പിന്നെ വിശദേശബുദ്ധിക്കും അനുകൂലമായിട്ടേ നടന്നിട്ടുള്ളൂ. നീ തലയ്ക്കും ഇള്ളകളംതട്ടാണ്ടെ ശരിയായി ത്രിക്കം ചെയ്തു് നീ എൻ്റെയും നീ നേരിയും നല്ല പേരു് രക്ഷിച്ചു. ഒരു ഭയക്കരണലോകാവബാദത്തെ നീ തടഞ്ഞു. വണ്ണന്മാവാബുദ്ധിന്റെ ഓള്ളണ്ണം മക്കിക്കും സുവജീവിതം ഉണ്ടാക്കി എന്ന ദി

ജ്ഞാനക്കമ്മവും നീ സാധ്യപ്പീച്ചു. എന്നിട്ടുടി അയാളിടെ ശവത്തിനേൽ വിശക്കിടക്കുന്നതായി നിന്നൊക്കാണ്ടം നിന്റെ വിളറിയ ദിവത്തിൽ തീവ്രപ്രഭ വീഴാത്തത്തുകൊണ്ടം ശവം മറവുചെയ്യാൻ കൊണ്ടുപോരുന്നോം ഉണ്ണാകാഡല്ല വാദ്യത്തിനാം കേൾക്കാത്തത്തുകൊണ്ടം നീ നിന്നെപ്പുറി ലജ്ജാപ്പാൻ അർഹതയുള്ളവളാണെന്നു വിശ്വാസിക്കുന്നു.

ജാതഃ—കാ ബാബു! നിങ്ങൾ എന്നൊരു മാതിരീക്കാരന്നുണ്ട്. നിങ്ങൾ ഒരു കാഞ്ഞക്കാരൻ മാത്രമാണ്.

പാഃ ബാബു:—(മറദമസിച്ചിട്ടും) എന്നേങ്ങം ഒരു പജകാരനായി തീട്ടുവാൻമാത്രം. സാമന്മാവുംതുടി നിന്നും ഉണ്ണായിരുന്ന എക്കിൽ നിന്റെ ജയം പരിപൂർണ്ണമാകമായിരുന്നു. അങ്ങിനെ തീട്ടുനും നിന്നുകും പ്രയാസമില്ലായിരുന്നു. എന്തിക്കും അദ്ദേഹമായി വസ്തും ചെയ്യാൻമാരുപ്പാർപ്പിക്കുന്നു തന്നെ നിന്നു ഒരു ചംഡാതിയിയായി തീട്ടിയിരുന്നു.

രസമില്ലാത്ത അത്രളിത്തേതാട്ടം കട്ടേരു കോപത്തോടും ജാത എഴുന്നേരിക്കില്ലോ പാതമ്പംബാബു ഒരു നില്ലാ രഹസ്യ എന്ന ഭോദ്യം അവബിംബം ഉള്ളിൽ ഉണ്ടായി. എന്നാബും അതോന്നും പൂര്ണതും കാണില്ലില്ല.

ജാതഃ—നിങ്ങളെല്ലാ! നമ്മുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞതിൽപ്പിനെ സ്രൂപി സംസർഘം നിങ്ങൾക്കും ഉണ്ണായിരുന്നോടി അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾ എന്നു പഞ്ചിക്കുന്നാണോ ചെയ്തതും.

പാതമ്പംബാബു ഒരു കെട്ടുകമ്പ ഉണ്ണാക്കിപ്പുറവാൻ

നിർമ്മാണിത്തായി വന്നതു് എല്ല കാര്യത്തിന്റെന്നോടു്
അയാൾമാറ്റുമെ അവിക്കൂളി. ഉണ്ടായ ഒരു സംഭവത്തിൽ
പിലതു്—തന്മീക്ഷണമയപ്പാത പിലതു്— അയാൾ കൂടി
ചേരുത്.

வா: வொன்டு:— எதாக் ஸ்ரீகநஷ் ஸம்பந்தமிழுடன்கேள்வு
 ஒது மஹாக ஶ்ரீகண்ணா விசாரண புலம்பு
 க கணமங்வெள். குதூமாயி பரயேளமகிழ் அ
 க்ஸ்ரீகநஷ் ரஸ்துவத்து எதாக் சூங்புபித்துள்ளது
 அன். அது உள்ளுசமயத்து எதாக் மறுபுபித்துகள்.
 கிள்ளு உருவாத்தியாய ஶோகநஷ்வாத் எதாக்
 காட்கித்துகியது அரசாரா வெக்கக்கள்போயில். அது
 வழது அவ்வழக தெர்தாவும் அவ்விடம் பிடிபோய்கேள்வு
 குத்து அது ஸேவஷும் முரின்து.

ଜାତଃ— ଏହିଗେତୀର ଅନ୍ଧପଦମାଣଂ! ଏହିକ୍ଷାନ୍ତିକ୍ଷତ୍ରି ଅନ୍ଧବୈଷ୍ଣ
କିଷେପିଂ ଏହିଶର୍କ ମନୋତୀ ଏହିକାଣଙ୍କ ପିଲ୍ଲିକିମ୍ବ
ନାହିଁ.

പാ: ബാബു:—അമ്മയാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധയുണ്ട് നീനുണ്ട് എന്നിലെ വാരിയ മാനാതി.

ജാതി—ചട്ടാതി എന്ന് നിങ്ങൾ അനുരോധക്കില്ലോ യില്ലെങ്കാൽക്ക?

പാ: പൊമ്പു:—തൊൻ വർഗ്ഗസ്ഥവുംവിനേയും എൻ്റെ
മണ്ണാതി എന്ന വിളീകരിപ്പേ? എതായാലും നട
വടക്കുഷ്ണംകൊണ്ട് ദോക്കിയാൽ തൊൻ നിന്നേ
കാരിം മെച്ചുമ്പു. എൻ്റൊ കൂളിയും അശാരം അ
വിനേയാൽ നിന്നൊന്നു പൊഴ്ചുയ സുവാ വിവശ്വിഷ്ടാ

ତମନ୍ ତୋଳ ଯିହାରିଛୁ. ଅରତୁଙ୍କାଣ୍ଡ ପଠନତତତା
ଲାଂ. ମରତେତାକୀର ମଣ୍ଡଳେ ଏଣା କେଟିକ୍ରିଲ୍ୟେ?

ଜାତ:—ବ୍ୟାଷ୍ଟ! ଦେଲୁଆର ତୋଳ ନିଷେଷତ୍ତାକୁ ମିଳ୍ଟକରିଲ୍ୟ.

ପା: ବ୍ୟାଷ୍ଟ:—ଶରୀ ମିଳ୍ଟାଳୁ ଚର୍ଚ୍ଚାତତତାଲାଂ ତୀ ହତୁ
ପରର ଚେତ୍ତିତାକେ. ନମ୍ବୁର ପ୍ରସ୍ତୁତିରେପ୍ରକ
କିମ୍ବ ପେଣ୍ଟା ଚେତ୍ତାତତତ୍ତ୍ଵ, ନାଶାବୁଂ ମାନବୁଂ ଉ
ଛୁ ଯାତେତାକ ପେଣ୍ଟା ଚେତ୍ତାତତତ୍ତ୍ଵ.

ଜାତ:—ନିଷେଷତ ବୀକ୍ରିଗେନ୍଱ର ପଢ଼ି ତୋଳ କରକରିଲ୍ୟ.

ପା: ବ୍ୟାଷ୍ଟ:—ପଢ଼ି କରକେଣ୍ଟିଗା ଅନୁଵଶ୍ୟଂ ହିପ୍ପୋରି
ଏତାଯାତ୍ମଂ ନିନାକୀଲ୍ୟ. ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ମରିଛୁଟିଲ୍ୟ!

ଜାତ:—ନିଷେଷର ଏକାନ୍ତକାଳୀନ ପଠନତ୍ତୁକାରୀଙ୍କ.

ପା: ବ୍ୟାଷ୍ଟ:—ଅନ୍ତରିଯିଙ୍କ ତିନାଂ, ଅନୁଶାରିତ୍ତିରେଯୁଂ କଟା
ଛୁ; ପିଣ୍ଡାଯୁଂ ପଢ଼ି ମନୋକୁଁ; ଏଣାହୋଲେଯା
ଲାଂ ନିଗେନ୍଱ର ମନ୍ଦିର. ପୁଅଣିନ ଚେତ୍ତାନାତ୍ରୁ ତରିଦିନ.
ଶ୍ରୀ ଚେତ୍ତାନାତ୍ରୁ ତରିଦିନ. ହତିଗେନ୍଱ର ନେରର ଯି
ପରୀତମାଲାଂ ଶରୀ. ପୁଅଣିନ ବ୍ୟାଲିମରିକଷଣୋରି
ସପନା ବ୍ୟାଜିନ ତୃଜିକଣେ ଉଛୁଟ. ଶ୍ରୀ ବ୍ୟାଲିମ
ରିକଷଣୋରି ଅନ୍ୟାବ୍ୟାଜିନ ସପୀକରିକଷକରୀଲାଂ
ଚେତ୍ତାନାତ୍ରୁ. କରାତ୍ତିର ତେତ୍ତାବିଗାଂ ବ୍ୟାଲିମରି
କାରାନ୍ତି ପାଞ୍ଚମୁଖୀହୋଲେ, କରାତ୍ତିର ଭାଣ୍ଡଜ୍ଞାନ ବ୍ୟାଲିମ
ରିକଷାନ ପାଟିଲ୍ୟ. ପୁଅଣିନ ବ୍ୟାଲିମରିକଷନାତିରେ
କାରା ଲକ୍ଷ୍ମୀମିର୍ଦ୍ଦୀ ତରିଦିନ ଶ୍ରୀ ବ୍ୟାଲିମରିକଷନାତା
ଲାଂ. ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସଗନ୍ତାନାତତ ସପନତମନାହୋ
ଲେ ବଞ୍ଚିତି, ମୁତଳିନ ଚକାଶିଯାଇ ବେକେଣ୍ଟ
ନ କେନ୍ଦରିତ ତେତ୍ତାବିଗାଂ ଉଣ୍ଡାକଷଵାନ ବ୍ୟାଲି
ମରିକଷାନ କିମ୍ବ ଭାଣ୍ଡଜ୍ଞେ ସାଧିକଷକରୁଛୁ.

ಜಾತ: — ಹಿಂಡಿಗಳ ಏರೆತಹಿಂಡಿ ಅ ಸಂಗೀಚ್ಯಾಜಿ. ತೊಂಕ ಗೀಡಿಹಿಂಡಿ ಮಿಂಡಾನ್ ವಹಣಿಲ್ಲ.

ಪಾ: ಬುಂಬು: — (ತಮಾಗಣಿತ) ಮಿಂಡಿಲ್ಲ ಏನಾರ್ಥಾ ಪ ಇವಾಗುಂಡವಣಿ ತೊಂಕ ವಿಶ್ವಿಕಣಿಪೋರ್ ಮಿಂಡಿಯಾತ್ ಮತ್ತಿ. ವಿಶ್ವಿಗುಂಬುವಿಹೋಣ್ ವಿಹೋಣಿಕಣಾಗುವೆ ಶಿ ಗೀಡಿಹಿಂಡಿ ಹೋಕಿಪ್ಪಾರ್ ಏರೆತಹಿಂಡಿ ಏರೆತಹಿಂಡಿ ಏರೆತಹಿಂಡಿ ವಿಕಾರಣಾರ್ ಉಣಾಯೆಹಣಾಗು ಮತ್ತಿ ಏನಾ ನೀ ಅರಾಂತತಿರಿಕಣಣ್? ಗೀಗೆನ್ರ ವಹಣಾಯೆ ಮೆಚ್ಚಿ! ಏಗೆನ್ರ ಕಷಮಯೆ ಮೆಚ್ಚಿ! ಏನಾಲ್ಲಿ ತೊಂಕ ಗೀಗೆನ್ರ ಕಂತತಿಗೆನ್ರ ಗ್ರಣಭಾಗಂ ಮಾರ್ತ್ರಾ ಹೋಕಣಾಹ್ಲಿತ್ತಿ. ನಾತ್ತೆ ನೀಣ್ ನಣ್ ವಣ್ ಶಿಲ್ಲಾ ಶತ್ತು ರಣ್ತುತ್ತಿತ್ತಂ ವಿರೋಯಮಿಲ್ಲಾತ್ತ ಈತ ಅರಾಲಿಪ್ಪಾ ಯಂ ಸಪೀಕರಿಚ್ಚಾತ್ ನಾಕಣ್ ಖಾತ್ತಂ ಗ್ರಣಾಮಾಯಿ ರಿಕಣಿ.

ಜಾತ: — (ತನೆನ್ರಂ ವಿರಾತೆ) ಗೀಡಿಳ್ಳಿ ಶೋಭಣಿಯಂ ತ ಮನಿತ ಉಣಾಯಿತನ್ ಬೆಸ್ಯಂ ತೊಂಕ ವಿಶ್ವಿಗುಂಬು ಬುಂಬು ತಮ್ಮಿಲ್ಲಣಾಯ ಬೆಸ್ಯಂತೋಣ್ ಲವಲೆಂಶಂ ತ್ತ ಲೃತ ಉಣಣಂ ಗೀಡಿಗಂ ವಿಚಾರಿಕಣಣಣಣಿತ್ತ ಗೀಡಿಪಣ್ ಏರೆಗೆಯೆ ಅರಾಯಾತ್ತೆಯೆ ಕೇವಲಂ ಮತ ಲ್ಲಿಲಾಕಣಾಗು ಕಷಿತತಿತ್ತಿಲ್ಲಣ್ ಖತ್ತ ಅರಾಯಿರ ತರತಾಗಾಮಿತತ ಪ್ರಾವಶ್ಯಮಾಣ್ ತತ್ತ್ವಿಫಣಾತ್.

ಪಾ: ಶಪಾಂಬು: — ಏರ್ತ ಮತ್ತುಲಾಕಾಣಾಣ್ ಉತ್ತಿತ್ತು. ವಿಶ್ವಿಗುಂಬುಬು ಅರಾಯಾತ್ತದ ಡಾಂತ್ಯಾಯ ಪಾರಿಚ್ಚ ವೆ ರೀ—ನೀ ಗೀಗೆನ್ರ ಅರ್ತಂವಿಹೆಪ್ಪಾರಿಚ್ಚ—ಅರಾಯಾತ್ತ ಶಾತ್ತಂ ವಲಿಯ ವೆಗೆರ.

ജാതി:— അരതാണ് തൊൻ പംളന്തു് എങ്ങെല്ല നീങ്ങാം
ഒ മനസ്സിലായിട്ടില്ലോ.

പാ: ബാബു:— നീനുകൾ എന്നേയോ ശോഭനയേയോ
തൊൻ വിചാരിച്ചപ്രകാരം അനുകമ്പയേണ്ട മുന്നി
എം മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഒരുമാതിരി
കുമ്മാക്കേവും നീങ്ങളുടെ കുമ്മം നന്ദിയും തെങ്ങ
ളുടെ കുമ്മം തിന്നും എന്ന് കരിക്കലും വരാൻ പാ
ടില്ല. പോരാഞ്ഞതിട്ട ശോഭന ഒരു കല്പിന്തും വിഴി
ഷിയും ഒരു തുറയിൽനാണ് എന്നുള്ളടക്കി തൊൻ പറഞ്ഞുകൊ
ണ്ണട്ട്. എൻ്റെ അഭിരുചിപാഠി വിചുഷികളുടെ നേരെ
യാണ് പോയിതന്നെതക്കിൽ നീനു തൊൻ ഒരി
ക്കലും വിവാഹം കഴിക്കയില്ലായിരുന്നു.

ജാതി:— തൊൻ അതു സമ്മതിക്കുകയില്ല. നീങ്ങളുടെ സ്ഥാ
തിയിൽ എത്തേനുമെങ്കിൽ തൊൻ വള്ളര പടി
താഴെനാം.

പാ: ബാബു:— ചൂഡിച്ചിക്കു പഠിയ വാക്കു്. അഭ്യമിനി
ടുക്കിയും, നീതെന്ന നീബന്ധക്കാണ്ടു് പുസ്തകം
ആണെന്നു പറഞ്ഞിട്ട് വിഞ്ഞാഭിച്ചുകുന്നല്ലോ!

ജാതി:— എന്നുക്കു് ഒരു ഉന്നതപദവി ഉണ്ടു്. നീങ്ങൾക്കു
ഈതു് അതിലും എത്രയോ താൻ പദവിയാണു്.
ഉന്നതപദവിയിൽ തൊൻ പുസ്തകംപുസ്തകമായിരിക്കും.
എന്നാലും നീങ്ങളുടെ താണ്ടപദവിയിൽ തൊൻ എ
തതീടില്ല.

പാ: ബാബു:— ജീവനോടിരിക്കുന്ന സകല ചാണ്ടിത്തെ
ഒന്നില്ലുകളിം അവരെക്കു കാണു വിശ്വഷാൻ ഗു

ജ്യോതിരാണന്ദനാം അധിക പുല തന്ത്രതിരിക്കീല്ലേ എറി നാണോ എരുപുരി വിശ്വാസാം. അതും പോരെക്കിൽ അവർക്കു സിലുക്കിൾനു തന്ത്രവും തന്നിൽ താണ വന്നം കേവലം സാധാരണനാം ആണെന്നു വിശ്വ സിച്ചുപോരുന്നു. നിന്നൊള്ളുലെഴുള്ള സ്രൂക്കിൽ വി വാഹം കഴിക്കുന്നതും അനൃതദ ഗംഭീര താങ്ങാൻ കരാൻ വേണ്ടാണീല്ലോ എന്ന സൗകര്യത്തിനവേണ്ടി മാത്രമാണോ.

ജാതഃ:—നിങ്ങൾ എറിയും ദിഗ്ഭൂമിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടോ ഇങ്ങിനെ പറയു നാതെനോ എറിയാക്കു മഹാസ്താനനില്ലേ. വണ്ണന്ത് ബാബുവിനെപ്പുംാറി തൊൻ അങ്ങിനെയൊന്നം വി പാരിച്ചിട്ടില്ലേ.

പാ: ബാബു:—നീ എരുപു വിവാഹം ചെയ്തു വണ്ണന്ത് ബാബുവിനെ പിടിക്കാൻവേണ്ടിയാണോ.

ജാതഃ:—കരിക്കലുമല്ലേ.

പാ: ബാബു:—ശരിതെന്നു! എന്നാൽ അയാൾ നിന്നു തന്ത്രവായിരുന്നില്ലേ. അവളുടെ തന്ത്രവിനുക്കാണിം വിശിഷ്ടനാണോ തൊൻ എന്ന വിപാരിച്ചു.

ജാതഃ:—(ഭോപതേതാട) നിങ്ങൾ ഇന്നിയും ആ സ്രൂക്കുടെ പേര് പറഞ്ഞാൽ, തൊൻ നിങ്ങളും ചെയ്യ വാ ദേത്തവും മറന്നോ എല്ലാവയാ കാണുന്ന നിങ്ങളുടെ വീടിനുവീടു എരുപു പാട്ടിനു പോകാം.

പാ: ബാബു:—എല്ലാവയം കാണാതെ എരുപു വീടിനു വീടു നിന്നു പാട്ടിനാപോകുന്ന അംശുളംചുഡിയായ

നീനക്ക് എല്ലായം കാണു അങ്ങിനെ പോകുന്നതിനും വല്ല മടിയും ഉണ്ടാകമോ? എന്നാലും കയ കായും കാമ്പിക്കണ്ടും. വാദത്തിലും വരത്തിയാൽ പിന്നേയും നമ്മൾ രണ്ടാള്ളും കുറെ നിലയിലാകും. ഞാൻ നീനോട് ചെയ്ത വാദത്തിനും ഭാര്യിക്കാനാണ പോകുന്നതു്. കായ്ക്കുമ്പിം അങ്ങിനെ ചയാണു വന്നുള്ളുന്നതു്.

ജാതഃ—എന്നിനെ!

പാ: ബാബു:— ഒസ്ത്രകത്തപ്പുറിച്ചെങ്കിൽ വാദത്തിനും—
ഞാൻ അതു വായിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

ജാതഃ—എന്നിട്ടു്?

പാ: ബാബു:—എന്നിട്ടോ! എന്നു പേര് അതിനു കൊടുക്കണമുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ തുണികരിച്ചുകള്ളും. അതുവാൻനും ശഭ്ദം താങ്ങാൻ വേരെ വല്ലവരേയും കണ്ണാകാളിയും. ഇഷ്ടംപോലെ കണ്ണപിടിപ്പാനുള്ള ചെവിവും നീനക്കണ്ണുന്ന നീതനെ അഭിയുന്ന കായ്ക്കുമ്പേ!

ജാതഃ—ശരതൊക്കേ പോട്ടു! എത്തുകാണ്ടു മരിച്ചു അതിനും അവസ്ഥപ്പെട്ട പ്രകാരം നീതുക്കുകൾ ചെയ്തുടാ.

പാ: ബാബു:—കന്നാമത്ര എഴുതിയതു ഞാൻ അണ്ണുന്നു അതുകും വിശ്വസിക്കുകയില്ല. വേദാന്തവിഷയത്തിൽ കയ നവീനപദ്ധതി എന്ന വിചാരിക്കത്തക്കവണ്ണം യാതൊക്കെ ഇന്നമേ വിലയോ അതു ഒസ്ത്രകത്തിനീ സ്ഥി. ഇതു തുല്യവും അഭാസവുമായ അലോചനകൾ നിരംതരിയ കയ കൂട്ടുമൂലഗ്രാഹം ഞാൻ ഇതുവരെ കു

ഞട്ടില്ല. ലോകം ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഭർഖ്യസം സഹിഷ്ണകയില്ല. തൊൻ വളരെ സംവത്സരദീപിൽ മായ ഉദ്യമംകൊണ്ട് പഠിച്ചതും ഇതുവരെ ഏറെ ശിഖ്യനാരെ പഠിപ്പിച്ചതും ആയ തത്പര്യങ്ങൾ, ഈ തു നേരെ വിപരീതമായ്ക്കും അവലുംബീച്ചു, കേവലം ചരിന്നിന്നമാകി അട്ടിമറിച്ചുകളിയുന്നു.

ജാതഃ—(സക്രാപം) അതുകൊണ്ടമാത്രം പുസ്തകം മോശ മെന്ന വരക്കേണ്ടോ?

പാ: ബാബു:—തൊൻ കൈ വിസ്തൃതായിരിക്കാം — എ നാൽ ഏറെ വിസ്തൃതം, തൊൻ തന്മഹസ്യം ആ മുസംഗിച്ചുവരുന്ന കലാശാലക്ഷിലെ സകല വിദ്യാനാഥം ശരി എന്ന സമർത്ഥിച്ചതും സ്വീകരിച്ചതും ആയ വിസ്തൃതതമാണ്. നിന്റെ അഴുടക വിസ്തൃതം മരൊഴിടത്തിൽനിന്നും പഠിച്ചും പഠിച്ചും വരുന്നില്ല.

ജാതഃ—അതിനു തൊൻ ഏതുവെച്ചും?

പാ: ബാബു:—നീ വളരെ കാര്യമാരം മരുന്നുകളിയുന്ന ണ്ണ്. എനിക്കും ഈ വീട്ടിലേക്കു പേണിവരുന്ന ചീലവിന്റെ കാര്യമാരം അനേപാണിക്കാനണ്ട്. നീ നീരും സ്വന്തം പണ്ടത്തിന്റെ അതുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയിരുന്നീരുന്നു. നിത്യവസ്തുതയിനുതന്നെ മതിയാവില്ല. ഈ പുസ്തകം നമ്മുടിൽ രണ്ടാള്ളൂയും ഭ്രംബനാരാക്കി.

ജാതഃ—ഈ അധികാരി അതുവേണ്ടിയുള്ള അവസ്ഥയെ തെരഞ്ഞെടുയാണ്. അതു നീറുവേറിത്തരാമെന്നും അധികാരിയും തൊൻ സത്യംവെച്ചും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

പാ: ബാബു:— അരക്കിനെ യാതൊരു സത്യവും തോൻ ചെങ്കിട്ടില്ലോ” മനസ്സിലാക്കണം. അതു പുസ്തകം അവളുടെ, ചതുരാൽ കീടുന്ന മതലായി വിചാരിച്ചു കൊള്ളണം എന്നോ” അയാൾ അന്നല്ലാമ്മയോട് പറഞ്ഞിട്ടിരുന്നേനോ” അതു സ്ഥാപിച്ചുനോടു അല്ലോ മുഖ്യപാരം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വന്നീന്തിബാബുവിശേഷാദി മാ മാത്യും കഠിനവാണോ തോൻ എന്നോ” എന്നിക്കു നല്ല ഫോല്ലുമണ്ണോ”. എന്നാൽ എന്നെന്നു സ്വന്തം ലഭ്യത്തിനോവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിനെന്നു വിധവയുടെ സ്വത്തും അപഹരിക്കുവാൻതക്കവണ്ണം വിലക്കട്ട വന്നല്ല തോൻ.

ജാതഃ—ചുങ്കക്കിപ്പിറഞ്ഞാൽ അയാളുടെ ഉദ്ദേശം നീറവേ റാഡ് നീംഗം ഇപ്പോൾ കയക്കമീല്ല.

പാ: ബാബു:— അതു ഉദ്ദേശം നടപ്പിൽ വരുത്താൻ എന്നീ ക്ഷണിക്കുകയില്ല.

ജാതഃ—സാധിക്കുകയില്ല—എന്നല്ല—നീംഗം പറയുന്ന തു ചെങ്കയില്ല എന്നതനേന്നാണോ.

പാ: ബാബു:— തോൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതും തോൻ പറയുംപു കാരമാണോ”. അയാൾ ഈ പുസ്തകം എന്നെന്നു ഇപ്പുതിനോ ഇട്ടതനാതും തീയിം അയാളുമായിട്ടുള്ള കാശു ക്രൈവടം തോൻ അറിവാൻ പാടില്ല എന്ന ഉദ്ദേശ തോട്ടുടരുന്നോ. നീംഗളുടെ രഹസ്യത്തിനെന്നു പ്രതിഫലമായിട്ടും തോൻ അതു പുസ്തകം സ്വീകരിച്ചു കൊള്ളുമെന്നു വിചാരിക്കുത്താവുണ്ണം തോൻ അദ്ദേഹത്തിനോ”, എന്നപ്പോറി തീവ്രമായ അഴിപ്പാ

യം ഉണ്ടായ്യരാൻ കരികലും ഇടവക്കത്തിട്ടില്ല. ഞാൻ അറിയത്തു് എന്നു് അയാൾ വിചാരിച്ച കാഞ്ഞം തോൻ അറിഞ്ഞത്തു് ആരുടെ തെറ്റെക്കാണ്ടാണോ? ആരുരാണോ ഈ സപകാഞ്ഞം പുറത്താക്കിയതു്? നീ ഒരുപിംതനെന്നയാണോ; മറ്റാൽമല്ല.

ഈതുകുട്ടേപ്പാർഡ ഭോധക്കണ്ണയം പിടിച്ചപോലെ ജാത കയ കണ്ണലമേൽ ഇങ്ങനുപോയി. അവളുടെ സപ്തനാഡികളിലും തള്ളനോ അവർം വികര്ത്തുപോയി.

ജാത:— ഹീ! എത്ര ലജ്ജാവഹമായിട്ടാണോ തോൻ അദ്ദേഹത്തോടു് അടിക്കടി വിശ്രാംവഞ്ചാ കാണിച്ച തു്! തോൻ എവന്താങ്കുന്നിനം കൊള്ളാത്ത അസം തതാണോ— ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു് ജാത കണ്ണേനരം കരഞ്ഞു.

പാ: ബാണ്ഡ:— (അനന്തരാവധി) ഇഷ്ടത്തീ! അന്തിനെ യല്ല. തോൻ പരഞ്ഞാതു കേൾക്കോ. സപകാഞ്ഞം സപകാഞ്ഞം പാലിച്ച പോന്നാഡി മലമില്ലെന്ന നീതനെ കരു മുന്നേ പാതത്തിട്ടണ്ടു്. ഈ സപകാഞ്ഞം നീല്ലേണ്ണ നീലയിൽ നീന്നില്ല. നീ ഇഷ്ടു് വാ. കരഞ്ഞതു് മതി. കയ വീരപതാിച്ചുടെ നീലവിട്ടു് കയ സാധാ രണ മുറിയായി കയ നീമിഡിമക്കിലും നീല്ലേണ്ണാതു കൊണ്ടുമാത്രം തുള്ളിപ്പെട്ടുക. ഉാ! എന്നറി കെവെ മേ! നീന്നക്കു ലേശവുകളിലും നേരംപോക്കിരുന്ന ഗതി മനസ്സിലാക്കിവാൻ വജ്ജുമക്കിൽ—

ജാതഃ—(കോപത്രോട) എന്ന വച്ചളാക്കാതെ കണ്ണു്
എന്ന അർഗ്ഗസിപ്പിക്കാനംകൂടി നിങ്ങൾക്കു സാ
ധിക്കനില്ല. ശീത നിങ്ങളെ വിളിച്ചതു് എന്താ
ണോനും അറിയുമോ?

പാത്മൻബാബു:—എതാഖാല്യം അവർം വിളിച്ചാൽ
ഞാൻ പോകുവന്നു.

ജാതഃ—അവർം നിങ്ങളെപ്പറ്റാറി പരഞ്ഞതു് എന്താണോ,
നാ നിങ്ങൾ കേട്ടിരിക്കുന്നോ?

പാത്മൻബാബു:—ഇല്ല. അതു കേൾപ്പിച്ചതുകൊണ്ടു്
നിന്നു വല്ല അർഗ്ഗസവും ഉണ്ടാക്കുമെങ്കിൽ എ
നോടു പാഞ്ഞുകൊംക്ക.

ജാതഃ—അവർം പരഞ്ഞതു നിങ്ങൾ ഒരു മരമണ്ണയാണോ,
നും, ഒരു ഉണ്ണച്ചുംബാണോനും.

പാത്മൻബാബു:—അവർം പരഞ്ഞതു് എന്ന അല്ല.
നിന്നും വിവാഹഭർത്താവിനെ ആണോ.

ജാതഃ—അവർം പരഞ്ഞപോലെതന്നെ ഞാനം പറയുന്നു.

പാത്മൻബാബു:—നിന്നു അതിനും അധികാരിക്കുണ്ടു്;
അവകാശമില്ല—അവർംകു രണ്ടും ഇല്ല.

ജാതഃ—ഈതുകേട്ടിട്ട നിങ്ങൾക്കാനും ഇല്ല!

പാത്മൻബാബു:—എന്നിക്കു ഒരു പുല്ലും ഇല്ല. വിവാഹം
കഴിഞ്ഞതു് ഒരുക്കാസം തികழുംതേപേ എല്ലോ തെന്താക്കു
ന്നാകും ഭായ്യമാക്കു് വന്നുകരിപ്പുന്നരാണോ. എന്നാ
ലോ ഭായ്യമാക്കു് പൊടിപ്പുരമായ സമയമായിരിക്കും,

രഹസ്യക്കാർ പുതിയ പെണ്ണിനെന്ന് അട്ടക്കാൾ, മഴിപ്പുറാടകൾ ചുത്രമഴചിൽ എന്നപോലെ വന്നവീഴിം. അരബ്ലീ! ദിനക്കളേതു തോന്നുന്നു? പെണ്ണങ്ങൾം വീം വാഹം കഴിക്കുന്നതു് രഹസ്യക്കാരെ പിടിക്കാനെത്തു സ്പാതത്രുത്തിനും സൗക്യത്തിനും വേണ്ടി അണ്ണീ!

ജാതഃ—അണ്ണീ. അരതൊക്കെ പോട്ടു. തോൻ കാച്ചുമായി ടാണോ് പായുന്നതു്. നിങ്ങൾ 'ആ പുസ്തകം ഏതു ചെയ്യാനാണോ് വിഹാരിക്കുന്നതു്?

ഹാത്മൻബാബു:—എന്നിക്കോ് അദ്ദേഹത്തിനെന്ന് യഗ്ന്യു് വല്ല കാച്ചുവുമാണെങ്കിൽ തോൻ അതു കുറ്റിയിലെ അട്ടപ്പിൽ ഇട്ടു് ചുട്ടുകളയും. ആ പുസ്തകം തെന്താധു മരിച്ച വിധവയാണോ്. അദ്ദേഹത്തിനെന്ന് കപ്പു് നിയമപ്രകാരം ഉടനടപ്പി ചാട്ടി ദഹിക്കേണ്ടതാണോ്.

അനന്തര ലേശവും ഇല്ലാത്ത ഇം വാക്കുകൾ കേട്ടേണ്ടി ജാത കൈ ശേഖരവാഡാവും അവലംബിച്ചു് അര വിടെ ദിനേന്നുനേരും, പ്രശാന്തലാവത്തിലാണെങ്കിലും ദിവസിന്ത്യയന്ത്രാട നിന്നും.

ജാതഃ—ബാബു! അഞ്ചിനെ ചെയ്യാൻ പാടില്ല.

ഹാ: ബാബു:—ക്രാസ്മയം ചെയ്യുന്നതായിരിക്കും. അഞ്ചി നെ തോൻ ചെയ്യാൻ എന്നിക്കോ് ദിനെ കൈ നില്പി പാം പഠിപ്പിക്കാമായിരുന്നു.

ജാതഃ—എന്നു കാച്ചും വിട്ടേക്കും! പാം പഠിപ്പിക്കുന്നതു കൊണ്ടു് നിങ്ങൾ ശീതലയെ ആയിരിക്കും അവശ ചുട്ടുത്തുന്നതു്.

പാത്മൻബാബു:—നീ പറഞ്ഞപ്രകാരമാണെങ്കിൽ അതു
എനിക്ക് വലിയ കാര്യമാണോ?

ജാതഃ:—എന്നാൽ അവളേയും ചട്ടകളും വസ്ത്രങ്ങൾ
ബുദ്ധിമുഖം കൂടി ഇരുന്നു. എന്നിലും പ്രഭാഗിപ്പി
മാൻ ഇനിയും വളരെ ഉണ്ട്. ഇതൊക്കെയുമായിരി
കഴം നിങ്ങൾ ചട്ടകളുണ്ടാൽ. നിങ്ങൾ എതിരാ
യി എത്തുതന്നു പറഞ്ഞാലും ഈ പുസ്തകം ഇതുവ
രെ എഴുതപ്പെട്ട സകല പുസ്തകങ്ങളിലുംവച്ചു് ഉ
പരിധായി നില്ക്കുന്ന കനായിരിക്കും; സംശയമില്ല.
അതു ശ്രീതയുടെ സ്വന്തസ്വത്തും പ്രഹ്ളജനങ്ങളുടെ
പൊതുസ്വത്തുമാണു്. എന്ന എൻ്റെ സ്വന്തം
മക്കളുപ്പോലെ ശ്രീതയെ ഏറ്റുഹാക്കുന്നുണ്ട്. എല്ലാ
നീക്ക് സ്വന്തം കട്ടിക്കളുണ്ടാണു് ഇല്ല.

പാ: ബാബു:—അതും എൻ്റെ കാരംായിരിക്കും. എല്ലാതു
മാറ്റുമാറ്റുമുണ്ടും കന്ന തന്മതുടായിക
നോ? നിന്നക്കു് അങ്ങിനെ കന്ന വേണം എന്ന
തോന്നിയെങ്കിൽ നീ ചെയ്യാൻ കയ്യോത്ത നീല
പ്രപുത്തികൾ വള്ളിത്തും ഉണ്ടോ?

ജാതഃ:—അംഗീയാ! ഈ കാര്യത്തിന്റെ കാതൽ നിങ്ങൾക്കു്
മനസ്സിലാണു കരിക്കലും സാധിക്കുന്നു.

പാ: ബാബു:—നിന്നക്കു് കാതലില്ലെന്നു_മനസ്സിലാക്കാ
നോ?

ജാതഃ:—ബുക്കിന്റെ മാര്യമാണു് നിങ്ങൾക്കു് കേവലം
മനസ്സിലാക്കാത്തതു്.

പാത്മന്മാബാബു:— ഒരു നമ്മുടെ ഇല്ലായിരിക്കും. വെറും ഒരു ഉണ്ണപ്പനാകക്കാണ്ട് അല്ലെങ്കിലും ദയവോ എന്നു പെരുമാറ്റവാൻ നിന്നുക്കു കഴിയില്ലോ! തൊന്തു നീ സോഡ് യാതൊരു കംിനക്കുംയും, വഞ്ചനയോ, വിവാഹധമ്മവിസ്തൃതിയോ എന്നവേണ്ട തെറ്റായി യാതൊന്നും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടില്ലോ! എന്നിട്ടുള്ള ഭന്നടപ്പുകാണ്ട് എത്രയാ പൂശ്ചിച്ചു, പവട്ടിത്തേ ചും, ഇപ്പുറത്താക്കേണ്ട നീ എന്നയാണോ ഉള്ളാലെ പൂശ്ചിക്കേണ്ടതു്?

ജാതഃ—ഈതാ നീങ്ങൾ അതു പുസ്തകത്തെ നശിപ്പിച്ചുകൂട്ടു അക്കതെ. നീങ്ങൾ അതു പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതാണോ. നീങ്ങളുടെ സ്വന്തം പുസ്തകത്തിനീറു കാഞ്ഞത്തിൽ നീങ്ങൾ എന്നതാക്കു ചെയ്യുമോ അതൊക്കെയും ഈ പുസ്തകത്തിനീറു കാഞ്ഞത്തിലും ചെയ്യുണ്ടോ.

പാത്മന്മാബാബു:— അതെ! എന്നാൽ —

ജാതഃ— എനിക്കരിയാം നീങ്ങൾ പാശാൻ കൊണ്ടുവരുന്നു. തൊന്തു കരിക്കൽ നീങ്ങളുടെ ഭാംഗ്യായിരുന്നു. പിന്നു, നീങ്ങൾ എന്നു ഉപേക്ഷിച്ചുപോലെയോ തൊന്തു നീങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോലെയോ അതിനിടും വിവാഹഘന്യം മറിഞ്ഞു. അതില്ലിനു തൊന്തു മരാരാജു വിവാഹം ചെയ്തതുപോലെയായി. അതാം മരിച്ചുപൂശാൻ തൊന്തു അയാളുടെ വിധവയെ പൂശാലുംയായി. എന്നു ഇപ്പോൾ നീങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചും ഒരു വിധവയെ വിവാഹംചെയ്യു പുണ്യംനീങ്ങൾക്കും. അങ്ങെനെ കിട്ടുന്നമെങ്കിൽ ഈ പു

പൂക്കം മരീച്ച തേങ്ങാവിന്റെ ഇഷ്ടാനസരണം ഫു
സിലും ചെയ്യുണ്ട്. അതു നിങ്ങൾ ചെയ്യുമെന്ന
തീച്ചും, അതിനുമുമ്പിൽ നിങ്ങൾ എന്ന ഭായ്ക്ക്
ഈയി സപീകരിക്കുമെന്ന തീച്ചും എനിക്കുണ്ട്.

ഹാ: ബാബു:—ഇനി നീ എന്ന കെട്ടിപ്പിടിച്ചു ഫുംബി
ചുവിട്ടുമോ?

ജാത:—അതിനു നിങ്ങൾ അതുത്തിങ്കാടെ കാത്തുനില്ലോ
ണ്ടു് എന്നു് എനിക്കറിയാം..

ഹാ: ബാബു:—എന്നാൽ അതുംകൂടിക്കഴിയുക.

ഈ പരംതുതീയംമുഖ്യ കയ്യംകോത്തുപിടിച്ചു കൊ
ണ്ടു് വത്സലഗം ശീതയും, അവയുടെ പിന്നാലു തുടർച്ച
ഈയി അനുലോദ്യും കേണ്ടിവന്നു.

ഗീത:—(വത്സലഗം) ഇതാ ജാത. അവരെച്ചുനു
ചുംബിക്കു!

വത്സലഗം:—ഹീ! (ജാതയുടെ കെപിടിച്ചു് അതിനേരു
ചുംബിച്ചു്) ജാതാമേം! എന്നു് ജീവിതശസ്യവു
താനു് നോൻ നിങ്ങൾക്കു് കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

അനുലോദ്യും:—തൈഞ്ചുടുക സുവജീവിതത്തിനു് സംഗതി വ
ക്കുത്തിയതു് ജാത കയവിൽ മാത്രമാണെന്നു് അതി
നു സംശയമില്ല. ജാതേ! നീ തൈഞ്ചുടുകു് കയ അ
നുറുഹിക്കപ്പെട്ട വരസിഡിയാണു്. നീ കയ ദിവ്യ
സ്ത്രീയാണെന്നതനെ പറയാം. ഹാ! പാതമുണ്ടാ
ണു! ഇന്നേന്ന കയ ഭായ്ക്കു കീട്ടിയതുംകാണ്ടു നീ
ഞ്ചും കയ ഭാഗ്യവാനാണെന്നു തൈഞ്ചും കുക്കു കയ
തുനു.

വാത്മൻബാബുവിനോടു് മറുപടി പറവാൻ വിടാത്തവി യത്തിൽ ജാത ഇടയിൽ കടന്നു് ഒരു തകസമംപോലെ നിന്നു.

ജാതഃ—അരന്നല്ലാമെ! എന്തിക്കു നിങ്ങളോടു് ഒരു വർത്ത മാനവുംത്തി പറവാൻ ബാക്കി ഉണ്ടു്. ചാത്മൻ ബാബുവിനു് നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവിന്റെ പുസ്തകം കിട്ടിട്ടണ്ടു്. അതു വില മതിപ്പാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു പുസ്തകമാണു്. അധാരം അതു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു കൊള്ളിച്ചു. തന്റെ സ്വന്തം പുസ്തകത്തിനെന്നപോലെ അതിനു വേണ്ടുന്ന സകല ഏപ്പാടുകളും അഥവാ ചെയ്യുന്നതിനും അതിനും കൂടി മാത്രമല്ല അതിൽനാശം കൂടുന്ന ലാഭത്തിൽ പക്കതി നിന്നുംകൈ കാഴ്ചവെങ്കിൽ മാത്രമല്ല.

വത്സലൻ:—അസ്സുതകായ്ക്കും. അസ്സുതകായ്ക്കും.

അരന്നല്ല:—(ആനന്ദത്തോടെ) ഹാ! ഗീതേ! അതു വീഹാരിച്ചുനോക്കും! (ഗീതയെ ചുംബിക്കുന്നു) ഡോക്ടറേ! (വത്സലനെയും ചുംബിക്കുന്നു) മലാമഹേസറേ! (പാത്മൻബാബുവിന്റെ കൈപാടിച്ചു കൂട്ടുക്കുന്നു) തോൻ പറഞ്ഞതില്ലോ! ജാത ഒരു പുസ്തകവെയ്യും ആരിക്കുമാണെന്നും.

പാ: ബാബു:—എന്നാൽ തോൻ ഇപ്പോൾ എന്നും സ്നാനവെയ്യും ആരിക്കുമാണെന്നും വീടിലെ ജീവിക്കുന്നും മടങ്ങുന്നും?

അരന്നല്ല:—(ജാതയോടു്) പോവാനായി നിന്നും അരാധാ ഒരു തദ്ദേശവാനു് എന്നും നാഡു് വലിച്ചിട്ടു് വരുന്നീല്ല.

ജാതഃ—(സപ്തകാർത്തമായി അനാഖാദ്യാട്ട്) ഞാൻ പോക
ട്ട്. (അധികാരത്തോട് പാത്മൻബാബുവിനോ
ട്) വീടിലേഴ്ച വരു.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു അവർ വാതിലിപിന്റെ നേക്ക്[ം]
നടന്നു. പാത്മൻബാബു അതനുഭവത്തോട് സകലതും
കൈപിടിച്ചു കലുക്കി രാമരാമം പറഞ്ഞു. മുഹടിയായി
എല്ലാവയം അധികാരാട്ട് കൈകൂളിപ്പി രാമരാമം പറഞ്ഞു.

ജാതഃ—(അധികാരത്തോട്) പ്രിയഭർത്താവേ! വീടിലേക്ക്
വരവായാണോ പറയുന്നതു.

സാ: ബാബു:—പ്രാണപ്രിയേ! ഈതാ ഞാൻ വരുന്നു.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു ഭാർത്തും ഭർത്താവും കയ്യും കെട്ടി
പൂടിച്ചു ചുതിയ ദമ്പതികളെന്നപോലെ അതനുഭവമരി
യിൽ നീമഗ്നരായി അവിട്ടുന്ന പോയി. അവർ പോയെ
നു കണ്ണപ്പോൾ “ജാതയെക്കാണ്ട്” പാത്മൻബാബുവി
ന്റെ ഭാഗ്യം വേണ്ടതില്ലോ കവിഞ്ഞുപോയി” എന്നു
അനാഖ തന്നോട്ടതനെ മറ്റൊരുപട്ടം. ഈതാചീകനും ജാത
യുടെ കട്ടവിലേന്തയും എററാവും സാരവത്തുമായ ജയം.

